

Susan
Johnson

doamna romanelor
erotico-romantice

NU VREAU
SĂ MĂ MĂRIT!

Susan Johnson

Nu vreau să mă mărit!

Traducere de Bogdan Marchidanu

Editura ELIS
București
1999

Grafică copertă: Adriana Ioniță

Tehnoredactare: Claudia Vasilescu

Wicked

© 1996 by Susan Johnson

© 1998 by Editura ELIS

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii ELIS!

ISBN-973-9199-53-4

Tiparul executat sub comanda nr. 90 294

Compania Națională a Imprimeriilor
„CORESI” S.A. București
ROMÂNIA

Capitolul 1

Februarie 1800

— Mai stai puțin. Afară e încă noapte. O să trezești doamnele...

— Nu pot. Trebuie să plec.

Beau St. Jules dădu din umeri îmbrăcându-și haina și rămase locului pentru o clipă, cuprinzând cu privirea somnoroasa dansatoare de la corpul de balet care îi oferise atâtea plăceri în ultimele zile. Corpul ei subțire, adolescentin, era doar parțial acoperit de cearșaf în vreme ce cuvertura stacojie ajunsese să atârne pe marginea patului, la câțiva zeci de centimetri mai încolo.

— Deși tare aș fi tentat să mai stau, Albington, murmură el, cu ochii pe jumătate închiși și cu sângeie încă aprins de amintirile nopții care trecuse. (Scoase un ceas mic, emailat, din buzunarul vestei și se uită la cadran.) Ce zi e azi?

— Duminică, întâi ale lunii.

Beau își înalță capul și încruntă ușor sprâncenele negre și stufoase.

— Ești sigur?

— Categorie. Măine îmi primesc alocația lunară. Asta n-o uit *niciodată*, chiar și dacă am lângă mine un sex de femeie ca ăsta care să-mi încălzească patul. Azi e întâi și, în curând, voi fi din nou *solvabil*.

Aplecându-se în față pe scaunul lui, tânărul marchiz de Albington întinse mâna spre masa de joc după o sticlă de vin.

— Iar acum o să beau pentru asta, rosti el cu un zâmbet, turnându-și o porție generoasă de vin rubiniu în pahar.

Susan Johnson

— Isuse, spuse în șoaptă contele de Rochefort, începând să se încheie precipitat la haină. Credeam că e sâmbătă.

— Ai ratat o întâlnire, nu-i așa?

— Ziua de naștere a soră-mii, încuviință Beau cu un gest scurt, înhodându-și cu pricepere și cu iuțea eșarfa de la gât. Ducele o să-mi taie capul. *Maman* are o adevărată obsesie cu zilele de naștere.

Celălalt bărbat fluieră ușor.

— Dacă-ai fi în locul tău, m-aș grăbi s-o șterg. Oricum ești pe punct de plecare spre Napoli. Pleacă mai devreme.

— I-am promis lui Nell că o duc la „Madame La Clerque”. Unde dracu sunt cizmele mele?

— Acolo unde le-a azvârlit înfierbântata domnișoară Gambetta, după ce te-a dezbrăcat. Aș zice că lângă ușă.

Amintindu-și nerăbdarea tinerei, Beau zâmbi, scrutând în același timp cu privirea penumbra din jurul ușii de intrare în apartamentul lui Albington.

— *E* o bucațică greu de satisfăcut, nu-i așa? Spune-i că o s-o văd când mă întorc.

— Dacă o să mai fie disponibilă. Monty vrea să-i ofere ceva cu un caracter mult mai stabil. Ai putea s-o aranjezi cu un apartament în Half Moon Street înainte de a pleca, asigurându-ți astfel serviciile ei.

— Puțin probabii, răspuse cel mai vârstnic fiu al ducelui de Seth, îndreptându-se spre ușă ca să-și recupereze cizmele pe care le ochise sub faldurile rochiei din mătase albastră de care domnișoara Gambetta se descotorosise în mare grabă. Eu nu-mi cumpăr iubiturile.

Nici că ar fi avut nevoie, urmărit cum era de toate femeile disponibile din Londra.

Câteva clipe mai târziu era încălțat și aranjat destul de rezonabil pentru un bărbat ale cărui haine nu fuseseră chiar atunci scoase din dulap. Cu timpul Beau căpătase o experiență deosebită în a se face prezentabil după o noapte petrecută în budoarul vreunei doamne. Privindu-se în oglinda luminată de lumina lumânărilor, hotărî că ar fi cazul să treacă pe la un bărbier. Un puf negru îi umbrea deja maxilarul inferior.

Scoase câteva bancnote din buzunarul hainei și le puse pe masă!

— Ai grijă ca... ah...

— Mariana, îl ajută prietenul lui.

— Mariana să primească banii ăștia împreună cu mulțumirile mele din inimă, continuă Beau cu un zâmbet. E o femeie *al naibii* de bună.

— Suficient de bună ca să te faci să uiți de ziua sorei tale, îi aminti Charles Albington cu sportivitate.

Beau zâmbi.

— Acum poate să-și îmbrățișeze gâtul cu picioarele.

— Categorie.

În ochii lui Beau St. Jules se citea amuzamentul.

— Cred că așa ceva merită bătăcările pe care mi-o va face ducele.

— Pari că te amuzi, comentă zâmbitor Albington. Gândește-te la p... asta voluptuoasă când te va jupui taică-tău de viu.

— Nu trebuie decât să par destul de contrariat în vreme ce el mă va certa pentru că am supărat-o pe *maman*. Lui Nell nu o să-i pese când își va privi noua garderobă de la „Madame La Clerque“.

— E suficient de matură pentru astfel de zorzoane?

— Nu, pe naiba, are numai treisprezece ani, dar își dorește haine *cu adevărat* de calitate. (Beau înălță din umeri.) Așa că i-am promis că îi voi cumpăra câteva.

— Nu peste mulți ani va trebui să-ți păzești sora de depravați ca noi.

— Nu e cazul lui Nell. Ea știe să-și poarte singură de grijă. Vrea să ajungă jockey ca *maman*.

— Poate că o să mă însor eu cu ea, comentă marchizul de Albington. Mi-am dorit întotdeauna un jockey câștigător.

— Atunci va trebui să pui desfrânarea în pod.

Marchizul făcu ochii mari. În acele vremuri, bărbații, căsătoriți sau nu, se bucurau de o mare libertate. Loialitatea în căsnicie nu reprezenta niciodată o cerință imperativă.

Susan Johnson

— E sora mea, Charlie, continuă pe ton scăzut contele de Rochefort, cu mâna pe clanța ușii. Și e diferită de alte femei. Imediat ce roști acest avertisment, ieși pe ușă și plecă.

Ceva mai târziu în cursul acelei dimineți, în vreme ce Beau îndura una din rarele muștruluieli pe care tatăl lui i le administrase până atunci, Serena Blythe suferea încă una din nenumăratele admonestări pe care stăpâna ei, doamna Totham, i le adresa cu regularitate de metronom.

— Ți-am spus limpede să îți ții ochii plecați când treci prin încăperile de jos și să nu vorbești cu nimeni decât dacă cineva din familie îți adresează o întrebare directă. Așa e?

— Da, doamnă, răspunse încet Serena, încordându-și pumnii ca să n-o pocnească peste față pe femeia planturoasă și plină de ifose așezată în fața ei.

— Cu toate astea, dragul de Neville mi-a povestit că tu nu numai că te-ai uitat la el cu îndăzneală în această dimineață, dar ai mai avut și tupeul să îi faci complimente despre felul în care arată. Chiar azi, în ziua Domnului! Nu înghit așa ceva! Nu te voi lăsa să-ți exerciți farmecele tale de femeie păcătoase pe bietul meu băiat nevinovat! Ai înțeles, Blythe?!

În acea clipă, bărbia dublă a femeii tremură de indignare.

— Da, doamnă.

N-avea nici un sens să se apere în fața impozantei mame a lui Neville. Unicul ei fiu nu greșea niciodată. Ca o creatură parșivă și mincinoasă ce era, construisese în mod special încă un neadevăr ca să submineze și mai tare poziția Serenei în acea casă. Fata rezista avansurilor lui neplăcute de mai bine de o lună, de când el fusese trimis acasă de la „Cambridge” în oprobriul celor de acolo.

— Pot aranja să fii dată afară fără să primești vreo recomandare, o amenințase el în acea dimineață, prinzând-o la parter în vreme ce ea se ducea să mai aducă pene de scris pentru sala de clasă și ținându-o de perete cu trupul lui moale și puhav. *Sau* aș putea avea grijă ca viața ta să se îmbună-

tătească, adăugase el libidinos, cu răsuflarea urât mirositoare de vinul băut cu o seară mai înainte. Îți pierzi timpul predându-le celor două surori proaste ale mele. Eu îți pot face un rost ca lumea.

Serena simulase o neîncredere nevinovată și se strecurase pe sub brațul lui. Nu își permitea să îl trateze așa cum ar fi vrut. Ar fi preferat să-i trântescă un genunchi sănătos în boașe, dar atunci ar fi fost cu siguranță aruncată pe stradă și avea nevoie disperată de postul de guvernantă. Numai că presiunea atacurilor lui creștea cu fiecare zi. Suportând umilă răbufnirea doamnei Totham, se întreba câtă vreme va mai putea rezista pretențiilor nerușinate ale lui Neville Totham.

— Indiferent cum se afișează *aristocrația* în ziua de azi, continuă mama lui Neville pufnind a dispreț, burghezia are moravuri mai bune și eu n-o să te las să îl corupi pe Neville cu modul tău libertin și scandalos de a fi.

Denigrarea cu orice chip a familiei fetei era intenționată și devenise de acum ceva obișnuit. Doamna Totham nu înceta să-i amintească Serenei că tatăl ei, viconte Amberson, își pierduse averea și moșia de la Fallwood înainte de a muri.

— Nu am chef să îți amintesc iarăși care e poziția ta aici, Blythe. Servitorii trebuie să se facă văzuți, nu și auziți.

— Da, doamnă, repetă fata, cu supunerea necesară, dar care îi rănea sufletul.

Trecuseră patru ani de la moartea tatălui ei vădov, patru ani îngrozitori, cu excepția scurtei perioade de bucurie din toamna precedentă, când Julia Castelli și tatăl acesteia veniseră să catalogheze picturile doamnei Totham și îi oferiseră Serenei prietenia lor.

— Pe viitor vei sta în sala de clasă și vei ieși numai dacă ești chemată, încheie scurt doamna Totham. (Ochii ei mici, îngropați în cute masive de grăsime, se îngustară, măsurând trupul Serenei din creștet până în tălpi cu o privire de gheață.) Măsura asta ar trebui să îndepărteze farmecele tale de Jezebel de băiatul meu drag. Acum întoarce-te sus.

Concediind-o pe fată cu o mișcare scurtă din cap, bogata soție a patronului de atelier de fierărie întinse mâna după ceașca de ciocolată.

Ieșind din cameră, Serena tremura din toate încheieturile, de tensiunea emoțiilor ei și de oboseală. Era îngrozitor de conștientă de viața ei umilă, de disciplina incorectă impusă, de asalturile neîntrerupte ale lui Neville. Descleștându-și în sfârșit pumnii, avu senzația că e stoarsă de ultima fărâmă de vlagă. Oprindu-se pe coridorul întunecat care lega salonul, unde se lua micul dejun de scara servitorilor, ochii i se umplură de lacrimi. Trase adânc aer în piept și încercă să-și înăbușe nevoia copleșitoare de a urla. Nu-și putea permite să clacheze nervos. Lacrimile nu-i aduceau salvarea, după cum n-o ajuta nici autocompătămirea. Își spuse aceste vorbe pentru a mia oară de când intrase în serviciul familiei Totham. Supraviețuise patru ani, așa că avea să mai reziste. Până în iulie următor când va avea suficienți bani strânși ca să-și plătească taxele de intrare la Academia de Artă din Florența. Iar cu banii trimiși recent de Julia pentru drumul până acolo, visul ei de a părăsi casa Totham avea să se realizeze în curând.

Încă cinci luni. Își spuse ea, privind spre ziua eliberării ca spre o pecete înroșită. După atâția ani de mizerii, putea tolera câteva luni. Acest gând încurajator îi dădu puteri ca să urce cele două șiruri lungi de trepte până la etajul unde își desfășura munca.

— Ce ți-a trebuit atâta timp? izbucni arțăgoasă Hannah Totham când Serena intră în sala de clasă. Și n-ai adus nici o pană cu tine!

— Mama spune că e leneșă și incapabilă, îi ținu isonul sora ei mai mare, Caroline, cu o voce identică cu a maică-sii. Nu face niciodată *nimic* ca lumea.

Cele două eleve ale Serenei erau replicile în miniatură ale îndesatei și masivei lor mamă. Manierele pe care le adoptaseră erau înfricoșătoare tocmai prin prisma vârstei lor fragede. În vârstă de doisprezece și paisprezece ani, cele două ființe fuseseră crescute ca să intre într-o societate în care averea

tatălui avea să le obțină fiecareia dinre ele un soț cu faimă. Vanitoase, îngâmfate, pe deplin conștiente de bogăția lor, fetele erau greu de educat și lipsa lor de succes cu lecțiile de franceză, pictură și muzică era atribuită incapacității Serenei de a preda.

— Ce-ar fi să scoatem cărțile de franceză cu tipare și să exersăm lista noastră de termeni de modă? propuse Serena, știind prea bine că fetele vor prefera așa ceva în locul lecțiilor din Scripturi.

În starea nenorocită în care se găsea, nu era capabilă să îndure o dimineață întreagă de dezinteres îmbufnat și de apatie.

— Putem să mâncăm bomboane de ciocolată în vreme ce lucrăm? insistă Caroline, sesizând, cu răutatea ei specifică, starea deplorabilă în care se găsea Serena.

Aceasta ezită. Bomboanele erau strict raționalizate, căci doamna Totham încerca să-și transforme odraslele în niște frumuseți zvelte — o misiune imposibil de realizat.

— O să-i spun mamei că tu le-ai mâncat, dacă nu ne dai voie, avertiză Caroline.

— Mâncați ce vreți, acceptă Serena cu un oftat, incapabilă de o altă bătălie cu cele două fete prost crescute.

Probabil că era intimidată și de avertismentul Carolinei. Cu două săptămâni înainte, când fetele Totham mâncaseră toate dulciurile și dăduseră vina pe ea, mama lor îi suprimese Serenei mesele timp de două zile. Chiar dacă mâncarea care i se oferea era săracă, Serena nu voia să riște o nouă pedeapsă. În această dimineață nu-și luase nici micul dejun.

— Caroline, atunci tu cauți bomboanele, rosti Serena cu voce resemnată. Hannah, scoate cea mai nouă carte de tipare, cu rochia de muselină galbenă pe copertă. Iar eu o să-i spun servitoarei că vrem ciocolată și pâine prăjită.

— Eu vreau frișcă, izbucni Caroline.

— Bătută, adăuă Hannah. Vreau două cești.

— Foarte bine.

Serena plecă să găsească servitoarea care, în general, putea fi descoperită dormind în camera de cusut, învecinată

cu sala de clasă. Fetele ar fi putut cere elefant prăjit și ouă de struț în acel moment. Serena ar fi acceptat să le comande. După lupta ei cu Neville și cu doamna Totham, combativitatea ei ajunsese la zero.

Cei doi bărbați așezați în biblioteca Casei Seth semănau atât de mult, încât lumea vorbea despre ei cu apelativul Sfânta Pereche. Înalți, musculoși, cu părul negru tuns scurt și la modă à la Titus, cu aspectul lor sclipitor și senzual depășit doar de farmecul propriu, cei doi bărbați monopolizau de mult vreme atenția tuturor femeilor frumoase.

Când intrau într-o adunare de societate sau într-un club, capetele se întorceau după ei. Incredibil de chipeși, îndemnând în mod flagrant la păcat, cei doi reprezentau întruchiparea ispitei. Ceilalți bărbați bombăneau mereu pe seama nedreptății cu care soarta, atât de generoasă, înzestrase Sfânta Pereche cu toate atuurile fizice, însă doamnele erau în mod egoist recunoscătoare pentru splendoarea și libertinismul sexual, atât al tatălui, cât și al fiului.

Deși ducele de Seth renunțase la aventuri romantice după ce se căsătorise cu o tânără scoțiană, mult iubitul său fiu, născut dintr-o dragoste de tinerețe, reușise nu numai să cucerească unui din numeroasele titluri deținute de tatăl său, dar chiar să îl întrecă în postura de cel mai depravat tânăr din Londra. La fel ca și taică-său înainte, Beau St. Jules era mai mult decât dornic să aducă bucurie tuturor doamnelor nerăbdătoare să se culce în patul lui.

— Nu mă aștept să renunți la plăcerile unui tânăr, rosti ducele de Seth, privind la cel mai vârstnic copil al lui peste marginea biroului și vorbind cu un ton mai degrabă resemnat decât șfichiuitor. Cu excepția acestor sărbători în familie, când mama ta te vrea acasă. Îți vei cere scuze față de ea și nu-i vei spune adevărul.

— Bineînțeles. (Beau se agită stingherit pe scaun.) În ciuda tonului moderat, știa prea bine că autoritatea tatălui său

.....
trebuia băgată în seamă.) A fost o scăpare nefericită din partea mea.

Sinjin schiță un zâmbet.

— Dacă aş fi ştiut că domnişoara Gambetta te atrage atât de mult l-aş fi trimis pe Davis să-ţi aducă aminte ce zi e.

— O ştii pe domnişoara Gambetta?!?

— Am văzut-o pe scenă, răspunse Sinjin, coborându-şi ușor genele, și am întâlnit-o la petrecerea de burlac a lui Farley toamna trecută.

Beau se îndreptă pe scaun și privirea i se învioră brusc.

— Ai fost cu ea?

Tatăl lui era foarte tânăr când se născuse el și, la vârsta de patruzeci și unu de ani, era încă subiectul multor vise romantice ale femeilor. Beau era perfect conștient de interesul stârnit în rândul femeilor de tatăl său.

— Detectez o urmă de gelozie? se miră Sinjin, cu ochii albaștri licărindu-i amuzați. Îți dau un sfat. Pleacă spre Napoli mâine. Domnişoara Gambetta nu se va ofili după tine.

— Ai fost cu ea?

Curiozitatea colora vocea lui Beau. Petrecerea de burlac a lui Farley dăduse apă la moară bârfelor din oraș vreme de săptămâni întregi. Se zvonea chiar că la acea orgie fiecare bărbat avusese parte de câte trei femei.

— Ar trebui să știi mai bine, răspunse taică-său cu voce blândă că sunt disperat de îndrăgostit de maică-ta. Însă domnişoara Gambetta are într-adevăr virtuți acrobatice extraordinare, adăugă Sinjin cu un zâmbet. Sper că te-ai distrat bine.

— Minuțat.

Beau se așeză la loc pe scaun, zâmbind cu toată gura.

— În acest caz, scuzele pe care le vei prezenta mamei tale ar putea fi un simplu quiproquo, rosti moale Sinjin. Deși ți-aș putea sugera ca mai întâi să faci o baie și să-ți schimbi hainele. Miroase până aici a domnişoara Gambetta. Se pare că niciuna din hârjonelile tale amoroase nu s-a petrecut într-o cadă de baie.

— Nu și noaptea *trecută*, zâmbi Beau. N-am avut timp.

Susan Johnson

— Înțeleg; replică sec ducele. Îi voi spune mamei tale că ai să cobori la micul dejun. Tu va trebui să îți confecționezi o poveste credibilă ca să justifici absența de la ziua surorii tale. (Sinjin se ridică și se uită la ceas, recunoscător că misiunea sa de pedepsire se încheiase.) Să spunem peste o oră?

— Da, domnule. (Beau se ridică și el iute, mulțumit că interviul se sfârșise.) Mulțumesc, domnule.

— Apropo... să n-o iei pe domnișoara Gambetta în Italia cu tine.

— Nu, domnule. Nici nu plănuiam asta.

Sprâncenele negre ale ducelui se arcuiră ușor.

— Mă simt ușurat.

— Nu-mi place să iau femei la bord în voiajele lungi. Mă plictisesc.

— Înțeleg.

— Și nu te poți descotorosi de ele în mijlocul oceanului.

— Da, e o dilemă care merită evitată, încuviință politicoș ducele. Davis a împachetat obiectele pentru vila din Napoli, observă el, preocupat acum mai mult de afacerile lui. O să aibă grijă ca acestea să fie transportate la Dover în noaptea asta. Când pleci?

— Mâine după-amiază.

— Ministerul de Externe te-a găsit?

— Da, lordul Percy a dat peste mine. Sunt interesați să afle ce instrucțiuni au primit ambasadorii străini din Napoli. Cu francezii mărșăluind încă și încolo prin toată Italia, totul e într-o permanentă mișcare la curtea siciliană. Poate că voi reuși să strâng câteva informații utile.

— Să nu te bagi în vreun bucluc. Napoli e plin de spioni, de bandiți și de mercenari.

Beau înălță din umeri.

— Mă interesează mai mult să văd dacă proprietățile noastre au supraviețuit exproprierii franceze și distrugerilor aduse de revoluție. Dar dacă aud ceva relevant în legătură cu planurile lui Napoleon, o să trimit mesajul acasă. Doamne, și eu simt mirosul ei, remarcă brusc Beau, apropiindu-și mâneca de la cămașă la nas. A venit sigur momentul să fac o baie.

După plecarea fiului său, Sinjin rămase câteva secunde pironit la fereastră, privind spre grădina-seră de iarnă care cobora în pantă ușoară, spre Tamisa. Domnișoara Gambetta avea ambiția să pună mâna pe un soț aristocrat ca și verișoara ei, noua marchiză de Weyhouse. Iar dacă familia Coltran nu se supăraseră primind o actriță în familie, Sinjin se simțea ușurat să afle că întâlnirea prelungită a lui Beau cu tânăra balerină nu avusese nimic de-a face cu dragostea.

Scuzele și explicațiile lui Beau privind lipsa de la ziua surorii sale fură acceptate cu grație de mama sa, pentru că și ea era la curent cu ultimele bârfe în legătură cu fiul ei vitreg. Valetul lui Albington le bârfise pe balerine cu sora lui, care era croitoreasă la soacra lui Chelsea, ducesa de Seth, moștenitoare. Cu o zi în urmă, la o ceașcă de ceai, ducesa moștenitoare îi povestise lui Chelsea nu numai despre relația dintre domnișoara Gambetta și Beau, ci și despre speranțele tinerei de a pătrunde în familia St. Jules.

Chiar dacă și intrarea ei în familie se făcuse în circumstanțe total ieșite din comun, Chelsea avea impresia, după ascultarea detaliilor oferite de soacră-sa, că domnișoara Gambetta părea mai degrabă hotărâtă să pună mâna pe titlul lui Beau decât să cucerească dragostea lui. Romantică din firé, Chelsea ar fi preferat o partidă izvorâtă din iubire pentru fiul ei vitreg.

— Ți-am păstrat o felie de tort, izbucni Nell în clipa în care Beau încetă cu scuzele. O vrei acum sau după ce îți arăt modelele de rochii pe care le vreau de la „Madame La Clerque“?

— Lașă-l pe Beau să-și ia mai întâi micul dejun, propuse mama sa.

— Ai ratat cea mai excelentă înghețată, rosti sora lui mai mică, Sally. Pun pariu că-ți pare rău.

La cei cinci ani ai săi prioritățile ei erau în mod evident diferite de ale fratelui.

— Lui Beau nu-i pasă de înghețată, Sally. Lui nu-i pasă decât de cai.

Împlinind de puțin timp zece ani, Jack, fratele mai mic, era complet absorbit de dragostea lui pentru **cal**.

Buza de jos a micuței Sally începu să tremure.

— Dar îi place și înghețata.

— Mi-ar place cu adevărat să mănânc **niște** înghețată acum, rosti Beau cu blândețe, zâmbindu-i surorii mai mici.

— S-a terminat, interveni brusc Nell. Nu ești gata? **Maman** spunea că pot să-mi iau o rochie roșie.

Sinjin o privi scurt pe soția sa pe deasupra mesei.

— Folosește rochiile la joacă, Sinjin. Nu fi alarmat.

— Nici eu nu sunt, protestă Nell. O să mă **scoți** în oraș în rochiile de la „Madame La Clerque“, nu-i așa, Beau?

Beau își plimbă repede privirea de la tatăl la mama lui vitregă. Roșul era o culoare potrivită mai degrabă să fie purtată de curtezane decât de tinerele domnișoare.

— O să găsim noi *un loc* unde să mergem, răspunse el cu diplomație.

— Undeva *la modă*.

— Poate că băieților de la curse le va face plăcere, propuse Beau.

— Perfect!

Pentru Nell, care era un jockey mai bun decât mulți profesioniști, a-și arăta noua rochie prietenilor jockey întruchipa perfecțiunea.

— De dimineață devreme, murmură Sinjin, cu o voce menită a fi auzită doar de urechile lui Beau.

Acesta încuviință din cap.

— Vrei să vii și tu la croitoreasă, Sally? propuse el.

— Beau! izbucni Nell. E cadoul de ziua *mea*. O să facă mofturi, o să intre în buclucuri și o să-și bage nasul peste tot — of, prea bine, mormăi ea, observând expresia mamei sale, poate veni și ea. Dar n-are voie să plângă.

— Nu voi plânge, promise imediat Sally, clătînându-ș capșorul blond. Indiferent ce-ar fi.

— Poți să stai la mine în poală, zise Beau, și așa o s-c ajutăm amândoi pe Nell să aleagă câteva rochii.

Capitolul 2

Asta-i categoric cea mai extravagantă postură a celui mai depravat crai din Londra. Își spuse în sinea ei Madame La Clerque în dimineața următoare, când îl văzu pe Beau tolănit pe canapeaua roz, ținându-și sora mai mică pe genunchi. Creatoarea de modă cea mai în vogă din Londra nu-l văzuse niciodată pe tânărul conte de Rochefort în saloanele ei fără să fie însoțit de vreo amantă. Era unui din clienții ei cei mai buni. În mod normal relaxat și îndrăzneț, degajând o senzualitate copleșitoare în vreme ce amantele se perindau prin fața lui, tânărul era astăzi doar un frate amabil și drăguț cu surorile lui, continuând să tachineze, dar fără apropourile lui deochiate. Indiferent însă ce ar fi cumpărat pentru o iubită sau pentru sora lui, contele era mereu extrem de indulgent.

Cumpără o duzină de rochii pentru tânăra domnișoară Giselle, neținând cont de materialele selectate de fată și neîntrebând niciodată care era prețul. Iar când copila de pe genunchii lui deveni neastâmpărată, el o lăsă să desfășoare un rulou neprețuit de mătase de China doar pentru amuzamentul ei. Observând încruntarea doamnei La Clerque, rosti ca din întâmplare:

— Trimiteți mătasea aleasă de Sally împreună cu rochiile. Poate că mama mea va ști să o folosească în vreun fel.

Cu inima strânsă cu câteva clipe înainte, când crezuse că va pierde o sumă imensă de bani doar pentru distracția unui copil, Madame La Clerque își zise acum că avusese parte, în cele din urmă, de o dimineață erxtrem de profitabilă. Iar vizita îi oferise și delicioase subiecte de bârfă. Cele mai multe doamne care treceau pragul așezământului ei erau atât de

Susan Johnson

curioase să afle toate zvonurile legate de celebrul Beau St. Jules. „Ce a spus? Cum arăta? Cu cine era? *Chiar așa?*“, aveau ele să exclame, căscând ochii, când avea să le povestească. Cel mai libertin burlac al Londrei împreună cu surorile lui va deveni cea mai picantă noutate.

Odată încheiată datoria de frate, Beau petrecu încă vreo câteva ore cu părinții săi, discutând despre caii pe care trebuia să îi aducă înapoi de la Napoli, dacă animalele supraviețuiseră ocupației franceze și bătăliilor regaliste. Grajdurile vilei de la țară reprezentau o haltă pentru caii pursânge aduși tocmai din Tunis, o etapă de odihnă înaintea transportului către viitoarea lor casă, grajdurile din Yorkshire.

— Cel puțin n-ar trebui să te mai îngrijoreze flota franceză, rosti tatăl său.

— Care flotă franceză? se miră Beau cu un zâmbet.

Victoria amiralului Nelson la Abubir cu un an înainte decimase navele franceze. Iar cele care mai pluteau încă se aflau sub comanda timidului Bruix, fiind blocate de flota britanică în portul Brest.

— Pirații reprezintă întotdeauna un pericol, îi reaminti mama sa.

— Ar trebui să fiu în stare să-i întrec în viteză.

— Berry e la comanda lui *Siren*?

Așezat lângă nevastă-sa pe o sofa, Sinjin luă mâna Chelsei în mâna lui și o mângâie cu blândețe, înțelegând temerile ei legitime pentru fiul lor.

Beau dădu din cap.

— Bine, rosti tatăl lui, satisfăcut că fiul avea cel mai bun căpitan din Anglia. N-o să pățească nimic cu Berry, draga mea, îi spuse el soției sale, după care se întoarse iar spre Beau. Și ești înarmat?

— Zece tunuri. Săptămâna trecută am mai pus patru.

— Sună cumplit. (Sprâncenele Chelsei se încruntară ușor.) Cât de necesară e călătoria asta?

— Ai *putea* să aștepti, remarcă Sinjin. Napoli este încă un cuib al fărâdelegilor. Caii, dacă au supraviețuit până acum, mai pot rămâne acolo o vreme.

— Acum că Napoleon s-a strecurat prin blocadă și se află iarăși în Franța, circulă zvonul că s-ar putea să invadeze din nou Italia. Mi-ar place să scot caii de acolo dacă e posibil. Indiferent ce s-ar întâmpla, continuă Beau, *vreau* să plec. Am nevoie oricum de un stimulent.

— Mai puternic decât cel oferit de balerine, punctă, sec, Sinjin.

— Și de domnișoara Gambetta, adăugă Chelsea cu un zâmbet.

— Oare mai marii acestei societăți n-au nimic sacru? Întrebă Beau fără vreo intenție de ofensă. Spune-mi, *maman*, ce se mai bârfește la o ceașcă de ceai? Probabil că știi deja dacă Monty va reuși să se însoare cu drăguța domnișoară Gambetta. Sunt convins că i-ar place și lui să afle.

— Informațiile pe care le am eu, răspunse Chelsea, arată că domnișoara Gambetta țintește la titlul de contesă.

— Sper că nu la titlul meu.

— Ba tare mă tem că da.

Beau păru uluit. Femeile care țineau morțiș să se mărite erau întotdeauna terorizante.

— Acum *chiar* că abia aștept să ridic ancora. Nu pot spune că am altceva decât complimente la adresa domnișoarei Gambetta, însă nu îmi caut încă o soție.

— Tatăl tău mi-a spus același lucru noaptea trecută.

— Și are dreptate. Isuse, poate c-am s-o fac, dar peste zece ani. (Beau se ridică brusc în picioare, ca și cum ar fi simțit nevoia urgentă să scape de ghearele domnișoarei Gambetta.) Trebuie să verific ce a împachetat William și să-mi ridic corespondența.

— Trimite-ne vești prin curierul diplomatic, rosti Sinjin, cu o privire amuzată. Mama ta își face griji.

— Bineînțeles, *maman*.

Aplecându-se, o sărută ușor pe Chelsea pe obraz.

— Să ai grijă, îl povăţui ea.

El zâmbi şi dădu din cap. Relaţia cu mama sa vitregă era de profundă afecţiune. Mama lui naturală murise la scurt timp după ce-l născuse. Chiar dacă Sinjin îşi îndeplinise datoria de tată de pe când Beau era bebeluş, tânărul nu avusese o mamă decât mulţi ani mai târziu, când Sinjin se căsătorise.

— Te aşteptăm peste vreo lună? întrebă ducele.

— Şase săptămâni maximum. Chiar dacă va trebui să mă duc la Palermo ca să mă amestec printre curteni o vreme, de întors mă voi întoarce până la mijlocul lui martie.

Când Beau ajunsese la apartamentul său de burlac din cartierul St. James, îl găsi pe Albington aşteptându-l, în compania a două actriţe tinere, pe jumătate beat.

— Le-am spus că te vom conduce până la Dover.

— Zău, se miră Beau, dându-i valetului pălăria şi mănuşile şi cerându-i lui William, cu o voce coborâtă, corespondenţa.

Întorcându-se spre oaspeţii săi, văzu zâmbetele de pe chipurile drăguţelor actriţe, îşi dădu seama că Albington, care îşi odihnea un picior pe o ladă de coniac scump, obţinuse iar fonduri, şi se întrebă repede dacă avea chef sau nu să aibă însoţitori pe drumul spre Dover.

— Mă tem că am să plec într-o oră, rosti el neutru.

— Suntem gata chiar acum, răspunse marchizul cu însufleţire. Lizzie nu s-a mai regulat într-o trăsură până acum.

Măsură admirativ cu privirea fata care stătea pe braţul scaunului său.

Un motiv suficient de bun. îşi zise Beau sardonice.

— Vrei să te îngrijeşti de nişte şampanie? o întrebă el pe tânăra care şedea lângă cuplul ce intrase deja într-o partidă înfocată de sărutări, fără a ţine cont că nu erau singuri.

— Am făcut deja rost, răspunse tânăra chicotind. Albie a comandat cea mai bună marcă.

— Atunci trebuie să vă ajung din urmă.

Beau luă corespondența de pe tipsia pe care i-o întindea William.

— Eu sunt Rochefort, continuă el, examinând bilețelele parfumate care îi soseau zilnic acasă.

• Zări scrisul familiar al domnișoarei Gambetta pe o epistolă de culoare lila și, mulțumit că urma să lase atât de curând în urmă Londra și planurile neplăcute ale tinerei, își ridică privirea și o întrebă pe tânăra cu plete negre și cu piept încântător din fața lui:

— Îți plac căiătorile cu trăsura?

Serena încuie ușa duminică noaptea ca protecție împotriva asalturilor neplăcute ale lui Neville. Nici măcar el nu era atât de îndrăzneț încât să forțeze acea ușă. Riscul de a-și trezi surorile sau părinții depășea dorința camală. În cele din urmă tânărul plecase, însă nu înainte de a profera mai multe amenințări urâte, descriindu-i Serenei, de dincolo de ușă, ce avea să-i facă atunci când o va prinde singură.

După aceea fata nu reuși să adoarmă, temându-se de întoarcerea lui, îngrijorată în privința capacității de a-și menține virtutea intactă în fața unor atacuri atât de hotărâte și gândindu-se cu un fel de satisfacție la diferitele moduri în care s-ar fi putut descotorosi de trupul lui masiv și respingător. Chiar dacă planurile de răzbuțare reprezentau doar niște vise, în acele ore de nesomn singurul lucru care o mai încuraja era să urzească tot felul de scheme, care de care mai dure. La un moment dat se întrebă dacă astfel de gânduri nu sunt păcate de neiertat. Sau Domnul ierta intențiile rele dacă era vorba de legitimă apărare? La un moment dat îl rugase pe Dumnezeu să o ajute în planurile ei, însă nimeni nu-i răspunsese rugăciunii, după cum nimeni nu-i răspunsese nici la alte rugăciuni în toți acești patru ani din urmă. Ca atare, rămase trează toată noaptea în eventualitatea că Neville s-ar fi întors.

Frântă de oboseală a doua zi de dimineață, Serena întâmpină vocile vesele ale fetelor care se trezeau în camera

alăturată cu un geamăt. *Oare la ce mitocăanii voi fi supusă și astăzi?* Privind spre calendarul confecționat de ea și postat chiar deasupra patului, Serena își mai întremă trupul și mintea obosite cu gândul la gloriosul țel din luna iulie și la eliberare.

Bucătăreasa era într-o agitație nebună. Doamna Totham urma să primească oaspeți devreme, înainte de amiază, așa că, pentru personalul casei, micul dejun urma să fie compus doar din pâine prăjită și ceai. Cel puțin așa îi explică Serenei fata care se ocupa cu servitul, după ce urcase în fugă două rânduri de scări. Ca și cum nu ar fi fost de ajuns, Serena nu avu șansa să pună mâna decât pe o singură felie de pâine cu unt înainte ca fetele Totham să se arunce asupra frugalei mese ca vulturii asupra prăzii. Serena mănăcă în fugă, ca un condamnat în celula sa, nesigură că-și va putea apăra și acea biată fărâmă de hrană de atacatori.

Curând după aceea sosiră instrucțiuni ca Hannah și Caroline să fie îmbrăcate în cele mai noi rochii și să fie aduse jos, pentru a-i cunoaște pe musafirii mamei lor, la ora unsprezece și jumătate fix. Din nefericire, în vreme ce coborau, călcăiul Carolinei se prinse de muselina tivului și sfâșie câțiva centimetri de dantelă. Întorcându-se în camera copiilor ca să-i schimbe rochia, Serena și fetele ajunseră jos cu zece minute întârziere.

Majordomul le anunță cu un aer marțial pe fete. Doamnei Totham îi plăcea să producă impresie când avea musafiri. Înainte de a apuca să intre în încăpere, Serena o auzi pe doamna Totham întrebând cu glas de gheață:

— Unde ți-e rochia cea nouă, Caroline?

— Blythe e atât de neîndemânatică încât m-a făcut să mă împiedic pe scări, și tocul pantofului mi-a sfâșiat dantela.

— E imposibil să mai găsești angajați de soi în ziua de azi, rosti doamna Totham, zâmbindu-le celor două doamne așezate lângă măsuța de ceai.

— Și nu mai au nici un fel de maniere, interveni una dintre femei, o matroană imensă, cu o față ascuțită. Săptămâna trecută a trebuit s-o dau afară pe guvernanta noastră pentru că nu reușea să se adapteze standardelor noastre de viață.

Serena o recunoscă pe nevasta pastorului din parohie, fata unui negustor prosper, care pusese la dispoziția fiului mai mic al unui baron, ce avea nevoie disperată de fonduri pentru a-și menține parohia, o dotă considerabilă. Presupuse că standardele de viață la care se referise nevasta preotului aveau mai mult de a face cu ipocrizia decât cu bunele maniere, căci femeia dădea dovadă de o cruntă lipsă de milă și de curtoazie.

— Oprește-i prețul rochiei din salariu, rosti cealaltă musafiră, nevasta avocatului familiei Totham, ca și cum Serena nu s-ar fi aflat chiar în spatele celor două fete, de parcă ar fi fost invizibilă.

— La prețurile de la „Madame La Clerque“, ar însemna să nu mai fie plătită timp de doi ani, răspunse doamna Totham cu mândrie și supărare în voce.

— I-ar servi drept lecție, declară nevasta parohului. Nu este aceea al cărei tată era viconte? Dacă îmi amintesc bine, un bărbat fără respect pentru cele sfinte, un ticălos. Un cărtor, o rușine pentru comunitatea creștină.

— Nu l-ați cunoscut pe tata, rosti scurt Serena, nemaiputându-se abține în fața acelor acuzații nedrepte.

— Cere-i scuze doamnei Stanton, izbucni doamna Totham, cu o voce înăspriță de mânie. Chiar în clipa asta.

— A fost o mojie din partea dumneaei să vorbească despre tata fără să aibă habar cine era el și ce făcea, replică Serena cu încăpățănare.

— Creatură obraznică și nerecunoscătoare ce ești! După tot ce-am făcut pentru tine. Cere-ți scuze!

Obrajii grași ai lui Maud Totham deveniseră stacojii de mânie și ochii îi scăpărau.

Serena tăcu, încăpățânându-se în revolta ei, nesigură ea însăși de ce luase în sfârșit poziție, inconștientă pe undeva că prin refuzul ei comitea pur și simplu o sinucidere. Conștientă fiind și de răsuflarea tăiată cu care urmăreau scena persoanele din încăpere peste care se așternuse o liniște mormântală.

Tăcerea fu spartă de zgomotul scaunului doamnei Totham pe covorul de pluș. Ridicându-și cu o ușurință surprin-

zătoare trupul masiv de pe scaun, stăpâna casei se repezi la Serena într-un foșnet de mătase, cu chipul și bărbia tremurându-i, roșii ca racul fiert, de furie.

— Cum îndrăznești să mi te opui, tună ea.

Într-un acces nestăpânit, ea ridică palma și o plesni pe Serena cu atâta ură, încât pe moment se împiedică din pricina elanului înainte de a-și recăpăta echilibrul.

Prinsă fără acoperire de atacul surpriză, Serena rămase nemișcată, cu obrazul în flăcări din pricina loviturii primite.

Fetele izbucniră în chicoteli, doamna Totham începu să țipe la Serena că o nebună, iar cele două musafire se așezară mai bine, rânjind satisfăcute, ca să urmărească scena.

Pe măsură ce epitetele, amenințările și insultele se revărsau asupra capului ei, Serena se simți cuprinsă de un sentiment ciudat și inexplicabil de finalitate — îngrozitor și dătător de puteri în același timp. Fără a scoate o vorbă, ea se răsuci pe călcăie întorcând spatele tuturor celor patru ani de mizerii îndurate.

— Nu-mi întoarce spatele! urlă doamna Totham. Vino înapoi imediat! Mă auzi? (Vocea ei răsună în salonul mare, aprigă și ostilă, reverberând accente pițigăiate din tavan până la podea.) Dacă nu te întorci în clipa asta te arunc în stradă! Te bag în pușcărie!

„Fiecare om are o limită“. Tatăl Serenei spunea mereu asta când se referea la pierderile de la jocul de cărți. Serena tocmai ajunsese la limita răbdării cu familia Totham. În acea clipă nu o mai interesa nimic altceva în afara evadării — ca și tatăl ei, care își luase viața după ce se ruinase complet la jocul de cărți.

Urcă scriile cu o minte remarcabil de liniștită și de concentrată, considerându-se literalmente aruncată în stradă. Începu să plănuiască în grabă un voiaj spre Italia. Ar fi fost de preferat să aibă toți banii la îndemână, dar cu siguranță că avea să găsească ceva de lucru la Florența ca să suplimenteze suma care îi lipsea. În fond, era nevoie de guvernanțe și acolo și, cum mama ei fusese italiancă, Serena vorbea fluent limba.

Gata. Totul era aranjat. Nici o nesiguranță și nici o dilemă nu o mai putea abate din drum.

Acum să împachetez. Își zise ea, simțindu-se brusc înflăcărată de idee. Avea să-și cumpere biletul de drum din Londra. Orarele de navigație îi erau familiare de vreme ce le rumegase luni întregi. Cea mai apropiată stație spre Dover se găsea la hanul „King's Arms“ de pe Knightbridge Road. Dacă se grăbea avea șanse să prindă diligența de după-amiază.

După ce încuie ușa de la camera ei, își înghesui repede cele câteva lucruri pe care le avea în două geți de voiaj. Nu trebuia să ia nimic altceva, altfel ar fi fost aruncată în închisoare dacă doamna Totham ar fi acuzat-o de furt. Grăbindu-se să plece, termină cu împachetatul în câteva minute. Singurele lucruri care aveau o oarecare valoare erau vopselele și pensulele ei. Din viața ei de lady Serena Blythe nu-i mai rămăsese nimic după ce creditorii luaseră tot ce avea o valoare cât de mică din casa și de pe proprietatea lor. Toate lucrurile pământești intrau acum în două geți de voiaj. Însă își căpătase libertatea, și pentru asta era recunoscătoare. Luându-și bagajele, Serena ieși din încăpere.

Se opri în hoi o clipă, ascultând dacă nu cumva venea cineva de jos. Se temea să nu apară căreva și s-o înșface. Însă etajul era tăcut. Traversă în liniște coridorul și coborî pe scara servitorilor, apoi ieși din casă pe o ușă rar folosită, care dădea spre gădina de lângă bucătărie.

Afară era o după-amiază însorită de februarie cum rar se întâlnește. Traversând grăbită pajiștile din spatele frumoaselor case din Russell Square, se trezi zâmbind de una singură. Porni spre biroul de navigație ca să își cumpere biletul. Chiar și vremea coopera cu ea, ca un simbol al norocului.

În amurg se găsea deja la Dover. Un cer roșu închis, chenăruit de nori groși și amenințatori, promitea ploaie. Obținuu îndrumările necesare de la vizitiu, după care se grăbi spre oficiul de navigație de lângă docuri, prinzându-l pe funcționarul de acolo tocmai când trăgea obloanele. Omul o asigură că

bagajul ei avea să fie urcat la bordul navei *Betty Lee* în acea seară, iar ei i se va permite accesul pe vapor în zorii zilei următoare.

— Există vreun han prin apropiere? se interesă Serena, nesigură că își va putea permite cheltuielile suplimentare, dar convinsă în același timp că avea nevoie de un adăpost din calea furtunii ce urma să se declanșeze.

— „Pelicanul“ e chiar acolo, rosti vizitiul, făcând semn în direcția unei mici clădiri ridicată în fața unui perete dărăpănat. Spune-i lui Fanny că te-am trimis eu.

Încurajată de vorbele lui și mulțumită, câteva momente mai târziu, să descopere că Fanny era proprietăreasă și că o primea cu un zâmbet cald, Serena își adună curajul și se interesă dacă putea sta în holul de la intrare în acea noapte.

— Cam strâmtorată cu bașii, nu? întrebă Fanny, zâmbind înțeleghătoare.

— Nu plănuisem să petrec noaptea la han, răspunse Serena, roșind de stinghereala de a trebui să ceară pomană.

— Ei, drăguțo, nu-ți face griji. În hol e o grămadă de spațiu, doar cu ăia patru acolo. Numai că, la naiba, ăștia din Londra și păpușile lor ar putea să devină un pic mai gălăgioși. (Dădu din cap înspre un mic grup de persoane bine îmbrăcate.) Așa că ar fi mai bine să stai la distanță de ei. Mi-au băut deja jumătate de ladă din cea mai bună șampanie franțuzească pe care o am și se pare că au de gând să devină tot mai gălăgioși.

Privind prin micul salon care dădea spre mare, Serena observă grupul de petrecăreți așezați lângă fereastră. Doi tineri nobili arătoși ședeau relaxați, cu expresii amuzate pe chipuri, și ascultau strofele declamate de două dansatoare.

— Tocmai au comandat și ei cina, așa că eu zic că domnii le vor lăsa pe scumpele lor să îi mai distreze nițel.

— Aș putea sta aici, la intrare, propuse Serena.

— Nu, doamne ferește, fetițo. Aici n-ai nici un pic de căldură. Găsește-ți un loc în colțul ăla, lângă foc. (Fanny îi indică Serenei unde să se ducă printr-o scurtă ridicare a bărbiei.)

Dacă stai acolo tăcută, ăștia nici măcar nu te vor observa. Depravații bogați pot fi un pericol pentru o fătucă ca tine dacă nu ești atentă. Iar după ce Tad o să termine cu servitul lor, o să-l pun să-ți aducă o ceașcă de supă și un pic de ceai.

Patroana respinse cu un gest mulțumirile Serenei. În vreme ce frumoșii și tinerii nobili se delectau cu bârfele cele mai noi pe seama Prințului de Wales povestite de doamnele care îi acompaniau, Serena reuși să se strecoare în colțul izolat de lângă foc.

În câteva ore avea să fie la bordul vasului care urma să o ducă până la Florența, la prietenii ei, familia Castelli, la acea școală de artă ale cărei cursuri visase să le urmeze, încă de pe când îi povestise mama ei despre toate acele ateliere renunțate și despre vestitele colecții de artă din orașul în care se născuse. În ciuda oboselii și a foamei, se simțea bine și îi era cald, protejată cum era de ploaia care tocmai începuse să cadă și ascunsă în acel refugiu confortabil pe toată perioada nopții. Dacă era să creadă în noroc — și Serena credea, cu același spirit de jucător moștenit de la tatăl ei — putea fi tentată să spună că se-ntorsese, în fine, și pentru ea roata norocului.

Ceva mai târziu, Serena își mănca supa și își bău ceaiul, în vreme ce grupul de tineri se înfrupta din cea mai bună friptură și cea mai bună budincă pregătite de Fanny, bând șampanie, râzând... și săruntându-se. Se schimbau multe sărutări și mai mult decât atât; din când în când tinerele doamne se așezau pe genunchii bărbaților. Serena încerca să nu privească într-acolo, însă zgomotoasa petrecere amoroasă se desfășura prea apropape de ea ca s-o ignore complet.

De o vreme afară turna cu găleata. Printre sărutări, chicoteli și glume fără perdea, conversația se oprea din când în când asupra deciziei de a rămâne acolo peste noapte sau de a pleca înapoi spre Londra. Tânărului cu păr negru nu părea să-i pese dacă plecau sau rămâneau. Când o săruta pe tânăra care se agățase de gâtul lui, o făcea în joacă, ca și cum ar fi fost preocupat de alte probleme.

Pe măsură ce căldura focului amorțea tot mai mult simțurile oboseite ale Serenei, ochii ei începură să se închidă, iar râsetele petrecăreților de la Londra păzură tot mai îndepărtate. Până ce un chicot ascuțit o trezi. O privire scurtă îi fu suficientă ca să-și dea seama că n-ar trebui să se mai uite într-acolo, indiferent cât de puternic ar fi fost impulsul. Tipul cu părul deschis la culoare, beat și răsând zgomotos, se apucase să-i dea jos rochia iubitei sale și, după toate aparențele intenționa să facă dragoste cu ea, nepăsându-i că se află într-un loc public.

— Poate vrei să închizi ușa, Charlie, asta dacă n-ai chef de un pic de exhibiționism, rosti, moale, Beau.

— Închide-o tu.

— Charlie-e-e, țipă Lizzie, țipătul ei terminându-se într-un chicot când marchizul de Albington începu să lingă spațiul dintre sânii ei.

După care fata începu să geamă moale, cu ochii închiși, în vreme ce mâinile ei cuprinseseră capul tânărului ca să-l țină lipit de sân. Senzațiile produse de gura lui pe sfârcul sânelui păreau să inhibe orice rezerve pe care fata le-ar fi avut.

— Se pare că suntem pe cale să ne distrăm, rosti tărăgănat Beau, luând paharele pline de pe masa aflată în imediata vecinătate.

— Treziți-l pe judecător!

Strigătul de afară abia se auzea. O secundă mai târziu, ușa de la intrarea hanului fu izbită de perete. Un bărbat ud leoarcă intră ca o vijelie, urlând:

— Treziți-l pe judecător!

În camera luminată de lumânări, vocea lui suna ca un tunet.

— Fanny, unde dracu' ești? țipă omul înainte de a privi scurt în salon după proprietăreasă. (Nevăzând-o, se răsuci pe călcâie și porni ca o vijelie spre spatele hanului, urlând și mai tare): Fanny, căpitanul Darby a fost ucis!

În câteva minute, „Pelicanul“ deveni un viespar de oameni uzi leoarcă îngrămădindu-se în salon. Dinspre docuri

de dăduse alarma până la ușa hanului. În timp ce toată lumea îl aștepta pe judecător să coboare din apartamentele de deasupra, mortul fu adus în han și așezat pe o masă lângă ușa. În ciuda luminii chioare, brutalitatea cu care fusese omorât era evidentă. Chipul omului era doar o masă sângerândă, fără a mai avea nimic uman. Carnea și oasele zdrobite se amestecau pe podea într-o băltoacă ruginie tot mai întinsă.

— A fost primul lui secund, Horton, cu siguranță. El și Darby erau la cuțite de ani de zile, rosti un bărbat, uitându-se la cadavru.

— Horton a băut toa' ziua la „Bird's Nest“, observă un altul, cu voce groasă.

— Auz' că jura că-l va face pe căpitan, să plătească pen' biciurile primite anul trecut. Tre' c-a fost el, zise un al treilea, dând din cap a asigurare.

— Așa se pare, după cum a ridicat ancora în seara asta fără căpitan.

— Cineva trebuie să anunțe familia Crawford.

— Și pe văduva Darby.

Peste încăpere se așternu brusc tăcerea.

— Fanny îi poate spune, zise cineva în șoaptă. Ele's prietene.

— Poate fi prins Horton și adus înapoi?

— Cunoaște apele prea bine, comentă omul cu vocea groasă. E pe vas de când avea zece ani.

— Ar putea-o vinde pe *Betty Lee* în vreun port străin și să trăiască tot restul vieții lui ca un nabab.

— Era un om violent...

Pentru Serena, vocile părură brusc a se îndepărta, pe măsură ce cuvintele *Betty Lee* i se întipăreau tot mai dureros în minte. *Betty Lee* era vasul ei, vasul care trebuia să ridice ancora de dimineață spre Florența. Oamenii ăia spuneau că vasul *dispăruse*, ceea ce însemna că bagajul și banii ei de călătorie *dispăruseră*. Pentru o clipă, Serena se sufocă, într-atât de dramatice erau acele vești. Tot ce posedea ea se afla pe acel vas, inclusiv banii pe care îi ascunsese în cutia de vopsele.

Susan Johnson

Fortându-se să rămână calmă, deși simțea nevoia să urle de disperare, Serena încercă să facă față devastatoarelor evenimente.

Luptându-se cu lacrimile, își spuse că ea era măcar încă în viață, spre deosebire de căpitanul Darby, ucis cu brutalitate, care zăcea acum tăcut ca și propriul lui mormânt, care se afla numai la câțiva pași. Oricât de proastă ar fi fost starea ei materială, nu se putea compara cu cruda realitate a morții din fața ochilor ei.

Avea nevoie de alternative. Înghiți în sec ca să nu izbucnească în plâns. *Gândește-te*, își ordonă sieși. În vreme ce Serena se lupta să-și regăsească judecata, din mulțime se ridicară mai multe voci, vorbind în același timp, datorită intrării magistratului în încăpere.

Individul ridică mâinile pentru a potoli agitația.

Pe când mulțimea se mai domoli, tânărul și elegantul nobil cu păr negru se ridică în picioare. Înălțimea și statura lui de aristocrat reduse imediat pe toată lumea la tăcere. Cu o voce profundă, temperată, care nu lăsa să se observe numărul de sticle de șampanie consumate, tânărul zise:

— Poate că vă pot fi de folos. Cum voi pleca în curând, dacă ați fi amabil să îmi scrieți un mandat de arestare, în cazul în care martorii ajung la concluzia că Horton e făptașul, atunci am să am grijă ca autoritățile din mai multe porturi să fie înștiințate de crima lui.

Ochii tuturor se ațintiseră asupra înaltului aristocrat, îmbrăcat superb cu haine croite de cel mai bun croitor londonez.

Tânărul acceptă liniștit curiozitatea celor din jur, ca și cum era obișnuit cu postura de obiect al admirației tuturor.

— Perfect, tinere, exclamă judecătorul. Trebuie să spun că „Grawford Shipping“ vă va fi recunoscătoare. Când ridicați ancora și în ce direcție?

— Iahtul meu e pregătit. Mă îndrept spre Napoli, dar sunt la dispoziția dumneavoastră, domnule, răspunse Beau, înclinându-se ușor.

— Atunci veniți, tinere domn, rosti judecătorul. Vino și tu, Camden. Trebuie să notăm circumstanțele și să intervievăm martorii.

Iahtul lui e pregătit, își zise Serena. Abisul negru în care părea să se scufunde se închise o clipă. Napoli nu era Leghorn, dar era mult mai aproape de Florența decât Dover-ul. Era o alternativă, dacă avea curajul s-o încerce. Tremurând la gândul riscului pe care și-l asuma, Serena cumpăni ce alte opțiuni avea, în condițiile în care banii ei de călătorie se duceau, vasul plecase fără ea, iar geanta îi era atât de goală încât ar fi ajuns sigur la închisoare în câteva zile.

În mod sigur nu mai putea căuta un post de guvernantă în Londra. Doamna Totham mai mult ca sigur că dăduse deja alarma în privința ei, probabil cu o imensă satisfacție. Poate că ar fi găsit o slujbă într-o zonă mai retrasă a Angliei, unde bîrfele londoneze ajungeau cu greu, dar așa ceva presupunea ca Serena să stea în locuințe închiriate până ce va găsi de lucru, și să-și termine puținii bani rămași. Și dacă nu găsea de lucru? Și chiar dacă găsea, nu exista nici o garanție că noii ei stăpâni aveau să fie altfel decât familia Totham.

Ridicându-se brusc în picioare, Serena trecu pe lângă mulțimea din salon și se postă în fața ferestrelor care dădeau spre docuri. Lipindu-și fața de geamul rece, reuși să distingă în noapte silueta unui iaht zvelt, legat la chei cu parâme.

Capitolul 3

Când auzi pentru prima dată târșitul ușor al pașilor pe coridorul de lângă cabina sa de odihnă, se uită imediat la ceasul montat pe grinda vasului.

Ora două.

Se deșteaptă complet.

O femeie se găsea la bordul iahtului său.

Recunoscu imediat mersul felin tipic feminin. În fond, Beau St. Jules avea o vastă experiență în materie de mers în vârful picioarelor la miezul nopții — tot așa cum avea experiența femeilor de toate felurile și categoriile. Numărul lui de cuceriri amoroase rivaliza — unii chiar susțineau că era mai mare — cu remarcabilul record deținut de tatăl său. Cel mai vârstnic fiu al ducelui de Seth nu era poreclit „Gloriosul” de toate femeile seducătoare din Londra doar pentru frumusețea zâmbetului său.

Același zâmbet faimos îi apărură din nou pe chip în vreme ce Beau își coborî picioarele peste marginea patului și întinse mâna dreaptă după pantaloni.

Un exemplar feminin pe iahtul lui. Ce interesant și misterios în același timp! Poate o distracție în plus în cursul voiajului către Napoli.

Strecurându-se pe pasarela prost luminată, Serena abia îndrăznește să respire. Așteptase ca toate zgomotele specifice activității de pe iaht să înceteze, cu excepția celor făcute de cartul de noapte pe punte. Iar dacă nu i-ar fi venit rău de foame, n-ar fi îndrăznit să iasă din ascunzișul pe care și-l găsisese într-un mic dulap plin de lucruri femeiești:

Țesăturile parfumate îi amintiseră sfâșietor de rochiile fine ale mamei sale. Cu mult vreme în urmă... Înainte ca mama

ei să moară și înainte ca tatăl ei să alunece pe panta băuturii și a jocurilor de noroc.

Înainte ca ea să se umilească lucrând ca guvernantă în casa familiei Totham.

Îi scăpă un oftat ușor în vreme ce se îndrepta spre cambuza pe care o zărise când se furișase pe bordul iahtului, cu o noapte înainte, în Dover. Ce departe era acum de acea copilărie fericită — fără bani, fugind din Anglia la bordul iahtului unui străin, sperând să ajungă la Florența prin mila Domnului și prin propriile ei puteri.

Stomacul îi protestă de foame și nările i se umplură de aroma delicioasă a mâncării când deschise ușa cambuzei. Nevoia disperată de a mânca o făcu pe fată să uite pe loc orice nostalgie autocompătimitoare.

Tocmai adăuga o bucată de pâine rumenită la brânza și perele pe care le ascunsese în faldurile fusteii când o voce rosti blând în spatele ei:

— N-ai vrea să îmi trezesc bucătarul să-ți prepare ceva mai consistent?

Serena se răsuci imediat pe călcâie și îl descoperi pe proprietarul iahtului stând sprijinit de ușa cambuzei. Zâmbetul lui, dezvelindu-i dinții albi în lumina slabă, înlătură groaza pe care fata o simțise la auzul vocii, deși așa cum era îmbrăcat, doar în pantaloni, bărbatul trezi în sufletul fetei un alt fel de teamă. Era un tânăr bine legat. Lumina oferită de o mică lampă cu petrol făcea ca trupul lui musculos să pară și mai puternic, intensificându-i aspectul de virilitate.

— Ne-am mai întâlnit? întrebă el încet, întrebându-se dacă ar fi fost cazul să o cunoască pe tânără.

Mulțimea de femei cu care avusese legături ocazionale în viața lui îl împiedica să-și amintească de un chip anume.

— Nu chiar, răspunse, ezitând, Serena, nesigură pe poziția lui, în ciuda vocii biânde. Te-am văzut în salonul de la „Pelican“.

— Nu zău.

Realmente surprins, Beau se mișcă ușor. Rareori trecea cu vederea femeii cu un aspect atât de atrăgător. Fata avea un păr auriu superb, ochi imenși și întunecați la culoare, forme zvelte și voluptuoase și o gură senzuală pe care ar fi vrut să c guste.

— Trebuie să fi fost foarte beat, adăugă el, pe jumătate ca să-și ofere sieși o explicație.

— Probabil că da, zise ea, reprimându-și o ciudată tulburare indusă de peisajul oferit de mușchii lui în mișcare. Nu te-ai urcat la bord decât aproape în zori.

— Zău, replică el din nou, cu voce blândă. Suntem deci tovarăși de drum?

— Aș fi fericită să-mi plătesc drumul.

Privirea lui o măsură repede, oprindu-se pentru o fracțiune de secundă asupra hainei înghesuie în faldurile fustei.

— Însă nu preferi căile tradiționale, nu?

— Vasul meu a plecat fără mine după ce îmi achitasem deja călătoria.

Ochii ei se umplură brusc de lacrimi.

— Te rog, nu plânge, zise el repede. Ești mai mult decât binevenită la bordul iahtului meu, *Siren*.

Nu se simțea în largul lui în prezența femeilor îndurerate, iar fata se găsea evident într-o criză acută de bani dacă fusese nevoită să fure de pe vas.

— Pot... să plătesc călătoria, rosti ea, înghițind în sec ca să-și oprească lacrimile, după ce vom ajunge în Italia.

Banii pentru cursuri pe care îi trimisese înainte la Florența ar fi trebuit să acopere costul drumului.

— Prostii, murmură el. Eu mă îndrept într-acolo oricum. (Zâmbi scurt.) În definitiv, cât de mult poți să mănânci?

Dând drumul ușii de care stătea rezemat, se postă în poziție verticală. Îălțimea lui i se păru brusc Serenei copleșitoare. Însă vocea continuă să-i fie blândă când zise:

— Ce-ar fi să-ți gădesc un adăpost mai bun și o masă adevărată. Mănânci carne de vită?

— Da, bineînțeles. (Gândul o făcu pe Serena să saliveze. Ultima ei masă fusese acel mic dejun frugal din Londra, cu două zile în urmă, și o ceașcă cu supă la hanul „Pelican“.) Da, evident.

— Atunci ce-ar fi să te faci comodă? propuse Beau. Poți să intri pe a doua ușă din dreapta. (Se dădu înapoi pe pasarela spre a-i permite fetei să iasă din cambuză.) O să vin și eu imediat ce-mi voi trezi bucătarul.

Beau dispăru o vreme, însă trimise o tânără servitoare cu apă fierbinte și prosoape în camera lui, unde se odihnea acum Serena, apoi un alt servitor cu o carafă de Tokay și prăjiturile. Astfel, frumoasa lui pasageră avea timp suficient să se spele și să se îmbărbăteze, în vreme ce el avea să dea instrucțiuni pentru o masă somptuoasă bucătarului său francez, pe care îl scoase din așternut cu un zâmbet dulce și un bacșiș gras.

Ceru la felul întâi... escalop cu sote, în vreme ce tânărul francez se dădea îmbufnat jos din pat.

— E foarte frumoasă, Remy, și nu știe dacă să aibă sau nu încredere în mine.

— Nici n-ar trebui, bombăni tânărul, rămânând nemișcat o clipă lângă pat, pe jumătate adormit.

— Însă mâncarea ta delicioasă o va mai liniști.

— Deci s-ar spune că trebuie să vă ajut să o seduceți, mormăi francezul, luptându-se cu părul castaniu care îi căzuse pe ochi în vreme ce se apleca să-și recupereze pantalonii de pe scaunul alăturat.

— Ei, Remy, de când am eu nevoie de ajutor în privința asta? murmură Beau, cu un zâmbet șiret pe chip.

— Credeam că nu vă place să aveți femei pe iaht.

— N-ai văzut-o încă. (Sprâncenele lui negre se arcuiră ușor.) Iar acum sunt cuprins de acest imbold copleșitor de a o face fericită.

— Atunci poate că ar trebui să-i oferiți scoici la felul întâi, replică Remy, zâmbind la rândul lui în vreme ce își îmbrăca pantalonii. Și să lăsați escalopul pentru mâine la prânz, când simțurile ei vor fi satisfăcute.

— Vrea și carne de vită.

Remy gemu.

— Voi, englezii, n-aveți nici un pic de subtilitate. Presupun că o vrea și în sânge.

— Cu ciuperci și sosul tău de vin, *s'il vous plait*, adăugă Beau, iar eu mai adaug cincizeci de guinee la oferta mea.

— Șaizeci și o să-i prepar lapte de pasăre la desert. Femeile îl adoră.

— Ești o comoară, Remy. Cum aș putea să supraviețuiesc eu fără tine?

— Ați fi numai piele și os la cât vă regulați, fără îndoială.

— Și sunt pe deplin recunoscător.

Vocea lui Beau părea amuzată.

— Presupun că vreți toate acestea până într-o oră, astfel ca să nu așteptați prea mult până faceți dragoste cu femeia asta pe care ați descoperit-o.

Tânărul conte de Rochefort zâmbi.

— După atâția ani ai ajuns să-mi citești gândurile, dragă Remy. Într-o oră e perfect.

Câteva minute mai târziu, însă, când intră în cabina lui, Beau nu lăsa să se întrevadă prin nimic care-i erau planurile.

— Bucătarul meu e cam morocănos, dar s-a sculat, rosti Beau cu un zâmbet, ducându-se până la un dulap construit în perete și scoțând o cămașă nou-nouță. Așadar mâncarea va sosi în curând. Te simți bine? se interesă el politicos, strecurându-și cămașa peste cap.

— Da, mulțumesc. (Serena îl privi din fotoliul moale pe care se cuibărise și în care aproape că adormise.) Prăjiturile au fost delicioase... și vinul la fel.

— Bine.

După ce privi firimiturile rămase pe tavă, Beau măsură vinul rămas în carafă cu un ochi de cunoscător.

— Vreau să îți mulțumesc mult pentru ospitalitate.

Luminile fuseseră aprinse de servitori și aspectul Serenei era și mai încântător în lumina aurie. Iar ochii ei nu erau negri, ci de un albastru închis, ca apa Mediteranei.

— A fost plăcerea mea, rosti el neutru, așezându-se pe un scaun în fața ei.

Plăcerea mea deosebită. continuă el în gând. Frumusețea ei era provocatoare, mai ațâțătoare acum, după drăgălășenia convențională a actrițelor pe care le procura Charlie. *Oare cum avea să răspundă la primul meu sărut?*

— Unde ți-ai cumpărat biletul? întrebă el cu glas tare, manierat și zâmbitor. Poate că aranjez ceva ca banii să-ți fie înapoiți.

— Crezi că poți?

Serena se îndreptă în fotoliu și ochii i se aprinseră de speranță.

Pentru câteva clipe, Beau St. Jules se muștră pentru egoismul lui în urmărirea plăcerii; sărăcia ei era atât de evidentă. În următorul moment însă, își liniști singur tresărirea de conștiință hotărând că o sumă generoasă de bani oferită când vor ajunge în Italia ar trebui să însemne mai mult decât o compensație pentru intențiile lui deloc onorabile. Judecând la rece, cine știa dacă ea nu era mai puțin inocentă decât lăsa să se vadă aspectul ei delicat. În definitiv, fugise ca un hoț — ceea ce nu prea reprezenta un act demn de o tânără domnișoară.

— Sunt convins că da. Cât ai pierdut?

— Două sute de lire, răspunse ea. Erau toate economiile mele.

Doumne Dumnezeule, socoti el în minte, destul de surprins. El arunca mii de lire la o mână la jocul de cărți.

— Până atunci dă-mi voie să ți-i înapoiez eu, propuse el, întinzând mâna după portofelul care se odihnea pe un birou.

— O, nu. N-aș putea să iau bani de la tine.

El își înălță privirea din portofelul pe care îl deschisese, surprins nu de cuvintele, ci de tonul ei. În voce i se citea o anumită rezervă iar ochii ei păreau a oglindi o îngrijorare deosebită.

— Consideră-l un împrumut, replică el cu calm, privind-o mai atent și încercând să o plaseze în ierarhia pasagerelor clandestine — o categorie nouă pentru el.

Rochia ei din serj albastru închis era destul de uzată dar bine croită, iar pantofii purtau aceleași urme de uzură, însă erau impecabil lustruiți; chipul ei superb și părul strălucitor atingeau perfecțiunea celor mai înalte ranguri sociale. Oare era soția fugară a vreunui nobil, îmbrăcată în hainele servitoarei, sau frumoasa amantă a cuiva care dăduse de vremuri grele?

— Sunt guvernantă, rosti ea apăsător.

— Iartă-mă. Mă holbam la tine? (Beau zâmbi cordial și numără două sute de lire.) Uite, rosti el, întinzându-se peste spațiul care îi separa și așezând bancnotele într-un teanc ordonat pe măsura de lângă fotoliul ei. Îmi dai banii înapoi când poți. Eu am o mulțime. Te deranjează să-mi spui cum te cheamă? continuă el, observând privirea ei îngrijorată, dorindu-și ca ea să ia banii și vrând ca neîncrederea din vocea ei să se risipească.

— De ce?

Serena se uită la el cu o privire rece, ca și cum ar fi fost în gardă.

— Fără nici un motiv. (Beau dădu din umeri — o mișcare leneșă de indulgență.) Făceam doar conversație. N-am nici o intenție să-ți fac rău, adăugă el moale.

Chipul ei se relaxă.

— Numele meu e Serena Blythe.

În mod clar o actriță, își spuse el. Nu poate fi guvernantă cu un nume, chip și un trup atâtător ca al ei.

— Ești de mult timp guvernantă? se interesă el pe un ton neutru, vrând să afle care era adevărul.

— De patru ani, După ce tatăl meu, viconte Amberson, a murit, a trebuit să-mi câștig cumva existența.

Beau simți cum i se strânge stomacul. *Fata unui viconte? Oare avea rude?* se întrebă el în aceeași clipă. *Genul de rude care să exercite toate acele presiuni obișnuite?* La fel de repede însă decise că o tânără în postura ei trebuia să fie pe cont propriu.

— Îmi pare foarte rău.

Ea rămase nemișcată pe moment, căci gândurile legate de tatăl ei erau întotdeauna dureroase, după care, inspirând aer în piept, rosti pe un ton cumpănit:

— Tata și-a pierdut banii la cărți. După ce bea o sticlă, nu prea mai știa să joace.

— Cei mai mulți bărbați pășesc la fel.

— Și tu cum ești? se interesă ea pe ton moale.

— Cea mai bună mână duce banii? propuse el, ridicând dintr-o sprânceană. Deși te avertizez că sunt treaz.

— Asta ar legitima victoria mea.

Serena zâmbi pentru prima dată, un zâmbet dulce și totuși feciorelnic, enigmatic asemenea întregii sale ființe.

Douăzeci de minute mai târziu, când sosi primul fel de scoici, Serena era cu cinci sute de lire mai bogată. Carafa cu Tokay fusese golită, un raport de amicitie între ei fusese deja stabilit, iar Beau o lăsase să câștige deliberat doar două mâini. Serena câștigase restul pe cont propriu. Era fie foarte pricepută, fie foarte norocoasă. Însă era frumoasă, așa cum observă Beau, stând confortabil în fața ei, cu cărțile la piept, cu privirea desfătându-se de o priveliște atât de minunată.

La fel cum era și starea ei de spirit.

Răceala din vocea Serenei dispăruse, iar îngrijorarea din privire îi fusese înlocuită de însuflețire. Iar când îi zâmbi după ce câștigase o mână, Beau descoperi că îi e tot mai greu să se abțină să n-o atingă.

Serena mănca scoicile cu mare poftă.

Bău din nou vin când servitorul aduse o altă carafă și rost „mulțumesc“ cu atâta dulceață și recunoștință când platoul e se goli, încât Beau se gândi pentru o clipă să renunțe la planurile lui de a se culca cu ea.

Însă exact în acea secundă ea îi zâmbi și se întinse ca o felină, astfel că mintea lui se umplu de imaginea sânilor ei plini ridicăți datorită brațelor petrecute pe după cap. Nici măcar serjul albastru nu putea ascunde forma încântătoare a celor două protuberanțe.

— Tu ți-ai făcut rochia? întrebă el, pentru a-și disimula privirea intensă sub masca curtoaziei. Îmi place gulerul tîvi cu dantelă.

Lăsându-se pe spate în fotoliu, Serena atinse cu delicatețe dantela albă.

— A fost a mamei. Îmi este deja mică.

El înghiți în sec înainte de a replica. Gîndul la acea ființă încorsetată în rochiile de fetișcană avea un efect profund asupra lui, după ce observase acea curbă voluptuoasă a sânilor.

— Probabil că voi găsi câteva rochii pentru tine la bord.

— Precum cele din dulapul de sub scară?

— Acolo te-ai ascuns?

Ea dădu din cap.

— Mirosul era ațâțător. Foarte frînzuzesc.

— O să-mi pun valetul să-ți întocmească o garderobă mâine, zise el neutru, fără a se aventura într-o discuție despre parfumuri frînzuzesti sau motivul pentru care se găseau acele rochii acolo.

— Cui aparțin rochiile?

O privi o secundă, măsurînd ironia din întrebare, însă expresia de pe chipul ei exprima inocență și simplă curiozitate.

— Nu știu sigur, răspunse el evaziv. Probabil ale mamei sau ale surorilor mele.

Ceea ce însemna că multe articole compromițătoare din acel dulap trebuia să fie urgent îndepărtate înainte de a o lăsa pe tînră să aleagă. De obicei iubitele pe care le aducea la

bord, pentru scurte excursii pe Tamisa, aveau un gust deosebit pentru lenjerie fină și seducătoare.

— Adesea mi-am dorit să fi avut rude. Tu îți vezi des familia?

Beau se apucă să-i vorbească despre familia lui în fraze meșteșugite. Îi vorbi despre pasiunea tuturor pentru curse și despre caii lor premianți, despre herghelia de cai din nord, despre faptul că fratele și surorile lui mai mici erau cu toții călăreți de primă clasă. O delectă pe Serena cu tot felul de anecdote fermecătoare, care aduseră zâmbetul pe chipul ei.

— Viața ta pare idilică. Spre deosebire de a mea din ultimul timp, roști Serena cu o ușoară grimasă pe chip. Dar intenționez să schimb această situație.

În mintea lui Beau răsunară imediat clopotele de alarmă. *Oare venise intenționat la bordul iahtului? O căutau rudele? Sau ajunseseră oare chiar la ușa tatălui lui?*

— Cum anume, se interesă el cu voce blândă, dar cu ochi îngrijorați, plănuiești o asemenea schimbare?

— Nu te alarma. (Serena zâmbi, simțind din nou că trăiește din plin după atâția ani.) N-am nici un fel de planuri în privința ta.

El râse, revenind instantaneu la buna dispoziție de dinainte.

— Femeile candidе m-au atras întotdeauna.

— În vreme ce bărbații cu iahturi nu sunt de nasul meu. (Zâmbetul ei era amețitor.) Dar ce-ar fi să-mi mai dai o mână, roști ea cu însuflețire, și o să văd eu ce pot face ca să întorc sortiți în favoarea mea.

Era fie complet ingenuă, fie o cochetă desăvârșită. Însă Beau avea destui bani ca s-o răsfețe, iar în plus ea îl amuza extraordinar:

Făcu cărțile.

Iar ceva mai târziu, când sosiră fripturile, lăsară amândoi cărțile jos și se cufundară în plăcerea de a savura minunata carne preparată cu sos.

Serena mânca, absorbită de hrană și de actul masticăției, cu un fel de intensitate tăcută. Asta îl făcea pe el să privească din alt punct de vedere indiferența cu care accepta el toate privilegiile din viața lui — însă doar pentru câteva momente, căci era foarte tânăr, foarte bogat, prea chipeș ca să cunoască umilirea totală și animat de intense impulsuri carnale care-i ofereau imunitate în fața oricăror principii.

Își zise că avea s-o aranjeze cât mai bine când iahtul avea să ancoreze la Napoli și renunță la oricare alte scrupule morale.

Se uită la ceas.

Trei și jumătate.

Aveau să facă dragoste în lumina aurie a zorilor... sau mai devreme chiar. Beau zâmbi și întinse mâna să umple paharul ei cu vin.

— Țsta e raiul sau foarte aproape de el... murmură Serena, ridicându-și privirea din farfurie unde își tăia o nouă porție de friptură. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns.

— Remy merită toate mulțumirile.

— Ești dezarmant. Și drăguț.

— Iar tu ești foarte frumoasă, domnișoară Blythe. Și o a naibii de bună jucătoare de cărți.

— Tata a exersat cu mine. Era un jucător iscusit când nu bea.

— Te-ai gândit să faci avere în sălile de joc în loc să-ți pierzi timpul că guvernantă prost plătită.

— Nu, răspunse ea moale, privindu-l drept în ochi.

— Iartă-mă, n-am vrut să te jignesc. Însă lumea aceasta nu e lipsită de farmecul ei.

— Sunt convinsă că nu e pentru un om adevărat, rosti ea, apucând o bucată pătrată de carne cu dinții ei albi. În orice caz, eu mă duc la școala de artă din Florența, continuă ea, începând să mestece. Și o să-mi câștig existența pictând.

— Ce anume?

Serena continuă să mestece câteva clipe, savurând gustul, apoi înghiți.

— Portrete, bineînțeles. De aici se scot bani frumoși. Voi fi extrem de amabilă cu clienții. Sunt foarte bună la asta, să știi.

— Nici nu mă îndoiesc. (Beau intenționa să afle cât de bună era și la altele.) Ce-ar fi să-ți dau eu primul ceva de lucru?

Beau se opri din mâncat, dar nu-și din băut, iar acum se uita la ea peste marginea paharului.

— N-am vopselele cu mine. Sunt pe *Betty Lee* împreună cu bagajul..

— Trebuie să oprim la Lisabona ca să alertăm autoritățile în privința omului acela, Horton. Ce-ar fi să cumperi vopsele de acolo? Cât mi-ai cere pentru portretul meu?

Serena își ridică privirea din farfurie.

— Nimic pentru tine. Ai fost mai mult decât generos. Aș fi onorată să îți fac portretul... făcu ea o pauză și zâmbi... oricine ai fi.

— Beau St. Jules.

— *Ace!* Beau St. Jules? (Serena își lăsă tacâmul jos și îl studie fără nici o jenă.) Iubitul tuturor femeilor ușoare... cel mai mare fante al Londrei, care și-a depășit tatăl în păcat, Sfântul?

Vocea ei avea o notă de tachinare, o nuanță familiară de intimitate, provocată de numeroasele pahare cu vin pe care le băuse.

— Ar trebui să mă alarmez?

El clătină din cap. În ochi i se citea amuzamentul.

— Sunt un om foarte obișnuit, rosti el cu modestie, ca și cum n-ar fi fost bărbatul care dădea apă la moară ziarelor de scandal, ca și cum n-ar fi fost celebrul armăsar care călărea toate femeile frumoase din Londra. Nu e nevoie să te alarmezi.

Bineînțeles că nu era un om obișnuit — în nici o privință. Serena n-avea nici o îndoială că el era plămădit din aluatul după care se judeca frumusețea masculină. Trăsăturile perfecte și părul negru îi aminteau Serenei de sculpturile grecești clasice. Virilitatea lui debordantă, însă, depășea cu mult rafinatul ideal cultural. Era un mascul fantastic.

— De obicei nu sunt fanții mai în vârstă? Tu ești foarte tânăr, declară ea.

Și superb cu un tânăr zeu. continuă ea în gând, deși reputația lui nu se baza, probabil, doar pe frumusețe. Era un bărbat fermecător.

El dădu din umeri auzind comentariul ei legat de vârstă. Începuse de foarte tânăr să încerce plăcerile trupești. Însă în loc să-i mărturisească așa ceva Serenei, se mulțumi să întrebă, cu un zâmbet cald:

— Și tu câți ani ai? Ca să fii singură pe lume, pe cont propriu?

— Douăzeci și trei.

Vocea ei avu o notă de sfidare. În oricare societate, c femeie singură de douăzeci și trei de ani era socotită fată bătrână.

— O vârstă foarte drăguță, remarcă el, privind-o leneș pe sub pleoapele pe jumătate închise. Îți place laptele de pasăre?

Ea îl privi buimacă.

— Desertul.

— O, da, bineînțeles. (Serena zâmbi.) Atunci ar trebui să nu mă ghițuiesc.

Bineînțeles că nu. gândi el pofticios, dând din cap zâmbitor și umplând încă o dată paharul fetei. *Păstrează niște loc și pentru mine — vin...*

Gând servitorii luară tacâmurile de pe masă, lăsând în loc doar fructe și cafea, Beau și Serena se mutară pe o mică canapea, pentru a degusta ultimul fel. Ea turnă cafeaua și el adăugă în cafea puțin coniac. Lăsându-se pe spate, Beau se desfătă privind cum fata taie o pară și mănâncă relaxată bucățile suculente.

— Patronii tăi nu te-au hrănit suficient, nu-i așa?

Ea se întoarse să-l privească, șezând sprijinită de brațul canapelei. Era întruchiparea grației și a frumuseții provocatoare.

— N-ai înțelege.

Genele lui coborâra puțin.

— Spune-mi, oricum.

— Nu vreau, replică ea, brusc întristată din pricina amintirilor prea proaspete. Nu vreau să-mi amintesc nimic despre acei patru ani petrecuți în casa familiei Totham.

În ciuda intențiilor, ochii ei se umplură de lacrimi.

Lăsându-și iute ceașca, el luă cuțitul din mâna ei, precum și resturile de pară, îi șterse degetele cu un șervețel parfumat și, apucându-i palmele mici în mâinile lui, îi zise:

— S-a terminat. Nu trebuie să te mai întorci acolo.

Văzând o lacrimă care i se prelingea pe obraz, Beau o luă blând în brațe și o strânse la piept.

— Nu plânge, dragă, murmură el. O să câștigi o avere de la mine până ajungem la Napoli. Iar atunci poți să dai dracu familia Totham.

Serena chicoti la pieptul lui.

— În plus, o să am grijă ca portretul pe care mi-l vei face să fie expus la Academia Regală. Să pozez gol, ca zeul Marte? Asta ar trebui să atragă atenția.

Ea chicoti din nou și, împingându-l ușor, se uită drept la chipul lui zămbitor:

— Ești incredibil de drăguț, șopti ea.

Își ținea buzele întredeschise, la câțiva centimetri de buzele lui. Beau avu nevoie de toată stăpânirea de sine pentru a rezista ispitei. Vulnerabilitatea ei dulce, tristețea ei, afecta chiar și sufletul lui nu prea onorabil.

— Pot să te sărut? întrebă ea în șoaptă.

Simțurile ei erau complet răvășite. Căldura și afecțiunea oferite de el erau extrem de binevenite după atâția ani de reprimări emoționale. Senzația brațelor lui în jurul ei o liniștea după disperarea de care fusese cuprinsă în ultimul timp.

— Probabil că n-ar trebui.

Încerca să rămână un om de onoare. Probabil că ea nu înțelegea ce efect ar fi avut un sărut asupra lui.

— Nu sunt naivă.

Fusesè sărutată înainte, deși împotriva propriei voințe, de respingătorul fiu al familiei Totham, când acesta îndrăznise să treacă peste ordinele mamei lui. Acum însă era altceva. Ar fi avut o satisfacție imensă să dăruiască un sărut din proprie inițiativă.

Beau închise o clipă ochii. Cuvintele ei simple însemnau permisiunea ca el să facă ceea ce dorea. Iar când deschise ochii, murmură, încins la maxim, cu voce joasă:

— Dă-mi voie *mie* să te sărut pe *tine*...

După aceea Serena se pierdu. În ciuda vorbelor ei, era cu adevărat inocentă. Noțiunile ei despre sărut se aflau la mare distanță de cunoștințele lui Beau St. Jules.

El o făcu să simtă că ia foc, că se topește. Gura lui se dovedi delicată la început, dăruind sărutări caste pe buze și obraji, pe tâmpile și pe lobii urechilor, pe vena pulsândă de la gât. După aceea, aceeași gură se mută mai jos, urmărind mișcarea degetelor care descheară primii trei nasturi ai gulerului rochiei ei, și sărută pielea ei moale și netedă.

Ea îi răspunse cu un alt sărut. O nouă senzație tulburătoare îi învălmăși capul pieptului. Plăcerea îi inundă simțurile, îi încinse sângele în vene, îi încălzi suprafața pielii și, mai important decât toate, îi aprinse sufletul printr-un sentiment coplesitor de fericire.

— Mă faci să mă simt minunat, șopti ea.

Rătăcise prea mult prin pustiuri ca să își reprime astfel de senzații fantastice.

— Mă faci să mă simt — nerăbdător.

Beau o ridică în brațe și se îndreptă spre pat, cu gura acoperind buzele ei, gustând dulceața tulburătoare.

— Poate că n-ar trebui, icni ea câteva clipe mai târziu, când el o așeză cu blândețe pe pat.

— Știu, murmură Beau, ștergând buzele ei cu gura lui. N-ar trebui să deschei acești nasturi, continuă el, desfăcând un alt nasture de la guler. Spune-mi că n-ar trebui.

— Nu se cuvine deloc, îl tachineă ea ușor, atingând maxilarul lui puternic cu buricul degetului și zâmbindu-i.

— Numai că mă încercă o imperioasă nevoie carnală. Vocea lui era profundă, joasă, bogată în promisiuni.

— Ar trebui să-mi fie frică?

Inima ei bătea nebunește, iar simțurile i-o luaseră razna.

— Te temi de obicei? Întrebă el cu o voce mătăsoasă, amuzat de priceperea cu care domnișoara Blythe se aventura în joc.

Ea nu știu ce să spună pe moment.

— Nu, răspunse ea în cele din urmă, dornică să simtă atingerea lui. Nu mă tem.

După aceea bărbatul cunoscut sub renumele de „Gloriosul” dovedi că își câștigase pe merit renumele.

Se dispensă de rochia ei printre sărutări înflăcărâte și mângâieri fermecătoare. Măinile lui aveau un efect miraculos asupra pielii ei; atingerea lui întruchipa senzualitatea. Beau se dispensă la fel de ușor de lenjerie, apoi de pantofii ei uzați. Îi scoase ciorapii cu o încetineală agonizantă. Iar când ea rămase goală în fața lui, cu trupul arzând de dorință, cu respirația întretăiată de așteptarea prelungită pe care o simțea reverberându-i între coapse, el își scoase cămașa, apucă palmele ei și i le așeză pe piept, astfel ca ea să-i simtă bătaia înflăcărata a inimii.

— Te vreau enorm de mult, șopti el, așezat lângă ea, acoperind palmele ei cu mâinile sale mari, cu pielea înfierbântată, cu inima bătându-i nebunește.

Splendoarea trupului ei îi incita simțurile. Sâni ei provocatori deveniseră roz de la atingerile lui și erau tocmai coți pentru a fi culeși. Curba senzuală a mijlocului ei subțire și a coapselor întruchipa farmecul feminin. Mai jos, peticul de păr blond și mătăsos însemna un magnet pentru pofta lui. Ridicând palmele ei la gură, Beau îi sărută ușor vârfurile degetelor, după care, lăsându-i cu blândețe palmele în jos, șopti:

• — Să nu pleci...

— Puțin probabil când simt că mă topesc.

— Pentru mine?

Zâmbetul lui era la fel de cald ca și privirea.

— Pentru tine...

Vocea unei sirene, moale, joasă, dornică.

Iar când el se sculă brusc pentru a se elibera din pantaloni, Serena înțelese că exista și un alt motiv al renumelui lui.

— Ești frumos, rosti ea, privind spre erecția lui. O să te pictez și pentru mine.

— Așa?

Se atinse cu o mână pricepută și văzu cum ochii ei se măresc urmărind cum erecția lui creștea.

— Ești invitata mea, rosti el încet.

— Mai târziu, promise ea, simțindu-se teribil de independentă și copleșită de o emoție nouă, neprețuită, de libertate, o senzație aflată la ani lumină distanță de toate mizeriile îndurate în ultimul timp.

— *Mult* mai târziu, o aprobă el, urcându-se peste ea, strecurându-se între coapsele ei și ghidându-și mădularul spre cuibul ei umed și fierbinte.

Aruncându-și brațele în jurul gâtului lui, ea se agăță de el, proslăvind tăria și forța lui; cufundându-se în plăcerea extraordinară pe care o simțea.

El împinse.

Ea țipă.

— Isuse, exclamă el, dând drumul cu putere aerului din piept. Isuse Christoase...

Beau fu scuturat de un frison și trupul i se convulsionă din pricina barierei neașteptate pe care o întâlnise.

— N-o să mai țip, promise ea în șoaptă, trăgându-l în jos ca să-l sărute.

Dorința fierbinte o făcu imediat să uite de durerea momentană, iar nevoia îi umplu simțurile.

— Te rog.

El înjură încet. Brusc, în minte îi apărură tot felul de lucruri neplăcute legate de virginele cu educație, iar semnalele de alarmă îi inundară simțurile.

— Dă-mi voie să te ajut, șopti ea, mișcându-și unduitor soldurile și întinzând mâna ca să-l atingă.

Degetele ei alunecară de-a lungul erecției lui rigide. Beau gemu, cu un sunet animalic.

— N-o face, rosti el, sufocându-se.

— Dar vreau s-o fac.

Beau închise o clipă ochii ca protecție împotriva impulsurilor copleșitoare care îl încercau.

— Mai târziu nu te poți răzgândi, rosti el cu voce întretăiată de supliciu la care era supus.

— Știu.

— Acum te poți răzgândi. (Beau inspiră adânc.) Și chiar în următoarele câteva secunde, zise el, cu voce gâfâită, ținând ochii închiși.

— Nu vreau să mă răzgândesc, răspunse Serena, mângâind membrul lui rigid.

Era prea mult pentru un bărbat recunoscut pentru lipsa lui de scrupule.

Dând mâna ei la o parte, el își încordă partea inferioară a trupului, apucă soldurile ei cu fermitate și împinse, plonjând în adâncurile ființei ei cu violență sălbatică, aproape de limita extremă.

Țipătul ei răsunând de jur-împrejurul cabinei lambrisate trecu neobservat pe măsură ce el se afunda tot mai tare în căldura ei primitoare. Beau expiră cu putere, recunoscător, inundat de o senzație nemaîntâlnită.

Câteva secunde mai târziu, scâncetele ei slabe și apăsarea mâinilor ei pe spatele lui fură în sfârșit auzite și simțite. Stăpânindu-și poftetele egoiste, Beau ieși din ea ca să-i ostiască durerea. Acum fata era a lui până la Napoli și el avea tot timpul din lume la dispoziție...

Întinzându-se lângă ea, Beau îi sărută lacrimile de pe obraji și pleoape cu gesturi delicate, rostind în șoaptă cuvinte liniștitoare. Vocea lui era profundă, mătăsoasă, gesturile lui făceau minuni, iar când lacrimile ei dispăruseră și mâinile se

relaxaseră pe spatele lui, el îi făgădui plăcere în cuvinte sedu cătoare de dragoste... creând imagini exotice în mintea ei oferindu-i perspective încântătoare. În scurt timp simțurile Serenei se înfierbântară iarăși. Ea îi oferi gura, îi zâmbi și zise:

— Nu mă mai doare.

— Îmi dau seama.

Era alunecoasă, umedă și vibra lângă el. Când șoldurile ei se mișcară ezitante, el o pătrunse iarăși cu blândețe, tot mai adânc, până ce ea icni, dar de data aceasta nu de durere ci de uluială și de recunoștință.

— Mor, șopti ea, cu simțurile răvășite, ținându-l pe Beau înlăuntrul ei cu mâinile apăsate pe mijlocul lui, spre a prelung acea agonie binecuvântată.

— Acum nu, dar în curând da, murmură Beau, cu gură lângă buzele ei. Slăbește strânsoarea o clipă. Așa. Nu e mai bine? Întrebă el blând, înfigându-se și mai adânc în ea.

Serena nu putea vorbi, dar el înțelese semnificația oftatului ei tremurat și, cu experiența acumulată în ani de satisfacere a femeilor, îi dăruie, încet și blând, Serenei Blythe prima călătorie fericită în paradis.

Urmată la scurt timp de o a doua viziune încântătoare când el i se alătură într-un orgasm exploziv.

Curând după aceea, ea trecu printr-un al treilea orgasm fantastic.

În mod clar, Beau era un bărbat cu o virilitate excepțională.

Mult mai târziu, zăcând în brațele lui, cufundată în calmu unei satisfacții profunde, Serena întrebă:

— Oamenii îți spun în față Gloriosul?

Agitându-se ușor în pliul brațului lui, Serena îl privi drept în ochi.

Privirea lui se îndepărtă de la soarele care tocmai răsărea — un glob de un galben strălucitor în fereastra cabinei.

— Uneori, răspunse el prudent, nesigur că dorea să vorbească despre un subiect înrudit cu capacitatea lui sexuală, și la fel de nehotărât în privința justiției deciziei de a o dezvirgina pe fată, în ciuda dorințelor ei aprinse.

— Îți meriți numele, rosti ea simplu, zâmbind. Ești foarte bun. Cât ne va mai lua până ajungem în Italia?

Zâmbetul ei era jucăuș, cu o nuanță atât de dulce de nai-vitate în el, încât Beau renunță brusc la întrebările pe care și le punea. Gândul de a o regula pe frumoasa domnișoară Blythe până la Napoli se dovedea irezistibil.

— Trei săptămâni, răspunse el, prelungind cu bună știință durata normală, care era de două săptămâni. Poate chiar o lună, dacă facem escală în Lisabona și Minorca.

În sinea lui, Beau decise deja ca de dimineață să ordone echipajului să mai reducă din velele iahtului.

— Doar o lună? se miră ea cu un zâmbet promițător, mișcându-se lângă el astfel încât sexul ei umed de spermă ajunse în apropierea erecției lui.

— Poate mai mult, murmură el cu un zâmbet parșiv, dacă trebuie să ne ascundem de pirați.

— Sună bine. A mai rămas ceva de mâncare?

El răsse.

— Ceva desert, dar îmi trebuie un sărut ca să mă scol și să ți-l aduc.

Ea îi răspunse imediat, cu poftă, înfierbântată.

Iar el îi oferii ceva pe care și-l dorea ea mult mai mult decât un desert.

Capitolul 4

— Acum, murmură Serena ceva mai târziu, plimbându-șe degetul pe buzele lui Beau în vreme ce el se odihnea dea supra ei, am să mănânc.

— Mâncare?

Zâmbetul lui copilăresc sclipi alb în contrast cu pielea bronzată.

— Da, băiatul meu glorios, șopti ea, dar să nu pleci.

— Nici nu vreau, dragă. (Vocea lui mătăsoasă o mângâie pe suflet.) Însă mă gândeam... adăugă el, mângâindu-sânul... poate că ți-ar place...

— Nu, răspunse ea imediat, așezându-și palma pe pieptul lui musculos. Va trebui să aștepți.

— Și dacă nu vreau? (Beau își coborî capul spre a săruta ușor vârful nasului.) Și tu ești atât de ușor de mulțumit.

— Doar acum, ca novice, rosti Serena ridicându-și c sprânceană. Până la sfârșitul celor trei săptămâni voi fi cumplii de pretențioasă.

— Hmm, murmură el, schițând un zâmbet, promisiuni promisiuni...

— Doar dacă voi mai trăi, dragule. (Îl împinse de lângă ea.) *Mor de foame.*

Beau își dădu seama că vorbea serios.

— Îl chem pe Remy, zise el, brusc îndatoritor, conștientizând privațiunile la care fusese supusă ea în trecut. Îi comanz tu tot ce vrei.

— Nu, te rog, n-o face... A mai rămas mâncare pe masă (Obrajii ei se îmbujorară.) Adică, continuă Serena, plimbându-și privirea pe pieptul lui gol, uită-te la noi. Nu suntem îmbrăcați pațul e în dezordine și...

— Să știi că Remy nu emite judecăți, dragă.

Vocea lui era degajată, liniștitoare..

Serena închise ochii.

— Și a văzut des astfel de scene, nu?

O fracțiune de secundă el se gândi să mintă datorită tonului ei brusc ironic, însă își spuse că nu era cazul s-o înșele în privința stilului său de viață sau a posturii ei în viața lui.

— Destul de des, răspunse Beau.

Ea îl privi. Răspunsul ascundea o mulțime de implicații. Fusese poate mai sincer decât și-ar fi dorit ea.

— Aș putea să mă îmbrac și să mă așez în scaunul de acolo.

— Dacă așa vrei, replică el politicoasă. Însă lui Remy nu-i va păsa dacă ești îmbrăcată sau nu.

— Deci n-ar trebui să mă preocupe aparențele.

El încercă să nu zâmbească, gândindu-se la conceptul de aparențe, mai ales luând în considerare intimitatea lor și căldura trupului ei rezemat de corpul lui.

— Eu nu mi-aș face griji, zise el simplu, înăbușindu-și zâmbetul.

În acel moment ea izbucni pe neașteptate în râs — datorită absurdei pretenții de proprietate a ei, datorită încercării lui galante de a-și suprima zâmbetul. Întinzând mâinile în sus, apucă fața lui Beau în palme și o trase în jos ca s-o sărute.

— Ești tare dulce, șopti ea.

— Nu la fel de dulce ca tine, acadeaua mea.

Întinzându-se ușor în sus, Serena linse buza lui inferioară într-o mângâiere senzuală.

— Oriunde... murmură el... oricând.

— Pentru că ești mereu gata, toarse ea, simțindu-i penisul lipit de pântecul ei cum se trezește la viață.

— M-am antrenat pentru asta.

— În vreme ce eu te așteptam.

— Norocul meu, zise el, despărțind cu blândețe picioarele Serenei.

— Femeile îți spun nu vreodată?

— Bineînțeles, minți Beau, după ce ezită o clipă.

Susan Johnson

— Bine, declară ea, priovindu-l cu o inocență neprefăcută. Pentru că dacă nu mă hrănești *chiar* acum, adăugă ea moale, n-am să mă mai *regulez* niciodată cu tine.

— Remy! urlă Beau, după care, desprinzându-se de Serena, se dădu iute jos din pat.

— Chiar că mă placi, îl luă ea peste picior din mijlocul cearșafurilor boțite, îmbujorată în obraji.

— O, da... ești extrem de încântătoare, domnișoară Blythe.

Uitându-se la ea, ochii lui negri se înflăcărară iar simțurile intrară în alertă maximă. Pentru o clipă se întrebă dacă toate virginele erau la fel de provocatoare sau dacă comportamentul ce mima naivitatea al Serenei Blythe era unic.

Corpul lui musculos sclipea în razele aurii ale soarelui. Statura lui, cu umeri largi, ocupa aproape întreg spațiul din cabină. Frumusețea lui neagră îi tăia răsuflarea în lumina deplină a zilei. Atunci Serena înțelise de ce, dincolo de măiestria sa sexuală, Beau St. Jules nu dormea niciodată singur.

— Cine ți-a spus „Gloriosul“ pentru prima dată? întrebă Serena, vrând să afle care femeie îi dăduse această poreclă atât de nimerită. (Văzând ușoara încrunțare a sprâncenelor lui, ea se grăbi să adauge): Am auzit tot felul de povești de la fiul familiei Totham. El încerca mereu să-ți imite stilul de viață. „Lady C. a fost văzută ieșind din labirintul de la Chatam împreună cu „Gloriosul“ R., cu o expresie de profundă satisfacție pe chip“, cită Serena din memorie. Și doamna Totham devora ziarele de scandal.

— Îi cunosc pe oamenii aceștia? întrebă Beau, interesat să creeze o diversiune care să abată gândul Serenei de la întrebarea pusă.

— M-aș mira, răspunse Serena, amuzată de imaginea lui Beau St. Jules așezat la aceeași masă și bând ceai împreună cu prea-virtuoasa Maud Totham. Povestește-mi despre numele tău.

— Rochefort?

.....

Întinzând mâna după pantaloni, și-i trase pe el dintr-o mișcare. Era o mutare defensivă, poate inconștientă, căci curiozitatea feminină îl făcea întotdeauna să devină evaziv.

— Dacă nu vrei să-mi povestești, rosti Serena în joacă, spune-mi-o.

Beau se uită la ea în vreme ce-și încheia nasturii din dreptul mijlocului.

— Nu vreau să-ți povestesc.

— Să știi că aș putea oricând să dorm din nou sub stele, îl avertiză ea torcând seducător.

— Mai întâi ar trebui să ieși de aici.

— Mă ameninți?

O lumină răutăcioasă străluci în ochii ei. Serena se întrebă cum era să-l provoci cu adevărat pe contele de Rochefort. Știa prea bine că el ucisese un om într-un duel cu un an înainte. Neville nu vorbise decât despre asta timp de două săptămâni.

Lăsându-se să cadă pe un scaun, el o măsură cu privirea pe sub genele pe jumătate coborâte.

— Nu fac decât să îți arăt care sunt limitele tale fizice, acadeaua mea, murmură el.

— Lă ei mereu peste picior pe femeile tale?

— N-a trebuit s-o fac niciodată.

— Asta ne aduce înapoi la porecla ta.

— Dacă îți spun va înceta interogatoriul ăsta?

Ea dădu cu putere din cap.

Dând aerul afară din piept, Beau spuse:

— O iubită s-a referit o dată la înălțimea mea ca fiind glorioasă și epitetul a prins.

Ea pufni, necrezându-l:

— Mincinosule.

— Îi plăceau bărbații înalți.

— Anumite părți ale bărbaților înalți.

Beau lăsă să treacă o scurtă pauză înainte de a replica plin de prudență:

— Poate.

— Poate?!?

— Isuse, icni el moale, da' insistentă mai ești.

— N-ai de gând să-mi spui, nu-i așa?

— N-am nimic de spus.

În orice caz, n-avea nimic de spus care să n-o șocheze pe feciorelnica domnișoară Blythe.

— Să știi că pot afla și altfel.

— În mijlocul oceanului? zâmbi Beau.

— Atunci mai târziu.

Mai târziu nu mai conta pentru el. După ce ajungeau în Italia n-avea să mai existe un „mai târziu“.

— Cum vrei tu, replică el blând, ușurat că auzea înjurături galice pe pardoseală. Aha... vine Remy.

La câteva secunde după ce înjurăturile ajunseseră la urechile Serenei, ușa cabinei se deschise și un tânăr încrunțat, ocupat să-și încheie nasturii la cămașă, năvăli în încăpere.

— Presupun că nu v-a trecut prin minte că dormeam, mormăi tânărul, uitându-se urât la patronul lui.

— Nu știi să bați la ușă? întrebă Beau cu voce dulce, fără a-și schimba dispoziția din pricina mofturilor bucătarului.

Privind-o mai întâi pe Serena întinsă pe pat cu cearșaful adunat sub bărbie, Remy se uită la Beau.

— Aveați o voce *excitată*, milord, replică el cu obrăznicie.

— Ai grijă ce spui, Remy, îl avertiză Beau cu un ton de catifea. Domnișoara Blythe e oaspetele meu și îi e foame.

— Ar fi trebuit să rămân la Londra, mormăi Remy. Acolo nu mâncați niciodată acasă.

— Dar atunci nu ai mai fi văzut-o pe drăguța *signorina* din Napoli.

Amorul pentru o tânără modistă italiană fusese factorul cheie în decizia lui Remy de a-l însoți pe Beau.

— *Touche*, milord, murmură tânărul francez, după care zâmbi, încălzit în aparență de amintirea iubitei lui. Așadar, *mademoiselle* vrea să mănânce, rosti el cu voce plăcută, ca și cum comportamentul ursuz de dinainte nici n-ar fi existat, după care, înclinându-se cu grație, întrebă curtenitor: Ce ați dori la masă, domnișoară Blythe?

— Nimic, adică... n-aș putea... nu vreau să îți dau de lucru, murmură Serena, intimidată de Remy și de circumstanțele mai puțin ortodoxe în care îl cunoscuse. Beau n-ar fi trebuit să te trezească.

— Doamne, nu-i spune asta. (Beau se așează mai drept pe scaun.) Și așa are o comportare imposibilă. Doar nu e o problemă să gătești pentru noi, *nu-i așa*, Remy? i se adresă el francezului cu o voce manierată, în care se ghicea însă tăria oțelului.

— Nicidecum, răspunse imediat tânărul, ca și cum astfel de ciondăneli între el și patronul lui ar fi fost ceva obișnuit. Aș fi onorat, milord. V-aș sugera niște... melci St. Jaques succulenți, făcuți la Parisienne, acum, că dimineața și-a intrat în drepturi, adăugă el aruncând o privire semnificativă în direcția patronului, sau niște carne slabă de vițel și ciuperci. Sau poate un tort cu cremă de ciocolată.

Chiar dacă gura i se umplu de salivă la gândul unor asemenea delicatese, Serena ezită.

— Prepară *coquilles* St. Jaques și tort, interveni Beau. Nu-mi place vițelul.

— Poate că domnișoarei îi place vițelul, comentă Remy.

— O, nu, răspunse imediat Serena. Adică, da... dar, în fine... moluștele și tortul ar fi... mai mult decât suficiente. Mă tem că și așa vei avea mult de lucru.

— Nu e genul obișnuit, murmură Remy doar pentru urechile lui Beau. E încântător de politicoasă.

— Mersi pentru opinia ta favorabilă, replică sardonice Beau, cu voce la fel de coborâtă. Vrei șampanie, dragă? întrebă el tare, adresându-se Serenei pe ton normal. Remy mi-a spus că avem rezerve mai mult decât suficiente.

— Dacă nu te deranjează.

Remy zâmbi, se apropie cu un pas de Beau și întrebă încet:

— Spune „mulțumesc” și după ce o regulezi?

— Ce idee, replică, la fel de încet, Beau. (După care, cu o voce care ajungea până la pat, zise): Trimite tortul mai întâi în timp ce așteptăm moluștele. Și trei sticle de șampanie.

Susan Johnson

— Da, milord, răspuse Remy cu o privire prietenoasă. Cât timp voi avea la dispoziție ca să mă odihnesc între... — sprâncenele i se ridicară — mese?

— În locul tău, aș dormi când aș putea, răspuse încet Beau. Ne-am înțeles?

— Perfect, milord.

Când sosi, tortul se dovedi magnific. Decorat cu violete din zahăr, delicat amestecate într-o dantelărie de cremă gălbuie de unt, cu straturile de ciocolată învelind umplutura de praline care se scurgea în pâraiașe până la blatul însiropat, prăjitura avea un aspect demn de cel mai pretențios gurmand.

Întinsă sub cuverturi, Serena își ținu respirația, uluită, în vreme ce servitorul tânăr care adusese tortul îl așeză cu grijă pe masă. După ce băiatul plecă luând resturile mesei lor anterioare, Serena se ridică în capul oaselor și întrebă într-o suflare:

— Cum reușește Remy să prepare ceva atât de nemai-pomenit într-o biată cambuză de ambarcațiune, departe de orice piață? Violete din zahăr...

În ultimii ani, delicatesele constituiseră pentru ea c necunoscută.

— Remy e plin de resurse, răspuse, neutru, Beau. (Dincolo de gustul mâncării, prepararea ei era o noțiune străină pentru el.) Întrebă-l dacă vrei, continuă el, tăind o bucată de tort și așezând-o pe o farfurie. Deși știu că el are la dispoziție un răcitor mobil, pentru că am încărcat câteva căruțe de gheață la bord.

Oferind farfuria Serenei, Beau se simți mulțumit văzând încântarea de pe chipul ei.

— Gheață? rosti ea mirată, ducând deja o furculiță plină cu tort la gură.

— Bănuiesc că pentru șampanie, replică el, scoțând cu pricepere dopul de la o sticlă, și poate pentru asta. (Atinse c violetă de zahăr.) Sper că nu te deranjează să mănânci desertul mai întâi.

Ea cătină din cap. Avea gura prea plină ca să vorbească și i se părea că se află în paradis când simțea acel amestec încântător de arome atingându-i limba.

Tot la atingere se gândi și Beau când turnă șampanie în două pahare, deși senzațiile lui erau legate mai mult de priveliște decât de gust. Serena oferea privirii un adevărat peisaj luxuriant așa cum stătea, goală în mijlocul patului, cu părul auriu căzându-i în neorânduială pe umeri, cu sânii plini, cu mijlocul subțire și șolduri grațioase încarnând perfecțiunea feminină, ca și petecul de păr blond și mătăsos dintre picioare. Avea o frumusețe exotică, asemenea unei sirene mici și delicate, o zeiță a feminității și a dorinței — provocându-i un apetit imens. Cu ce plăcere mânca. Ce plăcere ciudată simțea el oferindu-i ei acea bucurie.

— Tu nu mănânci, rosti Serena, lingându-și degetele după ce ultima bucățică de tort dispăru de pe farfurie.

— Aștept moluștele.

Deși nu era convins că avea chef să mănânce ceva.

— Mai vrei șampanie?

Aplecându-se, Beau începu să caute sticla pe podea, lângă scaunul pe care stătea.

— Nu acum.

Apoi el observă privirea ei fixată pe tort.

— Mai vrei o bucată?

— Numai să nu mă consideri o purcică, rosti ea, cu un ton care-i amintea lui Beau de un copil sfios.

— Doamne, nu, o asigură el iute dându-și seama că ea se temea să mai ceară o porție. (Așezând întregul tort pe pat, lângă ea, Beau adăugă): Mănâncă-l pe tot.

— Sunt atât de lacomă.

— Dragă, îți ceri scuze față de persoana nepotrivită. Lăcomia de orice fel este subînțeleasă în înalta societate, iar acest tort reprezintă un exemplu banal și cuminte pe lângă alte feluri de lăcomie. Amintește-ți doar să lași loc pentru moluște.

— Ești extrem de drăguț, rosti ea zâmbind.

— Și eu gândeam la fel despre tine, acadăua mea răspunse el încet, cu o voce extrem de seunzuală.

— Ce bine e, șopti ea, înfigându-și degetul în glazura de ciocolată și ducându-l încet la gură. Însă ar putea să intre Remy...

Strecurându-și degetul repede între buze, Serena î retrase curat.

Impulsionat de imaginea lascivă pe care o văzuse, Beau se agită ușor pe scaun. Penisul i se trezise deja la viață.

— Ce-ar fi să încui ușa, murmură el, ridicat deja pe jumătate de pe scaun.

— Bucătarul tău va fi furios dacă moluștele vor fi distruse.

— Îl plătesc pe Remy suficient de bine ca să treacă cu vederea un platou cu moluște stricate, zise el, îndreptându-se spre ușă, sau chiar o lună de meniuri ruinate.

— Nu se va bosumfla?

Beau se întoarse pe juătate și zâmbi.

— Mai bine el decât eu.

— Iar tu nu concepi să fii refuzat.

— Nu dacă e vorba de făcut sex cu tine.

— Ce plin de curtoazie ești, Rochefort.

Replica îl opri pe moment, datorită candorii de care dădea ea dovadă când atâtea alte femei ar fi folosit eufemisme lubrice ca răspuns. Răsucindu-se complet pe călcâie, el o privi intrigat.

— Totdeauna ai fost așa?

— Adică goală în pat alături de un străin? Doar acum, dragul meu glorios, după cum prea bine știi. Sau te referi la altceva?

— Mă refer la disponibilitatea de a spune ceea ce gândești.

— În acest moment nu prea am ce pierde, nu? Cealaltă opțiune ar fi să mor de foame pe străzile Londrei. O prefer pe asta, declară ea, zâmbind. Dacă nu mă vei arunca peste bord, nu-mi poți purta o ranchiună prea mare pentru că vorbesc deschis. Și mi se pare că preferi compania mea solitudinii acestui lung voiaj.

— Inteligentă femeie, rosti el, în parte pentru sine, surprins să descopere că optica ei era adevărată. Până atunci Beau fusese mereu împotriva oricăror companii feminine în călătoriile lungi.

— Și, cine știe... adăugă Serena, dacă vei continua să joci cărți atât de neglijent, poate că voi fi chiar o femeie bogată la sfârșitul acestui voiaj.

— Ești a naibii de bună, zise Beau, zâmbind. Chiar și la cărți... (Tonul lui încetă brusc să mai fie seducător.) Iar neglijența n-are nimic de-a face cu faptul că ai câștigat.

— Știu. (Serena flutură ușor din gene într-un gest de cochetărie.) Eram doar politicoasă.

— Deci facem o partidă mai târziu. (Beau simți un fior de plăcere căci, dincolo de sex, jocurile de noroc constituiau o pasiune.) Toate șmecheriile vor fi permise.

— Ai putea să pierzi, Rochefort.

— Îmi pot permite, zise el zâmbind fermecător.

— În vreme ce eu nu:

— Cel puțin ai cu ce miza. Cât ai câștigat de la mine?

— Suficient cât să nu mai trebuiască să îmi iau o slujbă de guvernantă în Florența, răspunse ea. N-am să-ți pot mulțumi niciodată cum se cuvine, adăugă Serena, cu voce brusc înăbușită și ușor tremurândă. Mi-ai salvat viața.

— Doamne, nu, protestă el repede, nefamiliarizat cu asemenea cuvinte izvorâte din inimă. (Până atunci femeile îi mulțumiseră doar pentru bijuteriile oferite.) Te rog... o să mă faci să mă simt vinovat pentru că profit de tine.

Ea clătină din cap. Părul îi strălucea în lumina soarelui de dimineață.

— *Eu* am profitat de *tine*. De amabilitatea și generozitatea ta. Ți-am luat banii la cărți, l-am obligat pe Remy să-și întrerupă de două ori somnul, te-am ținut treaz toată noaptea...

Zâmbetul lui neașteptat se potrivea cu licărul ironic din ochii ei.

— Deci, de fapt îmi ești *datoare*.

— Chiar foarte mult, milord.

Vocea ei era dulce, plină de respect. Chipul afișa o expresie de fetișcană bine instruită în politețuri. Dar Serena zâmbi seducătoare și languroasă, ceea ce n-avea nimic de a face cu inocența adolescentină.

— Spune-mi ce-ai vrea să fac, murmură ea provocator, ca să mă revanșez.

El întinse mâna în spate și încuie ușa. Zgomotul cheii răsucite în broască o făcu pe Serena să simtă un fior pe șira spinării.

— Ce-ar fi să-ți arăt? zise el încet.

Însă după ce i se alătură în pat, Beau își potrivi o pernă sub cap, se întinse și rosti cu blândețe:

— Dacă vrei, termină mai întâi de mâncat.

Ca o începătoare în jocul dragostei, profund recunoscătoare lui, așa cum declarase, Serena își spuse că ar fi o grosolanie să-l ignore pe Beau și să-și taie încă o felie de tort.

— Nu trebuie s-o fac, replică ea, cu o voce destul de nesigură, dacă tu preferi să faci altceva...

— Adică să te regulez, răspunse el în surdină.

— Da. Îți sunt profund îndatorată.

Beau înălță ó-sprânceană.

— Faci asta din obligație?

— Bineînțeles că nu. Tu, a cărui specialitate este amorul, ar trebui să știi prea bine.

El schiță un zâmbet.

— Mi s-a părut mie că te-ai implicat cu adevărat mai tare decât ar fi cerut-o simpla datorie.

— Odiosule, îi reproșă ea, furișând o privire înspre el. Ca și cum ți-ar putea rezista vreo femeie care mai suflă încă.

Beau învățase de mult să se abțină de la a-și discuta viața sentimentală.

— Ai de gând să mănânci? se mulțumi el să întrebe.

— Nu trebuie s-o fac.

— Că adaptabilitate, rosti el leneș și târăgănat. Dar dacă ți-e foame, mănâncă. Pot să fac dragoste cu tine oricând.

— Chiar așa?

O notă de răsfăț umbri vocea ei.

Beau zâmbi ușor.

— Ce-ai vrea să-ți spun?

Ea gemu încet. Siguranța bazată pe legiunile de femei din viața lui nu putea fi pusă la îndoială.

— Spune-mi ceva fermecător, Rochefort, zise ea, hotărând că n-o interesează să afle adevărul. Ceva dulce și romantic din repertoriul tău.

— Am vrut doar să spun că nu suntem constrânși de timp. Și eu n-am un repertoriu... deși, adăugă el cu un zâmbet voluptuos, dacă aș fi avut unul te-aș fi asemănat cu Corinna lui Ovid — frumusețea ta n-are cusur.

Întinzând mâna, o atinse delicat pe obraz.

— E mai bine?

Serena își dori cu amărăciune să poată fi la fel de degajată ca el.

— Iartă-mi răsfățul, rosti ea.

Beau ridică din umeri.

— N-am nimic de iertat, acadeaua mea.

— Nu știu de ce ar trebui să mă consider o excepție față de reputația ta privind femeile, continuă Serena, privindu-l cum stătea întins cu o splendidă nonșalanță lângă ea. Abia dacă te cunosc un pic.

— Am fost neglijent? Întrebă el blând.

— În fine, în afară de asta, răspuse ea. Și îți mulțumesc foarte mult, dragă „Gloriosule“, pentru talentul tău excepțional. M-am referit la faptul că nu te cunosc cu *adevărat*.

Lui Beau nu-i plăceau niciodată cum sunau astfel de fraze, mai ales venind de la femei cu care împărțea patul. Întotdeauna prefațau dorința lor de a se insinua în viața lui și, prin definiție, de a-i modifica existența confortabilă. Nervos din pricina consecințelor prea bine cunoscute ale acțiunilor unei femei în căutarea unui astfel de scop, Beau se ridică în capul oaselor.

— Ce-ar fi să te hrănesc eu? propuse el.

— De ce?

Perplexă, Serena se holbă la el.

— Pentru că așa vreau.

Dincolo de nevoia de a abate gândurile ei, Beau nu putea trece cu vederea curbele voluptuoase ale trupului ei sculptural, gol, disponibil și aflat doar la câțiva centimetri distanță. Iar cu apetitul ei sexual debordant, Beau nu se îndoia de capacitatea lui de a-i abate gândurile în altă parte.

— Iar tu faci mereu ceea ce vrei, replică Serena.

— Aproape mereu.

Privirea lui întunecată era sfredelitoare.

— Atunci poate că nu mi-e foame chiar acum, ripostă ea în fața acestei manifestări imprudente de autoritate.

Umilințele îndurate în casa Totham erau de dată prea recentă.

— Ce-ar fi să aflăm dacă ți-e foame sau nu?

El vorbea atât de încet încât ea abia auzea, însă tonul lui lasciv promitea nu hrană ci sex și o provocare abia disimulată.

— Nu.

Ridicându-se și ea în capul oaselor, își împreună palmele în poală. În acea poziție întruchipa imaginea decenței nude.

— Doar o mușcătură, continuă el, ca și cum ea n-ar fi vorbit, ca și cum gâtul care începea să i se îmbujoreze ar fi indicat un altfel de răspuns.

Întinzând mâna, Beau își muie degetul în cremă și extrase o violetă de zahăr din glazura de ciocolată.

— Deschide gura pentru mine, șopti el, aplecându-se spre ea cu o privire senzuală și provocatoare.

Promisiunea din ochii lui o făcu pe Serena să simtă un fior profund în adâncurile ființei ei. Intențiile lui erau clare, învinginarea lui copleșitoare iar umeii și pieptul lui erau atât de aproape, încât Serena putea simți căldura emanată de pielea lui. Mănată de o dorință care nu mai ținea cont de gelozie sau temperament, ea se întinse încet ca să-l atingă. Buricele sensibile ale degetelor ei alunecară delicat peste umerii lui puternici, după care palmele ei se sprijiniră de pectoralii lui proeminenți. Absorbind căldura trupului lui prin palme, Serena

.....
își lăsă mâinile să alunece mai jos, mânate de o nevoie căreia nu-i putea rezista. Degetele ei măsurară fermitatea toracelui lui, după care se strecurară pe sub marginea pantalonilor. Pulsul i se acceleră brusc când privirea i se opri asupra imensei proeminențe ascunsă sub haine.

El urmări cu privirea mișcarea mâinii, așteptând, conștient de interesul ei.

— Atinge-o, murmură el.

Neajutorată în fața unei asemenea manifestări lubrice, ea îl privi o clipă cu ochi înflăcărați de patimă.

— Atinge-o, repetă el, e pentru tine.

Oprindu-și o clipă respirația, Serena parcurse și acea mică distanță separatoare și își închise palma peste erecția lui dură și pulsândă.

Beau icni. Atingerea ei era ca un șoc electric. Privirea lui se opri scurt asupra mâinii ei mici înainte de a se ridica spre ochii ei.

— Încearcă acum, acadeaua mea, murmură el.

Un dublu fior de plăcere biciui simțurile Serenei când Beau îi ridică violeta de zahăr la nivelul gurii, în vreme ce erecția lui creștea tot mai mult sub apăsarea palmei ei.

— Deschide gura, icni el scurt.

Serena eră vrăjită, lacomă și udă toată. Se supuse poruncii lui pentru că nu mai putea rezista seducătoarei promisiuni de plăcere, așa cum nici sutele de femei de dinaintea ei nu rezistaseră.

Degetul lui îi invadează gura treptat, ca și cum ar fi vrut s-o facă să aștepte acum, după ce ea capitulase. Când simți că pătrunsese suficient de adânc, el șopti:

— Acum linge-l bine...

Tremurând de așteptare și patimă, ea își închise buzele peste degetul lui și simți gustul dulce al violetei, dart și o voluptate parfumată... precum și o senzație extraordinară de sațietate, neobișnuită în lumea ei → precum nectarul zeilor.

Bărbat de rasă, Beau știu cum să ascute senzațiile, să-i intensifice extazul. Strecurându-și mâna în sus pe coapsa ei,

Susan Johnson

atinse mătasea blondă a părului pubian, după care își lăsă degetele să alunece în jos, mângâind delicat țesutul satina al labiilor.

— Mă simți? întrebă el retoric, odată ce degetele lui se găseau în două din orificiile ei. Sau așa e mai bine? adăugă, strecurându-și un al treilea deget adânc în crăpătura fierbinte. Sau așa? se interesă, auzind geamătul ei de plăcere și forțând un al treilea deget înăuntru.

O senzație sfâșietoare o copleși pe Serena, atât de violentă încât ea îl mușcă tare de deget.

Gemând din pricina durerii bruște și ascuțite, Beau își frase degetele înapoi.

— Sălbatică mică, murmură el, împiungând-o cu un gest ușor al antebrațului.

Urmând-o, Beau o imobiliză, cu ajutorul greutateii trupului său. Șoldurile lui se fixară peste coapsele ei larg desfăcute, iar ochii o priviră amuzați.

— Ce ne facem cu tine?

— Regulează-mă, icni ea, eliberând cuvântul care îi stătea cel mai aprig pe limbă, copleșită de apăsarea trupului lui puternic.

— Sângerez.

Beau se încruntă cu o prefăcută supărare.

— Regulează-mă oricum.

— Poate că în loc de asta am să-mi iau revanșa.

Un zâmbet viclean înflori pe buzele lui.

— Mi-ar place enorm, milord, icni ea. Știu doar că așa...

El râse cu un sunet delicios, profund, amintind de păcat și răutate.

— Ești o mică povară înfierbântată, domnișoară Blythe.

— O mare parte din vină îți aparține, dragul meu „Glorios“.

Șoldurile ei se mișcară încet și senzual, astfel încât simțiră amândoi cât de plăcută era erecția lui.

— Sunt înamorată de noua mea... jucărie.

— Și vrei să te joci din nou.

Vocea lui era moale ca o catifea.

— O, da... toarse ea. Crezi că poți face ceva în sensul ăsta?

— Probabil că am dus o viață corectă dacă sunt răsplătit cu tine, domnișoară Blythe.

— Iar tu trebuie să fii răsplata mea pentru că am supraviețuit familiei Totham. Acum dă-ți ăștia jos, insistă Serena, apucând de nasturii pantalonilor lui, sau o să devin o fiară.

— O secundă, dulceață, înainte să țipi, o necăji el, desprinzându-se din strânsoare spre a așeza platoul cu tort și sticla de șampanie pe podea, apoi reaşezându-se între picioarele ei: Iar acum, sunt la dispoziția ta.

Aruncându-și brațele pe după gâtul lui, Serena murmură:

— Ești foarte rapid.

— Pentru tine, sălbatico...

— Bine, pentru că am nevoie de tine, *acum*.

Privirea ei ardea.

— Atunci sper că știi să coși.

Rupând nasturii, Beau își eliberă membrul și plonjă în ea fără menajamente. În clipa în care o pătrunse, Serena simți primele valuri ale orgasmului. Răspunsul ei descătușat era atât de rapid și de neașteptat încât peste câteva clipe el trebui să reducă amploarea mișcărilor pentru a se acomoda nevoii ei imperioase. Din nou complet abandonat senzației, cu unghiile ei înfigându-i-se în spate, Beau își înțepeni picioarele și își apăsă pânțele de pânțele ei, umplând-o, împlinind-o, făcând-o să scâncească de plăcere.

Serena începu să se miște spasmodic și atunci Beau deveni mai brutal. O înțelegea, răspundea chemării ei și o pătrundea cât de adânc putea.

— O, Doamne, icni ea, cu simțurile vibrându-i, cu creierul invadat de plăcere, o, Doamne, o, Doamne...

Vocea i se stinse.

Murea.

Se topea, se dizolva toată.

Tăcerea învălui încăperea însorită. Singurul sunet care se auzea era găfâiala lor ușoară.

Capitolul 5

Minute bune după aceea, Serena deschise ochii și un zâmbet fugar îi curbă colțurile gurii voluptuoase.

— Nu mai puteam aștepta, rosti ea încet, cu pleoapele pe jumătate lăsate, cu vocea trădând satisfacție.

— Nici nu trebuia, pisicuțo. Nu există reguli.

— De ce nimeni nu-ți spune că e atât de... *minunat*, se însufleți ea.

— Ca să poți descoperi singură, răspunse el neutru, nevrând să umbrească o asemenea plăcere încântătoare.

Adevărul se raporta, cinic și pragmatic, mai mult la prețul virginității pe piață decât la auto-descoperire.

— *Tu* când ai aflat? întrebă ea, încă ușor rătăcită.

— Cu mult timp în urmă.

Simțind căldura ei continuând să-l înconjoare vibrantă, Beau se întrebă dacă ea nu era cumva vreo nimfă blondă, înzestrată cu puteri magice. Era incredibil cât de mult o dorea.

— E mai bine ca orice altceva, nu-i așa? aăugă el încet.

— Mai bun chiar și decât tortul lui Remy.

Beau făcu ochii mari, mimând surprinderea:

— Chiar atât de bun?

— Deși tu n-ai... adică...

Îmbujorarea din obraji ei se accentuă.

— Nu-ți face griji, dulceață, răspunse el cu blândețe. O voi face.

— Să-mi spui dacă greșesc cu ceva, rosti ea cu sinceritate.

El zâmbi imaginându-se în postură de profesor.

— E imposibil să greșești cu ceva.

— Vreau să învăț... O, Doamne, icni ea brusc. Ce faci?

— Simți asta?

Beau se adânci în ea o fracțiune mai mult.

Iar ea tremură în mâinile lui.

— Da, da, șopti Serena, simțind ceva atât de diafan încât nu se mai miră de ce era el atât de vânat de femei. Te rog... fă-o — din nou.

Cât de neprefăcută era cererea ei. Ca un copil care poftea la o a doua porție de desert.

— Așa?

Ținând-o ușor de șolduri, Beau pătrunse tot mai adânc până ce ea țipă ușor și respirația începu să i se accelereze. Iar când el își schimbă puțin poziția, retrăgându-se suficient cât s-o mulțumească din nou, Serena îl apucă cu mâinile de mijloc ca să-l rețină, ca să-l mențină tare înlăuntrul cărnii ei pulsânde.

— Dă-mi drumul, șopti el, luptându-se ușor cu strânsoarea de menghină a palmelor ei.

— Nu.

Mâinile Serenei strânsesă și mai tare.

— E mai bine dacă aștepți.

— Nu.

Un sunet înăbușit, temător.

— Ai spus că nu trebuie s-o fac, își motivă ea răspunsul.

— Zău? murmură el, renunțând la orice gând de a mai continua acest preludiu prelungit.

Inocenta domnișoară Blythe trebuia să fi fost virgină prea multă vreme, căci acum se dovedea sălbatic de nerăbdătoare, ca și cum ar fi vrut să recupereze timpul pierdut. Ținând-o strâns, astfel încât să rămână împreunați, Beau se răsuci pe spate, răsturnând-o și pe ea odată cu el.

— Acum tu stabilești ritmul, dragă, rosti el, ridicând-o ușor și potrivind-o mai bine pe șoldurile lui astfel încât să-l poată călări mai bine. Uite așa.

Strecurându-și palmele sub fundul ei, o ridică, astfel încât Serena să alunece pe toată lungimea erecției lui. Când ea ajunsese la nivelul glandului umflat, mâinile lui alunecară spre șoldurile ei.

Susan Johnson

— Acum înfinge-te, pisicuțo, murmură el, apăsând în jos, ghidând-o pe Serena până ce membrul lui fu cu totul înghițit în profunzimea ei fierbinte.

Serena scoase un mic oftat de fericire.

— Călărește-mă cu viteza pe care o preferi, acadeaua mea, rosti el. Eu o să încerc să țin pasul cu tine.

— Deci eu am acum propriul meu armăsar, șopti ea, simțindu-se atât de minunat trasă în țeară.

— Pentru câtă vreme poțtești.

Fin cunoscător al senzațiilor, Beau se gândea deja să păstreze pe Serena până dincolo de Napoli. Se potriveau atât de bine împreună.

— Ești mereu... așa de pregătit?

— Încerc, răspunse el cu modestie, ca și cum n-ar fi fost bărbatul cu cele mai multe recorduri sexuale din carnetelele de pariuri făcute prin diverse cluburi selecte.

— Ce bine pentru mine, replică ea, mișcându-se încet în sus, până ce ajunse iarăși la nivelul glandului lui.

— Și pentru mine.

Zâmbetul lui era promițător.

— Pot să te țin încuiat aici până atingem pământul? murmură Serena, inundată de o senzație de voieșie acum, că o lume nouă și minunată se deschidea brusc în fața ei.

Văzând că el nu răspunde, îl privi pe sub genele pe jumătate coborâte și alunecă încet în josul erecției lui rigide.

— Spune da, șopti ea.

— Nu primesc ordine — nici măcar de la guvernantele drăguțe.

Rotindu-și șoldurile într-o mișcare extrem de senzuală, care dădea un nou înțeles cuvântului „frecare“, ea rosti, cu voce joasă și îmbufnată:

— Deci tu dai ordinele.

Zâmbetul lui se lăți.

— O soluție de bun-simț.

— O soluție egoistă, dragă. Însă ar fi bine ca ordinele tale să fie pe placul meu.

— Adică?

— Adică ele trebuie să se limiteze la subiecte carnale.

— Nu zău?! Nu-mi vei face patul sau nu-mi vei spăla hainele?

— Cei patru ani ai mei de servit s-au terminat... — Serena privi afară la lumina strălucitoare a dimineții, estimând timpul scurs — acum două zile, Rochefort. În plus, habar n-am să spăl haine.

— Presupun că nici paturi nu faci, nu-i așa?

— Am învățat acum mai ales să *desfac* paturi, grație ție, dragul meu „Glorios”. Și mai cred, adăugă ea cu un zâmbet, că o să avem în curând nevoie de așternuturi curate.

— Ce-ar fi dacă ți-aș porunci să te abții de la orgasm zece minute? o tachină el. Ar fi o comandă suficient de carnală?

— Fii rezonabil, Rochefort.

Îmbufnarea ei era delicioasă.

— Însă eu nu sunt niciodată rezonabil, zise el, ridicându-și fără efort de pe penisul lui și ignorând scâncetul ei de protest în vreme ce o răsturna la loc pe pat. Acum ce-ai să faci? adăugă el, zâmbind.

— Am să te atac.

Se repezi la el, dar Beau se rostogoli într-o parte, râzând.

— Ești al meu, dragule, zise ea, urmărindu-l. E doar o chestiune de timp.

— Mai exact, zece minute, replică el leneș, prinzându-o de mâini când ea se rostogoli din nou peste el. Și nu uita, eu dau ordinele.

— Doar nu vorbești serios, nu-i așa? șopti ea, mișcându-și, seducătoare, șoldurile.

— Abstenența e bună pentru suflet, răspunse el cu voce mătăsoasă, oprind mișcarea acelor șolduri.

— De unde știi?

— Am citit undeva.

Privirea lui era nerușinată acum.

— Dar eu nu *vreau* să aștept.

Susan Johnson

Serena se zbatu să scape din strânsoarea lui puternică.

— Poate că există o alternativă.

Vorbele lui aprinseră privirea Serenei.

— Ce plin de bun-simț ești, Rochefort.

— În vreme ce tu ești o mică povară pe sufletul omului.

Ești o ființă religioasă? întrebă el, ca și cum cele două gânduri ale lui erau înrudite.

— Dacă aș fi fost, dragule, întâlnirea cu tine m-ar fi făcut să mă gândesc serios la focul iadului.

— Deci nu te-ai gândit niciodată să devii o călugăriță.

— Cel puțin nu de când am părăsit Dover-ul.

El râse. Slăbindu-i strânsoarea, se eliberă și se dădu jos din pat. Întinse mâna. Zărind mirarea ei, zise:

— Îți voi oferi imediat o recompensă.

Ea îl apucă instantaneu de mână și se ridică din pat, urmându-l. Când trecu pe lângă biroul din cabină, Beau suflă într-o lumânare și scoase obiectul pe jumătate ars din candelabru, apoi o trase pe Serena spre canapea.

— Te-ai masturbat vreodată? întrebă el neutru, lăsându-se să cadă pe canapea și eliberându-și mâna din mâna ei.

Serena făcu ochii mari, nesigură că îl auzise bine.

— Probabil că nu, decise el, primind răspunsul din privirea ei uluită. (Aplecându-se ușor, se apucă să-i mângâie sexul cu baza lumânării.) Mi-am zis că ți-ar place să înveți în timpul acestei pauze de zece minute.

Serena se îmbujoră.

— Toată lumea se masturbează, o informă el, mai des sau mai rar. N-are de ce să-ți fie jenă. Ți-ar place să încerci?

Ea ciătina, stânjenită, din cap.

— S-ar putea să-ți placă, continuă el încet, strecurând lumânarea între picioarele ei.

— Te prefer pe *tine*.

— Dar pe mine nu mă poți avea chiar acum.

Apăsând ușor în sus, Beau forță labiile ei să se deschidă cu ajutorul lumânării de ceară albă.

— Atunci o să aștept.

.....

Numai că ea tremura deja ușor. Presiunea tangibilă a lumânării pe clitorisul ei o făcea să simtă deja vibrații de plăcere carnală.

— Nu e nevoie să aștepți, murmură el, conștient de răspunsul ei pasional.

Înaintarea ușoară a penisului artizanal era o dovadă a dorinței ei aprinse. Serena era deja udă, lacomă după sex.

— O dată am văzut o călugăriță într-un oratoriu introducându-și o lumânare adânc în ea... până aici, adăugă moale Beau, împingând obiectul și mai profund, privind chipul Serenei. Simți?

Stând în fața lui, ea își strânse coapsele din pricina senzației extraordinare. Cuvintele lui șoptite răsunau în creierul ei, provocatoare, chinuitoare, ca și cum el știa exact cum o făcea să se simtă.

— Spune-mi, murmură Beau.

Nu putea. Era incapabilă să articuleze cuvinte așa cum stătea în fața lui, înfierbântată și abia ținându-și respirația.

— Călugărița avea șuvițe negre aici jos, continuă el încet, nu un păr auriu și mătăsos ca acesta.

Beau se apucă să mângâie țesutul din jurul clitorisului. Atingerea lui era delicată, sensibilă, în vreme ce carnea ei tumefiată răspundea iar respirația i se accelera cu fiecare secundă care trecea.

— Toți băieții de altar obișnuiau să se ascundă în spatele tapițeriilor și s-o privească atunci când ea profita de intimitatea micii capele. Avea un sex minunat, murmură el. Întoarce-te, dragă. (O apucă de șolduri.) Astfel ca toți să te vedem. Ești aproape gata să-ți dai drumul, nu? Uite... ține tu lumânarea sau are să iasă de acolo.

Beau știa prea bine cât de aproape era ea, cât de încinsă, așa că schiță un zâmbet zărind strânsoarea coapselor ei atunci când el dădu drumul lumânării.

— Așa... mișc-o tu... împinge-o un pic mai adânc.

Aplecându-se, îi sărută ușor triunghiul de păr mătăsos. Scâncetul ei de plăcere, scos atunci când carnea ei absorbi

Susan Johnson

Încă vreo câțiva centimetri de lumânare, răsună extrem de erotic în liniștea încăperii.

— Arată-le prietenilor mei sânii tăi mari, șopti Beau, întinzând mâna să mângâie curba grea a unui sân. Întorce-te ca să te vadă, o instrui, învârtind-o ușor, cu mâinile ținându-i șoldurile. I-ai mai văzut și înainte, nu? Săptămâna trecută, în spatele altarului, când credeai că ești singură, te-ai dezbrăcat, nu-i așa? Lui Alastair îi plac mai ales sânii tăi imeși. N-a văzut niciodată unii atât de mari. I-ar plăcea să-i atingă — așa...

Vocea lui Beau era răgușită, joasă, evocând imaginea fantastică cu un ton pervers. Serena era goală, expusă, arătându-se în fața tuturor acelor băieți pofticioși care ar fi vrut să o atingă. Degetele lui Beau mângâiară carnea rotundă și tare a sânilor, apoi încercuiră domol unul dintre sfârcuri.

— E bine dacă Alastair sugă vârful ăsta mic și tare?

Cu ochii închiși, Serena clătină din cap. Trupul îi luase foc iar vocea lui Beau o făcea să trăiască scene provocatoare, care îi stârneau un sentiment de vină deopotrivă cu unul de dorință fierbinte.

— E timidă, Alastair, murmură Beau, strângându-i sfârcul atât de tare, încât ea aproape că leșină de plăcere. Nu te cunoaște. Poate mai încolo... după ce va mai ajunge la orgasm de câteva ori. Amintește-ți însă că e a mea întâi; eu o voi regula primul.

Serena simți degetul lui coborând către stomac.

— Ai fost regulată vreodată de un băiat de altar? șopti Beau.

În acea clipă ea explodă într-un orgasm sălbatic, devastator, atât de prelungit încât o lăsă icnind după aer.

Beau o atinse abia după ce și ultimul spasm se stinse. Scoase lumânarea din sexul Serenei și o așeză pe față pe genunchii lui, așteptând să-i treacă fierbințeala și să i se liniștească puseurile de plăcere dintre picioare. După o vreme ea îi înconjură gâtul cu brațele și îi oferii un zâmbet languros și satisfăcut.

— Chiar ai fost băiat de altar?

Puntea dintre fantezie și realitate părea inexactă și neclară.

Beau clătină din cap.

— Doar prin asociere. Unii prieteni de-ai mei au fost. Ei m-au inițiat în tot felul de plăceri de tinerețe.

— Vrei să spui că a existat în realitate o călugăriță în spatele altarului?

Uluită, Serena se întrebă care erau adevăratele dimensiuni ale naivității ei.

— Nu una, ci mai multe.

Beau răspunse la obiect și cinstit fără să-și dea seama.

— Ce convenabil, comentă ea cu ironie.

El ridică din umeri, recunoscând acel ton feminin la care era bine să nu se răspundă.

— Și chiar te-ai uitat la ele? insistă ea, gândindu-se la viața ei izolată din Gloucestershire.

În acei ani de copiiiare Beau făcuse mult mai multe decât să privească.

— Sexul e o preocupare de prim rang la vârsta aceea, răspunse el neutru.

— Și acum nu mai e?

— Tu mă iei peste picior? o provocă el. Tu nu rezisti nici zece minute.

— Ba aș putea, replică ea iritată. Pur și simplu nu vreau.

— Am observat, zise el, cu o ușoară ironie în ton.

— Te plângi?

— *Au contraire*, dulcețată. Tu ești visul oricărui bărbat. Cu libidoul tău însă, ți-aș sugera să mai exersezi cu asta sau cu un obiect echivalent, răspunse el blând, arătând spre lumânarea pe care o așezase pe o măsuță apropiată, căci cei mai mulți bărbați nu vor fi în stare să țină pasul cu tine.

— Tu te dai la o parte?

— E doar o sugestie, replică el sec, fără a răspunde la atacul ei.

Susan Johnson

— Intri adesea în rol de profesor, Rochefort? Întrebă ea curioasă, enervată pe amabilitatea lui care evita orice interogatorii la obiect.

— Din când în când mă încercă un impuls de caritate. Privirea lui o măsură, obraznică.

— Poate că eu n-am nevoie de mila ta, replică ea rece, opunându-se din instinct tuturor fostelor lui impulsuri caritabile legate de femei.

— Ți-e rușine, o ironiză el cu blândețe.

— Nu. Pur și simplu iau notă de toate actele tale de complezență din trecut. Eu nu vreau să fiu adăugată pe listă. Dacă și când voi decide să... practic aceste... plăceri solitare e treaba mea și n-am nevoie de ajutor de la tine.

— Pari atât de decentă încât mă stârnești, murmură el.

— O stare neobișnuită pentru tine, i-o întoarce ea sec.

— Atunci ne potrivim perfect, nu? rosti el cu o privire angelică. În definitiv, îți place, adăugă, cu o simplitate ce nu putea fi negată. Haide, dragă, consideră totul ca pe o indulgență față de mine.

Ridicându-se de pe canapea și ignorând protestele ei, Beau o luă pe Serena în brațe și o purtă așa până la pat, unde o depuse peste pernele în dezordine.

— Închide ochii, îi ceru el cu voce înceată.

Ea îl privi o clipă, nehotărâtă, dornică, încercată de o gelozie nemăsurată, care nu putea servi la nimic când era vorba de Beau St. Jules.

— Dacă ai fi fost cu adevărat o călugăriță, ar fi trebuit întotdeauna să faci ce ți se spune, murmură el încet, cu voce profundă. Ar fi trebuit să înveți să te supui. E legea care ți se predă cu insistență — ca și devoțiunea. Așa că întinde-te pe spate, dragă, și bucură-te de lecție. O să începem cu ceva simplu. Pune-ți mâna aici, șopti el, ghidând degetele Serenei spre cuibul dintre picioare. Închide ochii, acum... ce fată cu-minte... atinge asta ușor, o instrui el, masându-i clitorisul cu degetele peste degetele ei. Apasă aici. E bine? o întrebă, îndrumând degetele ei să mângâie și să apese exact cât trebuia.

Era bine.

Beau își dădea singur seama.

— Acum încearcă singură, șopti el, și gâdește-te că mă aștepți... imaginează-ți cum o să vin diseară la tine, după slujba de seară, când se presupune că vei sta în genunchi în chilia ta și te vei ruga. Simți podelele reci și aerul de vară de afară? O să-ți dau încet jos veșmântul în vreme ce te rogi îngenunchată, vâlul și gluga, șorțul și rochia și lenjeria — pielea ta e albă în lumina serii... sclipește. Când îți despletesc părul, tremuri de așteptare. Uiți cuvintele de rugă pentru că vrei să mă simți înăuntrul tău. Îți amintești cum mă simt înăuntrul tău, tare și viguros, umplându-te, așa că începi să te ridici.

Vocea lui Beau se schimbă ușor și mâna lui alunecă încet în jos, peste stomacul Serenei, cu gingășie.

— Însă te fac să termini. Te fac să reciți fiecare rugă în ordine și abia după aceea îți dau voie să mă dezbraci. Ți-a plăcut întotdeauna asta, nu-i așa? M-ai atins atât de blând, de perfect, încât n-am putut aștepta niciodată. Și zâmbeai mereu văzând nerăbdarea mea.

O chilie sărăcăcioasă, o tânără călugăriță ispitită de poftă lumești, un moștenitor St. John pasional și toată gama de plăceri interzise. Imaginile se încrustară fierbinți pe retina minții Serenei — dorințe imperioase, neostoite, precum ale ei, precum nevoia ei perpetuă de el.

— Ai iubit-o, nu-i așa? rosti ea fără menajamente, cu ochii deschiși.

Tonul lui și ușoara schimbare a timpilor în verbele folosite fuseseră revelatoare.

În ochii lui se ivi groaza. Retrăgându-se ca și cum ar fi fost lovit de ceva, Beau se ridică precipitat în picioare.

Inima îi bătea cu putere. Se îndreptă spre măsuta cu băuturi, bătuit de amintiri îngrozitoare. Nu-și dăduse seama ce spune. Nu o mai visase pe Caitlin de ani de zile. Ce prostie din partea lui să se lase descoperit. Își turnă o porție mare de coniac. Asocierile, cuvintele, fantezia, toate prea puțin mascate... fusese un neglijent și un idiot.

Urmărind cum se umple paharul cu băutură, Beau resimți vechea durere sfâșietoare și vechea furie, mânia perversă și pe care nu fusese nicio dată în stare să o absoarbă.

Ce mult timp trecuse de când o zărise pentru prima dată pe Caitlin plimbându-se în grădina mănăstirii cu sora Mary-Martha. Însă spre deosebire de Mary-Martha, care alimentase toate fanteziile erotice ale prietenilor lui cu nevoile ei intime, sora Claire era întruchiparea castității. Însă o dorise cu disperare — și cu lipsa de discreție a unui băiețel. Îi trimisese bilețele și îi lăsase buchete de flori, îi cumpărase cărți de rugăciune încrustate în bijuterii, pe care ea nu le putea reține și le returna în mare grabă. Fusese încăpățânat și neostoit în urmărirea țelului. Deși nimic din toate astea n-ar fi existat dacă el n-ar fi descifrat vestigiile extrem de senzuale ale lui Caitlin Garrick din Ulster sub masca de pietate a sorei Claire. Într-o seară caldă de vară, când el avea cinsprezece ani, ea îi cedase.

— Verși pe jos, îl avertiză pe ton scăzut Serena.

Vocea ei întrerupse reveria lui tulburătoare. Beau privi spre balta de coniac care se lățea pe suprafața lustruită a mobilei.

— Isuse, bombăni el, întinzând mâna după o cămașă aruncată pe un scaun apropiat.

— Îmi pare enorm de rău, se scuză Serena. N-ar fi trebuit să întreb.

— Nu e vina ta. (Ștergând repede pata, Beau înghesui cămașa udă în ligheanul de spălat.) E vina altora. Vrei să bei ceva?

Vocea lui nu trăda nici cea mai mică emoție.

Când ea cătină din cap, Beau înșfăcă sticla și se întoarse la pat. Sprijinindu-se cu spatele de tăblie, se așeză cu grijă pe salteaua mică, atent să n-o atingă pe Serena când îi întinse picioarele. Apoi începu să-și bea paharul plin ochi cu băutură fără a mai scoate o vorbă.

Tăcerea deveni stăpână.

Ceva mai târziu, când Beau se apucă să-și umple paharul la loc, Serena zise:

— Presupun că n-ai chef să-mi povestești despre ea.

— Nu-i nimic de povestit. A murit, rosti el pe un ton caustic.

Puse dopul la sticlă și o dădu la o parte. Își zise că nici o credință religioasă nu merită un asemenea sacrificiu. O iubise și ea îl iubise pe el.

Însă asta nu fusese îndeajuns când îi descoperise maica stareță.

În acea noapte ea se spânzurase, fără să-i spună lui nimic, fără să-i pese că el o iubea cu toată inima lui tânără.

Înjurând printre dinți, Beau duse paharul la gură și îl goli dintr-o înghițitură.

— Preferi să fii singur?

Privirea Serenei era plină de compasiune.

— Nu, nu. (Beau expiră prelung.) Cred că îmi amintești cumva de ea. Ochii tăi, poate... avea ochi albaștri, ca tine, care băteau în verde uneori. Ești sigură că nu vrei să bei ceva? Niște șampanie... sau vin? Acum mi-ar prinde bine un tovarăș de băutură.

— Atunci o să iau niște șampanie.

— Bine, rosti el cu un fel de ușurare, aplecându-se să culeagă sticla de șampanie și paharul puse lângă pat ceva mai devreme. Isuse, detest melancolia.

Preferă nepăsarea amnezică în care se cufundase cu opt ani înainte.

— Atunci poate ar fi bine să te gândești la viteza cu care bei. Pe tata îl apuca o melancolie ireversibilă după o sticlă cu coniac.

Dezaproband vorbele ei cu o clătinare din cap în vreme ce desfăcea sticla de șampanie, Beau zise:

— Băutura în general mă înveselește. (Schiță un zâmbet.) Cel puțin până la a cincea sticlă.

— Nu cred c-am să încerc să țin pasul cu tine.

Una din sprâncenele lui se ridică ușor, astfel că Serena decise că el își recăpăta încet vechea dispoziție.

— Ții pasul, foarte bine, domnișoară Blythe, replică el leneș, oferindu-i un pahar cu șampanie.

— Mulțumesc, Lord Rochefort. Mama spunea mereu că o doamnă trebuie să facă eforturi ca să mulțumească.

— Foarte isteț sfat, murmură el, binevoitor.

Își ridică paharul spre ea și o salută cu un gest al capului.

— Pentru uitare, toastă el încet.

Ceva mai târziu, când amintirile legate de momentele mai triste din trecutul lor fură alungate de o sticlă de șampanie și două de coniac, iar poarta deschisă accidental în psihicul lui Beau spre o altă dimensiune fu din nou închisă, când starea lor de melancolie bahică se transformă într-o nouă căutare de senzualitate, Serena se trezi așezată pe șoldurile lui Beau înfiptă cu totul în erecție lui, tremurând din pricina senzație devastatoare. Atinse încet cu degetele locul în care părul lui negru, creț și tare se contopea cu șuvițele ei blonde.

— Al meu, rosti ea, privindu-l triumfătoare, infatuată, ca o tânără fecioară inundată de plăcere.

Fără a mai raționa, el o găsi încântătoare, deși judecata îi era umbrită de două sticle cu băutură. Și mai rațional, își strecură un deget cu delicatețe înăuntrul crăpăturii ei ude și murmură:

— A mea.

Dacă vreo voce ascunsă a rațiunii i-ar fi cerut socoteală, Beau ar fi replicat imediat că nu vorbise serios. Însă nici o astfel de voce nu se auzi în mijlocul Atlanticului cenușiu de iarnă, la o sută de mile depărtare de țarm. Iar domnișoara Serena Blythe, atât de proaspăt eliberată din chinurile unei virginități prelungite, nu putea decât să trăiască acum într-o stare de extaz amețitor. În definitiv, Beau St. Jules era renumit pentru competența lui.

Când ea ajunsese din nou la orgasm, el îi ieși în întâmpinare, descărcându-se în ea spasmodic, necontrolat. Lumea se redusese atunci la cele câteva minute de senzație uluitoare în peisajul familiar și sigur de satisfacție carnală preferat de el. Își ținu ochii închiși, trupul i se îmbibă de

.....
sudoare, iar fiecare lovitură convulsivă îi provocă un sentiment copleșitor de descărcare.

O ciocănitură bruscă în ușa îi dădu peste cap senzațiile.

Înjurând încet, Beau se reconcentră și își regăsi ritmul alert, reintrând în paradisul orgasmic.

— Deschideți!

Era vocea lui Remy.

— La dracu, mormăi Beau, tremurând din tot trupul, prins în vârtejul orgasmului.

Pectoralii i se umflau ca niște foale de efort, punctând ritmul respirației întretăiate.

Serena se agită ușor, deprimată din pricina întreruperii.

— Mâncarea, murmură ea.

Vocea ei, încărcată de regrete, ajunsese într-un târziu în conștiința lui Beau.

Inspirând profund, el deschise ochii și se uită la Serena.

— La naiba.

— Nu cred că o să plece, șopti ea. N-ai terminat, nu-
așa?

Făcând o grimasă, Beau pufni zgomotos.

— O fac acum.

— O să dărâm ușa! strigă Remy.

— Calmează-te, la naiba, mârâi Beau, dându-se jos de pe Serena. Vin acum.

Serena chicoti auzind jocul de cuvinte neintenționat, iar când el o privi urât, își ceru scuze atât de dulce, încât Beau hotărî să nu-l arunce pe Remy peste bord.

— Mă voi revanșa, promise ea, îmbujorată, caldă și insuportabil de optimistă.

Sprâncenele lui groase și negre se încruntară.

— Cred și eu că o vei face.

— Nu trebuia să te încrunți așa. Însă n-am mai mâncat melci St. Jacques din... — o ușoară melancolie îi făcu vocea să tremure — de foarte mult timp, încheie ea încet.

El oftă.

— Atunci aș fi un monstru să te refuz.

Susan Johnson

— Ceea ce nu ești, replică ea încet, înțelegând chiar și în scurtul timp de când îl cunoștea că el era mai milos decât părea și infinit mai indulgent.

Ridicându-se de pe pat cu un alt oftat, Beau se duse la ușă, o deschise cu zgomot și, proptindu-se gol, cu penisul încă în erecție, în ușă, îi făcu semn bucătarului să intre, nu fără a-l amenința:

— Să nu mai faci așa ceva, Remy, sau nu vei mai ajunge să vezi Napoli.

— E un păcat de moarte să se irosească asemenea bunătăți, replică Remy, indiferent la amenințarea lui Beau. Măncați pe pat? continuă el calm, ca și cum nu îi surprinsese în flagrant delict, ca și cum ar fi adus pur și simplu ciocolată și briose, de dimineață, în salonul pentru mic dejun.

Făcând semn unui băiat să înainteze cu o față de masă curată și două sticle reci de șampanie, Remy rămăse în brațe cu platoul acoperit în vreme ce băiatul — atent să nu o privească pe Serena care trăsese repede cuvertura peste ea — așeză fața de masă pe pat.

— Perfect, pronunță Remy când și ultima cută fusese netezită.

Puse platoul de argint pe pat, alături de care așeză o floare.

— Pentru plăcerea dumneavoastră, *mademoiselle*, rosti el, ridicând capacul cu gesturi teatrale.

O aromă exotică, în care se ghicea o nunață asemănătoare usturoiului verde, se ridică de pe platoul cu moluște scăldate într-un sos cremos, prin care pluteau bucăți de ciuperci delicioase. Totul era întregit de un castronaș plin cu crutoane de pâine prăjită în unt.

— *Bon appetit*, rosti, bășos, Remy, după care, înclinându-se grațios, se răsuci pe călcâie și trecu pe lângă stăpânul lui gol fără a-i arunca o privire.

— N-are sens să mai închid asta, zise Beau, trântind ușa în urma lui Remy și a băiatului.

— Mmm, răspunse Serena, cu gura plină de moluște și sos alb.

— Nu mă lăsa să te rețin, murmură sarcastic Beau.

Înghițind cu poftă, Serena privi în sus și zâmbi.

— Remy are dreptate. Ar fi fost păcat să arunce toate astea la gunoi. Gustă, propuse ea, făcându-i loc lui Beau lângă ea și oferindu-i o moluscă cu furculița ei.

— Sper că avem suficientă mâncare să ne ajungă până la Lisabona, mormăi el, îndreptându-se spre pat și așezându-se.

— Nu-i nevoie să fii morocănos. Am spus că o să mă revanșez față de tine. Acum gustă asta. Așa, nu e minunat? rosti ea, urmărindu-l pe Beau cum mestecă bucata de carne pe care i-o băgase în gură. Știi că n-am văzut niciodată Lisabona? Crezi că am putea da un tur orașului? întrebă ea, alegându-și o nouă bucată savuroasă. Mi-ar plăcea. Se presupune că acolo e mereu mai cald decât în Anglia, adăugă Serena, viteza cuvintelor ei fiind întreruptă din când în când de câte un oftat de mulțumire pentru gustul pe care îl simțea. După această ultimă iarnă petrecută la familia Totham, continuă ea mestecând, mi-am jurat că n-o să-mi mai fie frig niciodată. Să știi că aproape te descurci de minune în misiunea de a-mi ține de cald.

Privirea lui scrutătoare o făcu să-și întrerupă monologul.

Serena înghiți.

— Nu-ți plac femeile care sporovăiesc?

Beau nu răspunse imediat. Femeile cu care se distra nu erau interesate în primul rând de conversație.

— Nu m-am gândit la asta, recunosc eu într-un târziu.

— Ceea ce înseamnă că nu-ți place. Ce păcat. Mie îmi place să vorbesc, deși în ultimii patru ani nu prea am avut ocazia, după cum probabil îți dai seama. Of, Doamne, încep din nou. Iartă-mă. Sunt sigură că pot să tac dacă mă străduiesc.

Serena mimă cum își închieie buzele cu o cheie.

Pentru Beau, acea tânără domnișoară reprezenta o adevărată noutate. Era chiar amuzat de veselie ei neprefăcută.

— Vorbește cât vrei, o invită el cu grație. N-ai mai fost până acum la Lisabona?

Întrebarea era o invitație politicoasă de a continua.

— Ești sigur? Întrebă ea. Nu te superi? Vezi tu, eu nu știu exact cum să mă comport după... în fine, ah, după...

— Sex? o ajută el amabil.

Serena dădu din cap.

— De fapt n-ar fi rostit niciodată până acum cuvântul ăsta.

— Atunci ai un talent înnăscut, pisicuțo.

— Și bănuiesc că știi prea bine că tu ești foarte bun. Nu că aș avea vreun termen de comparație, se grăbi ea să adauge, însă dacă vine vorba de satisfacție, n-aș putea fi mai mulțumită ca acum.

Era uluitoare în felul ei deschis și lipsit de prejudecăți în care își accepta situația. Deși nici el nu avea termeni de comparație la dispoziție, căci până atunci nu deflorase niciodată o virgină.

— Și totuși, n-aș vrea să rămân însărcinată, pentru că am să muncesc din greu pentru a-mi face studiile la Florența, continuă ea, făcându-l pe Beau aproape să se înece. Te simți bine? se interesă ea plină de sollicitudine, văzându-l că înghite cu noduri. Presupun că asta nu intră în preocupările unui bărbat, dar mama a murit când eu eram mică și tata bineînțeles că n-a discutat astfel de lucruri cu mine, așa că nu prea știu cum să mă descurc cu aspectele practice ale problemei. Mi-am zis însă că tu trebuie să știi, pentru că, fără îndoială curtezanele nu-și permit să rămână gravide. Altfel n-ar mai fi capabile să... ăă... își facă treaba, așa că mă aștept ca tu, cu reputația ta, să știi vreo metodă sau două, deci, firesc... adică dacă ar trebui să știe cineva...

Vocea ei se stinse.

Și această problemă depășea cunoștințele lui. Gravidi-tatea nu constituia preocuparea unui burlac în universul lui privilegiat. Trecând mental în revistă posibilitățile disponibile în mijlocul Atlanticului, Beau zise:

— O să văd ce există la bord. Vrei ceva chiar acum?

Ru vreau să mă mărit!

— O, nu, răspunse ea iute. Ceva mai încolo va fi perfect. Câteva ore în plus nu pot face rău. Femeile rămân gravide de prima dată?

Jucător înrăit, Beau calculă procentul de risc în cazul fecioriei ei atât de recent pierdute, și rosti ceea ce el consideră a fi o minciună benignă:

— Niciodată.

În sinea lui, însă, își zise că nu trebuia să uite să-l pună pe Remy să găsească câțiva dintre bureții de mare care fuseseră încărcăți la bord pentru bucătărie".

— O, ce bine, exclamă, veselă, Serena. Atunci, după ce vom termina de mâncat, mi-ar face plăcere foarte mult dacă ai... adică... vreau să spun...

— Face dragoste cu tine?

— N-am știut exact dacă e cazul să îndrăznesc să folosesc această propoziție, căci presupun că junii-primi nu cred în dragoste. Altfel n-ar mai fi juni-primi, nu?

Beau izbucni în râs.

— Nu-i nevoie să-ți alegi cuvintele, dragă. Spune ce vrei.

— Orice?

Cu ochii mari, Serena părea fascinată de noile posibilități ivite. Anii petrecuți în casa Totham îi induseseră o prudență nefirească.

— Orice. Eu nu pot fi șocat prea ușor.

— Asta îmi place cel mai mult la tine... în fine, în al doilea rând, și n-ar trebui s-o spun, dar am băut multă șampanie, motiv pentru care, probabil, vorbesc și atât de mult, însă cel mai mult îmi place *aia*.

Făcu, timidă, semn cu mâna înspre un punct dintre picioarele lui.

— N-am știut niciodată că poate exista o asemenea plăcere.

Confesiunea ei dulce avu un efect previzibil asupra libido-ului lui. Privind spre membrul care începea să i se ridice, Beau rosti ușor:

— Probabil că te-a auzit. Hai, dă-ne un sărut, dulceațo.

Susan Johnson

.....

Dând la o parte tava cu mâncare, el adăugă blând simțind cum pofta îi încălzește sângele:

— Și apoi vom vedea ce putem face ca să-ți lărgim orizontul.

Iar când Serena se cățăără pe genunchii lui și își aruncă brațele în jurul gâtului lui, o flacără plină toată de afecțiune și încântare neprefăcută, Beau se trezi el însuși că trăiește profund noi intensități ale plăcerii.

Capitolul 6

Acele prime ore minunate ale călătoriei lor spre sud crează un tipar mirific de încântare și mulțumire pentru zilele care urmau. Cunoscător al femeilor rafinate, Beau se trezi în noua postură de profesor al unei fecioare recent eliberate, care părea hotărâtă să-și încerce aripile pentru zbor. Talentat dincolo de finețurile celor mai mulți bărbați, Beau era probabil exemplarul masculin cel mai bine dotat senzual dintre toți armăsarii tineri ai Londrei. În plus, era foarte indulgent față de o tânără care vroia să învețe ce e pasiunea.

Remy și ceilalți membri ai echipajului făcură pariuri asupra zilei în care cuplul avea să iasă pentru prima dată din cabină. Estimările variau de la douăzeci de ore la trei zile, fiecare pariu fiind însoțit de câte un comentariu obscen. Remy le spusese, simplu, tuturor:

— Nu înainte de Lisabona.

Își cunoștea bine patronul, iar maratoanele sexuale nu reprezentau o noutate. Nouă era însă adaptarea binevoitoare a stăpânului la dorințele domnișoarei Blythe. Chiar dacă întotdeauna era generos cu iubitele sale, Beau St. Jules se adapta rareori partenerelor dincolo de nevoia de a-și satisface propriile interese egoiste.

Și nu era niciodată binevoitor.

Remy înțeleșe că domnișoara Blythe era fermecător de diferită. Și, dacă n-ar fi știut că Beau ordonase să se facă o escală la Lisabona, ar fi pariat că cei doi n-ar fi ieșit cel puțin până la Minorca.

Șase zile mai târziu, când contele de Rochefort și domnișoara Serena Blythe se iviră pe punte, era o după-amiază însoțită și strălucitoare. Capitala Portugaliei se oferea privirilor sub forma unui oraș paradisiac, sclipind în alb și cărămiziu pe dealurile ce străjuiau fluviul Tagus.

Susan Johnson

— Ce vrei să faci mai întâi? Întrebă el în vreme ce e privea cu ochii mari portul care se apropia.

— Vreau să văd totul, ropsti ea încet, simțindu-și trupul încălzit de trupul lui.

Vântul îi răvășea șuvițele de păr blonde peste chipul îmbujorat.

— Piscică lacomă, murmură el, aplecându-și capul spre a o săruta fugar pe obraz. Tu întotdeauna vrei totul.

— Și tu întotdeauna îmi dai totul, șopti ea, încălzită de privirea pătimașă din ochii lui, începând să simtă cum o invadează plăcută a fierbințelilor.

În acea clipă, privirea ei dădu de un alt bărbat.

— Ehipajul, observă ea nervoasă, plimbându-și privirea peste oamenii care își făceau de lucru pe punte.

— Te pot săruta dacă așa vreau eu, rosti indiferent Beau în fața limitelor impuse de buna-cuviință. Deși sunt convins că și lor le-ar plăcea.

— În vreme ce mie numai tu îmi placi, Rochefort.

Însă Serena își schimbă ușor poziția, ca și cum distanțându-se la câțiva centimetri de el ar fi reintrat în limitele decenței.

— Așa să faci, zise el moale, trăgând-o înapoi. Nu sunt în dispoziția de a împărți.

Era improbabil ca ea să câștige un război al orgoliilor după cum nici cunoștințele purtării ei nu mai erau atât de importante într-un stadiu atât de înaintat.

— E o prostie, nu? se hotărî ea să replice.

El încuviință din cap, zâmbind copilăresc de dulce.

— Îți voi da de știre când anume vor conta aparențele.

— Se întâmplă și așa ceva în viața ta? Îi întrebă ea ironic.

— Nu prea des, răspunse el. Gândește-te însă că ai suntem la Lisabona: Ești la adăpost de scandaluri.

— Și complet eliberată de familia Totham, își zise ea în gând. Ceea ce plasa limitările sociale într-o perspectivă mult mai trivială.

— Nu te mai gândi la asta, continuă Beau, sigur pe abilitatea lui de a proteja.

— Ce deștept ești, răspuse ea.

Beau o privi o clipă, dezarmat de brusca ei schimbare de dispoziție.

— Te simți bine?

— Mă simt foarte bine, răspuse Serena. Sunt complet liberă, stabilă financiar, grație ție, și gata de a începe o viață nouă și independentă. Să știi însă că n-am trăit mereu într-o atmosferă plină de bune maniere. Tata prefera mereu să facă numai ce îi plăcea. (Zâmbetul ei era cald și larg.) Și acum, ce-o să vedem mai întâi în Lisabona?

În primul rând făcură un mic ocol pe la biroul căpitaniei portului, deoarece Serena era dornică să-și recupereze bagajul în cazul în care *Betty Lee* era ancorată în port.

Cum britanicii aveau o importantă prezență comercială și politică în Lisabona, mandatul de arestare a lui Horton fu tratat cu un respect considerabil. *Betty Lee* ancorase în port cu o zi înainte, în zori, iar acum se afla în plin proces de descărcare.

— Ce-ar fi să aștepti aici? propuse Beau, răsucindu-se ușor pe scaun ca să se uite la Serena, care ședea în spatele unei stive de cutii de carton în oficiul mic și aglomerat. Sau dacă preferi, aranjez să fii escortată înapoi pe *Siren*.

— Nu știi cum arată bagajul meu. Vin și eu cu tine.

— Nu, protestă el încruntându-se. Descrie-mi bagajul.

— Sunt două valioare din piele maro, fără nimic distinctiv pe ele. Vin și eu cu tine, răspuse ea cu încăpățănare.

— E prea periculos.

Vocea lui devenise brusc rece. N-avea obiceiul să se certe cu doamnele.

— Domnișoara Blythe poate aștepta în trăsură în vreme ce noi urcăm la bordul vasului, my lord; interveni, politico, ofițerul de gardă. (Expresiile hotărâte de pe chipul domnului și doamnei trădau un dezacord care putea fi de durată.) Ar fi mai bine, my lady, având în vedere că la bord se află un bandit. O să cerem o escortă care să-l predea pe acest individ, Horton,

autorităților, adăugă el. Am nevoie de un sfert de oră ca să adun o echipă de protecție. Această formulă e satisfăcătoare.

Era un diplomat, bine instruit în arta diplomației în capacitatea lui de autoritate a unui port dominat de negustori englezi.

Ar fi părut o copilărie din partea Serenei să refuze.

— Da, bineînțeles, răspunse ea.

— O să avem nevoie și de un om care să rămână în trăsură, ceru Beau.

— Cu siguranță. Să cer să vi se aducă cafea între timp, sau poate ceva mai tare?

— Nu, refuză Serena, iritată de ceea ce considera o autoritate prost venită din partea lui Beau.

— Da, vă rog, răspunse Beau pe un ton cordial.

Însă când ușa se închise în spatele omului, Beau se ridică în picioare și o privi rece pe Serena.

— Individul ăsta, Horton, a ucis un om — cu brutalitate. (Vocea lui era precipitată.) Nu știu de ce insiști să vii și tu. Fii rezonabilă și stai aici.

— Suntem în plină lumină a zilei, Rochefort, i-o întoarse, nerăbdătoare, Serena, la fel de iritată ca și el. Docurile sunt pline de lume. Fii tu rezonabil. Iar acum, că sunt legată de trăsură printr-un paznic, continuă ea cu o nuanță acidă în voce, cu siguranță că pericolul care mă paște e minim.

El se agită pe picioare, abia stăpânindu-se.

— Mă surprinde că ți-ai păstrat slujba timp de patru ani, domnișoară Blythe, rosti el crispat. Ai o gură foarte bogată.

— Se pare că ești obișnuit doar cu femeile care spun: „Da, milord“. În orice caz, n-ai nici o autoritate asupra vieții mele. Cât despre slujba de la familia Totham, pe atunci nu mă găseam la jumătatea drumului spre Florența și nici nu aveam buzunarele pline. (Serena zâmbi extrem de dulce.) Iar pentru amândouă îți mulțumesc ție.

Pe maxilarul lui începu să tremure un mușchi.

— Mi-ai putea mulțumi arătându-mi un pic de supunere.

— Asta vrei tu de la o femeie? Sunt surprinsă. Credeam că îți place să aibă mai mult spirit.

— Isuse, Serena, murmură el, oftând lung. O luăm rău de tot pe arătură. Omul ăla e o brută. Hai să nu ne certăm în privința asta.

— Adică ar trebui pur și simplu să fac ca tine. (Vocea ei era la fel de moale.) Chiar dacă nu sunt de acord.

— E doar o măsură de precauție.

— Atunci poate că nu e necesară.

— E absurd. (Fiecare vorbă a lui răsuna sacadat.) Nici măcar nu știu de ce discut asta cu tine.

— Dacă te deranjează să ai o femeie care să nu facă sluj în fața ta, atunci pot să-mi iau un bilet de călătorie pe un alt vapor, acum că suntem în port, rosti ea.

— Nu zău, murmură el.

Strângându-și mâinile în poală, Serena își îndreptă umerii și se uită la Beau cu o privire semeață.

— Te îndoiești?

— Da.

— Cu siguranță nu consideri, Rochefort, constată ea tăios, că sunt prizoniera ta până la Napoli?

— Cel puțin până la Napoli, o amenință el.

— Nu cred, i-o întoarce ea, iritată, neacceptând să mai primească ordine de la cineva după ce își câștigase independența. Ofițerul cel politicos de aici îmi va acorda, fără îndoială, azil împotriva planurilor tale nedorite.

Beau rămase nemișcat, ținându-și ochii pe jumătate închiși.

— Eu mă îndoiesc, dar tu poți să încerci.

— Ce groaznic sună. Ce vei face ca să mă împiedici? întrebă ea cu sarcasm în voce. Mă vei lega de patul tău?

— Nu va fi nevoie. (Beau schiță un zâmbet.) Unchiul meu e șeful ambasadei de aici.

— Înțeleg.

Vocea ei se redusese la o șoptă. Știa prea bine că ambasada britanică reprezenta o forță de prim rang într-o economie dominată de comerțul britanic.

Susan Johnson

— În acest caz, continuă ea, forțându-se să vorbească pe un ton normal, poate că ar trebui să-i spun că m-ai răpit.

— Cred că Remy va contrazice asta. A fost martor la implicarea ta... pofticioasă, rosti Beau cu voce mătăsoasă.

— Blestematule! exclamă ea aprinsă, uitându-se la el. Poate că nu mai am astfel de poftes.

— Acordă-mi un minut, replică el încet, și sunt sigur că te vei răzgândi.

Serena inspiră adânc. Vorbele, căldura ascunsă din vocea lui, declanșau amintiri plăcute. Când vorbi, vocea ei tremură ușor.

— Mă vei reține împotriva voinței mele?

— Niciodată.

— Mai bine du-te dracului, izbucni ea, furioasă pe o asemenea săpânire de sine.

— Renunță, dragă. Doar nu vrei să devii de notorietate publică, nu?

Avea dreptate, bineînțeles. Orice reclamă ar fi fost dezastruoasă pentru reputația ei.

— Să nu te simți mulțumit de tine, Rochefort, declară ea cu hotărâre. Ți-o voi plăti pentru că mi-ai forțat mâna.

Nu m-am îndoit nici o clipă de asta, replică el cu seninătate. Amintește-ți doar să rămâi în trăsură.

Când sosi cafeaua câteva clipe mai târziu, Beau se oferii, politicos, să-i toarne și ei, căci a doua ceșcuță goală fusese inteligent inclusă pe tavă.

— Prefer să mănânc la aceeași masă cu diavolul, i-o trânti Serena.

— Mă voi revanșa, încercă el s-o calmeze, bine instruit în tratamentul femeilor iritate. Mergem la cumpărături după aceea.

— Așa îți potolești tu toanele rele?

Întodeauna, ar fi vrut el să răspundă. Păstrându-și însă grația și în condițiile în care învinsese, se mulțumi să spună:

— După ce se va termina povestea asta, o să-ți cer iertare oricum vei vrea tu.

— Iar costurile sunt minime, murmură ea sarcastic, pentru că familia ta stăpânește jumătate din Anglia.

— Îmi pare rău, replică el încet, neavând chef să discute pe tema bogăției sale. Presupun că nu vrei niște ginja? o invită el, turnându-și o porție generoasă din lichiorul portughez făcut din cireșe amare.

Văzând că ea nu răspunde, păstrându-și calmul, Beau ridică paharul înspre ea, salutând-o, apoi îl dădu peste cap. Nu-i mai vorbi și se mulțumi să aștepte tăcut în fața ferestrei care dea spre port, bându-și încet cafeaua și părând că uitase de prezența Serenei.

Ea păstră o atitudine de indiferență studiată care îi secătua rezervele de voință, căci aroma puternică a cafelei fierbinți, umplea încăperea. Murea de poftă să-și toarne o ceașcă și să ia o prăjitură de pe tavă. Pline cu cremă de lămâie și cireșe, prăjiturelele scoteau și ele aburi în frigul din biroul căpitaniei. Beau nici măcar nu se uitase la ele, blestemat să-i fie sufletul negru, în vreme ce priveliștea și aroma lor de-a dreptul o torturau pe Serena.

La sosirea trăsorii și a protecției, Serena intrase în mod clar într-o dispoziție proastă. Era înfometată și se simțea maltratată. Starea ei fu observată chiar și de ofițerul de serviciu, care, galant, purtă conversația doar cu Beau în timpul drumului spre latura estică a portului, acolo unde fusese ancorată *Betty Lee*. Cei doi bărbați erau angajați într-o discuție despre curenții fluviali când se dădură jos din trăsură, neadresându-i aproape nici un cuvânt Serenei. Însă când ofițerul se duse să dea ordine oamenilor lui care sosiseră cu un al doilea mijloc de transport, Beau se postă în dreptul portierei trăsorii.

— Să nu te miști de aici, îi reaminti el Serenei. După ce se încheie povestea asta, poți să-ți descarci nervii pe mine, cu binecuvântarea mea.

— S-ar putea să regreți o asemenea generozitate, Rochefort, replică ea iritată.

Un zâmbet abia schițat curbă colțurile gurii lui Beau. Temperamentul ei năvalnic, direct, îi amintea de sexualitatea ei debordantă.

— Îmi asum riscul, răspuse el încet.

Serena îl urmări îndepărtându-se. Redingota lungă, neagră, îi dădea un aer sinistru. Silueta lui înaltă, reflectată de aperturii portului, părea o fantomă apărută dintr-un abis al stihilor întunecate. Părul lui negru era transformat de rafalele de vânt într-un nimb sălbatic. Marginile hainei negre fluturau în bătaia vântului ca niște aripi rău prevestitoare.

Brusc, Beau păru doar un străin care cobora cheiul. Periculos, amenințător, fantomatic, dominând cu statura lui grupul de soldați. Un fior rece o cuprinse pe Serena. Cât de bine cunoștea dincolo de limitele înguste ale pasiunii lor pătimașe! Se putea ea proteja efectiv împotriva unei asemenea forțe amenințătoare?

O clipă mai târziu, însă, se debarasă de toate aceste întrebări tulburătoare. Oare nu era o timidă și o lașă. Era în stare să aibă grijă de ea însăși, la modul în care o făcuse mereu, nu numai în anii de după moartea tatălui ei, ci și înainte.

Ceea ce o făcu să revină la împrejurările în care se găsea și la paznicul ei. Coborând geamul portierei, Serena se aplecă în afară să verifice poziția soldatului lăsat s-o protejeze. Auzind sunetul produs de geam, acesta își întrerupse conversația cu vizitiul. Când ea îi zâmbi, el îi răspunse la zâmbet și îi ură o zi bună. Rostită în portugheză, propoziția făcea parte dintr-o pușinele pe care Serena le cunoștea în această limbă.

O clipă mai târziu se așeză la loc pe canapea. Începu să bată darabana cu degetele în pielea uzată, sperând că nu va trebui să rămână închisă prea mult timp acolo. Detesta să aștepte, așa cum detesta să i se poruncească să joace rolul doamnei neajutorate, care trebuia protejată și îngrijită ca o prostănacă. Serena știa să tragă cu arma la fel de bine ca orice bărbat, iar dacă bătrânul ofițer de la căpitania portului n-ar fi fost atât de plin de grație, n-ar fi cedat atât de ușor în fața lui Beau. Pe de altă parte, recuperarea bagajelor merita un spectacol politic de supunere.

Îndepărtă nerăbdătoare o pată mică de pe fustă, se aplecă să smulgă un pai din tocul pantofului, își rearanjă nervoasă tivul rochiei, după care reveni în poziție dreaptă pe locul ei.

Trecuseră douăzeci de secunde.

Împacientată, se întrebă ce s-ar întâmpla dacă ar ieși din trăsură ca să arunce o privire în jur. Beau ajunsese deja departe. De unde avea el să afle? Se gândi câteva clipe la posibilitate, nesigură cât de obligată trebuie să se simtă că rămăsese în trăsură în urma ordinelor date de Beau și a acordului ei. Poate că intenția lui fusese doar să-i spună să nu se expună la pericol. Ce rău se putea întâmpla dacă va face câțiva pași în imediata apropiere?

Făcându-și buzele punga, privi afară pe geam, gândindu-se la posibile consecințe — când se auzi un foc de armă.

Serena deschise ușa înainte ca un al doilea foc să se facă auzit. La al treilea foc era pe jumătate ieșită afară, dar se trezi cu tânărul paznic ordonându-i într-o portugheză grăbită să intre la loc înăuntru. Trântindu-i ușa, acesta se postă drept în fața ei, barându-i ieșirea. Ceea ce înseamnă că Serena se putea doar zgâi pe geam în încercarea de a zări ceva din învălmășeala de afară. Aplecându-se mult pe spate, putea vedea extremitatea cheiului. Un bărbat înalt și corpulent alerga spre țarm, urmat la distanță de oamenii legii.

Serena bănuia că era Horton. Cine altcineva să fugă dinspre *Betty Lee*? Paznicul ei, intrat în panică la auzul focurilor de armă repetate, încerca să-și armeze pușca.

— Nu așa, murmură Serena, cu degetele tresărindu-i în vreme ce îl privea neajutorată pe soldat cum mânuia cartușul. *Cu atenție, nu bloca butoiușul, îl instrui ea cu vocea minții. O, Doamne...* gemu într-un târziu, aproape nemaisuportând să vadă atât nepricepere.

Privind pe geam, Serena observă înaintarea lui Horton. Aflându-se deja în raza ei vizuală, Beau se găsea în fruntea puterii de urmăritori, apropiindu-se, datorită lungimii pasului, tot mai mult de fugar. Gloanțele ricoșau în jurul lui Horton în vreme ce soldații trăgeau în el. Numai că Horton avea un enorm avantaj în distanță. Dacă ajungea la strada care începea de la capătul cheiului, se putea pierde pe oricare din aleile înguste care formau un labirint în jurul portului.

Încordată și agitată din pricina constrângerilor la care era supusă, Serena își dori în acea clipă să fi avut în mână măcar unul din pistoalele redutabile pe care le avusese acasă și care fuseseră, din nefericire, vândute la licitație odată cu celelalte bunuri. Își zise că în trăsura aceea trebuie să se găsească vreo armă pe undeva. În toate trásurile se găsea așa ceva. Lăsându-se în genunchi, Serena ridică repede marginea canapelelor și căută în spațiul de dedesubt.

— Evrika! exclamă ea încet, zăbind o relicvă de armă odihnindu-se pe un colac de frânghie.

Scotând pistolul prăfuit, ea rupse punguța atașată mânerului și găsi înăuntru trei cartușe în hârtie. *Poate că unul e de ajuns.* Își zise ea, încercând cu pricepere arma. Horton ajunsese deja aproape de capătul cheiului.

Paznicul Serenei se îndepărtase de trăsură, luând poziție în mijlocul străzii pustii. Lumea se împrăștiase care încotro încă de la primul foc de armă. Soldatul își ținea muscheta ridicată, sprijinită de umăr, și îl ochea pe fugar. Numai că tânărul tremura de emoție, ca și cum nu primise încă botezul focului. Strecurându-se afară din trăsură, Serena își ridică arma și ținti cu atenție înspre bărbatul care fugea drept spre ei.

Omul se afla la numai douăzeci de metri de ei. Picioarele lui musculoase se mișcau ca niște pistoane; pe chip i se citea o hotărâre sumbră. Individul mări viteza când zări muscheta îndreptată spre el. Cu o mișcare dibace, se feri din calea glonțului când trase soldatul. În vreme ce acesta se apucă să reîncarce arma, Horton se aruncă asupra lui, cu capul înainte. Tropăitul cizmelor lui pe caldarâm semăna cu un tunet care vestea apocalipsa. Echilibrându-și pistolul, Serena înălță cântărea. Vedea acum limpede fața lui Horton — îngrozitor de apropiată — un chip sinistru, cu o barbă imensă, plin de cicatrice, cu ochii înfundați în orbite.

Serena apăsă pe trăgaci.

Din armă ieși doar un norișor de fum. Înjurând praful de pușcă vechi, care probabil expirase, Serena aruncă pistolul

greu, cu toată forța de care era capabilă, atingându-l pe Horton drept între sprâncenele lui negre și stufoase. Individul continuă însă să vină spre ea, ignorând o lovitură care ar fi doborât un om obișnuit. Înainte ca Serena să poată scoate vreun sunet, Horton se aruncă asemenea unui taur asupra soldatului, aruncându-l pe jos. În vreme ce tânărul rămase nemișcat pe caldarâm, Horton îl lovi cu sălbăticie cu cizma în cap, după care se roti cu viteza fulgerului și o înșfăcă pe Serena de braț. O trase cu o smucitură lângă el, așezând-o în fața lui ca pe un scut viu, și îi puse cuțitul la beregată.

— Stați pe loc sau o omor, se zburli el la vizitiul trăsurii, fără a-și da seama că bietul om făcea tot ce putea ca să țină în loc caii stârniți de mirosul sângelui. Iar acum tu, drăguțo, icni el, aruncând o răsuflare duhnind îngrozitor drept în nările Serenei, o să mă scoți nevătămat de aici.

Inspirând greu, Horton miji ochii în soare, măsurând viteza urmărilor lui.

Serena abia îndrăznea să răsuflă de teamă să nu îi fie străpuns gâtul de cuțit. Brațul lui o ținea cu forță de după mijloc, iar mâna cu cuțitul îi apăsa obrazul, periculos de aproape de gât. Serena își aminti cadavrul mutilat al căpitanului zăcând, golit de sânge, pe masa din hanul din Dover. Soldatului de la picioarele ei începu să-i curgă sânge din gură și din nas, în vreme ce sufletul îi părăsea încet trupul, o altă victimă a brutalității bestiei care o ținea și pe ea prizonieră. Paralizată de spaimă, Serena era pentru prima dată în viața ei cu adevărat pierdută. Totul părea un coșmar îngrozitor. În acea clipă, auzi o voce cunoscută rostind cu calm:

— Dă-i drumul.

Serena se concentră mai întâi asupra dulcelui sunet binecuvântat al salvării, apoi, o clipă mai târziu, Beau își făcu apariția, stând drept în fața ei, cu statura lui sveltă și lată în umeri, nemișcată pe fundalul agitației însoțitorilor săi.

— Uite, rosti el încet, ridicându-și brețele în sus, cu palmele deschise, spre Horton. N-am nici o armă. O să le spun

Susan Johnson

soldaților să se dea înapoi. (Făcu un gest ușor din cap spre însoțitori, care se retraseră.) Nimeni nu-ți va împiedica fuga continuă el, lăsându-și cu prudență mâinile în jos. Las-o în pace pe doamna. Ești liber să pleci.

— Ea merge cu mine, amice, mârâi Horton.

— Nu, rămâne. Ai cuvântul mei că nimeni nu te va urmări. Vizitiul se va da jos. la trăsura.

— Cuvântul tău? pufni Horton. Asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— Atunci ia-mă pe mine. Și dă-i ei drumul.

Horton izbucni într-un râs înfiorător.

— Îmi place bucățica asta mai mult ca tine, amice. Pare drăguță.

Serena se făcu albă la față.

— O răscumpăr, zise iute Beau. O să ai nevoie de bani.

— Cât? întrebă Horton, privindu-l pe Beau brusc cu interes.

— O mie de lire. Destul cât să-ți procuri suficientă companie feminină.

— N-ai atât.

Era o sumă imensă pentru un om de teapa lui Horton.

— Am, replică Beau, strecurând mâna în buzunarul hainei și scoțând de acolo un teanc de bancnote. Uite aici.

Oare îmi va da drumul? se întrebă Serena, cu o fărâmă de speranță insinuându-i-se peste groaza din suflet. *Se putea rezolva totul atât de simplu printr-un schimb de bani? Avea să fie din nou în siguranță?* Lumea din jurul ei păru că încremenește pentru un moment.

— Aruncă-i încoace.

— Mai întâi dă drumul doamnei.

Horton se uită la bani cu o expresie clară de nehotărâre. Lăcomia îl îmboldea să vrea banii, dar și pe Serena, deși era nesigur cum să-și îndeplinească ambele țeluri.

— Spune-i vizitiului să coboare, rosti el.

Beau își îndoi indexul de la mâna cu care ținea banii într-un gest merit vizitiului.

— Acum dă-i drumul doamnei.

Privirea lui se ridică o clipă și îl urmări pe vizitiu cum așează hățurile la loc sigur.

Horton se uită încă vreo câteva secunde la bani, apoi clătină din cap.

— Scuze, amice.

Sunt cu și moartă, își zise Serena, cu inima bătându-i atât de tare, încât o auzea cum izbește în coaste. Îl simți pe Horton cum o trage după el spre trăsură. Ca într-un vis, o ceață de imagini din viața ei i se ivi în fața ochilor, în vreme ce cuțitul lui Horton apăsa tot mai tare pe pielea ei catifelată. Fiecare pas o apropia de o moarte inevitabilă. *Oare cât îi luă unui om să sângereze până murea?*

Beau o urmări pe Serena cum era trasă, cu privirea concentrată pe cuțitul bestiei, numărând în tăcere pașii făcuți. *Doi, trei... Isuse... Serena aproape că se împiedică. Își simțea sudoarea șiroindu-i pe șira spinării. Patru, atenție, cinci... șase...* Horton trebuia să înceapă în curând urcușul spre locul vizitiului. Deci trebuia să-și modifice strânsoarea dacă voia s-o care pe Serena după el.

Exact... așa.

Se auzi un pocnet de armă, un glonț țiu prin aer și, în clipa următoare, ochiul drept și jumătate din țeasta lui Horton dispărură într-o explozie sângerândă de țesut și fragmente de os.

Țipătul ascuțit, cutremurător, al Serenei reverberă în josul străzii înguste în vreme ce creierii lui Horton o împrășcară peste tot. Într-un moment de groază, ea văzu un ochi scurgându-i-se în jos pe braț, apoi un strigăt înfiorător ajunsese în urechile ei ca de la mare distanță — sunetul răsunând tot mai departe, spre marginile hăului întunecat care o cuprindea.

Beau se repezi să o prindă în brațe în vreme ce ea leșină. Ridicând-o ca pe un fulg îi porunci scurt vizitiului.

— La hotelul „York“.

Păși peste Horton fără a-i arunca o privire. Gaura arsă de praf de pușcă de pe buzunarul hainei lui era vizibilă la fiecare mișcare a redingotei deschise.

Susan Johnson

— Anunțați autoritățile britanice, îi zise el încet ofițerului de la căpitania portului, care se apropiase în fugă.

Fără a aștepta un răspuns, se urcă în trăsură, purtând prețioasa povară în brațe.

Ușierul de la hotelul „York“ ceru imediat ajutor când Beau coborî din trăsură ținând-o pe Serena, încă inconștientă, în brațe. Nici nu ajunsese bine Beau la ușile duble, oă mai mulți membri ai personalului se repeziră să își ofere ajutorul.

— Am nevoie de camere urgent. Doamna a avut un accident. Chemați un doctor.

— Da, sir, bineînțeles. Lord Rochefort, vă vom escorta de îndată către apartamentul dumneavoastră.

Nimeni nu întrebă nimic despre relația doamnei cu tânărul lord. Beau St. Jules era bine cunoscut în hotel. Nepotul ambasadorului era un oaspete frecvent.

— Rochefort! se auzi o voce în acea mică învălmășeală care atrăsese atenția tuturor din holul mare.

Înainte ca Beau să poată scăpa, lordul Edward Dufferin își făcu apariția, croindu-și drum printre angajații hotelului. Gâfâind ușor pentru că își deplasase statura masivă cu o viteză neobișnuită, el își opri privirea curioasă asupra Serenei.

— Te-ai păruit cu careva, St. Jules? întrebă el, observând petele de sânge de pe rochia Serenei. (Dantela albă de la gulerul ei era mânjită în mod deosebit.) Te pot ajuta cu ceva?

— Nu-i nimic serios, Duff, răspunse Beau, gemând în sinea lui pentru că avusese ghinionul să fie zărit de acei gentlemen, un vechi prieten de-al unchiului său. Nu avusese în plan să-l viziteze pe Damien. Doamna a leșinat și s-a tăiat în cădere.

— E englezoaică?

O întrebare cu substrat. Voia să-i afle numele.

— O verișoară îndepărtată, Lord Dufferin, răspunse evaziv Beau.

În acel moment, din nefericire, Serena reveni la viață și, zărind chipul lui Beau, șopti:

— Dragule...

Eddy Dufferin făcu ochii mari și zâmbi hoștește lui Beau.

Ru vreau să mă mărit!

.....

— O verișoară zici tu, murmură el conspirativ.

— Scuză-ne, te rog, zise repede Beau, neavând de gând să-i ofere nici un detaliu care să ajungă la urechile unchiului și apoi ale familiei sale.

Fără a mai aștepta, se îndepărtă rapid, purtând-o pe Serena de-a lungul holului înspre coridorul cu coloane de unde începeau camerele.

Capitolul 7

— Cine era? murmură Sertena, cu ochii încă închiși și cu voce slăbită.

— Nimeni, răspunse scurt Beau. Cum te simți?

— În viață... mulțumită ție.

— Culoarea din obraji e mai bună. Ai fost foarte curajoasă.

— Dacă pistolul s-ar fi aprins, poate că l-aș fi încetinit. Beau chicoti.

— Vrei să mă faci să nu pot spune că te-am avertizat.

— Aș fi o ticăloasă nerecunoscătoare dacă nu ți-ai permite asta, rosti ea schițând un zâmbet, deși, dacă aș fi avut o armă ca lumea...

— Ai fi fost un adevărat pericol. (Zâmbetul făcu să-i sclipească albul dinților în contrast cu pielea bronzată.) Amintește-mi să-mi țin pistoalele la distanță de tine.

— Nu ți-aș face niciodată rău, dragule. Acum îți sunt datorare de două ori pentru că mi-ai salvat viața.

— A fost plăcerea mea, *mademoiselle*, replică el galant, oprindu-se în fața unei uși mari din capătul îndepărtat al coridorului. Cred că asta e camera noastră.

Așteaptă ca hotelierul și membrii personalului să-i prindă din urmă. Pașii lor înfrigurați se auzeau în spate.

— Ai mai fost aici, zise ea cu o ușoară încruntare.

— O dată sau de două ori.

— Nu stai cu unchiul tău?

— Nu întotdeauna.

Se abținu să spună că n-o făcea mai ales când nevasta acestuia era acasă.

— Camerele dumneavoastră sunt gata, milord, zise scundul manager al hotelului, îmbrăcat cu haine imaculate, când îi ajunse din urmă, deschizând ușa. (Hotelul avea permanent

.....
pregătite cele două apartamente estice pentru cei mai distinși oaspeți.) A fost chemat doctorul. Apa fierbinte va fi adusă imediat, dar dacă milord mi-ar sugera niște feluri de mâncare care i-ar face plăcere doamnei, bucătarul va începe imediat să le prepare.

— Orice vrei tu, Ramos. Doamna are gusturi cosmopolitane, răspunse Beau, zâmbind înspre Serena.

— Ce să fac dacă n-am mâncat de patru ani, șopti ea.

— O situație pe care fac tot posibilul s-o remediez, murmură Beau cu o privire afectuoasă. Mai ai nevoie de altceva pe lângă hrană înainte ca mulțimea asta de oameni să plece?

Camerele erau pline cu angajați care trăgeau draperiile, făceau patul, băteau pernele, umpleau carafele cu apă, puneau vase cu flori în camera de zi și din dormitor, aranjau fructe și dulciuri în diverse fructiere, astfel încât să încânte privirea.

— Da' tare important trebuie să fii, domnul meu, îl tachină ușor Serena, văzând câți oameni erau acolo. Înțeleg acum că va trebui să fac mari eforturi să mulțumesc un bărbat cu o asemenea poziție socială.

— Din punctul ăsta de vedere, dragă, n-am nici o plângere, murmură el. Asta-i tot, îi zise Beau hotelierului, care stătea pe aproape. Doamna are nevoie de odihnă. (Se uită la Serena cu o privire încântătoare.) Și de o baie?

Ea dădu din cap, încuviințând.

— Imediat, sublinie Beau.

— Da, my lord, bineînțeles, răspunse scundul, după care, bătând din palme, goni pe toată lumea afară din apartament.

— Trebuie să aruncăm rochia ta, remarcă Beau, uitându-se la îmbrăcămintea ei distrusă în vreme ce trecea din camera de zi în dormitor.

— Bagajul meu! exclamă Serena, amintindu-și motivul pentru care îl însoțise pe Beau până la ducuri.

— O să-ți fie adus aici. Acum însă trebuie să ne descotorosim de rochia asta.

Nici unui dintre ei nu menționează petele de sânge. Serena îi permise s-o ajute cu rochia și nu protestă când Beau o așeză

pe pat. După experiența îngrozitoare prin care trecuse, își dorea să fie un pic cocoloșită.

— Mă întorc imediat, rosti Beau, așezând un vas plin cu dulciuri lângă ea. Apă sau vin? o întrebă el, aducând și două carafe.

Dădu aprobator din cap când ea alese vinul, știind că alcoolul o va relaxa. Împachetă rochia de serj albastru și așeză cordonul soneriei la îndemâna Serenei.

— Dacă ai nevoie de ceva, afară sunt patruzeci de oameni gata să te ajute. Nu te mișca din pat. De data asta vorbesc serios.

— Mi-am învățat lecția cum se cuvine, sir, răspunse Serena pe un ton ușor ironic.

— Hmmm, făcu el, neconvins că temperamentul vulcanic al Serenei Blythe ar putea fi vreodată îngrădit de vreun om sau de vreo divinitate.

Ca atare, după ce ieși din apartament, se mișcă repede. Dădu rochia unui angajat al hotelului s-o arunce la gunoi, îi instrui pe menager în privința bagajelor Serenei, se interesă de soarta soldatului atacat de Horton și ceru o serie de lucruri pentru confortul Serenei.

Cu toate acestea, în ciuda întoarcerii grabnice, Beau o găsi pe Serena nu în pat, ci șezând pe o banchetă, afară pe mica terasă împrejmuită, atașată apartamentului.

— Probabil că ai fost o pacoste când erai mică, rosti el proptindu-se în pragul ușii. (Privirea lui măsură imaginea voluptuoasă a Serenei, așa cum era ea îmbrăcată doar în lenjeria intimă și cămașă.) Credeam că ai să stai în pat.

— Soarele e prea încântător ca să stau înăuntru. Nu e minunat de cald în grădinița asta mică? Iar pentru informarea ta, am fost o pacoste. Tata îmi spunea „micuța lui sălbatică“

Beau înălță din sprâncene.

— N-aș fi ghicit.

— Am fost întotdeauna o fire independentă.

— O altă surpriză, zise el cu voce târăganată.

Serena strâmbă din nas în direcția lui.

— Ai fi plictisit de moarte dacă aş fi o supusă, recunoaşte.

— Recunosc, dragă, că îţi aduci din plin contribuţia la provocarea de emoţii.

Nu i se întâmpla prea des să omoare un om după-amiaza, indiferent dacă acel om îşi merita soarta sau nu.

Brusc, ochii Serenei se umplură de lacrimi când îşi aminti de recentele evenimente prin care trecuse.

— Of, Doamne, şopti ea, începând să tremure. Chiar a murit soldatul ăla tânăr?

— Nu, trăieşte, răspunse iute Beau, ducându-se lângă Serena. (O ridică în braţe, o ţinu strâns la piept şi o sărută cu blândeţe pe gură.) Dacă vrei, mâine îi putem face o vizită la spital.

Serena răsuflă uşurată iar braţele ei, încolăcite în jurul gâtului lui Beau, îşi slăbiră strânsoarea.

— Ce bine, şopti ea, deşi continua să tremure.

— Acum, te bag în pat şi să nu aud proteste, rosti el hotărât, îndreptându-se spre locul menţionat.

— Da, sir.

Răspunsul ei scâncit se auzi înfundat în umărul lui.

— Nu îţi se cere să fii mereu curajoasă, comentă Beau, după care, dând cuvertura la o parte, o întinse pe Serena pe pat. Acum o să am grijă de tine.

Beau trase cuvertura la loc, înfăşurând-o în jurul bărbiei Serenei.

— Eşti mult prea amabil pentru un crai, şopti ea, schiţând un zâmbet.

— Ce ştii tu despre crai? o tachină el, aşezându-se alături de Serena şi mângâindu-i părul de pe tâmpile cu gesturi delicate.

— Circulă zvonul că sunt extrem de egoişti în ceea ce priveşte interesele lor.

— Şi eu aş putea fi la fel, dragă, zise el moale. De unde ştii că nu-i aşa?

— *Touche!* Însă acum sunt mai mult decât dispusă să nu ţin cont de interese şi să mă bucur de farmecul tău.

— Bine, pentru că vreau să te odihnești până la venirea doctorului. Nu te mai gândi la nimic, nu-ți mai face griji, nu te agita și nu te mai certa cu mine, adăugă el cu fermitate, văzând că ea vrea să protesteze.

— Dar eu nu vreau un doctor, insistă Serena. *Te rog, Beau, mă simt foarte bine.*

— Lasă doctorul să aprecieze asta. Trebuie să te lezi de pat? întrebă el cu severitate prefăcută.

Serena zâmbi brusc.

— Depinde...

El o privi o clipă, măsurând-o atent.

— O să mă gândesc la asta după plecarea doctorului, zise el într-un târziu.

Apropiindu-se, îi cuprinse fața în palme.

— *Dacă vei fi cuminte acum.*

— Sărută-mă, șopti ea, vrând să simtă căldura lui, vrând să alunge din mintea imaginea morții. (Degetele ei se încleștară pe piepții hainei lui.) *Am nevoie să mă săruți.*

Simțind disperarea din vocea ei, Beau se conformă. Cuprinse fața în palme și o sărută blând, abia apăsându-și buzele pe buzele ei.

— Sunt aici, pisicuțo, murmură el. Nu te teme.

— Fă dragoste cu mine, icni ea, agățându-se de ei ca și cum senzațiile primare reprezentau antidotul pentru groaznicile fantasme care îi chinuiau mintea. *Te rog...*

— Imediat ce pleacă doctorul... dacă va fi de acord că nu ești rănită.

— N-am nimic, insistă ea, vrând ca el s-o facă să uite, vrând să se cufunde în senzația de plăcere. *Mi-e bine. (Vocea ei căpătă o notă de isterie.) Nu vreau să mă vadă un doctor.*

Atunci el o sărută dur, cu pasiune, fără milă, un sărut care o lăsă pe Serena fără suflare și-i potoli țipătul care i se înălța în gâtlee. Beau o sărută până ce tremurul ei încetă, apoi gura lui alunecă în jos pe curba mătăsoasă a gâtului, trecu peste clavicula ei delicată și trasă o cale spre sânul ei plin, ieșit din strâmtoarea dantelată a cămășii.

Degetele ei se plimbau prin părul lui. Serena gemu moale când palmele lui îndepărtară materialul fin ca să poată elibera sfârcul.

— Te simți mai bine acum? murmură el, cu răsuflarea caldă pe sfârcul tare și roz.

— Ummm... toarse ea, ridicându-se ușor ca să-și apese sfârcul în gura lui.

— Ar trebui să așteptăm...

Capul Serenei se mișcă pe pernă în sensul unei negații leneșe.

— ...până ce pleacă doctorul, încheie el, apucându-se să-i sugă sfârcul.

Scâncetul ei de protest se sfârși într-un oftat tremurat. Beau reuși cu pricepere să mențină în echilibru balanța fină dintre dorința vorace și plăcerea amăgitoare până ce managerul hotelului bătu la ușă, anunțându-l pe doctor.

— Spune-le să plece, protestă moale Serena.

— Vrei să fii legată de patul ăsta? replică el cu duritate.

Ea ezită o fracțiune de secundă, apoi îi zâmbi lui Beau.

— Ai de gând să insiști cu doctorul ăsta, nu-i așa?

— Cât poate dura? murmură el.

— O să-i spun că am o sănătate înfloritoare.

Beau zâmbi angelic.

— Atunci nici el nu va sta mult.

Serena îi aruncă o privire ușor neliniștită.

— Bănuiesc că îți datorez un pic de considerație.

— Trebuie să remarci cât am fost de delicat nemenționând nimic despre această obligație, replică el, zâmbind. O să-l dăm pe doctor afară în timp record.

Fără a mai aștepta răspunsul ei, se ridică de pe pat ca să deschidă ușa.

Dacă Beau nu și-ar fi antrenat prezența de spirit în ani de zile de disprețuire a opiniei publice, surpriza pe care o avu când deschise ușa s-ar fi trădat cu siguranță mult mai tare decât printr-o simplă clipire a ochilor. Căci bărbatul care se afla în fața lui era un vizitator frecvent al casei unchiului său.

Susan Johnson

— Mă bucur să te revăd, Beau, rosti cu căldură doctorul McDougal. Ramos mi-a spus că ai nevoie de serviciile mele.

Un scoțian masiv, cu părul de culoarea nisipului, așezat definitiv în acea colonie britanică după ce se căsătorise, cu zece ani înainte, cu o văduvă bogată din Lisabona, doctorul avea aceeași pasiune ca și Damien: antichitățile. Ambii bărbați posedau acum colecții impresionante de sculpturi grecești.

Evident, managerul hotelului presupusese că nepotul ambasadorului ar prefera să beneficieze de doctorul acestuia.

Din nefericire pentru Beau, dacă nu-i lăsa pe Douglas McDougal să intre, singura variantă pe care ar fi avut-o la dispoziție era să-i trântescă acestuia ușa în nas.

— Intră, rosti el. O doamnă care a călătorit cu mine are nevoie de opinia ta de expert. A fost implicată într-o poveste urâtă azi după-amiază și a leșinat. Cum a fost inconștientă o vreme, mi-am zis că trebuie chemat un doctor.

— Absolut corect, băiatul meu, răspuse bărbatul mai vârstnic. Ia s-o vedem pe doamna.

În vreme ce se îndreptau spre dormitor, McDougal întrebă:

— L-ai văzut pe unchiul tău?

— De-abia am ajuns, răspuse evaziv Beau. Iar după dezastrul de la docuri, am fost extrem de ocupat.

Beau se apucă să facă un rezumat al evenimentelor petrecute.

Serena ședea întinsă pe pat, cu cuvertura trasă până la gât. Vocea răsunătoare a doctorului, cu accentul scoțian ușor de recunoscut, ajunse până în camera ei. Ar fi preferat orice altă vorbă a unui doctor portughez.

Când intră în încăpere, Beau o prezentă fără alte comentarii ca fiind domnișoara Blythe, iar doctorul o liniști curând cu felul lui manierat de a fi. Nu întrebă nimic personal legat de relația ei cu Beau, ceea ce o irită pe Serena mai tare decât dacă ar fi fost chestionată. Ca și cum ar fi fost luată pur și simplu drept una din femeile pasagere din viața lui Beau și Jules.

Doctorul îi ascultă inima, îi luă pulsul, se uită în ochii ei și întrebă dacă avusese vreo amețeală reziduală sau vreo sen-

zație de sufocare, iar după scurta examinare făcută o declară recuperată fizic de pe urma dramei.

— Însă amintirile neplăcute ar mai putea dura, draga mea, rosti el cu blândețe. Ți-aș sugera o poțiune ușoară de laudanum și lapte firbinte înainte de culcare timp de o săptămână. O să-ți trimit eu niște poțiune acum. Veți sta mai mult timp în Lisabona? Întrebă el, întorcându-se spre Beau, care se așezase lângă piciorul patului.

— Depinde de dânsa.

— Mă simt foarte bine, interveni Serena.

— Atunci o zi sau două, zise Beau, ridicându-se ca să-l însoțească pe doctor afară.

— O să-i povestesc lui Damien despre incidentul nefericit, deși se prea poate ca el să fi auzit de acest individ, Horton, până acum de la căpitanul Soares, zise doctorul în vreme ce treceau prin camera de zi. O să afle mai multe detalii de la tine, când o să te vezi cu el.

— Nu știu dacă o să ajung să-l văd pe Damien, răspunse, prudent, Beau.

— Ah... bineînțeles. Nu m-am gândit la asta, băiatul meu, zise doctorul, ajungând la ușă. Ei bine, e o tânără frumoasă și sănătoasă. (Întinse mâna.) Atunci poate că o să ne vedem altă dată la cină.

— Da, categoric, zise Beau, strângând mâna întinsă. Mulțumesc că ai venit atât de repede.

Mai bine îți trimiteai cartea de vizită, bombăni Beau în sinea lui, închizând ușa după doctor. Nu numai că era absolut necesar ca Beau să călătorească incognito, dar el nici măcar nu se gândise că o zi petrecută în Lisabona ar cere și efectuarea de vizite mondene.

— Îl cunoșteai! exclamă Serena când Beau reveni în dormitor.

— Din nefericire, da, răspunse el, făcând o grimasă. Ar fi trebuit să specific că vreau un doctor portughez. Greșeala mea, își ceru Beau scuze.

— Îi va povesti unchiului tău?

Serena trase nervoasă de dantela care tinea cearșaful.

Beau dădu din umeri.

— Poate. Dar n-ar trebui să conteze. Dacă eu nu-l caut, Damien are atâta discernământ încât să știe că vreau să fiu lăsat în pace.

— Din cauza mea.

— Da. Reputația mea te poate distruge. Îmi pare foarte rău de incidentul cu McDougal, deși el *ar trebui* să fie discret.

— Nu trebuie să-ți pară rău. Cred că eu am fost mai neli-niștită pentru tine. *Eu* nu-i știu deloc pe oamenii aceștia, zise ea schițând un zâmbet. Deși... dacă sunt cu adevărat distrusă, poate că ar trebui măcar să profit de reputația ta. Vrei să te leg eu pe *tine* de pat sau preferi să faci tu opțiunea?

El rămase nemișcat, uitându-se la ea câteva clipe, cu o expresie impenetrabilă pe chip.

— Nu-mi dau seama cât ești de naivă.

— Înțeleg perfect, dragule — reputația mea se duce naibii odată ce am fost împreună cu tine. Gândește-te însă ce șanse mici aveam după ce banii și proprietățile noastre s-au dus, iar eu am fost obligată să muncesc pentru un salariu de guvernantă. Iar viața de artist pe care mi-am ales-o nu va avea darul să mă introducă în cercurile înalte ale societății, decât cel mult ca o curiozitate pasageră¹¹¹. Chiar și cei mai buni artiști pot fi răsfățați o vreme de *haut monde*, însă nici unui nu e invitat să intre cu adevărat în vreo familie, nu-i așa? Așa că de ce să nu mă bucur de aceste momente foarte plăcute pe care le petrec cu tine?

Serena era dezarmant de hotărâtă și, pe de altă parte, de curajoasă ca să înfrunte cu bravură o lume total opusă celei în care se născuse.

— Ești sigură? întrebă el, fără ca măcar să-și dea seama că punea sub semnul întrebării propriile interese egoiste, o întâmplare extrem de rară în viața lui de răsfăț.

— Sunt foarte sigură, dragul meu „Glorios“. Par echivocă?

În acea clipă, Serena dădu la o parte cuvertura pentru a se arăta în toată splendoarea ei nudă, fără nici un fel de lenjerie care s-o acopere.

— Când ai reușit asta? se interesă el zâmbind.

— Sunt extrem de pofcioasă, murmură ea. Tu ai efectul asta asupra mea.

Beau se uită la ceas.

— Bucătarul îți pregătește masa.

Serena ridică din sprâncene și rosti, inocentă:

— Anulează comanda.

— Refuzi mâncarea?

Sprâncenele lui se înălțară jucăușe.

— Am mâncat toate prăjiturilele.

— Înțeleg, rosti el blând, începând să-și dea haina jos de pe umeri. Crezi că-ți va plăcea să fii legată?

— Refuzi invitația?

Vocea ei era provocatoare.

— Poate mai târziu, răspunse el, aruncându-și haina pe un scaun apropiat.

— Tu ai fost legat vreodată?

— De o doamnă?

Beau o privi, cu cravata pe jumătate desfăcută și cu mâinile încremenite în aer.

— De oricine, dragule. Nu sunt o prefăcută.

El râse și reluă operația de desfacere a cravatei.

— O singură dată, când eram la „Eton“ — cu mult timp în urmă.

Ea îi urmărise ochii în timp ce vorbea.

— Bănuiesc că nu te-ai răzbunat pentru asta.

— O, da, răspunse el încet, așezând cravata cu grijă pe spătarul scaunului.

— Să-mi fie frică? îl tachină ea.

Beau chicoti.

— N-ai de ce. Îmi plac femeile.

Așa era, și Serena o știa. De fapt o știa o lume întreagă. Felul lui de a fi trăda nevoia de femei.

— Aș vrea să te fi cunoscut în Gloucestershire, rosti ea, întrebându-se cum s-ar fi modificat viața ei dacă l-ar fi cunoscut când era bogată.

Susan Johnson

— Probabil că tatăl tău m-ar fi împușcat, zise el cu un zâmbet leneș.

— Poate că te-ar fi plăcut enorm.

— Câtă vreme mă placi tu, dulcețo, sunt mulțumit, replică el neutru, nevrând să poarte o discuție despre potențialii tați-socri.

— O, dar eu te plac, Rochefort, zise ea, întinzând brațele spre el. Arată-mi cât de drăguț poți să fii.

— O să amân masa. Prefer să nu fiu întrerupt de vreun bucătar iritat.

— Vino repede înapoi, îl tachină ea, sau o să continui fără tine.

Beau zâmbi.

— Iată ce rezultă din prea multă educație.

— Eu n-aș zăbovi, murmură ea seducător, întinzându-se voluptuos, astfel că sânii i se înălțară ca două movile atrăgătoare.

Ei inspiră adânc ca să se calmeze.

— Lasă-mă două minute. Te avertizez că, dacă nu aștepti, o să te bat la fund.

— Mmm, toarse ea. Și cum vei face asta?

— Isuse, rosti el, icnind, cuprins de o poftă turbată.

— O să-mi placă? șopti Serena, întorcându-se pe burtă și expunându-și vederii fundul roz.

— La naiba cu bucătarul, gemu el, desfăcându-și febril nasturii de la pantaloni.

Câteva secunde mai târziu se afla adânc înăuntrul ei, ținând-o pe Serena cu fața în jos și plesnind-o ușor peste fese cu palma în ritmul gemetelor ei întretăiate.

Reușiră într-un târziu să mănânce. Când momentul deveni mai convenabil pentru toată lumea, personalul hotelului le aduse o masă somptuoasă, împreună cu o colecție de rochii pentru Serena.

— Ce anticipare bună, zise Serena, întinzându-se să-l sărute pe Beau pe obraz.

— Aveai nevoie să te îmbraci cu ceva până vom ajunge la o casă de modă, replică el, trecându-și degetul peste umărul ei gol.

— Sau până îmi sosește bagajul.

— Sau așa, zise Beau politicoș, deși rochia de serj albăstru a Serenei nu promitea o garderobă de soi. (Aplecându-se, el culese un obiect de lenjerie din maldărul ordonat așezat la marginea patului.) Poartă mătasea asta piersică.

— Îți place ție?

Serena rosti cuvintele cu acea voce interogativ politicoasă, tipic feminină, pe care Beau învățase s-o recunoască cu mult timp în urmă.

— Poartă ce-ți place, dragă, rosti el, ridicându-se de pe pat.

— Îmi place brocartul roz.

— Perfect, replică el. Mă duc să tom vinul.

O parte din hainele lui Beau fuseseră între timp aduse de pe *Siren*. Acum el era îmbrăcat cu un halat din mătase chinezească. Roșul viu al halatului întregea de minune tenul lui bronzat. Mătasea grea cădea în falduri bogate și scotea în evidență masculinitatea lui deosebită. Pentru o fracțiune de secundă, Serena își dori să nu fie o simplă pasageră prin viața lui. Ar fi fost o adevărată încântare să-l scoale pe Beau în fiecare dimineață. Simțurile ei tânjeau încă după virilitatea lui. Ultimele ore petrecute în pat o marcaseră atât de tare, încât simțea și acum căldura delicioasă de care fusese cuprinsă.

— Mai ai nevoie de ceva? întrebă el pe ton neutru, înnodându-și cordonul halatului.

De tine, ar fi vrut ea să răspundă. Judecând însă cu realism permanenta lui disponibilitate, se mulțumi să rostească:

— Nu, o să mă scol și eu în câteva minute.

După ce Beau dispăru în grădină, ea se strecură într-un halat galben deschis și își pieptănă părul cu peria cu mâner de fildeș a lui Beau, admonestându-și silueta reflectată în oglină pentru a reuși să-și stăpânească dorințele de care era curpinsă. Își aminti sieși că întâlnirea lor avea o durată de timp limitată. O știa prea bine. Și el o știa. Și, în ciuda extraordinarei

plăceri senzuale, planurile ei rămâneau nechimbate — destinația se numea Florența.

Ceva mai încolo, când ieși în mica grădină împrejmuită unde fusese întinsă masa, Serena își ținea bine sentimentele sub control. Mâncarea era festiv aranjată pe o masă adiacentă de servit. Arome delicioase împânzeau aerul serii: fazan marinat și împănat cu trufe; calcan cu roșii și ardei grași; pilaf de orez, cu o crustă aurie; măslina din Elvas; pepene din Ribatejo; *queijejo da Ilha*, o specialitate portugheză de brânză; *Abode do Priscos*, un desert dulce de lămâie; *jesuitas*, niște prăjituri de foietaj și dulciuri în marțipan din Algarve. Serena gustă din toate bunătățile, cu apetitul ei obișnuit. Beau mai mult băutură decât mănca, așa cum îi stătea în obicei. Își zâmbiră amândoi și se sărutară peste masa mică.

Serena vorbi despre viața ei cu relaxare prima dată, puțin dispusă acum să-și mai ascundă trecutul. Îl cunoștea pe Beau la modul cel mai intim cu puțință așa că, fericită și adevărat după ani de zile de tristețe, hotărî că merită să încerce să aibă încredere în Beau.

— Am fost cea mai bună prietenă a tatei, explică ea cu răpuns la întrebarea pe care Beau i-o pusese despre copilăria ei. Cum tata nu prea ieșea în societate, în afara întâlnirilor de club, după moartea mamei, am petrecut o mulțime de timp împreună. El m-a învățat să călăresc și să trag cu arma, astfel încât să-l pot însoți la partidele lui de vânătoare. Tot el a fost instructorul meu la jocurile de noroc; era distracția noastră de seară. Am învățat de foarte tânără care e diferența între a risca și a avea experiență.

— Ceea ce explică talentul tău neobișnuit.

— Nu împlinisem încă zece ani când am ajuns să câștig practic la orice joc de cărți.

— Va trebui să jucăm din nou, zise el, intrigat de provocarea din vocea ei.

— Oricând, fu ea de acord. Și nu neapărat pe bani. Deja mi-ai dat mai mult decât suficient.

— Nu există risc dacă nu joci pe bani, rosti el încet. Răsfăță-mă.

Serena dădu ușor din umeri, provocând licăriri de lumină pe brocartul greu al halatului de pe ea.

— Sunt banii tăi.

Beau zâmbi.

— Ce sigură ești pe tine, dragă.

— O dată l-am bătut pe contele de Montrase.

— Și eu, i-o întoarse Beau cu blândețe. De mai multe ori. Abia aștept partida noastră.

— Iar eu abia aștept să îmi mai umflu geanta, replică ea încrezătoare.

După cină se așezară unui lângă altul pe bancheta din grădină, bând *ginja* sub cerul înstelat și sclipitor. Brusc, o bătaie în ușă le tulbură reveria.

— L-am avertizat pe manager să nu ne deranjeze nimeni, murmură Beau, ridicându-se în picioare la auzul unor pași care traversau camera de zi.

— Iertați-mă că am apărut neanunțat, rosti Damien St. John, oprindu-se în pragul ușii dinspre grădină exact când Beau se ridicase complet, însă eram îngrijorat.

În afara staturii și a tenului, unchiul și nepotul nu se-mănau. Doar zâmbetul era cuceritor, ca la toți cei din familia St. John, ca și aerul de siguranță și calm pe care îl degaja.

— Ar fi trebuit să trimit un mesaj, răspunse Beau, așezându-și paharul jos. Damien, dă-mi voie să ți-o prezint pe domnișoara Blythe, continuă el politicos, ca și cum nu era nimic neobișnuit în faptul că primea oaspeți neașteptați într-o ținută sumară. Serena, el e unchiul meu, Damien St. John.

— Plăcerea e de partea mea, domnișoară Blythe, răspunse curtenitor ambasadorul, înclinându-se ceremonios înainte de a se întorce spre nepotul lui. Aș vrea să vorbesc ceva cu tine, Beau. N-o să te rețin mult.

— Bineînțeles, fu imediat de acord Beau. Scuză-ne, îi zise el Serenei, cu o privire lipsită de expresie.

După care îl urmă pe unchiul lui în camera de zi.

— Îmi cer din nou scuze că am dat buzna așa, repetă unchiul lui Beau, vorbind încet astfel încât să nu fie auzit decât

de nepot, dar McDougal a venit să-mi povestească de vizita pe care a făcut-o aici la puțin timp după ce Soares m-a informat în legătură cu acel incident sângeros. (Damien vorbea repede cu ton coborât.) Când am văzut că tu nu apari la ambasadă nelineștea mea a sporit. Trebuia să mă conving cu ochii mei că nu ești rănit. Ramos a încercat să mă împiedice, așa că nu pedepsi că nu s-a conformat ordinelor tale. Consideră această vizită ca pe o dispensă familială. (Acum, că-și mărturisise în grijorarea, ambasadorul părea mai relaxat.) Emma mi-a zis că e mai bine să vin și să mă fac de râs, continuă el zâmbind decât să fac o gaură în podea plimbându-mă ca un leu în cușcă.

— Ar fi trebuit să te contactez imediat ce am ancorat replică Beau. A fost în întregime vina mea. Însă domnișoara Blythe... (Înălță ușor din umeri.) Ne simțim amândoi bine, după cum poți constata. Ia spune-mi, continuă el pe un ton conspirativ, Vivian e din nou în Anglia?

— Mă simt, bineînțeles, ușurat să văd că ești întreg și da, Vivian e în Anglia de câteva luni.

Cum Vivian disprețuia pe față întreaga familie St. John era puțin probabil ca ea să facă vreo vizită familiei lui Beau în Londra sau să-și facă apariția la vreuna din petrecerile de burlaci care ocupau majoritatea timpului lui Beau.

— A plecat pentru mai multă vreme decât de obicei? se interesă Beau, alertat de ușurarea pe care o sesizase în vocea unchiului.

— Poate, răspunse Damien, constrâns de rolul de ambasador.

— Felicitări.

— E un pic devreme, replică Damien, dar îți pot spune un „mulțumesc“.

— Tata știe?

— Încă n-am spus nimănui. Tu ai un spirit de observație prea dezvoltat. Ajunge însă cu asta, adăugă grăbit Damien, neavând chef să discute perspectiva incertă ca el și Emma să poată trăi în curând împreună liberi. Asigură-mă că ești în bună stare de sănătate și te redau imediat încântătoarei tale însoțitoare.

— Poți și tu să vezi că mă simt excelent. Serena s-a aflat în pericol, nu eu.

— Numele ei îmi sună foarte cunoscut. Ar trebui s-o cunosc?

Beau ezită, neștiind dacă Serenei îi păsa dacă-i divulga identitatea.

— Mă îndojesc.

— Blythe... nu-i un nume prea des întâlnit. Oare... da. (Ochii lui Damien se luminau.) Am avut un coleg Blythe la „Cambridge“. Robbie Blythe și-a construit o bijuterie de casă tocmai sus, în Gloucestershire. Am văzut, cu ani în urmă, planurile casei la Societatea Regală. Am învidiat mereu acel palat.

— Ai fi putut s-o cumperi la licitație, acum patru ani. Omul a murit sărac și proprietățile lui au fost vândute.

— E fata lui?

Beau încuviință.

— S-a furișat clandestin pe *Siren* la Dover.

— Doamne! rosti șocat, ambasadorul. Adu-o repede la ambasadă. Emma o va lua pe biata fată sub aripa ei.

— Trebuie s-o întreb dacă vrea.

Damien își privi perplex nepotul.

— Nu sunt sigur că vrea să fie luată sub aripa cuiva, explică Beau. Serena e în drum spre Florența, unde vrea să studieze arta.

— Fără bani? întrebă sceptic Damien.

— Are ceva bani.

— Dar o femeie singură...

— Are prieteni.

— Înțeleg, rosti încet ambasadorul. Iar tu nu vrei să te lipsești de compania ei.

— Ca să fiu sincer, nu. Însă ești liber s-o întrebi și pe ea.

— Acum?

Ambasadorul simțea că e de datoria lui să ofere protecție fiicei unui vechi camarad.

— Ești invitatul meu, zise Beau, făcându-i un semn în direcția grădinii.

Serena fu surprinsă să-i vadă pe cei doi întorcându-se și fu cu atât mai surprinsă când Damien o invită să vină la ambasadă pentru a o cunoaște pe verișoara lui Vivian, Emma Pașes, cea care făcea oficiile de gazdă în absența soției ambadorului.

— L-am cunoscut pe tatăl tău, îi explică Damien.

Serena se uită repede la Beau cu o privire întrebătoare.

— Ți-a recunoscut numele. El și tatăl tău au făcut parte din Societatea Regală.

— Îmi pare foarte rău să aud de moartea lui. Lasă-ne să te ajutăm să te repui pe picioare, se oferă Damien. O să-ți placă de Emma.

Serena furișă o nouă privire spre Beau.

— I-am povestit că vrei să studiezi arta la Florența, rosti acesta, însă el a ținut să te întrebe personal.

— Adică dacă vreau să rămân în Lisabona? se miră ea ezitant.

— Damien crede că Emma te-ar putea lua sub aripa ei ocrotitoare.

— Trebuie să-ți fie greu să răzbești de una singură, domnișoară Blythe, observă cu blândețe Damien.

— Tu ce vrei să fac? întrebă ea uitându-se la Beau.

Voia să se descotorosească de ea?

Se lăsă o scurtă pauză înainte ca el să răspundă:

— I-am spus lui Damien că tu ești cea care hotărăști.

— Dar tu ce vrei?

Vocea ei era extrem de coborâtă, iar ochii păreau imenși în lumina lumânărilor.

Beau nu răspunse imediat. Când o făcu, vocea lui era abia inteligibilă:

— Trăiam cu impresia că ești așteptată la Florența.

— Așa e, fu ea imediat de acord. (Îi era suficient un asemenea răspuns.) Am prieteni care mă așteaptă. Profesorul Castelli a aranjat ca eu să studiez cu colegii lui.

Damien observă scena de o intimitate evidentă. Nici nu se așteptase ca vreo prietenă de-a lui Beau să fie într-o relație tensionată cu el.

— Atunci trebuie să veniți măcar la cină. Ah, și dă-mi, totuși, voie să trimit niște scrisori de recomandare pentru tine, se oferi Damien.

O văzu pe tânără cum așteaptă iarăși îndrumare de la Beau și își dădu seama că era o ființă neobișnuit de inocentă, total diferită de obișnuitele însoțitoare amoroase ale nepotului său.

— Măine seară, propuse Beau.

— Emma va fi încântată. Deci doar o petrecere de familie?

— Perfect, zise Beau, rămânând în așteptare.

— Ah... Bine, atunci pe mâine...

Și, cu o ușoară înclinare a capului, ambasadorul plecă.

— N-am, știut ce să-i spun, declară simplu Serena, încă nesigură dacă interpretase corect răspunsul lui Beau.

— Damien îți vrea binele, răspunse Beau, așezându-se iarăși lângă Serena și trăgând-o aproape. Numai că eu nu eram convins că te interesează să te alături coloniei englezești din Lisabona.

— Fără tine, nu.

Cuibărită în căldura și securitatea brațelor lui, Serena vorbea din inimă.

El zâmbi văzând candoarea ei.

— Așa am zis și eu, dulceată. Și acum să vedem, unde am rămas...

— Ne trebuie un paznic la ușă, rosti ea cu voce joasă. Nu cred că mai suport vreo întrerupere. Am planuri...

— Cum ar fi?

În ciuda întunericii, în ochii lui strălucea o lumină jucăușă.

— Cum ar fi să folosesc cordonul ăsta de mătase din jurul mijlocului tău, trase ea, atingând cordonul viu colorat.

Susan Johnson

— Un gând interesant...

Serena îi zâmbi.

— Știam eu c-o să-ți placă.

— Ți-ar sta bine în roșu, murmură el, începând deja să-și desfacă nodul de la cordon.

— Eu mă gândeam la *tine*.

Degetele lui încremeniră o clipă, după care își reluară atribuția.

— Nu cred, rosti el clătinând din cap.

— Ai spus că pot s-o fac mai târziu.

— Am spus *poate*.

— Ce-ar trebui ca acest poate să fie mai precis?

— O armă la tâmpla mea?

Zâmbetul lui sclipi în întuneric.

— Va trebui să-mi povestești despre „Eton” cândva.

— Nu vrei să știi. Acum întinde mâinile.

Cordonul atârna liber printre degetele lui. Văzând că ea nu răspunde, Beau adăugă:

— Avantajul e de partea mea.

— Adică ești mai puternic decât mine?

— Aș putea dacă aș vrea.

Beau nu se mișcă din loc.

— Sau dacă eu aș vrea să vrei.

— Și asta, zise el încet.

Prin halatul întredeschis erecția lui devenea tot mai evidentă.

— Constrângerile te excită, după cum văd.

— Uneori.

— Poate că mă excită și pe mine.

— Tu nu ești destul de puternică, replică el cu amabilitate.

— Te-aș putea păcăli.

— Ai putea să încerci.

— Reziști într-una, Rochefort. Mă intrigă faptul că nu capitulezi nici măcar acum, când ne jucăm. Nu mi se permite și mie să schimb rolurile?

.....

Simultan, Serena își dezlegă cordonul galben din jurul mijlocului și îl lăasă să cadă peste vârful penisului lui pulsând între faldurile halatului roșu.

Membrul lui deveni mai lung și mai gros.

— Vezi... pe dumnealui îl interesează să fie legat, șopti Serena, trecându-și degetele peste glandul roșu și mângâind în jos venele umflate. Zău că ar trebui să mă lași, murmură ea, înfășurând panglica de brocard în jurul erecției lui.

— Mă mai gândesc la asta, zise el abia ținându-și răsu-larea.

— Cel puțin e un început.

Serena făcu o a doua buclă peste membrul lui, pe care o strânse cu infinită încetineală.

Beau gemu scurt.

— Acum, că îmi acorzi atenție, continuă ea, aplecându-se să sărute glandul umflat, să vedem dacă minunata mea jucărie arată bine cu o fundă galbenă.

Ochii lui se închiseră când buzele ei atinseră penisul și spatele i se arcui de plăcere când gura ei se deschise și alunecă încet pe toată lungimea membrului.

Ținând cu mâinile baza membrului, Serena îl apucă încet cu toată gura până ce penisul îi ajunsese în gât, după care îl scoase la fel de încet. Frecarea de gura și limba ei avea un efect extraordinar asupra lui Beau. Se simțea ca și cum ar fi fost prima dată când o făcea — ca și cum era tot un băiețel tremurând tot în așteptarea unei plăceri extreme. Chiar când Serena strecură două bucle de mătase peste testiculele lui și strânse ușor, Beau gemu profund.

— Ce spectacol oferi, „Gloriosule“, zise ea, legând cordonul într-o fundă. Cocoșul sus și gata de călărit. (Scoase funda în afară, evidențiind mătasea galbenă pe șuvițele negre și aspre ale părului lui pubian.) S-ar putea ca în noaptea asta să vreau doar să stai și să te admir. (Măsură extraordinară lui erecție cu degetele, alunecându-și palmele în jos pentru a cântări testiculele lui.) S-ar putea să nu te las să mă atingi deloc.

O astfel de erezie îl făcu să deschidă ochii.

— O să te ating, rosti el cu voce răgușită.

— Poate că nu, șopti Serena.

— Sper că asta nu e o întrecere, zise el.

— Și dacă e?

— Pierzi.

— Deci tu *îngădui* asta?

Beau nu-i răspunse. Motivele lui erau prea complexe, prea profunde. Încă din „Eton“ refuzase constrângerile fizice oricât de nevinovate ar fi fost ele. Era o promisiune pe care și-o făcuse sieși cu multă vreme în urmă.

— De ce? insistă ea.

— Isuse, Serena, de unde naiba să știu eu? Ție îți place mie îmi place — e doar un preludiu înainte să te regulez, de clară el cu brutalitate. Preludiu care s-a sfârșit.

Dezlegând funda, Beau desfăcu cordonul și îl pus deoparte.

— Trebuie ca tu să fii la comandă, asta e?

Serena îl privi cu ochi prevestind furtună.

— Cam așa ceva.

— Femeile se lasă mereu conduse de tine?

— Eu nu dau ordine, crede-mă, zise el iritat, neavând chef de asemenea discuție, și nu mă simt în stare să mă cep pe tema asta. Vrei să bei ceva?

Luând-o pe Serena în brațe, intră în dormitor și o așeză pe pat.

— Bei mai mult decât ar trebui, îi zise Serena, sprijinindu-se de tăblia patului.

— Iar tu mă dădăcești ca o nevestă de care n-am nevoie.

— Ai băut tot timpul din Dover încoace.

— Și ce-i cu asta? i-o întoarse Beau, alegând o sticlă cu coniac vechi din șirul de sticle de pe masă. Acum nu lucrez.

— Tu muncești?

— Bineînțeles, declară Beau, răsucindu-se pe călcâie cu un pahar plin ochi cu coniac în mână. Nu te poți regula tot timpul, adăugă el schițând un zâmbet.

— A, da — principala ta preocupare.

— M-aș îndoi, replică el.

— Ziarele de scandal nu-ți dau dreptate, îl contestă Serena, privindu-l cum vine spre ea cu grație felină, conștientă de reputația lui de armăsar pentru satisfacerea aristocrației feminine.

— Inventează totul.

— Nu cred că trebuie să inventeze prea mult. Te remarci prea des și prea mult, comentă ea, privind spre erecția lui. Ești mereu gata, nu?

— Numai cu tine, răspuse el calin, apropiindu-se lângă pat.

— Da, da, zise ca înțepată. Cu o virgină... neexperimentată și naivă.

— În vreme ce unii oameni nu par a avea nevoie de vreo practică, murmură el, ridicând paharul spre ea într-un gest de salut. Ai terminat să mă studiezi?

— Există o limită de timp?

— Întotdeauna există o limită de timp. În cazul tău însă asta nu mă preocupă — tu ești mai nerăbdătoare decât mine.

— Și e ceva rău în asta?

— O, nu, răspuse el zâmbind. De fapt e chiar un lucru pozitiv.

— Ca și scula ta tare.

— Exact, o aprobă el sardonice. Ai vrea s-o testezi?

— Nu, în seara asta am decis să încep o viață de celibat.

Tu ești mult prea plictisitor.

El își privi paharul o clipă, apoi se uită la ea.

— Dacă ți-aș spune că îmi pare rău?

— Prea târziu.

— Dacă ți-aș spune că îmi pare foarte, foarte rău, continuă el, așezându-se lângă ea.

— Nu mă voi simți mișcată.

— Nici dacă mă ofer să recompensez?

— Cum? Cu aia?

Serena privi fix spre erecția lui.

De obicei merge, își zise el, mulțumindu-se însă să rostească cu voce tare:

- Te voi lăsa să procedezi cum vrei tu.
- Ai face tu asta? Pentru mine?
- Pentru tine.
- Ce dulce ești.
- Știu, zâmbi Beau.
- Și pot face orice?
- Orice, promise el fără echivoc.
- Și te vei supune?
- Da, zise Beau inspirând scurt.

Observând ușoara lui ezitare, Serena pricepu că fusesse martoră la îndepărtarea unui prim obstacol minor din calea relației lor.

— Mulțumesc, zise ea încet. Și zău că bei prea mult. Adăugă ea cu un zâmbet viclean.

— Și zău că am nevoie să fac dragoste cu tine, murmură el, ignorând toana ei jucăușă, dând coniacul pe gât și lăsând paharul jos pe covor.

Întinzând mâinile, o atrase pe Serena lângă el.

— Se poate discuta pe tema asta? Întrebă ea.

— Nu. Te superi?

Nici nu era nevoie să întrebe. Vedea răspunsul fierbinte în coștii ei aprinși în vreme ce își dădu jos halatul.

— Blestematele, șopti Serena, începând să tremure când Beau se urcă deasupra ei.

— Blesteamă-mă mai târziu, zise el încet, așezându-se între coapsele ei desfăcute.

— Mai târziu nu am chef.

— Atunci nu te mai gândi la asta, o sfătui Beau, poziționându-și membrul la intrarea în miezul ei fierbinte și intrând ușor.

— Ar trebui să opun rezistență.

Ultimul ei cuvânt se stinse într-un icnet.

— Prea târziu, șopti el, intrat deja în miezul ei, plimbându-și mâinile peste mijlocul ei subțire până la șolduri, pe care apucă strâns. Mult prea târziu, adăugă el cu voce răgușită.

După care, închizând ochii, o pătrunse pe Serena până în adânc.

Capitolul 8

A doua zi, la micul dejun, Beau zise:

— Ramos m-a informat că a venit bagajul tău. Va trebui să-l identifici.

— În sfârșit și chiar la timp, exclamă Serena, dornică să vadă orașul.

Așezându-și imediat furculița pe masă, se ridică în picioare.

— Unde e? Mă duc chiar acum.

Însă priveliștea care o întâmpină când ajunse în holul apartamentului o descumpăni. În loc de două valijoare, pe dalele de teracotă erau împrăștiate câteva duzini de geți, valize și sacoșe de toate tipurile și culorile.

— Cred că Ramos n-a vrut să riște nimic, comentă amuzat Beau peste umărul ei. Sunt sigur că i-am menționat cuvintele piele maro.

Numai că tot el îi spusese că doamna avea neapărată nevoie de bagajul ei, fapt care se soldase, fără îndoială, cu ceea ce se putea vedea acum.

— Sper că ceilalți pasageri nu vor avea de suferit.

— Restul bagajelor va fi înapoiat, o asigură el. Le vezi pe ale tale?

— Acolo și acolo, indică Serena obiectele și porni spre ele.

— Lasă-mă pe mine, zise el, urmând-o.

Ea privi peste umăr când el îi atinse brațul.

— Le pot căra și singură.

Doar le transportase de-a latul unei bune porțiuni a Londrei.

— Nu-i nevoie. Sunt aici.

Mâna lui era caldă prin mătasea fină a halatului ei, iar apropierea lui îi declanșă plăcerea.

Susan Johnson

— Mă răsfеți, șopti ea, întrebându-se dacă fiecare femeie atinsă de el era cuprinsă instantaneu de poftă.

— Cum aș putea să n-o fac? replică el galant, sătând-o ușor pe nas.

Numai că Serena fu mai greu de convins când veni vorba de rugămintea lui de a face o vizită unei case de modă. Așa cum era de așteptat, rochiile ei erau nu numai demodate, de-a dreptul învechite și Beau voia să remedieze lipsurile din garderoba ei.

— Știi bine ce va crede o croitoreasă dacă intru la ea împreună cu tine, obiectă Serena, scuturând o altă rochie scoasă din bagaje.

— Te voi prezenta ca verișoara mea. N-o să mai zică nimic.

— Însă o va crede. Iar eu va trebui să suport o privire rece și distantă.

— E clar că n-ai mai fost la o croitoreasă de mult timp. Singurul lucru care contează este prețu. Crede-mă, te va trata cu tot respectul pe care îl meriți.

Serena clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Pe lângă asta, mă voi simți prea stingheră în rolul de damă de companie. Lâna asta maro nu e chiar așa de uzată.

Serena ridică rochia ca să o poată vedea el.

— Dar nimeni nu mai poartă azi o astfel de croială. Te-ai simți mai bine dacă te-ai duce cu Emma?

— Doamne, nu. (Sprâncenele ei se înălțară a consternare.) E o străină pentru mine.

— Atunci am căzut de acord. Mă duc să chem trăsura.

— Nu am căzut de acord!

Serena se uită mânioasă la el.

— Ce-ar fi să-ți mai comand o păjitură cu lămâie? murmură el persuasiv.

— Arăt eu a copil?

— Nici dacă mi-aș forța imaginația la maxim, draga mea, roști el leneș, uitându-se la formele ei ce se evidențiau sub halatul de mătase ivorie. Ce-ai zice atunci de o mită mai atrăgătoare, continuă Beau, hotărât să-și impună voința. Niște bijuterii... poate perle sau safire care să se potrivească cu ochii tăi. Sau preferi niște opere de artă? Mozaicurile portugheze sunt destul de drăguțe. Îl cunosc pe negustorul la care se duce frecvent unchiul meu și care se află lângă ambasadă. Ți-ar place o sculptură antică?

— Beau! gemu ea, nesigură că putea rezista unui asemenea atac dezlănțuit.

— Nu mi-ar place să te văd la cina de diseară îmbrăcată în chestia aia maro și hidoasă. (Beau ședea întins pe pat, sprijinindu-se pe coate, iar vocea sa se potrivea cu acea postură leneșă.) Dă-mi voie să-ți cumpăr ceva măcar pentru această ocazie.

— Astfel ca să nu te fac de rușine.

— Nu, dragă. Oricine ți-ar putea spune că e imposibil să fiu făcut de rușine. E vorba doar de plăcerea de a te vedea în altă rochie.

— Atunci va trebui să faci ceva pentru mine, insistă ea.

— Orice.

— O spui atât de ușor.

Beau însuși era surprins. Era celebru pentru că nu promitea niciodată nimic unei doamne.

— De vină trebuie să fie ceva din filnța ta, pisicuțo, zise el, zâmbind vag când își aminti de noaptea precedentă.

— Vreau să-mi plătesc singură rochia.

— S-a făcut, roști el sec.

— Ce binevoitor ești, Rochefort. Ar trebui să-mi fac griji?

— În nici un caz. Pur și simplu am învățat că sunt fericit când ești și tu fericită.

— Ca azi-noapte.

— Exact, încheie el cu un rânjet.

Croitorea se dovedi a fi o englezoaică, fapt care o neliniști și mai tare pe Serena și o făcu se să întrebe pentru o fracțiune de secundă în timpul prezentărilor dacă va fi capabilă până la urmă să se lanseze ca un artist independent într-o lume a bărbaților. Tot ea se admonestă însă singură pentru o asemenea slăbiciune de caracter și se autoîncurajă amintindu-și că acesta era doar un alt moment neplăcut și pasager în noul ei drum spre independență.

Bineînțeles, croitorea îl cunoștea pe Beau. Ce surpriză!

Părea chiar să-l cunoască *foarte* bine, fapt care atrase o presupunere și mai îndrăzneată din partea Serenei. Privind însă mai bine, Serena văzu că doamna Moore era prea bătrână pentru gustul lui Beau. Probabil că aceasta aprecia sumele pe care le cheltuia el acolo.

— Cafea cu patru bucăți de zahăr, dacă îmi amintesc eu bine, tocmai rostea croitorea cu extremă cordialitate, și o carafă cu ginja. Verișoara dumneavoastră dorește ceai? Întrebă ea, accentuând ușor cuvântul „verișoară”, chiar dacă se uita la Serena ca și cum aceasta n-ar fi existat.

— Și niște prăjituri lângă ceai. (Beau zări expresia de iritare de pe chipul Serenei.) O să așteptăm în salonul roz, se grăbi el să adauge, luând-o pe Serena de mână și trăgând-o de acolo înainte ca ea să apuce să deschidă gura.

— Probabil că îți cheltuiești o avere aici, sâsâi Serena în vreme ce el o băgă într-o încăpere decorată în damasc roz și auriu. Femeia mai are puțin și îți sărută cizmele.

— Ceea ce ar trebui să-ți alunge orice grijă privind modul în care ești tratată.

— Moare de dorința de a mă numi amanta ta.

— Dar n-o va face, replică Beau, împingând-o blând pe un scaun.

— Vreau să se termine cât mai repede, zise ea printre dinții încleștați.

— Atunci spune-i ce gen de rochie preferi, sugeră cu calm Beau, așezându-se pe un alt scaun lângă ea. Iar eu o să am grijă s-o primești diseară. (Încrucisându-și picioarele

la nivelul gleznelor, Beau se lăsă pe spătar, ca și cum se simțea acasă.) la niște ginja. (Atinsé mâna ei, albă la închieturi de încordare.) O să te relaxeze.

— Nu vreau să mă relaxez, i-o întoarse Serena. Vreau ca femeia aia să nu se mai uite la mine ca și cum aș fi a mia femeie pe care o aduci aici.

— Oare i-am spus vizitiului să ne aștepte? întrebă pe neașteptate Beau, ridicându-se atât de brusc în picioare, încât Serena tresări.

— Bineînțeles că da, zise ea, nedumerită.

— Mai bine aș verifica, decise el, ieșind ca o furtună din încăpere.

Rămasă singură, Serena se uită prin încăperea somptuoasă, admirând mulțimea de schițe cu modele care atârnavu pe perete, simțindu-se tot mai golașă pe măsură ce studia fiecare ansamblu. Își ascunse picioarele sub tivul rochiei ei de lână maro, conștientă de contrastul dintre încălțările ei uzate și splendoarea acelei încăperi. Închizându-și complet pelerina ca să ascundă modelul antic al rochiei ei, Serena se simți brusc deprimată — o senzație cu totul nouă în condițiile în care supraviețuirea fusese unica ei prioritate în ultimii ani.

Înainte ca tatăl ei să moară, hainele șic fuseseră ceva la ordinea zilei pentru ea. Nu se simțise niciodată deprimată. Iubirea și afecțiunea lui constituiseră însăși esența existenței ei. Legătura dintre ei fusese solidă, cimentând confortul unei vieți agreabile. Poate că merita acum o rochie nouă. Poate că Beau înțelegea mai bine decât ea plăcerea oferită de niște haine frumoase. Cu un zâmbet în colțul gurii, Serena hotărî că îi va face plăcere să-și cumpere ceva elegant. Nevoia ei de a economisi bani aparținea trecutului acum, că avea cinci sute de lire câștigate de la Beau. Își putea permite o rochie nouă. Întinzând mâna, culese de pe o masă un teanc de schițe. Poate că avea să-și cumpere și o pelerină nouă... și o cămașă cu dantelă. Ce bine era să se simtă iarăși în bani.

Când Beau se întoarse, ea alergă să-l îmbrățișeze.

Susan Johnson

— Mulțumesc că m-ai adus aici, exclamă ea exuberantă, curpinzând cu brațele mijlocul lui. Ce părere ai de o rochie verde închis sau aurie? Întrebă ea cu însuflețire.

— Mi-ar plăcea oricare dintre ele, răspuse el, fără a se mira de brusca schimbare a dispoziției ei. (Din experiența acumulată, un bărbat era mai bine tratat dacă nu se interesa de motivele care o animau pe o femeie.) O să arăți foarte bine în amândouă.

— Totodată, continuă ea veselă, uitându-se la el cu un zâmbet, am să-mi cumpăr și o cămașă cu dantelă.

— În mod clar o cumpărătură valoroasă, fu el de acord, imaginându-și deja cum arăta ea în aceea cămașă.

— O să am nevoie și de pantofi.

— Balerinii sunt la mare modă. O să comandăm câteva perechi pe măsură.

Ea îl îmbrățișă și mai strâns.

— Sunt *extrêm* de fericită.

— Îmi dau seama, răspuse el moale.

— Și vreau să-mi cer scuze pentru comportamentul meu plin de ifose.

— Nu-i nevoie. Nici n-am observat, minți el.

— Și o să fiu civilizată față de doamna Moore, chiar dacă ea nu e.

— Sunt convins că va fi. Poate că ai interpretat greșit atitudinea ei.

— Poate, murmură, gânditoare, Serena dar a rostit cu vântul „verișoară” cu o răutate evidentă.

— Dacă mai îndrăznește așa ceva am să-i pretind să-ți ceară scuze. Ce zici de asta? o întrebă Beau, zâmbindu-i.

— Nu, te rog, să nu faci o scenă. Aș fi și mai stingherită.

— Nu voi face o scenă, promise el. Ai cuvântul meu. Acum arată-mi ce ai descoperit în tiparele alea.

Puțin mai târziu, când intră în încăperea doamna Moore se dovedi atât de afabii încât Serena se întrebă dacă nu-și imaginase insultele. Servindu-i personal de pe o tavă de ceai adusă de o fată, croitoreasa se apucă să întreprindă o conver-

.....
sație agreabilă legată de lucrurile de vizitat în Lisabona după ce descoperi că Serena era interesată de oraș.

— Trebuie categoric să vizitați cartierul vechi. Acolo sunt rămășițele de arhitectură medievală cele mai bine conservate. Este singura zonă din oraș care a supraviețuit marelui cutremur din 1755. Vă plac catedralele? Întrebă ea cu o expresie animată pe chip.

— Categoric că da.

— Atunci o să vă minunați de Se Patriarchal, nu-i așa, lord Rochefort? E construită în cel mai pur stil Romanesc.

— Sunt sigur c-o să-i placă, rosti sec Beau, mulțumit de rezultatul micii sale discuții cu doamna Moore.

Când ieșise afară, chipurile să verifice dacă vizitiul îl aștepta, îi spusese cât se poate de clar croitoresei că, dacă îndrăznea s-o ofenseze pe domnișoara Blythe, avea el grijă după aceea ca nimeni din colonia engleză să nu mai cumpere nici o haină de la ea. Îi atrăsese atenția să nu mai folosească sub nici un chip cuvântul „verișoară” în prezența domnișoarei Blythe.

— E o foarte bună prietenă de-a mea, doamnă Moore, îi explicase el. Așadar înțelegeți că nu vreau s-o văd nefericită.

Ca atare, Serena era tratată acum regește și înconjurată cu aceleași atenții cu care doamna Moore le înconjura pe cele mai bune cliente ale sale.

Beau urmări cu atenție cum parcurgea Serena vrafurile de tipare, observând diversele modele de rochii care îi plăceau ei și aprobând-o când ea se decisese în sfârșit asupra unei rochii largi din mătase aurie, cu un blazer din muselină mătăsoasă.

— Deși nu e deloc practică, rosti Serena cu un oftat. Poate că n-ar trebui s-o iau.

— Poți s-o porți la orice ocazie de seară, comentă Beau. E foarte practică. Deși poate ți-ar plăcea și un șal de cașmir pentru serile răcoroase. Ne puteți arăta câteva, doamnă Moore?

— O, nu, obiectă Serena. Sunt mult prea scumpe.

— Lasă-mă să-ți cumpăr eu unul.

— Nu, se opuse ea sec.

— Tu încearcă unul. Ar fi o investiție bine plasată, domnișoară Blythe — rosti el cu amabilitate, făcând o aluzie la priererea ei de la jocul de cărți — și știi că ți-ar plăcea.

— Nu-mi pot permite un șal de cașmir indiferent de succesul afacerilor mele, lord Rochefort, replică ea sec, hotărâtă să se țină de convenția încheiată cu el. O să îmi comand în loc de asta o pelerină. E mult mai practică.

— Dar nu trebuie să ai ceva practic pentru petrecerile de seară. Întreab-o pe doamna Moore, sugeră Beau, netulburat de refuzul ei.

După ce fusese avertizată de lordul Rochefort că nu dorea ca domnișoara Blythe să se simtă nefericită, și totuși conștientă că el dorea ca amanta lui să aibă un șal de cașmir, modista rosti cu prudență:

— În general, un anumit grad de lux este... obișnuit la o ținută de seară, deși, dacă domnișoara Blythe preferă o pelerină, poate că am fi în stare să confecționăm una din catifea sau lână.

— Da, ar fi o soluție, declară Beau pe un ton cordial. Ce-ar fi să vedem câteva materiale împreună cu șalurile.

— Beau, nu, protestă iarăși Serena cu voce tare.

— Gândește-te, draga mea, că nu vei avea mereu un buget limitat, replică el. În orice caz, se grăbi Beau să continue, observând tresărirea maxilarului ei, spune-i doamnei Moore, la ce fel de cămașă te gândești.

— De asta chiar că am nevoie, îl aprobă Serena, întorcându-se spre croitoreasa care plutea total în ceață.

Oare cucoana își plătea singură cumpărăturile? Când îl avea pe unul ca lordul Rochefort, bogat precum Cresus. Înțelesese oare greșit cuvântul „prietenă“ când Rochefort îl pronunțase cu atâta delicatețe?

— Aveți cămăși cu broderie *anglaise*? întrebă Serena.

— Bineînțeles, domnișoară Blythe, răspunse croitoreasa sigură pe observațiile ei în acest domeniu înșelător al relațiilor problematice. O să vă arăt câteva.

— Și o să avem nevoie de balerini care să se potrivească cu rochia, interveni Beau. Ți-ar place din piele colorată sau din mătase? o întrebă el pe Serena.

— Piele. Rezistă mai mult.

— Foarte bine, domnișoară, zise doamna Moore, întrebându-se de ce era preocupată o amantă de-a lui Rochefort de asemenea lucruri practice. Când o să vin cu cămășile, o să vă luăm măsurile pentru rochie și tiparul pentru pantofi.

Când se întoarse, croitoreasa era însoțită de două cusătorese care cărau cu ele tot felul de cămăși. După ce Serena se hotărî asupra uneia din museliță moale, cu o eleganță broderie *anglaise*, doamna Moore rosti cu delicatețe:

— Ar fi bine să vă luăm măsurile fără rochia de lână pe dumneavoastră, domnișoară Blythe. Dacă nu vă deranjează.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Ar vrea lordul Rochefort să... adică preferați să...

— Aș prefera încă niște ginja dacă nu vă deranjează, rosti Beau cu voce temperată.

— Da, cu siguranță, exact cum credeam și eu... Se vede că sunteți dornic să mai beți, răspunse strategic doamna Moore.

Privirea de gheață a lui Rochefort o deranja enorm. Dificultatea de a descifra nuanțele acestei „prietenii” o făcuse să transpire pe la sprâncene. Aruncând la rândul ei o privire de oțel spre una din ajutoare, rosti, cu un ton mios:

— O altă carafă cu ginja pentru lordul Rochefort, Madelina.

— Zău, Rochefort, ai putea să aștepți, îl opri Serena. N-o face pe biata fată să alerge când suntem aproape gata.

— Nu vă mai deranjați, doamnă Moore, răspunse Beau, supunându-se fără crâcnire dorința Serenei.

Rugându-se în tăcere să supraviețuiască acestei neobișnute întâlniri cu lordul Rochefort și cu noua lui însoțitoare, croitoreasa le făcu semn ajutoarelor ei s-o ajute pe domnișoara Blythe să-și scoată rochia. Ce bizar era să-l vadă pe Rochefort

Susan Johnson

atât de departe de felul lui obișnuit de a fi — aprobator, conciliant, fără nici o urmă de insolență sau de tupeu. Îi dădu în sinea ei o notă maximă Serenei pentru îndrăzneală. În aparență, felul ei de a fi, mai distant, avea efect asupra acestui bărbat care îmbrăcase o mulțime de femei frumoase din Lisabona.

Și ce sfidător — își plătea singură cumpărăturile!

Era categoric o premieră pentru nepotul ambasadorului.

Însă cucoana deveni mai puțin stăpână pe sine sub privirea atentă a lui Rochefort când rămase pe jumătate dezbrăcată în fața lui, cu picioarele goale ivindu-se de sub tivul cămășii ei simple, cu pielea nedetă îmbujorându-se, cu ochii evitând să se uite în ochii lui.

Studiind hainele de calitate, deși uzate, ale tinerei, doamna Moore decise că atractivitatea domnișoarei Blythe avea foarte mult de a face cu circumstanțele în care se găsea. Spre deosebire de păpușile cu care se amuza de obicei Rochefort, această tânără nu părea un simplu fluturaș amezat. Era incredibil de autentică, un cuvânt pe care croitoreasa îl decoperi cu uluire — ca și cum celelalte cucoane care îl însoțiră pe Rochefort nu fuseseră decât niște marionete. Pe lângă asta, deși se ghicea cu greu, sub hotărârea domnișoarei Blythe se găsea o nevoie sexuală fierbinte. Ce provocare trebuia să reprezinte pentru Rochefort. De ani de zile femeile se aruncau în brațele lui. Ca acum să întâlnească o astfel de rezistență din partea doamnei...

— Întoarce-te, rosti el încet, cu voce profundă. Astfel încât să-ți putem vedea părul.

Serena ezită o clipă, pe care doamna Moore o anticipase, acum că înțelesese mai bine natura atracției ei. Beau și Serena schimbă o privire. El zâmbi. Atunci privirea ei căpătă o căldură carnală și Serena se răsuci încet pe călcâie.

— O să avem nevoie de un coafor pentru diseară, remarcă Beau.

— Poate că o să-mi tai părul á la Titus, murmură Serena, ridicându-și mâinile în sus ca să-și treacă șuvițele grele de păr pe deasupra capului și uitându-se la Beau peste umăr.

— Categoric nu.

— E părul *meu*, i-o întoarse ea. Gândește-te ce ușor îmi va fi să-l spăl.

— Dacă asta e problema, o să găsim pe cineva să ți-l spele.

Vocea lui era dintr-o dată dură, lipsită de amabilitate.

— Și cine ar putea fi acel cineva? întrebă ea încet, răspunzând autorității lui dominante și pasiunii care îi încălzea deja trupul.

— Ce nerușinată ești, domnișoară Blythe.

Beau vorbea ca și cum ar fi fost singuri în încăpere. Tonurile senzuale erau evidente.

— Nu mai mult decât tine, my lord. Dacă vreau să-mi tai părul, o voi face.

Privirea lui o măsură o secundă pe a ei, după care se întoarse spre doamna Moore.

— Sunt sigur că puteți lua măsuri după rochia și pantofii domnișoarei Blythe. Luați-le și ieșiți afară.

— Nu-i nevoie. Stați aici, se opuse Serena, anulând comanada lui.

— Luați-le, ceru Beau pe un ton moale, aproape în șoaptă.

Doamna Moore înțelese prea bine tonul de comandă când îl auzi. Culegând cele două articole de îmbrăcăminte, le făcu semn celor două ajutoare să piece, după care ieși și ea, închizând bine ușa în urmă.

— Așa... Acum putem discuta problema între patru ochi, rosti Beau.

— Nu puteai să aștepti, nu, autocrat plesemat?

Serena îl privi cu sfidare și insolență în ochii scâpărători.

— Nu fi imposibilă.

Vocea lui redevenise blândă.

— Nu mă poți împiedica să-mi tai părul.

Îi făcea plăcere s-o spună.

— Nici măcar nu vrei să-ți tai părul.

— Poate că vreau.

— Și poate că eu vreau să te regulez acolo unde te afli.

— Nu poți.

Sprâncenele lui se ridicară a mirare.

— Te pot regula oriunde vreau.

— Nu dacă nu vreau și eu.

— Dar tu vrei întotdeauna. Ca acum, șopti el, privind cu insistență sfârcurile ei, care se întăreau sub materialul cămășii. Spune-mi că nu vrei să mă simți înăuntrul tău.

Cuvintele lui pătrunseră în simțurile ei ca niște săgeți fierbinți, producându-i fiori pe șira spinării, însinuându-se adânc în ființa ei ca niște degete exploratoare.

— Nu vreau, șopti ea, strângând din pumni ca să oprească valul de senzații care o inunda.

— Asta ai spus și azi-noapte, rosti el, cu ochii pe jumătate închiși.

— Dar asta nu e dormitorul nostru. (Serena n-avea nici un chef să facă dragoste într-un loc atât de public, indiferent cât de stărnită ar fi fost.) Așa că stai unde ești, adăugă ea când el dădu semne că ar fi vrut să se scoale.

— Nu plec nicăieri, rosti el calm, încrucișându-și la loc picioarele. De ce nu vii tu aici?

— Nu. Doamne, Rochefort, fii un pic mai discret.

— Ca tine, replică el cu impertinență, cucoana care a fugit din Anglia pe iahtul unui străin.

— Nu erai *total* străin.

— Cel puțin nu pentru mult timp.

Vocea lui părea amuzată.

— Iar acum, că te cunosc *atât* de bine, comentă ea caustică, voi păstra distanța. S-ar putea să intre cineva sau s-ar putea întoarce toate aici. Zâmbești. Presupun că îți-ar place — însă eu n-am ajuns să fiu atât de decăzută. O să aștept aici, departe de tine, până îmi aduc rochia înapoi.

— Mă tem că doamna Moore nu se va întoarce dacă nu e chemată.

— Deci e obișnuită cu distracțiile tale, murmură Serena. Ca o amabilă patroană de bodel. M-am întreat eu ce nevoie e de toate divanurile astea de aici. Câte doamne ai întreținut în această încăpere mătăsoasă? Zece... douăzeci... mai multe? (Tonul vocii ei devenea tot mai ridicat pe măsură ce camera se umplea de imagini de femei frumoase și dornice.) Mai întâi le îmbraci, ca apoi să le *dezbraci*. Probabil că doamna Moore face avere când ești tu în oraș.

— O să te audă de afară.

Beau nu se mișcase, însă freamătul nărilor indica o iritare puternică.

— Și o să creadă că ți-ai pierdut abilitatea.

— O să creadă că am dat peste o mică ticăloasă mofturoasă pe care s-o regulez, replică el moale.

— Atunci va greși în ambele presupuneri.

Sprâncenele lui se înălțară ușor.

— Eu n-aș fi convins, murmură el, observând îmbujorarea pielii ei albe, înălțarea și coborârea agitată a sânilor ei plini, pe jumătate dezveliți deasupra cămășii.

Serena inspiră adânc, se uită în ochii lui și zise:

— Eu *sunt* sigură.

— Și totuși poți fi convinsă... respinse el ideea, începând să se scoale de pe scaun.

— Blestematele, stai jos, îl avertiză ea, dându-se un pas înapoi, cu o voce care tremura, dar nu numai de mânie.

— Prefer să stau în picioare, replică el, ridicându-se complet.

— Dacă mai faci un pas, îmi tai părul, îl amenință ea, apucând un foarfece de pe o măsuță alăturată și ținând-o deasupra șuvițelor ei rebele.

Lăsându-se să cadă la loc pe scaun, Beau schiță un zâmbet.

— Îmi amintești de sora mea mai mică atunci când are toane.

Susan Johnson

— Probabil că și pe ea o provoci la fel.

— O să-ți pară rău dacă îți tai părul.

— Poate că nu; poate că o să-mi placă să-l port cum e la modă.

Dându-și părul pe spate, Serena își făcu o coadă la baza gâtului și se privi într-una din numeroasele oglinzi de acolo.

— Nu-mi place părul scurt la femei.

— Cu atât mai mult atunci, zise ea, întorcându-se spre el.

— Nu te comporta copilărește.

— Iar tu nu te comporta ca un stăpân absolut.

Bineînțeles că el nu se comporta așa. Era extrem de politic. Oftând, Beau se întrebă ce avea ea atât de provocator, în afara dorinței extraordinare de a fi independentă.

— Povestește-mi despre prietenele tale din Lisabona.

Tupeul ei îl ului.

— De ce aș face asta?

— Sunt curioasă.

— Un gentleman nu bârfește doamnele pe care le cunoaște.

— Un *gentleman* nu regulează toate doamnele pe care le cunoaște.

— Nu fi obositoare, dragă.

— N-ar fi trebuit să întreb.

— Nu.

Nu-i plăcea să fie presat.

— Și dacă o fac?

— Pierzi atât timpul tău cât și pe al meu, rosti el pe neașteptate, apucând brațele scaunului. Mă duc s-o chem pe doamna Moore.

— *Eu* o s-o chem înapoi, interveni iute Serena. Nu te mișca, porunci ea, iritată de disponibilitatea lui și necăjită pentru că el renunțase atât de brusc. Stai acolo ca un băiețel cuminte și fă ce ți se spune măcar o dată în viața ta.

Beau încremeni în loc.

— Așa. Vezi ce ușor a fost, rosti ea, după care, cu un zâmbet satisfăcut, se întoarse și porni spre ușă.

Înainte de a apuca să facă doi pași, el o și acoperise cu statura lui. Beau luă foarfecele din mâna ei și îl aruncă departe, după care o împinse înapoi pe Serena până ce ea ajunsese cu spatele lipit de zidul drapat în mătase.

— Acum o să vedem ce ușoară e chestia asta, șopti el, cu fața la câțiva centimetri de fața ei, sprijinindu-se cu coatele pe zid și apăsându-se în trupul Serenei. Dar tu știi deja ce bine ne potrivim.

Zâmbetul lui era viclean, iar trupul lui o presa nemilos.

— Să nu îndrăznești.

— Nu e atât de greu, rosti Beau, dând cămașa ei la o parte cu un gest febril și dezbrăcând-o până la șolduri. Deoarece ești atât de pătimasă — ca *întotdeauna*, murmură el. Gâfâi pentru *mine*, sau doar pentru o sculă bună? Întrebă el cu obrăznicie, trecându-și un deget peste buzele ei întredeschise.

Dându-și capul într-o parte, Serena rosti într-o suflare:

— Nu gâfâi, contrazicând astfel contracțiile involuntare ale trupului ei. Iar dacă încerci ceva, o să țip.

— Țipă cât vrei.

Beau își descheia deja nasturii de la pantaloni. Vocea lui era atât de detașată și de indiferentă, încât ea își dădu seama că nu va veni, într-adevăr, nimeni.

— Este o nesăbuiță prea mare, Beau, chiar și din partea ta, exclamă ea, luptându-se cu greutatea lui. O să se audă, toată lumea va ști.

— Știu deja. Știu din clipa în care am intrat pe ușă, declară el. Hai, dragă, deschide-te și lasă-mă înăuntru, murmură el, introducându-și genunchiul între coapsele ei strânse și forțându-le să se deschidă.

În vreme ce el se poziționa mai bine între picioarele ei desfăcute, Serena îi simți erecția pe abdomen și fu cuprinsă de o mulțime de amintiri plăcute. Ca argintul viu, un foc interior îi aprinse trupul care tânjea după atingerea lui.

— Nu se poate, Beau, protestă ea moale, încercând să-și reprime pasiunea, să ignore erecția lui tare și fierbinte pe carnea ei.

Susan Johnson

Neținând cont de proteste, Beau îi coborî lenjeria de corp de pe umeri, eliberându-i sânii cu gesturi delicate.

— Sfârcurile tale sunt tari, dragă, murmură el, mângâind vârful umflate și roz cu încetineală calculată și aruncând o privire spre Serena. Asta înseamnă că mă vrei? adăugă el blând, prinzând vârful erectile între degete și strângând ușor, astfel încât Serenei îi scăpă un geamăt moale de pe buze.

Trupul ei poftea, chiar dacă Serena n-o recunoștea.

— Nu va dura mult... șopti el.

— Te rog, nu aici, îl imploră ea, încercând să scape.

Însă degetele lui îi strânseseră și mai tare sfârcurile, tri-mițând valuri de plăcere în miezul tremurând al corpului ei.

— Ba da, *aici*, șopti el, simțind-o cum tremură. Și acum, promise Beau, dând drumul sânilor ei, prinzând-o strâns cu o mână de mijloc și strecurându-și cealaltă mână între picioarele ei.

Serena țipă, inundată de dorință când el o atinse în locul cel mai sensibil.

Era nerușinat de udă și de pofcioasă, atât de pregătită pentru sex, încât el își simți membrul cum se umflă și mai mult.

— Ai nevoie de cineva să facă dragoste cu tine, șopti el, cu degetele mângâind, știind exact cum s-o atingă, ce-i făcea plăcere, unde, cât de adânc. Și eu te pot ajuta, continuă Beau încet.

Degetele lui făceau minuni, iar trupul ei se deschidea, vrând ceea ce voia și el.

Priceput, hotărât, el se dedică plăcerii ei mângâind, masând, ținându-și degetele adânc îngropate în carnea ei stârnită, necăjind-o, tentând-o... făcând-o să i se taie respirația de dorință, aproape de orgasm.

Atunci el își retrase brusc degetele.

În vreme ce pe Serena o apucă brusc tremurul, Beau își ținu palma aproape de fața ei. Aroma dorinței era de neconfundat.

— N-are sens să așteptăm, nu-i așa? murmură el obraznic, plimbându-și degetele ude peste gura ei.

Privirile li se întâlneau — a ei neliniștită, a lui impenetrabilă sub poza de insolență.

Agitată, cuprinsă de febră, ea îl înjură.

— Nu sunt sigur că se poate din punct de vedere fizic, zise el zâmbind, însă știu prea bine că se poate.

Apucând-o pe Serena de mijloc cu palmele lui late, o ridică ușor ca să aibă un acces mai bun, își îndoi picioarele, își înălță centrul de greutate și, fără alte preliminarii, o pătrunse.

Oftatul ei era un răspuns. Beau cunoștea sunetul.

— Ai întotdeauna nevoie de asta, nu-i așa? zise el încet, simțind teaca ei alunecoasă și caldă, auzind răsuflarea ei întretăiată în ureche. Spune-mi cum îți place să-mi simți scula umplându-te, murmură el, împingând în sus până ce se trezi adânc înfipt în Serena. Așa...

Ea gemu, rușinată de răspunsul ei inconștient. Plăcerea îi inunda toate ungherele ascunse ale trupului, înfierbântând-o.

— Dacă vrei să mă opresc, rosti el cu voce răgușită, spune-mi. Dacă nu vrei să atingi punctul cuiminant, continuă el, retrăgându-se ușor, o să înțeleg...

Serena îi dori să ajungă în iad însă așa încinsă de dorință cum era nu-l mai putea face să se oprească.

— Ce vrei să faci? șopti el, oprindu-se aproape de ieșirea din sexul ei, și așteptând.

Un fior de panică o cuprinse. Corpul ei striga să fie eliberat de chinul dorinței.

— Te rog, Beau, rosti ea, după care, mortificată, își lăsă privirea în jos.

— Te rog?!

Beau simulă confuzia, vrând mai mult de la ea.

Genele ei se ridicară doar pentru o fracțiune de secundă.

— Stai în mine.

Vocea ei era atât de înceată încât el trebui să se aplece ca s-o audă.

Ridicându-i bărbia cu un deget, o forță să se uite la el.

— Cât de adânc?

Privirea ei o măsură pe a lui preț de o clipă.

— Până la capăt, șopti ea în cele din urmă.

Un fior sălbatic, asemănător unui fulger, străbătu trupul lui Beau la gândul unei asemenea posesiuni. Degetele lui se curbară în jurul bărbiei ei și gura lui se aplecă peste gura ei într-un sărut aspru și furtunos — dar numai pentru o fracțiune de secundă. Apoi capul se ridică la loc, mâna căzu, după care, îndoindu-și coapsele, Beau își arcui spatele, împingând și mai tare, vrând să ajungă la limita extremă. Iar când ajunse la această limită se forță să treacă și mai departe.

— Doamne, murmură el, simțindu-și creierii gata să explodeze. Doamne Dumnezeule...

Ea era îngrozitor de strâmtă când el se sprijini o clipă de poarta pântecelui ei, carnea ei netedă și mătăsoasă trimițând un adevărat vai de plăcere în toate simțurile lui.

Aproape leșinând din pricina senzației, Beau își aminti într-un târziu să respire din nou, moment în care realitatea îl înconjură din nou. Se retrase încet, tremurând. Strecurându-și palmele sub fundul ei, Beau îi simți cu acuitate pielea, parfumul, căldura și senzualitatea pură, ca și cum percepțiile sale fuseseră filtrate și ajunseseră pe o culme rară. Atunci reintră în ea cu o mișcare înceată, domoală — pentru sine, pentru ea, pentru amândoi —, hotărât să ajungă iarăși pe o culme. Tremurând lipită de peretele acoperit cu mătase, Serena era amețită de dorință, așteptând ceea ce aștepta și el, aproape leșinată de pe urma plăcerii sălbatice. Brațele ei stăteau strânse în jurul gâtului lui, corpul ei se agăța într-un dulce abandon de corpul lui, scâncetele ei trădau ritmul așteptărilor și al recunoștinței.

— Nu poți să țipi când îți vine, icni Beau, cu o voce mângâietoare. Ascultă toată lumea.

Scandalizată, Serena deschise ochii:

— Doamne Moore ține evidența dezmăturilor, șopti el. Va trebui să fii foarte tăcută.

Chiar dacă ea se încordă în palmele lui, Beau simți cum ceea ce era ilicit, interzis, o excita.

— Mica mea ticăloasă în călduri, murmură el, apăsându-și mai tare fesele. O să te țin la adăpost, șopti, aplecându-se s-o muște de buza de jos, pentru că acum am să te umplu de

.....
spermă până ce n-o să te mai poți abține... până ce-ți va curge pe coapse și pe picioare, formând băltoace la tălpile tale, iar atunci, dacă ești foarte cuminte, am să te las să-ți dai iarăși drumul. Ce zici? Întrebă el încet, odihnindu-se înăuntrul ei.

— Minunat, icni ea, valurile de plăcere învârtându-i-se în trup.

— Crezi c-o poți absorbi pe toată? Întrebă Beau, penetrând-o tot mai adânc în vreme ce o ridică tot mai sus pe vârfuri.

Ea dădu din cap, incapabilă să scoată un sunet acum, când era pe punctul de a exploda.

— Micuța mea mândrică flămândă, murmură el, ștergându-i buzele cu buzele lui. Data viitoare o să-ți dăm jos și cămașa, astfel încât să rămâi goală în fața tuturor acestor oglinzi, iar eu am să te fac să urmărești cum p... mea dispăre înăuntrul tău, astfel ca să o simți și să o vezi și...

Gâfâiala ei deveni în aceeași clipă un țipăt orgasmic, înalt, devastator, care traversă încăperea și ajunse până în coridorul de afară, unde aduse un zâmbet pe chipul doamnei Moore. O secundă mai târziu, Beau atinse și el apogeul, vibrând în trupul ei plin de dulceață și umplând-o, așa cum promisese, inundând-o cu pâtrâiașe albe și fierbinți de spermă care se revărsară pe coapsele ei desfăcute.

Într-un moment prelung și pur de extaz sexual, corpurile lor părură suspendate în imponderabilitate, cu simțurile satisfăcute, apoi și mai voluptuos satisfăcute, ca o plutire pe marea plăcerii înainte de a ajunge, în sfârșit, pe țărnul tremurător al sațietății.

Iar când totul se termină și ei doi rămaseră, abia răsuflând, agățați unui de altul, Beau găsi suficient aer ca să murmure:

— N-am terminat cu tine încă.

— Încuie ușa, îi ceru Serena abia îngăimând cuvintele.

— Nu-ți poți tăia părul, decretă el, ignorând cererea ei.

— N-o fac dacă nu vrei tu, zise ea, cu o privire delicios de îmbufnată.

- Chiar ești o mică ticăloasă, rosti el, zâmbind.
- Iar tu trebuie să fii pus la locul tău din când în când.
- E vreun loc special? întrebă el jucăuș.
- Mă gândeam la divan, toarse ea.
- Care divan? se miră el cu privirea nevinovată.

Era prea frumos și prea sigur de el, însă în ultimă instanță Serena era dominată mai mult de egoism decât de mâhnire.

— Toate, dragul meu, dacă crezi că te țin balamalele.

Dându-și jos haina, el începu să-și dezlege cravata.

— Cred că mă descurc, răspunse cu modestie bărbatul care era poreclit „Gloriosul” pentru o extraordinară performanță dintr-o noapte când satisfăcuse un întreg corp de balet.

Așa cum se dovedi mai târziu, el nu încuie mușa pentru că Serena uită de acest amănunt, preocupată să-l ajute să se dezbrace. Însă, așa cum se aștepta Beau, nici nu fură deranjați de cineva. Se iubiră pe toate divanele, după pofta doamnei și gusturile tânărului conte de Rochefort, apoi pe un fotoliu suficient de comod ca să se adapteze la joaca lor licențioasă, apoi chiar pe covorul cu motive de trandafiri când alunecaseră de pe o sofa de satin roz în cursul învâlmășelii lor amoroase. Era cel mai plăcut stil care se putea imagina de a face cumpărături, iar asupra acestui aspect căzură amândoi de acord de cele mai multe ori în acea dimineață. Ceva mai târziu, când dorințele fuseseră potolite în sfârșit, când el o îmbrăca la loc pe Serena cu lenjeria de corp și cămașa, refăcând fundele și încheind toți nasturii în vreme ce schimbă cu ea zeci de sărutări și zâmbete fericite, Beau își aranjă hainele în ordine și ieși din încăperea s-o caute pe doamna Moore.

O găsi în biroul ei. Nu-i oferi nici o explicație asupra motivului pentru care stătuse atât de mult în camera de probă, dar nici femeia nu întrebă nimic. Beau se interesă doar dacă ea dispunea de toate măsurile de care avea nevoie.

— Da, suntem aproape gata, my lord, răspunse circumspectă doamna Moore, atentă să nu se uite la ceas și să

vorbească cât mai puțin când tânărul conte se afla într-o dispoziție atât de imprevizibilă.

După ce o cusătoreasă fu trimisă cu hainele Serenei, Beau o informă pe croitoreasă în privința dorințelor sale legate de garderoba însoțitoarei lui; folosind un ton perfect controlat — ca și cum ținuta lui ar fi fost imaculată iar hainele n-ar fi fost ușor șifonate.

— Avem nevoie de rochia aurie în seara asta, ca și de cămașă și de pantopfi. S-o taxați pe domnișoara Blythe doar pentru aceea rochie. Restul îl plătesc eu. De asemenea, mi-ar face păcea să-i confecționați și celelalte modele pe care le-a admirat ea; alegerea materialului vă aparține. O să avem nevoie de niște șaluri de cașmir, de lenjerie, de rochii, de pantofi, de cizme și de tot ceea ce se asortează la ele. Ah, din nefericire, aveam nevoie de toate acestea în maxim trei zile.

Beau așteptă calm, în vreme ce croitoreasa făcu ochii mari, albă la față din pricina șocului. După ce femeia își mai reveni, el continuă calm:

— Se înțelege de la sine că, date fiind circumstanțele, prețul pe care îl veți cere va reflecta graba necesară. Așa că vă mulțumesc anticipat. (Zâmbi cu căldură.) Domnișoara Blythe e foarte fericită, mai adăugă el, întorcându-se să plece.

La fel de fericită ca și proprietăreasa micului atelier de haine, care era recompensată din nou de incomparabila generozitate a lordului Rochefort. Însă chiar în clipa în care femeia îi întoarse zâmbetul și murmură toate acele fraze politicoase de rămas-bun, mintea ei intră în panică. Trebuia să aducă încă vreo zece cusătorese — nu, douăzeci. Și asta urgent.

Puțin mai târziu, Beau și Serena ieșiră din camera de probă, braț la braț. Obrajii tinerei erau îmbujorați încă de efort, iar zâmbetul de pe chip îi trăda mulțumirea. Ignorând șoaptele celor care îi vedeau în vreme ce parcurgeau cele câteva încăperi ale atelierului doamnei Moore, tânărul lord englez și doamna lui păreau conștienți numai de prezența lor.

Nu observară un cuplu care se apropia când ieșiră din magazin și nici nu răspunseră imediat la gesturile de salut, absorbiți cum erau de fericirea lor de după împreunare.

— Să nu te faci că nu mă recunoști, Rochefort, exclamă tânărul colonel, zâmbind soției lui.

Mai degrabă tonul folosit decât numele atrase atenția lui Beau. Uitându-se în sus, îl zări pe Tom Maxwell, pe care îl cunoștea din copilăria petrecută în Yorkshire. *Doamne. Își zise el. Oare toate cunoștințele mele se găsesc în Lisabona?*

— I-am spus lui Janie că tu ești. Ce te aduce în Lisabona, St. Jules?

— E doar o escală scurtă în drumul spre Napoli, răspunse Beau, neștiind cum s-o prezinte pe Serena.

Verișoară era exclus; îi cunoștea de prea multă vreme pe Tom și Jane — aceștia îi știau toți verișorii, deși, din fericire, niciunul dintre ei nu ținea prea mult la etichetă. O matroană cu nasul pe sus ar fi intimidat-o teribil pe Serena.

— Dați-mi voie să v-o prezint pe Serena Blythe, zise el, dându-și seama că n-avea altceva de făcut decât să meargă pe calea sincerității. Domnișoară Blythe, ei sunt Tom și Jane Maxwell. Sunt vecinii mei din Yorkshire.

— Stai la Damien? întrebă Jane. Am luat cina cu ei săptămâna trecută. Ce fericiți păreau el și Emma.

— Pare să fie într-o dispoziție bună, replică evaziv Beau.

— Sunteți pentru prima dată în Lisabona, domnișoară Blythe? întrebă Jane, socotind-o pe Serena deosebit de frumoasă, chiar și în rochia ei demodată, și curioasă să afle mai multe despre femeia pe care Beau o proteja cu grijă. În fond, el ezitase să o prezinte.

— E prima mea vizită, răspunse Serena.

Accentul aristocratic al Serenei oferea cel puțin un indiciu asupra antecedentelor ei, deși putea foarte bine să fie o actriță, socoti Jane. Însă nu îmbrăcată așa de sărăcăcios. Ce ciudată femeie se afla la brațul lui Beau. Superbă, bineînțeles — asta era obligatoriu la doamnele care-l însoțeau — însă nesofisticată, lipsită de ifose, negângurind la brațul lui, așa cum era cazul de obicei.

— Veniți la noi la o cafea în Antiga, o invită Jane, moartă de curiozitate.

Zări degetele Serenei strângând brațul lui Beau.

— Spuneți da, interveni Tom, orb la stânjeneala Serenei. Nu te-am mai văzut de la nunta Feliciei. Iar datoria armelor e plictisitoare aici, după cum bine știi, cu toate manevrele pe care le face Napoleon, ținându-ne în alertă. Pune-ne și pe noi la curent cu bârfa din Londra.

— Mă tem că avem deja o întâlnire fixată, zise Beau.

— Poate mai târziu, propuse Jane.

— Poate, răspunse politicoș Beau. Vă dau eu de știre dacă programul nostru ne va permite.

— L-ai auzit spunând „programul nostru”? răbufni Jane după ce ea și soțul ei urmăriră trăsura lui Beau dispărând în josul străzii. Până acum el n-a inclus niciodată o femeie în viața lui personală. Femeile nu sunt decât niște distracții pasagere pentru el. Care era numele ei? Și i-ai văzut rochia? Avea cel puțin cinci ani vechime, deși materialul a fost odată foarte bun, bolborosi Jane. Trebuie să vorbesc cu Emma despre ea. În mod clar e o ființă ieșită din comun pentru Beau, atât de inocentă... într-un mod fermecător, adăugă ea mai rar, ca și cum ar fi studiat-o pe Serena. Nu te-a izbit și pe tine puritatea ei neprefăcută?

— Doamne, Janie, am zărit-o doar pentru câteva clipe. Arăta, e drept, al naibii de bine, dar indiferent de farmecul neobișnuit al ei, așa cum îl cunosc eu pe Beau, declară Tom cu apreciere tipic masculină, tânăra domniță va dispărea din viața lui în mai puțin de două săptămâni.

— *Eu cred că el părea vrăjit. L-ai văzut cum se uita la ea? În plus, trebuie și el să se însoare cândva.*

Tom își privi soția nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Dacă era vrăjit, lucru de care mă îndoiesc, atunci era vrăjit într-un singur sens, crede-mă. Eu n-aș aștepta o invitație de nuntă din partea lui Beau prea curând.

— Nu sunt atât de sigură. Nici tu n-ai plănuit la început să te însori cu mine.

El zâmbi.

Susan Johnson

— Trebuia să pun mâna pe tine înainte ca Darcy Montague să-ți sucească mințile.

— Și atunci de ce nu poate avea și Beau aceleași sentimente?

— Deoarece, draga mea nevastă, el nu poate deosebi o femeie de alta — sunt prea multe ca drumul lui să se limiteze la una singură. Omul ăsta le înșiră ca pe ață.

— S-ar putea să te înșeli, protestă ea, răsfrângându-și buza a îmbufnare.

— Și Napoleon ar putea avea o inimă de aur, dar eu zic să nu pariem pe nici una din presupuneri.

— Voi, bărbații, n-aveți nici un pic de romantism în sufletul vostru.

— Incluzându-l aici și pe Beau St. Jules, încheie Tom cu o privire semnificativă.

Însă orice sentiment ar fi nutrit Tom, nu putea fi decât o aproximație grosieră căci, cu Serena așezată pe genunchii lui în trăsura care se legăna ușor, cu brațele ei încolăcite în jurul gâtului lui și cu râsetul ei dulce aducând un zâmbet pe chipul lui, Beau se gândea să anuleze cina din acea seară, astfel încât să nu fie nevoit să împartă compania ei cu cineva.

— Vrei să mergi la Damien? murmură el, mângâind blând spatele ei.

— Vreau ce vrei și tu, răspunse ea, jucându-se cu lobul urechii lui.

— Ce vreau eu nu-l include acum și pe Damien, șopti el.

— Perfect. Totul e *extraordinar* de perfect, dragul meu, inclusiv starea întregii lumi, rosti ea voioasă.

— Ești ușor de mulțumit.

— Să ții minte asta.

— N-o să uit, crede-mă. Cred că ultimul orgasm mi s-a întipărit pe vecie în creier.

— Sunt de neuitat? toarse ea, pusă pe flirt.

— O, da.

Dacă ar fi știut el ce premoniție avea.

Capitolul 9

Lui Beau îi făcu plăcere să-i prezinte Serenei orașul Lisabona. Văzură amândoi Alfama, vechiul cartier marcat de istorie — cu vecinătățile lui, un labirint de străduțe cu magazine, scări abrupte din piatră, mici piațete și căsuțe întrerupte din când în când de fațada câte unui palat uriaș.

Se Patriarchal, cea mai veche biserică din Lisabona, se afla pe un deal în sudul cartierului. Originile ei datau din secolul al doisprezecelea. Era o clădire solidă, ca o fortăreață, masivă, cu o arhitectură provensală greoaie, înfrumusețată doar de câteva elemente gotice sau baroce.

Piața Palatului, una din cele mai încântătoare piețe din Europa, oferea o priveliște neîngrădită spre fluviul Tagus, la fel ca și ruinele castelului St. George de pe culmea unui deal. Început ca o fortăreață din Epoca Fierului, ocupat de romani, goți și arabi, castelul fusese transformat în reședință regală în 1300. Cine stătea la intrarea fostului palat admira întregul oraș ce se întindea la picioarele lui.

După ce văzură destule biserici, palate și străduțe pitorești, Beau o duse pe Serena pe strada magazinelor elegante, Rue Garrett, în cartierul Chindo. Intrând la câțiva dintre negustorii de antichități frecvențați de unchiul lui, Beau o văzu pe Serena studiind cu interes toate frumoasele obiecte expuse vederii. O convinse să încerce un colier masiv de perle pe care unui din negustori îi avea de vânzare, însă ea refuză să îl lase să-i cumpere bijuteria. Confectionat în Saxonia medievală, colierul fusese adus în Portugalia cu sute de ani înainte ca parte din zestrea unei mirese.

— E prea scump, murmură Serena când Beau o rugă să accepte colierul drept cadou.

Susan Johnson

Iar el se supuse cu grație dorinței ei. Însă Serena îi permise să-i cumpere o mică și deloc scumpă broșă din chihlimbar cu o floricică de câmp suspendată în piatră fosilizată, pentru că nu putea renunța complet la ideea de a avea o amintire de la el legată de timpul petrecut împreună.

Când ajunseră înapoi la hotel, pe la asfințitul soarelui, cutiile de la Casa de Modă îi așteptau cuminți. Serena scoase cu ochii strălucindu-i rochia de mătase din ambalajul argintiu.

— Ohhh... exclamă ea, cu ochii în lacrimi.

Superba rochie îi evoca amintiri din timpuri îndepărtate. Mama ei purtase o rochie aurie în portretul care i se făcuse la puțin timp după căsătorie. Frumusețea ei blondă scliffea chiar și pe pânză. De câte ori nu stătuse Serena în fața acelui portret, vorbind cu mama ei ca și cum aceasta ar fi trăit încă; de câte ori nu îl găsisse pe tatăl ei așezat în fața tabloului după moartea mamei sale, cu chipul scăldat în lacrimi.

Serena își înghiți un nod pus în gât, suprimându-și amărăciunea.

— Nu-ți place, rosti Beau, luându-și privirea de la coniacul pe care și-l turna în pahar când observă ochii ei scăldați în lacrimi.

— Ba nu. *Chiar* îmi place.

El se încruntă ușor.

— Dar plângi.

— Pentru că e atât de frumoasă, rosti încet Serena.

— Ești sigură? Ți-am putea găsi altceva, sugeră el, întrebându-se dacă doamna Moore putea asambla ceva într-un timp atât de scurt.

— Nu. Zău că nu, răspuse Serena, așezând cu grijă somptuoasa rochie pe pat. Îmi place extraordinar de mult.

Beau răsuflă, ușurat că putea evita riscul de a încerca să obțină o nouă rochie.

— Nu trebuie să stăm prea mult la Damien dacă nu vrei, zise el, observând expresia ei gânditoare.

— Nu mă deranjează, replică ea, privindu-l peste pat cu un zâmbet în colțul gurii. Și să știi că apreciez cu adevărat hainele frumoase.

— Nu-mi mulțumi mie, roști el amabil, ținând paharul între palme ca să încălzească băutura. Ți-ai plătit singură hainele.

— Pentru că ai ținut morțiș să mă duci la doamna Moore. (Zâmbetul ei era din nou cald.) Și pentru modul amoros în care m-ai întreținut la croitoreasă, adăugă ea dulce.

— A te întreține pe tine în modul ăsta constituie una din marile plăceri ale vieții, dulceață, zise el cu voce catifelată.

— Deci nu te supără să mă iei și pe mine până în Italia.

— Încearcă să fugi.

— Presupun că spui asta tuturor femeilor.

Cuvintele ei declanșară un moment de introspecție pentru Beau, pentru că el realmente nu spusese așa ceva nimănui, niciodată. Impulsurile lui de posesivitate asupra femeilor nu existau, pur și simplu. Cu riscul de a-și nega bine dezvoltatul simț al indiferenței, Beau zise:

— Nu, niciodată.

Compania Serenei îi provoca o rară senzație de plăcere. După acea mărturisire însă, Beau își goli paharul dintr-o sorbitură, ca și cum o asemenea confesiune cerea o fortificare.

Fără a-și da seama de însemnătatea recunoașterii lui, Serena zise:

— Poate că te răzgândești dacă devin prea pretențioasă sexual.

Beau înălță din sprâncene. În privire i se citea o ușoară ironie.

Serena râse.

— Ți-am atins orgoliul masculin?

— Am o reputație de menținut, roști el târăganat, cu o expresie amuzată pe chip. Vrei să mă chinui punându-mi la îndoială zelul.

Serena îl zări brusc într-o altă lumină: un tânăr nobil și deșert, batjocoritor și depravat, care se juca de-a dragostea.

— E doar un joc pentru tine, nu-i așa? întrebă ea.

Beau nu se uită în altă parte, așa cum crezuse Serena.

— Uneori, răspunse el într-un târziu.

Ea îl privi drept în ochi.

— Și acum?

Serena nu avusese niciodată parte de o tăcere precum cea care se instaură acum. Intensitatea ei păru că apasă ochii și urechile Serenei, că o forțează să scoată aerul din plămâni.

Chipul lui Beau părea zdruncinat în vreme ce așeză cu grijă paharul pe masă.

— Acum e altceva, murmură el rece.

Serena își dădu seama că n-ar fi trebuit să pună niciodată o astfel de întrebare. Orice femeie cu logică ar fi evitat o asemenea gafă tactică.

— Iartă-mă, își ceru ea scuze. Ce stângăcie din partea mea.

Scuzele ei îl făcură să zâmbescă.

— Nu mă supăr că întrebă dacă nici tu nu te superi că nu răspund.

Lăsându-se să cadă la loc pe pat cu un oftat teatral, Serena își răsuci capul ca să se uite la el cu un zâmbet îndrăzneț.

— Am atâtea de învățat din repertoriul amoroș.

Înconjurând patul, Beau se opri în dreptul picioarelor ei care atârnavă libere pe margine. Rochia ei mare sublinia în mod bizar frumusețea ei tulburătoare.

— Nu te preocupa de asta, rosti el încet, captivat și înviorat de inteligența Serenei.

— De ce anume? întrebă ea, uimită de seriozitatea lui.

— De învățarea repertoriului... ca toate celelalte...

Beau se opri, eliminând din minte o serie de fraze nepotrivite.

— Celelalte? murmură Serena.

— Voiam să spun ca toate femeile fatale, încheie el cu discreție. Îmi placi așa cum ești.

Vorbele lui o făcură fericită într-un mod neașteptat încât Serena se minună de puterea unei fraze atât de simple. Chiar dacă se avertiza singură să se ferească de dulcegării, tânjea teribil după afecțiunea lui.

— Trebuie să stăm mult la ambasadă? întrebă ea, nervoasă pentru că-și depășise iarăși prerogativele.

.....
Însă ochii lui sclipiră de amuzament și buzele i se curbară într-un zâmbet anticipativ.

— Îți trece ceva anume prin minte?

Încrucșându-și brațele sub cap, ea îl privi cu inocență.

— Mă gândeam să-ți testez zelul.

— Te avertizez, zise el cu un zâmbet leneș — gândindu-se cât de delicioși și de ispititori erau sânii ei când stătea cu brațele ridicate —, că sunt considerat cel mai zelos fante londonez.

— Deci ar trebui să fiu întreținută de cel mai bun.

— Modestia mă face să tac, zise el, zâmbind.

Serena scoase în joacă limba.

Genele lui negre coborâră un milimetru.

— Să spunem, mai bine, că n-am primit nici o plângere până acum.

Până la urmă îmbrăcațul dură ceva mai mult, căci baia căpătă o dimensiune cu totul nouă prin joaca lor. Astfel că trecu destul timp până ce Beau și Serena ajunseră la pregătirile pentru seară. Un coafor fusese special trimis, un tânăr artist care aranjă părul Serenei într-o coafură grecească, la modă acum, în vreme ce Beau ședea tolănit pe un fotoliu alăturat și bea.

El se afla într-o dispoziție extrem de bună — acea zi, evenimentele întâmplăte, întreaga săptămână care trecuse, totul îi oferise momente de plăcere unică. Până acum mai așteptase de nenumărate ori în trecut ca o doamnă să se îmbrace, însă mereu cu nerăbdare, iritat de complicatul proces al toaletei unei femei. În seara asta se bucura că totul dura atât de mult, cu imaginea Serenei zâmbindu-i din când în când din oglindă, insinuându-și un nou sentiment de intimitate.

— Îți place pieptănătura asta? întrebă ea, oprindu-l pentru un moment pe coafor din activitatea lui. Spune-mi dacă nu-ți place.

— E perfectă, răspuse el, vrând să-l concedieze pe individ, să dea jos noua rochie de pe Serena, să-i desfacă părul și să facă dragoste cu ea cel puțin un deceniu.

— Ești sigur?

Serena vorbea în modul tipic femeilor care doreau să li se spună că sunt frumoase.

— Ai putea lansa o mie de vapoare în seara asta, dragă, rosti el, ridicând paharul în chip de salut.

— E destul de bine pentru ambasadă?

Lăsându-și paharul jos, el murmură:

— Poate că mai trebuie ceva.

Introducând mâna în buzunarul hainei, Beau se ridică în picioare.

— Știam eu că panglica croșetată nu merge, făcu Serena, privindu-se în oglindă. Să încerc în locul ei panglica aurie?

— Panglica e perfectă. Mulțumesc, Barcelos.

Tonul de concediere din vocea lui era evident. Coaforul se înclină și se retrase din încăpere. În aceeași secundă, Beau scoase colierul cu perle de Saxonia din buzunar.

— Ai nevoie de asta ca totul să arate suficient de bine pentru ambasadă, zise el, strecurând colierul peste capul ei și așezându-i perlele în jurul gâtului.

— Ar trebui să faci ce-ți spun eu, se încruntă Serena, privindu-și imaginea în oglindă.

În vocea și în ochii ei însă se putea citi plăcerea. Șiragul de perle satinat cu pandativul din diamant era cu adevărat splendid.

— Aș putea s-o fac, dacă și tu începi să faci ce ți se spune, o întoarse el, prinzând clama diamantului. Spune-mi că-ți place.

— Bineînțeles că-mi place, răspunse ea cu un oftat. Este absolut minunat, dar...

El opri protestul ei punându-i un deget pe buze.

— Fără dar... este o simplă podoabă.

— Poate pentru tine. Pentru oricine altcineva este o avere exprimată în perle.

Însă Beau o convinsese să poarte colierul în acea seară, promițându-i că-l va înapoia dimineată. Când ajunseră la ambasadă, imediat după prezentări, colierul atrase atenția Emmei.

— Ce încântare de colier, rosti ea, și se potrivește perfect cu rochia. În portretul făcut de Van Dyck Mariei-Louise de Tassis, care se află în biroul lui Damien, ea poartă un colier foarte asemănător.

— Un Van Dyck? repetă, uluită, Serena. Ochiul lui pentru detalii n-are egal.

— Ți-ar plăcea să-l vezi?

Cum Serena dădu instantaneu din cap, Emma îi goni pe bărbați spre salonul cu băuturi și o luă pe Serena de mână.

Fu foarte cordială și deschisă cât traversă un șir întreg de încăperi până la biroul lui Damien, discutând despre diversele activități ale ambasadei care se desfășurau în camerele traversate, menționând ultima vizită a lui Beau legată de o cină oferită pentru familia regală portugheză, prezentând familia St. John ca și cum Serena ar fi făcut parte din aceasta.

— Damien a fost îngrijorat de moarte după ce a auzit de incident de la căpitanul Soares, adăugă Emma. Sper că l-ați iertat pentru că a dat buzna la voi.

— Bineînțeles că da. Beau e atât de neglijent... în toate privințele, rosti Serena cu o scurtă ezitare, căci Emma o făcea să se simtă ca acasă. Sunt sigură că nici măcar nu s-a simțit deranjat.

— Cei din familia St. Jules și-au făcut un crez din a ignora restul lumii, observă Emma cu amabilitate. Însă eu te asigur că indiferența mea față de convențiile sociale nu e chiar atât de mare.

— Nici a mea, răspunse Serena, roșind.

— Atunci poate că ar trebui să le dăm niște lecții de bune maniere, propuse Emma, calmând-o pe Serena cu grație, căci nici binecunoscuta ei relație cu Damien nu era prea convențională.

— Încerc... să... adică... după ce voi ajunge la Florența, intenționez să-mi croiesc un drum propriu ca artistă.

— Așa mi-a spus și Damien. Știam că te vei bucura de Van Dyke, chiar dacă acel colier de la gâtul tău nu seamănă atât de mult cu cel din tablou. Celelalte opere de artă de aici sunt încântătoare, bineînțeles, însă sunt de dată recentă. Deși

trebuie să ți-l arăt pe favoritul meu Gainsbourough. Opera lui, Ann Ford, e măiastră.

— Și un Gainsborough? exclamă încet Serena. Îi ador stilul. Profesorul meu din Gloucestershire a lucrat o dată cu el.

— Atunci îi vei aprecia tehnica.

Câtă vreme Serena studia cele două picturi din biroul lui Damien, Emma o studie pe tânăra pe care o adusese Beau la cină. Cum el nu venise niciodată la vreo cină însoțit de o doamnă până atunci, Emma o contemplă pe frumoasa domnișoară Blythe cu un ochi cunoscător. Cum Beau nu călătorea însoțit de doamne în voiajele lungi, era clar că această tânără drăguță avea ceva aparte.

Înainte ca Serena să-și încheie studiul, în încăperea se iviră cei doi bărbați, cu băuturile în mâini.

— Beau mă găsește o companie plicticoasă, îl tachină unchiul său. Și-a exprimat interesul pentru Van Dyck.

— Vino să vezi, Beau, rosti Serena cu voce emoționată. Felul lui de a lucra, nuanțele pielii și ale părului și... în fine, totul e o minune.

Imaginea lui Beau stând în fața micului portret și examinând îndepăroape talentul lui Van Dyck îl surprinse pe Damien. Chiar dacă înțelegea arta, Beau o trata cu indiferență, doar ca să vadă și să fie văzut pe la expoziții, să pară la curent cu totul în universul de diletanți în care trăia.

— Interesul ăsta profund pentru pictură e de dată recentă? murmură Damien către Emma.

— Bănuiesc că da, răspuse încet Emma. Domnișoara Blythe pare să fie o tânără remarcabilă.

— Fără îndoială. Dacă ar pleca ea el n-ar mai rămâne nici o clipă aici.

— Înțeleg, rosti Emma. Atunci ar trebui să anunțăm cina cât mai repede. Lui nu-i prea arde de vizită.

— Sau nu-i arde de nimic altceva decât să vorbească despre ea. Se pare că tânăra a încercat să-l ucidă pe individul ăla, Horton, cu mâinile ei și și-a câștigat existența în condiții mizerabile în ultimii patru ani. Beau pare prins de ea.

— Dar ea nu e genul care să se agate.

— Nu. În plus, el a trebuit să facă eforturi s-o convingă să poarte colierul pe care îl cumpărase pentru ea.

— Nu primește daruri? se miră Emma, înălțând din sprâncene. Deci a apărut o femeie extraordinară în lumea lui Beau.

— În mod categoric neobișnuită, murmură Damien. Va trebui să-l pun pe Sinjin la curent cu noua pasiune a fiului lui.

Așa cum anticipase Emma, cina fu servită mai devreme, căci Beau era agitat, privind-o aproape numai pe însoțitoarea lui, în vreme ce conversația i se reducea la un minim de cuvinte pentru alte subiecte în afara meritelor și a atribuțiilor referitoare la Serena Blythe. Pentru unchiul lui era o adevărată revelație să constate o asemenea transformare a nepotului său care se comporta de obicei cu nonșalanță.

Beau mănca puțin, sau aproape deloc, din felurile servite. În schimb însoțitoarea lui se ospătă regește din toate variatele mâncăruri, de la scoici la desertul ușor. La masă se discută puțin despre incidentul de pe *Betty Lee*, căci, observând brusca paloare a Serenei la menționarea cuvântului Horton, Beau schimbă brutal subiectul spre unul mai puțin încărcat de emoții.

Menționează că se întâlniseră cu Tom și Jane Maxwell, ceea ce aduse conversația la nivelul cunoștințelor din Yorkshire. În scurt timp, culoarea reveni în obrajii Serenei. Puțin după aceea se retraseră în cabinetul de antichități al lui Damien, unde serviră ceaiul și coniacul, iar Serena și Damien purceseră la trecerea în revistă a diverselor sculpturi și opere de artă din încăpere.

— Un alt coniac? întrebă Emma văzând că Beau dă peste cap ce avea în pahar, abia stăpânindu-și nerăbdarea și urmărind-o permanent cu privirea pe Serena în vreme ce aceasta și unchiul lui discutau despre diferitele compoziții de marmură expuse vederii.

— Da, mulțumesc.

Beau se întorse spre Emma, însă pe jumătate distrat, schițând din reflex un zâmbet de curtoazie.

— Mă tem că Serena și Damien au uitat pe moment că suntem și noi aici, zise Emma cu tact, umplându-i paharul. Am fost martoră atât de des la astfel de scene când se întâlnesc doi iubitori ai artei antice.

Lăsându-se pe spatele scaunului, Beau se relaxă vizibil, admitând în sinea lui că seara avea toate șansele să nu se termine prea curând.

— Sunt mulțumit că Serena se simte atât de bine.

— Chiar dacă ai prefera să fii în altă parte? îl tachină Emma.

Beau înălță surprins privirea, întrebându-se dacă Emma îi putea citi gândurile, dându-și seama o fracțiune de secundă mai târziu că întrebarea ei avea un sens general.

— Cât ține coniacul, răspunse el cu un surâs, sunt mai mult decât bineveniți să-și continue discuția despre civilizații moarte. Ea se simte excelent.

— Are o educație neobișnuită. Am auzit-o spunându-i lui Damien că vorbește greaca și latina.

— În același timp trage cu pistolul ca un bărbat și mă pune în stare de alarmă cu talentul la jocurile de cărți, rosti el cu un zâmbet leneș. E o femeie fascinantă.

Ultima propoziție Beau o rosti cu voce extrem de joasă, mai mult pentru sine, urmărind-o din nou pe Serena fără a ține cont de Emma.

— În colecția tatei se găsea un exemplar rar al ediției Bascel din *Geografia* lui Ptolemeu, îi spunea Serena lui Damien în vreme ce stăteau amândoi în compartimentul cu cărți, cu Serena mângâind cu blândețe coperta din piele a unei ediții bine conservate din *Geographike Syntaxis*. Avea întreaga operă a lui Palladio. Însă el prefera tratatele despre sculptura greacă, continuă ea, uitându-se la gazda ei cu un zâmbet cald, adresat ca unui prieten. Când lordul Elgin a cumpărat biblioteca, m-am simțit ușurată să știu că munca de colecționar a tatei și-a găsit un cămin atât de bun.

— Colecțiile lui n-au ieșit niciodată pe piață, nu-i așa? Întrebă Damien. Eu cel puțin n-am auzit să fii ieșit.

— Tata aranjase dinainte cu lordul Elgin, fapt pentru care îi sunt și acum recunoscătoare. Altfel colecția lui s-ar fi putut împrăștia.

— Știi că Elgin a fost recent numit reprezentant la Constantinopole? Trebuie să discut despre colecția tatălui tău cu el când se va opri la Lisabona în drumul spre curtea Turciei. Spune-mi ce altceva prețuia tatăl tău.

Atunci Serena se apucă să vorbească pe larg despre nestemate din biblioteca tatălui său, în vreme ce Beau ajunsesese să consume o jumătate de sticlă de coniac. Emma găsea scena care se desfășura în fața ochilor ei mai interesantă decât cea mai bună piesă de Sheridan care se juca pe scenă în acel moment. Beau avea aerul unui om care iubește profund. Părținirea cu care o privea pe frumoasa domnișoară Blythe reprezenta în mod clar o întoarcere cu 180 de grade față de nepăsarea lui obișnuită. Emma îl văzuse sprijinit de destule coloane pe la diverse baluri, plictisit, indiferent, ignorând toate privirile languroase ale femeilor, ca să știe că cel mai mare fiu al lui Sinjin descoperise o femeie extraordinară.

Într-un târziu el se ridică în picioare și zise, pe un ton coborât:

— Se face prea târziu.

Serena îl auzi imediat și se scuză cu grație față de Damien, traversă încăperea, luă mâna lui Beau și își ceru scuze atât de încet încât nu auzi decât iubitul ei.

Zâmbetui pe care îl scoase Beau ar fi încălzit soarele sau ar fi încurajat sufletele rătăcite în purgatoriu. Răsucindu-se pe călcâie, el se înclină în fața Emmei și a unchiului său.

— Vă mulțumim pentru ospitalitate, rosti el. O seară petrecută în familie este întotdeauna plăcută.

— Da, vă mulțumim într-adevăr, adăugă dulce Serena, cu mâna ascunsă complet în palma lată a lui Beau. M-am simțit extraordinar de bine.

— Mai veniți, dacă mai rămâneți la Lisabona, îi invită Emma. Damien e fericit la culme să vorbească despre antichitățile lui.

— Plecăm în curând, răspunse iute Beau.

Serena se uită la el, cu gândul la picturi.

— După ce găsim vopsele pentru Serena, adăugă el, mângâind mâna ei.

— Îmi citești gândul? șopti ea.

— Învăț, murmură el, zâmbind. Tu mi-l citești pe al meu?

Ea se îmbujoră ca o cireasă, ceea ce îl făcu pe Beau să râdă.

— Scuzați-ne, își ceru el scuze, întorcându-se spre unchiul lui și spre Emma. A fost o glumă de-a noastră.

— O iubește pe fata asta, zise Emma cu convingere în clipa în care trăsura porni din fața ușii ambasadei. Ca un băiețel căruia i s-au aprins călcâiele. N-am crezut c-am să apuc ziua în care s-o văd și p-asta.

— Ești prea romantică, dragă, replică Damien cu calm, mai obișnuit cu stilul de viață al lui Beau.

În trecut fusese el însuși martor de multe ori la obstinția cu care Sinjin urmărea femeile frumoase ca să înțeleagă deosebirea dintre atracție sexuală și iubire.

— Sunt de acord că domnișoara Blythe l-a fermecat, însă Beau seamănă prea mult cu taică-său.

— Exact asta voiam și eu să remarc.

— Sinjin nu era atât de tânăr când s-a îndrăgostit.

— Mulți se însoară chiar de la vârste mai fragede.

— Poate că ai dreptate, cedă politicoș Damien, nevrând să discute despre ceva atât de improbabil cum era căsătoria lui Beau. Mi-ar plăcea să-i mai văd o dată la cină înainte de a ridica ancora. Domnișoara Blythe vorbește fluent limbile antice și cunoaște mai multe decât mine deaspre excavațiile de la Pompei. Asta în sine, adăugă el, zâmbindu-i Emmei, o face să fie o achiziție de valoare — ceea ce nu intră în stilul lui Beau.

— După cum în stilul lui nu intră nici femeile sărace care își croiesc singure un drum. Tu nu l-ai văzut cum a urmărit-o tot timpul cât a discutat cu tine. Îi atrage interesul ca nici una dintre cuconițele cizelate din societate.

— Poate că acum e liber, între două aventuri. Compania ei poate fi o compensare pentru lungul lui voiaj.

— Zău, Damien, se oțărî Emma, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Beau e *întotdeauna* liber, între două aventuri. Băiatul ăsta nu cunoaște noțiunea de permanență a unei relații. Cât despre compania pentru voiajul său lung, l-ai fi văzut adaptându-se ducesei de Willbrook sau baronesei Grothier în cursul unei lungi călătorii pe mare? Le-ar fi aruncat pe oricare dintre ele peste bord în câteva zile.

— Îmi pare rău s-o spun, dar Helene n-ar fi rezistat *nici măcar* atât pe iahtul meu. Nici Cecilia. Sunt prea capete-seci amândouă.

— Însă amândouă au niște fese remarcabile și firi extrem de pasionale, după cum am auzit, replică Emma cu blândețe. Fata asta e diferită, trebuie să recunoști.

— Vrei să spui că ea dispune de calități suplimentare, dincolo de cerințele lui uzuale.

— Evident. Domnișoara Blythe are creier, dragă. Și tocmai de aceea este el atât de intrigat. Este o noutate pentru el.

— Eu nu sunt convins că Beau caută disponibilități intelectuale la o femeie.

— Se poate, însă s-ar putea să-i și placă.

Afirmația le aduse amândorura în minte imaginea de păpușă frumoasă și goală pe dinăuntru a soției lui Damien.

— Sper să ai dreptate, dragă, rosti încet Damien, dorindu-și ca nepotul lui să nu cunoască pustietatea unui mariaj nefericit, de care avusese el parte. Poate că n-ar strica să-i spun lui Sinjin despre domnișoara Blythe. El și băiatul sunt foarte apropiați.

— Cu siguranță că n-ar strica, îl aprobă Emma.

Capitolul 10

— Ți-a dat Damien ceva să livrezi? întrebă Serena, uitându-se la cele două pachete cu scrisori aruncate pe bancheta din fața lor.

— Trebuie să distribui evaluarea Foreign Office-ului*, referitoare la cea de-a Doua Coaliție, consulatelor britanice din Minorca și Palermo.

Egoismul austriecilor îl forțase pe prim-ministrul britanic Pitt să se gândească la eventualitatea de a-i abandona pe Habsburgi și de a continua războiul doar cu Rusia ca aliat. Deși țarul Pavel era atât de furios pe Austria încât ajunsese să amenințe că-și va retrage complet trupele.

— O să ajungem în ambele porturi înainte de curierii obișnuiți ai lui Damien.

— Nu trebuie să-ți faci griji că... în fine... le-ar putea vedea cineva?

Serena se întreba dacă era bine ca astfel de informații să fie manevrate cu atâta neglijență.

— Tot ce are importanță e codat, răspunse Beau, ridicând ușor din umeri. Am mai livrat astfel de lucruri și înainte. Nu-i nici o problemă.

Uită însă să menționeze că în ultimii câțiva ani *Siren* navigase între Anglia și Coasta Franței de douăzeci și opt de ori în serviciul guvernului.

— Acum am nevoie de un sărut pentru răbdarea de care am dat dovadă în vreme ce tu și Damien erați atât de absorbiți de colecția lui, zise Beau, hotărât să schimbe subiectul și mulțumit că o avea iarăși pe Serena doar pentru sine.

* Ministerul de Externe Britanic (n.t.)

— Ar fi trebuit să ni te alăturil, replică ea, ridicându-se pe jumătate de pe locul ei ca să-l sărute.

Aplecându-se, Beau ieși în întâmpinare și apoi se așeză la loc cu un zâmbet, în poziția lui favorită, tolănit în umbra din interiorul trăsorii, cu picioarele pe bancheta opusă, cu trăsăturile feței exprimând mulțumire.

— Câtă vreme tu și Damien treceați în revistă manuscrisele lui, Emma m-a pus la curent cu cele mai noi zvonuri care circulă prin Lisabona, zise Beau.

Era un obicei deja încetățenit. Emma îl credea interesat de ceea ce se mai întâmpla în societate, în vreme ce el nu fusese niciodată atât de nepoliticos încât să-i spună că aspectul îl plictisea.

— Și ce-al aflat?

— Nimic important. Înalta societate este mult prea neinteresantă.

— Și, totuși, tu te numeri printre cei mai activi membri ai ei.

— Dintr-un singur punct de vedere, dragă, rosti el, surâzând. Cinez rareri și nu dansez niciodată.

— Niciodată?

— Poate ocazional, când insistă mama să particip la vreun dîneu plictisitor împreună cu familia.

— Cucoanele puse pe filtrat probabii că oftează îndurerate, comentă ea.

— N-am observat. (Nici n-avea cum, înconjurat cum era la fiecare ocazie de un cerc de femeie în călduri.) *Tie îți place să dansezi?*

— Da.

Așa înclina și el să creadă.

— Deși am dansat doar la petreceri țărănești, continuă Serena. Tata și-a pierdut banii înainte ca eu să ies ca lumea în societate.

Serena era în atâtea privințe deosebită de femeile pe care le cunoștea el. Dezarmant de deschisă, atentă la cochetării, remarcabil de împăcată cu lipsa ei de avere, încântător de

Susan Johnson

inocentă în privința pretențiilor și subterfugurilor feminine. Era un intrus care îi înviora viața.

— Ți-ar plăcea să mergem la o petrecere înainte de a pleca? întrebă el, brusc interesat s-o vadă pe Serena dansând.

— Ce fel de petrecere? se interesă ea, prudentă, nesigură că ar fi vrut să ia parte la un dezmăț pentru că, în postura ei de iubită a lui Beau, n-ar fi fost, cu siguranță, bine primită într-o asemenea societate.

— Ceva la ambasadă. Seara e mereu organizat câte un dans, iar Damien ia și el adesea parte.

— Nu pot participa la un dineu acolo, se opuse ea.

Beau ridică din sprâncene.

— De ce?

— Și cum mă vei prezenta? întrebă ea ironic. Ca verișoara ta?

— Te-ai fi putut duce la croitoreasă însoțită de Emma, îi aminti el.

— N-o cunoașteam.

— Ei bine, acum o cunoști și ea te place, declară el ritos. O să o fac să te prezinte ca o rudă îndepărtată. (Beau schiță un zâmbet.) Poate vei fi chiar în stare să mă determini să dansez cu tine.

O ofertă extravagantă — cea mai dulce mită pentru o femeie pe cale de a se îndrăgosti până peste cap.

— Ar fi o ocazie de a stabili un precedent? murmură ea.

El o privi surprins o clipă, apoi surâse:

— Categoric.

Plus că nu-l costa nimic.

— Crezi că nu te va vedea nimeni în Lisabona, îl tachină ea. Așa e?

— M-ai dat de gol, replică el bine dispus, deși știa prea bine la ce se expune cu cei zece mii de soldați care staționau în Portugalia.

Oricare din amicii săi ofițeri care ar fi participat la dineu ar fi făcut orice ca să profite de ocazie. În fond, pariul

consemnat în carnetul lui Brook era încă în vigoare. Beau urma să piardă cinci mii de lire sterline dacă dansa cu vreo femeie înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani.

— Acum ai o rochie potrivită, continuă el, ai o escortă și un partener de dans. E puțin probabil să întâlnești pe cineva din trecutul tău. Cum să refuzi?

În sinea ei Serena își zise că ar fi trebuit să refuze oricum. Nici măcar oportunitatea de a trece drept rudă cu Emma nu era lipsită de riscuri. Însă ispita era mare — un bal pe cinste, într-o companie distinsă, cu toată strălucirea și viața mondenă la care înainte doar visase.

— Te-aș putea încurca... sau m-aș putea încurca singură, adăugă ea cu voce indecisă.

— Ai de gând să te dezbraci acolo?

— Asta te-ar încurca?

— Absolut deloc. (Beau schiță un zâmbet.) Se pare că uiți care sunt distracțiile mele obișnuite.

— Ești incorijibil.

— Mi s-a mai spus, murmură el. Spune-mi că mergi.

Serena ezită. Visul ei îndepărtat nu mai părea o simplă fantezie.

— Ești sigur?

Precauția din vocea ei era contrabalansată de emoție.

— Îi spun lui Damien să organizeze totul mâine.

— N-ar trebui... șopti ea, încă nehotărâtă.

— Nu-mi spune că ți-ai pierdut tupeul, dragă. Nu m-aș aștepta la asta de la o doamnă care se furișează pe un iaht în mijlocul unei furtuni.

— Eram disperată.

— Norocul meu.

Așa că, înainte de a ajunge înapoi la hotel, Beau o convinsese pe Serena să-și lase dubiile la o parte și să-i permită lui s-o protejeze; fără să-i treacă prin minte că, în încercarea de a îndepărta neliniștile ei, își asuma un rol unic de cavaler.

Însă el se deda rareori la introspecții și nu-și punea niciodată dorințele la îndoială.

Dorințe care căpătară o nouă exprimare în clipa în care rămaseră singuri în apartament — deși Beau avu grijă să scoată cu atenție rochia Serenei și să o așeze cu grijă pe un scaun înainte de a se întoarce la îndeletniciri mai atrăgătoare.

Cum promisese, se dovedi zelos până la maximum în orele fierbinți ale nopții — pasionat, îndatoritor, ironic și pretențios, gingaș, jucăuș, generos — până când, cu soarele strălucind în spatele draperiilor trase, Serena icni, râzând:

— Destul... destul... ești fără îndoială... cel mai bun... dragul meu....„Glorios“.

Odihnindu-se pe coate, ținându-și trupul încins peste trupul ei, cu părul atârându-i în șuvițe umede lipite de frunte, Beau îi zâmbi:

— Mă bucur că aprobi.

— „Aprobi“ e un cuvânt slab, murmură ea întretăiat, cu brațele încolăcite în jurul gâtului lui. În minte îmi vine cuvântul paradis sau ceva asemănător, cu ceruri de îngeri și o mie de trompete sclipitoare.

— Sau patul ăsta cu trupul tău fierbinte lângă trupul meu, șopti el.

— Și mai bine, răspuse ea, brusc cuprinsă de frică.

O asemenea fericire era prea orbitoare iar timpul petrecut alături de el devenea prea scurt.

— Cred că o să te duc la dans în seara asta, rosti el încet.

— Du-mă unde vrei, toarse ea.

— Ai văzut insulele Spice?

Vocea lui părea ironică.

— Doar de două ori, răspuse ea fără nici o logică, însă poți să mă duci din nou acolo. Mi-e dor de asfințiturile de soare.

Brusc el vru s-o ducă acolo — nu numai la figurat, ci și la propriu. Imaginea lor doi singuri pe o insulă tropicală îi încălzea inima.

* Joc de cuvinte. ca substantiv comun, spice înseamnă în engleză condiment, aromă; figurativ este folosit pentru plăcere extremă (n.î.)

— Va trebui să începem mai de jos, cu un dans la ambasadă — ceea ce îmi amintește de...

Sărutând-o fugar, Beau se îndepărtă brusc, se dădu jos din pat și se întinse după pantaloni.

— Ce faci? Stai cu mine.

— Mă întorc imediat. (Trăgându-și pantalonii peste șaoldurile înguste, îi încheie în fugă.) Ce vrei la micul dejun?

— Orice, totul... (Serena era înfometată după lungile ore de amor, însă înainte de asta îi era somn și lene. În acel moment nu dispunea nici măcar de energia necesară să se hrănească.) Orice vrei tu va fi perfect, murmură ea, deja pe jumătate adormită.

Când Beau termină cu îmbrăcatul, ea sforăia deja ușor.

Acoperind-o cu mișcări drăgăstoase, Beau încuie ușa în urma lui, astfel ca Serena să nu fie deranjată, și se îndepărtă în vârful picioarelor. În primul rând, el îl trezi pe proprietarul unui mic magazin, a cărui adresă îi fusese dată de managerul hotelului, bătând cu putere în ușa până ce pe fereastra de deasupra se ivi capul unui individ uluit. Când ajunse jos și deschise ușa, proprietarul mesteca încă. Făcându-i semn să-și continue micul dejun, Beau își croi drum printre mărfurile îngrămădite în spațiul strâmt și începu să adune vopsele de toate nuanțele și culorile, pensule de toate dimensiunile, și începu să caute și celelalte accesorii necesare picturii, fără să știe însă ce anume îi trebuia. Terminându-și micul dejun, bătrânul proprietar cu barbă îi dădu o mână de ajutor în selectarea pânzelor, uleiurilor și suporturilor necesare.

— Trimiteți pachetele la hotel „York“, îl instrui Beau după ce se declară satisfăcut că găsisese tot ce avea nevoie Serena, însă facturile trimite-ți-le la ambasada britanică. Și vă mulțumesc, mi-ați fost de mare ajutor.

Vizitiul îl duse apoi la atelierul doamnei Moore. Beau sosi acolo imediat după venirea croitoresei, care tocmai deschidea ușa cusătoreșelor. Scuzându-se pentru venirea sa atât de intempestivă, Beau explică nevoia urgentă de o rochie de bal.

Iar dacă doamna Moore i-ar fi dat o idee de culoare, continuă el cu un zâmbet amiabil, presupunând că dorințele îi vor fi imediat îndeplinite, atunci el ar fi căutat niște bijuterii care să se potrivească rochiei. Deși diamantele erau oricând potrivite, adăugă Beau, amintindu-și brusc o vitrină pe care o zărise cu o zi înainte.

El și doamna Moore căzură repede de acord asupra unei mătăsi brodate cu voal, de un trandafiriu deschis.

— Astfel încât să se potrivească perfect teului domnișoarei, rosti gângurind doamna Moore.

— Balerini și toate celelalte, îi aminti Beau, gata de plecare, cu mâna pe clanță. Și o primă pentru cusătorese dacă hainele sunt livrate până la ora cinci.

— Cu siguranță, milord, răspunse modista, zâmbind la rândul ei, considerând suma pe care avea s-o ceară exorbitantă.

Oprirea numărul trei. La bijutier nu dură mult. Beau se hotărî asupra diamantelor.

Apoi la ambasadă, unde trebuia să le explice lui Damien și Emmei nesiguranța Serenei.

Îi găsi luându-și micul dejun în grădina însorită.

Damien se abținu să nu exclame: „Te-ai sculat de vreme!”, și se mulțumi să comenteze sec vremea cu nepotul lui, în vreme ce Beau își umplu o farfurie cu mâncarea așezată pe bufet. Discutară pe scurt despre starea străzii aflată în reparație lângă ambasadă, în vreme ce Beau se așeză comod și așteptă ca servitorul să termine de turnat cafeaua.

— Asta e tot, rosti Damien, concediind toți servitorii.

Apariția extraordinară a nepotului la ora opt dimineața promitea ceva deosebit de interesant.

Tăindu-și o felie groasă de șuncă, Beau își ridică privirea și întrebă:

— Diseară e planificat vreun eveniment la ambasadă?

Ambasadorul schimbă o privire cu Emma, care îi întoarse un zâmbet amuzat înainte ca Damien să-și întoarcă atenția asupra nepotului său.

— Vor veni la cină tot felul de consuli generali, zise Damien, împreună cu o mână de oficialități locale și cu câțiva ofițeri superiori — toți însoțiți, bineînțeles de soții. Te interesează să vii și tu?

Înghițind o bucată de șuncă, Beau dădu din cap.

— Serena n-a fost niciodată la un bal, așa că i-am promis unul. De fapt i-am promis un bal la tine. (Concentrându-se din nou asupra mâncării, el își alege o bucată de scrumbie afumată.) Sper că aveți niște muzicieni buni.

Unchiul lui făcu eforturi să-și ascundă surprinderea.

— Emma, cine va cânta diseară?

— Favoriții tăi, dragă, răspunse ea, anticipând evenimentul cu un interes imens. Grupul cu violonista solistă. Violonista e o tânără fetiță talentată, îi explică Emma lui Beau. E socotită un geniu la doar zecé ani.

— Ce drăguț, replică, indiferent, Beau, turnându-și zahăr în cafea, imun la meritele copiilor geniali. Însă eu am nevoie de muzică de dans, declară el. E posibil?

— Bineînțeles. Repertoriul lor e variat. Dă-ne o listă de preferințe dacă vrei.

— Las asta în grija ta, dragă Emma, murmură Beau cu un zâmbet de recunoștință. (Întorcându-și privirea spre unchiul său, adăugă): Apropo, în seara asta cred că voi pierde pariul cu Brook. Mă aștept ca Monty să găsească o întrebuintare bună celor cinci mii de lire în curtea pe care o face domnișoarei Gambetta.

— Nù zău.

Uluit, Damien rămase fără cuvinte. Pariul făcut de Beau fusese cu insistență pus la încercare în trecut de tot felul de femei întreprinzătoare — fără succes până acum.

Dând din umeri, Beau mai puse o bucățică de zahăr în cafea.

— Serena se teme să apară în înalta societate, așa că m-am oferit eu să dansez cu ea. Să-i potolesc disconfortul, comentă el neutru.

— Ce drăguț din partea ta, murmură Emma, abia așteptând să-l ia pe Damien fără milă peste picior.

— Mă gândeam... ar putea fi ea vreo rudă îndepărtată cu tine, Em? întrebă Beau într-o doară, ducând ceașca cu cafea la gură. E îngrijorată și nervoasă și agitată dacă va apărea drept... ăă... prietena mea.

Sprâncenele lui se înălțară și căzură la loc în semn de autodezaprobare pe deasupra marginii ceștii.

— Nu sunt deloc convinsă că nu suntem înrudite pe departe, rosti Emma asigurându-l astfel de colaborarea ei. Mătușa tatălui meu vitreg s-a măritat cu ani în urmă cu un Blythe.

— Așa, eclamă satisfăcut Beau. Știam eu că o să fii de acord. (Lăsându-se pe spătarul scaunului, își așează ceașca jos și zâmbi extaziat.) O să venim devreme la un pahar. Înainte de a apărea toți diplomații ăia plicticoși plini de aur.

Beau vorbi apoi de diamantele pe care tocmai le cumpărase pentru Serena, cerându-i Emmei sfatul în privința celei mai bune tactici de a i le oferi.

— Ezită să accepte cadouri scumpe. Asta da schimbare, adăugă el cu un surâs.

— Se pare că n-o interesează banii tăi, observă cu ironie Damien.

— Așa se pare, recunosc cu tristețe Beau. Am de-a face cu un set nou și uluitor de reguli. Spune-mi ce să fac, Em.

— Dacă te ajută, i-ai putea spune că eu o să-mi port diamantele. Deși nu are nevoie de bijuterii, răspunse Emma. E încântătoare și fără ele.

— Dar așa vreau eu, rosti Beau cu un surâs nerușinat.

— În acest caz, interveni unchiul lui, ne așteptăm să vedem noile diamante ale Serenei în seara asta.

La scurt timp după plecarea lui Beau, Damien îi scrisese lui Sinjin, informându-l de cea mai nouă iubită a fiului lui.

„Mi-am zis că te-ar interesa să afli“, scrisese el, „că Beau intenționează să danseze în seara asta“. I-o descriese pe

Serena în câteva fraze abile: frumusețea ei; trecutul ei; educația neobișnuită pe care o primise; manierele ei încântătoare — după care sublinie pe scurt evenimentele nefericite pe care le trăise în ultimii ani. „Așa poate o să înțelegi”, continuă el, „e o tânără ieșită din comun și a captat interesul lui Beau în suficientă măsură ca el să fie dispus să treacă peste pariul făcut cu Monty”. Damien trecu la cuvinte mai tari pentru a-și exprima surpriza și șocul generate de infatuarea lui Beau — „dacă, într-adevăr, e vorba doar de așa ceva”, comentă inutil Damien, căci scrisoarea exprima prin definiție îndoiala. Dacă fusese sceptic cu o seară înainte, îi explică el fratelui său, evenimentele dimineții îi modificaseră substanțial presupunerile. „Băiatul va dansa diseară”, scrisese el, subliniind cuvintele pentru a întări uimirea lui.

„Tânărul cuplu va pleca în curând spre Italia”, încheie el, după care nu știu ce să mai scrie. *Oare toate acestea sunt motive de alarmă sau de sărbătoare, sau se vor dovedi irelevante?* Mai mâzgăli câteva vorbe legate de nesiguranța de a trimite o asemenea epistolă bizară și îi ură fratelui lui și restului familiei toate cele bune.

O semnă pentru prima dată: „Damien și Emma”.

Vopselele și celelalte articole fuseseră livrate la hotel înainte ca Beau să se întoarcă în apartament. O găsi pe Serena întinzând deja o mică pânză. Îmbrăcată tot cu cămașa de noapte, stând în genunchi pe podeaua camerei de zi, Serena, cu răbdare, încerca să fixeze bine pânza pe cadrul de lemn.

— Te ador, rosti ea, zâmbindu-i radioasă când îl văzu. Cum de te-ai gândit la astea? Și culorile! Sunt cele mai bune. Să-mi spui cât au costat, pentru că vreau să ți le plătesc. Iar astăzi o să-mi pozezi, nu-i așa? ciripi ea veselă. Cred că afară, în grădină, unde lumina e bună.

Sprijinindu-se de ușă, Beau zâmbi văzând exaltarea ei.

— Sunt la dispoziția ta, dragă.

— Perfect. Vino aici și ține de partea asta cât o prind eu în pioaneze.

Era total absorbită de activitatea ei. Lumina de afară îi sublinia silueta zveltă prin materialul alb al cămășii de noapte. În vreme ce părul auriu îi stătea prins pe după urechi ca să n-o deranjeze iar buza de jos intrase sub dinții superiori de concentrare.

Imaginea corpului ei voluptuos, afișat atât de încântător, îi făcu pe Beau să se gândească la alte activități în afara prinsului pânzelor cu pioaneze în vreme ce se apropia de ea, cu trupul răspunzându-i automat la senzualitatea ei.

— Ce-ar fi să pozezi gol pentru mine? întrebă Serena privind-l pe sub gene în vreme ce el se apropia.

— Exact la asta mă gândeam și eu. Deși pictura nu intra în ecuație.

— Vorbesc serios.

— N-ai termina nici un tablou dacă aș fi gol.

Ea se opri, cu pioanezele în mână.

— Vrei să spui că eu nu-ți pot rezista.

Serena zâmbi cu căldură.

— Sunt chiar atât de adorabilă?

— Mai degrabă sexi.

— Și nu-mi poți rezista.

— Vrei să-ți dau în scris?

— Hmm... sună cam oficial. Aș putea să folosesc înscrisul într-o zi ca să-ți șantajez nevasta? întrebă ea șagalnică.

— N-am intenția să mă însor.

Serena își dădu brusc seama că așa era. Visele ei romantice se evaporaseră pe loc.

— Într-o bună zi s-ar putea să vrei o nevastă.

— Da, s-ar putea, rosti el, conștient de brusca ei schimbare de dispoziție. Însă nu astăzi, e-n regulă?

Expresia ei se schimbă, ca și cum o cortină fusese ridicată pentru un nou act.

— Scuzele mele. Ce grosolanie din partea mea, dragul meu „Glorios“, să te inoportunez ca toate celelalte femei. Probabil că ți s-a făcut deja lehamite.

După care se întoarse la aranjarea pănzelor.

— Dă-mi voie să te ajut, rosti el, lăsându-se pe pardo-seală, lângă Serena. Spune-mi ce să țin.

Serena fu dulce și amabilă cât lucrară împreună, atentă să nu pășească în zona subiectelor de natură personală. Beau povesti despre vizita pe care o făcuse la ambasadă în acea dimineață, spunându-i că Emma era încântată să se socotească rudă cu Serena.

— Adevărul e, rosti el, că o mătușă a tatălui ei vitreg s-a măritat cu un Blythe, iar Emma e convinsă că există o legătură de rudenie.

— Ce curios. Ești sigur?

— Întreab-o pe Emma diseară. Ea o să-ți explice totul.

Beau fu atent să nu-i spună nimic de noua rochie de bal sau de diamante, sperând să apară o ocazie mai favorabilă mai târziu.

În starea ei de spirit de acum, Serena se hotărî să nu picteze nudul lui Beau, optând în schimb pentru o compoziție mai sigură, a grădinii-terasă plină de culori. Sfând la soare, Beau bău în vreme ce ea picta, el pe jumătate moțâind, distrând-o când era trează cu istorioare la modă. Serena îi făcu o schiță stând întins pe șezlong în vreme ce dormea, lucrând iute în tușe largi pe o bucată de pânză, pe care o ascunse apoi într-un sertar de birou. Când se usca va putea să ruleze pânza și s-o ascundă în propriul bagaj — un suvenir al zilelor petrecute în Lisabona, propria ei amintire vizualizată a unor momente încântătoare.

În acea zi se comportară amândoi cu eleganță, atenți la cuvintele rostite, plini de curtoazie și grație, Serena spunându-și că nu va mai încerca vreodată să țină vise ireale legate de Beau St. Jules și de iubire, Beau încercând să repare gafa făcută când vorbise atât de dur despre neveste. Însă coarda unei asemenea rețineri autoimpuse pleșni pe la ora patru, când fu adusă rochia de bal.

— Ce-i asta? întrebă Serena glacial văzând numeroasele cutii argintii depozitate în camera de zi.

Beau stătea în cadrul ușii dinspre grădină, cu silueta lui mărită de lumina soarelui la asfințit.

— Aveai nevoie de o rochie de bal diseară.

— Nu-mi pot permite una. Luați-le înapoi, îi ceru ea managerului hotelului, care superviza livrarea.

— Nu-i nevoie, Ramos, rosti Beau cu calm, intrând în încăpere. Ne descurcăm singuri. Mulțumesc.

Îl conduse pe manager până la ușa.

— Cel puțin uită-te la rochie, îi ceru el Serenei după ce închise ușa.

— Nu-mi pot permite o altă rochie, în special una de bal.

— Nu te-ai supărat când ți-am cumpărat vopsele.

— Aveam nevoie de ele, replică ea sec. În plus, nu costă nici cât o zecime dintr-o rochie de bal. Pentru ele am bani.

— Doamne, Serena. Cui dracu îi pasă cine plătește pentru ce?

— Mie, răspunse ea înțepată. Nu sunt amanta ta, drăguța ta sau orice alt cuvânt folosit pentru a descrie o femeie întreținută.

— Iubită? întrebă el încet.

— E altceva. La asta consimt cu bucurie. (Vocea ei se îngroșă brusc.) Nuanțele de subtilitate probabil că nu contează la un bărbat ca tine, dar sunt importante pentru mine.

Serena se răsuci pe călcâie și se uită afară pe fereastră, încercând să-și calmeze emoțiile. Îl dorea pe Beau fără rezerve și trebuia să lupte cu ea însăși ca să rămână ancorată în realitate. Și-ar fi dorit din tot sufletul să nu fi fost obligată să se gândească la prețul unei rochii, la prețul reputației ei sau la prețul plătit pentru a avea un bărbat cum era Beau St. Jules.

Îl auzi venind în spatele ei. Mireasma lui îi umplu nările, prezența lui îi umplu simțurile, iar ea se întrebă cât timp îi va trebui, după ce el o va părăsi, până ce va uita pofta fantastică de care era cuprinsă la apropierea lui.

El rămase nemișcat în spatele ei preț de o clipă, după care îi atinse cu mare blândețe degetele.

— Putem să ajungem la un compromis?

Da, ar fi vrut ea să spună, da, voi face orice. Știa însă prea bine că n-o putea face, continuând în același timp să se considere diferită de femeile care trecuseră până atunci prin viața lui.

— Nu știu, rosti ea încet, privind pe fereastră fără să vadă ceva.

— Nu vreau să fii nefericită, murmură Beau, bătând-o ușor pe mână ca Serena să se întoarcă spre el. Hai să discutăm despre chestia asta.

— Ca totul să se petreacă așa cum vrei tu?

— Ca să ajungem la o cale de mijloc. Eu nu te consider decât o femeie pe care o ador. Îmi face plăcere când îți cumpăr lucruri, asta-i tot. N-am nici o intenție să îți micșorez meritele sau să profit de circumstanțele în care te afli.

— Aș vrea să nu fi fost atât de săracă. Poate că dacă nu eram așa nu m-ar fi deranjat nici dacă îmi cumpărai papalitatea italiană.

El schiță un zâmbet.

— Cum Napoleon a jefuit cele mai multe comori papale, probabil că acum mi-aș putea permite să ți-o cumpăr.

— Nu vreau veșmintele, rosti ea încet. Îl vreau doar pe Apollo Belvedere.

— Prea târziu, rosti el simulând regretul. Apollo e la Paris. Te-ar aranja o rochie de bal.

Serena oftă ușor.

— E doar un cadou, zise el. Oamenii oferă mereu cadouri celor pe care îi iubesc.

Beau își dădu seama în aceeași clipă cu Serena.

Cuvântul „iubesc“ rămase un moment agățat între ei.

După care, la fel de impulsiv, el nu se mai gândi la implicații.

— la rochia, zise Beau. Te rog, am, ales-o pentru tine la șapte și jumătate azi-dimineață.

— Probabil că doamna Moore a fost foarte surprinsă.

Susan Johnson

— Mai degrabă recunoscătoare că n-am trezit-o mai devreme.

— Și dacă nu vreau?

— Aș înțelege, oftă el, încercând să priceapă ceea ce era de nepriceput.

— Ar trebui să cedez complet și să-ți fac pe voie?

— Ar rezolva mai mult... ăă... probleme iminente.

— Cum ar fi?

— Diamantele pe care ți le-am cumpărat.

— Beau!

— Vin perfect cu rochia, iar Emma va purta diamante și toți diplomații vor fi plini de decorații încrustate cu bijuterii.

— Nu vreau. Nu. Categorie nu.

— Atunci facem un compromis? Păstrează rochia și nu lua diamantele.

— Vrei să mă manipulezi? Diamantele sunt o momeală ca să mă faci să iau rochia?

— Nu, zău că le-am cumpărat.

— Nu te cred.

— Nu te mișca de aici.

Beau se întoarse câteva clipe mai târziu cu trei cutiuțe din piele roșie.

— Uite, zise el.

Serena nu rezistă ispitei, deși știa că nu le putea accepta. Așezând cutiuțele pe o măsuță învecinată, le deschise una câte una și descoperi un colier amețitor, montat din sute de diamante sclipitoare, o brățară care strălucea asemenea soarelui, și cercei cu piatră care erau atât de bogat împodobiți încât trebuiau să fi aparținut cândva unei regine.

— Ești prea extravagant.

— Iar tu ești prea principială.

— O să iau rochia, zise ea într-un târziu.

— Iar eu o să înapoiez diamantele.

Sigilară înețelegerea cu un sărut.

Un sărut care se transformă repede în altceva, căci nu făcuseră dragoste toată ziua în atmosfera de politețe pe care o întreținuseră și aveau urgentă nevoie unul de celălalt.

Capitolul 11

Când ajunseră Serena și Beau la ambasadă, gâfâind, râzând și cerându-și scuze că aproape că întârziaseră, afecțiunea pe care și-o purtau reciproc era atât de evidentă, încât Damien îl luă pe Beau deoparte înainte de sosirea celorlalți invitați și îl avertiză să fie mai prudent.

— Nimeni n-o să te creadă că abia ai cunoscut-o pe Serena dacă te porți ca un iubit năbădăios, îi spuse Damien. Mă aștept la ceva mai multă discreție. Crezi că se poate așa ceva din partea ta?

— O să fiu cel mai sobru musafir, promise Beau, dacă Emma mă așează lângă Serena.

— S-a făcut. Amintește-ți că nu reputația ta va avea de suferit dacă te porți urât. Ne-am înțeles?

— Ai cuvântul meu.

— Apropo, e tare încântătoare în seara asta. Însă nu văd diamantele, observă Damien.

— A fost un târg negociat, replică Beau, surâzând. Un târg care ne-a satisfăcut pe amândoi.

Însă Beau descoperi că îi e mai greu decât s-ar fi așteptat să pozeze drept un gentleman sobru, căci toți oaspeții de sex masculin păreau înamorați de tânăra rudă a Emmei. Până la anunțarea mesei se adunară în jurul Serenei, apoi o priviră direct în timpul mesei și o asaltară cu invitații când începu dansul.

Beau trecu cu bine prin toate astea, jucând rolul unui partener de cină bine crescut și manierat, rol care îl ului pe unchiul lui și o fermecă pe Serena. Era grațios și afabil, luând parte la conversații aparent cu interes și trecând în general

cu vederea privirile languroase și vorbele adresate direct iubitei lui înainte, în timpul și după masă.

Serena se distra, fapt care conta cel mai mult în această seară. Beau își spunea mereu asta. În plus, își dăduse cuvântul față de Damien.

Însă se uita tot mai des la ceas.

Beau tocmai discuta cu Tom și Jane Maxwell când în încăperea apărură muzicanții. Se opri brusc la mijlocul propoziției pe care o rostea pentru a vedea, uluit, cum bărbații se reped s-o invite pe Serena la dans.

— Ai rivali în seara asta, observă Tom. Domnișoara Blythe a sucit capul tuturor bărbaților disponibili de aici.

— Ba chiar și a multora dintre cei indisponibili, comentă sec Beau.

— Emma mi-a spus că ai promis să dansezi cu Serena, interveni cu viclenie Jane, trăgând propriile ei concluzii despre domnișoara Blythe și Beau, în ciuda afirmației făcută de Emma cum că între ele două ar exista o legătură de familie.

— A fost numai la petreceri țărănești, și, ca atare, s-a arătat îngrijorată să se afle în mijlocul unei societăți atât de elevate, replică Beau cu o nuanță de sarcasm în glas. Așa că m-am oferit să dansez cu ea.

— Pare să te aștepte, declară Jane.

— Nu poți renunța, Beau, dacă ai promis.

Tom se amuza, conștient de ezitarea amicului său.

— Dar n-am afirmat că voi dansa *primul* dans cu ea, murmură Beau.

— Poate că ea n-a priceput asta, sublinie Jane. Uite că privește încoace. Și iat-o pe Emma care vine hotărâtă spre noi.

— Serena îi refuză pe toți bărbații care se îngrămădesc s-o invite, rosti, fără nici un preambul, Emma. Aș zice că e timpul, Beau.

El inspiră adânc, ca și cum dansând cu Serena ar fi capitulat în fața vreunei forțe necunoscute, după care, încli-

nându-se spre doamne în semn de rămas bun, traversă întreaga podea lustruită a sălii.

Bărbații care o înconjurau pe Serena observară încotro se îndreaptă privirea ei și se dădură la o parte la apropierea lui Beau ca niște uși batante. Atracția dintre cei doi tineri fu imediat evidentă pentru cei mai mulți și peste întregul grup de oameni se lăsă tăcerea.

Oprindu-se la mică distanță de iubita care îl aștepta, Beau rămase nemișcat atât de mult, încât unii se întrebară dacă el avea să mai facă și ultimul pas.

Cu dorința și refuzul chinându-i simultan sufletul, Beau nu-și dăduse seama până atunci cât de greu îi putea fi să rostească acele câteva cuvinte. Era copleșit de sentimentul că ieșea dintr-un adăpost sigur pentru a se confrunta cu hăul negru al incertitudinii. Cum însă era un om de onoare, cu tot libertinajul lui, se înclină ceremonios într-un târziu și întreabă cu voce extrem de înceată:

— Îmi faceți onoarea să dansați cu mine, domnișoară Blythe?

Ea zâmbi timid la început, apoi cu toată gura, chinându-i pe ceilalți bărbați care o admirau și care și-ar fi dorit, fiecare dintre ei, ca zâmbetul să le fi fost adresat lor.

— Credeam că n-o să mă întrebați niciodată, lord Rochefort, răspunse ea, la fel de încet. Nu vi se potrivește muzica?

— A trecut atât de mult timp, domnișoară Blythe, zise el leneș, încât mi se pare că am învățat să ignor sunetele viorilor.

— Dar nu și pe mine, sper.

Vocea ei era încărcată de voluptate, ca și cum în toată acea aglomerație ei doi ar fi fost singuri.

Beau știa prea bine cum să sfideze convențiile, Când vorbi, dorința i se putea citi în fiecare silabă rostită.

— N-aș putea să vă uit niciodată, my lady... fiți convinsă.

Chiar dacă parul încheiat de lordul Rochefort n-ar fi fost atât de bine cunoscut, cei doi ar fi atras toate privirile în timp ce dansau, într-atât se potriveau de bine. Forța lui neagră

copleșea frumusețea ei aurie, însă cu o gingășie aparte, neobișnuită pentru cei care îl cunoșteau pe Beau. Serena părea extrem de tânără în brațele lui — mică și subțire în rochia tradiționale scilicet, cu obraji îmbujorați, cu privirea ațintită asupra lui. Și totuși, inocența ei căpăta involuntar o nuanță chinuitor de erotică doar prin faptul că Serena era ținută atât de aproape de un bărbat care întruchipa viciul.

Parfumul greu al păcatului și scandalului îl urma întotdeauna pe lordul Rochefort.

Nici o femeie pe care o ochise el vreodată nu-l refuzase.

— Probabil că tocmai o descoperise pe această domnișoară Blythe când ne-am întâlnit cu ei în stradă, murmură Jane către soțul ei, uitându-se spre ringul de dans. E clar că are și el o contribuție la hainele de pe ea — rochia e minunată. Mai crezi în faptul că Beau o socotește pe această femeie ca pe toate celelalte? Întrebă ea, având în fața ochilor imaginea pură a dorinței carnale.

— *Mea culpa*, dragă, recunosc soțul ei, conștient precum toți ceilalți din încăperea de interesul erotic al lui Beau. Nu prea ai ocazia să-l vezi pe St. Jules pe ringul de dans.

— Și nici atât de posesiv. N-ai văzut, aproape că a sărit de pe locul lui la masă când consulul Suediei a făcut o remarcă prea personală legată de Serena?

— Toată lumea a văzut. Icnetul acela general n-a avut în nici un caz legătură cu sosul de calcan.

— Trebuie să aflui cine e ea, insistă Jane cu seriozitatea unei pețitoare. Cu siguranță e săracă, dar asta noi o știm.

— Fapt care nu contează pentru Beau. E un republican convins, indiferent de conotațiile adverse ale cuvântului de când cu Napoleon.

— Mă întreb dacă este într-adevăr înrudită cu Emma, continuă Jane, gândindu-se la tot felul de posibilități. Trebuie să-i invităm la un prânz.

— Ai cam șocat pe toată lumea, dragă, rosti încet Serena. Nimeni nu îndrăznește să ni se alăture.

Erau singuri pe ringul de dans.

— Sunt prea ocupați să te bârfească, remarcă sec Beau. Ceea ce-mi amintește un lucru: îți interzic să vorbești cu consulul Suediei.

— E mult prea gras, comentă Serena cu un licăr de tachinare în ochi. Nu-i deloc stilul meu.

— Ar fi bine ca nimeni să nu fie stilul tău — cu excepția mea, bombăni el.

Era prețul cerut pentru orele chinuitor de lungi cât se forțase să se poarte bine.

— Ce încântător... ești gelos.

— Nu sunt gelos, rosti el, ofensat.

— Bine, atunci te comporți ca un proprietar.

Înțelegând granițele propriei independențe, Serena se bucura de nevoia lui de ea.

El o privi interogator.

— Imposibil.

— Să dansez cu consulul Suediei? Întrebă ea pusă pe șotii.

Beau se încruntă.

— Nu, dacă nu cumva vrei să vezi niște sânge suedez în seara asta.

— Trebuie ca partenerii mei să fie măcelăriți de tine?

— E o idee, răspunse el țăfnos, întrebându-se cum era posibil să-i pese atât de mult cu cine dansa ea.

— Ai putea să dansezi *tu* cu mine toată seara, murmură ea jucăușă.

— Nu, n-aș *putea*, replică el moale, oftând a resemnare. Alege orice partener îți dorești, dulceațo.

— Ești sigur?

— Da, dacă alternativa e să dansez cu tine toată seara. (Privirea lui fugi o clipă înspre muzicanți.) Cât va mai dura dansul ăsta?

— Ce plin de grație ești, milord.

Ochii lui negri se uitară fix la ea pentru o clipă.

— Îți place, nu-î așa? mormăi el.

— Dar sansezi atât de minunat, dragă „Gloriosule“, gânguri Serena ca o cucoană pusă pe flirt. Tu de ce nu te bucuri mai mult?

— Pentru că, dacă țin o femeie în brațe, milady, rosti nonșalant Beau, prefer s-o reglez.

— Sunt șocată, lord Rochefort, zise ea, afișând groaza scandalizată care ar fi fost de așteptat de la o doamnă.

— Nu mi-am dat seama că mai pot șoca lumea încă, zise el, zâmbind. Cu atât mai puțin pe tine.

— Iar acum te oblig să-ți pierzi timpul aiurea, îl luă Serena peste picior.

— Nu mă supără să mai fac câte o excepție din când în când.

— Pentru că sunt atât de adorabilă.

Îndrăzneală și sigură pe ea, Serena îl privi drept în ochi.

— În mod clar din cauza asta, răspunse el încet.

Încheindu-și obligația de gentleman imediat după acel dans obligatoriu, Beau se înclină spre Serena și îi șopti cu glas aprins de pasiune:

— Mă aștept să te porți bine.

După care plecă spre salonul de joc, înainte ca ea să apuce să-i răspundă ceva. Chiar dacă o partidă de cărți în compania unor diplomați în vârstă nu părea o perspectivă extrem de apetisantă, era o alternativă mai bună decât dansul. Se așeză la o masă, se antrenă în câteva mâini, bău serios ca să își liniștească încordarea și se ridică frecvent de la masă ca să arunce câte o privire în sala de dans.

Se trezi numărând minutele care treceau sau calculând numărul exact de cristale din candelabru. La ora 23 și 17 minute constată că numărul de decorații de pe hainele consulilor atingea exact cifra de 85. Cu toate aceste preocupări,

Beau juca foarte bine, ca întotdeauna, căci jocul devenise o acțiune reflexă pentru creierul lui. Însă timpul se scurgea atât de încet, încât el ajunsese să se întrebe dacă elegantul orologiu de pe polița căminului nu avea cumva nevoie de reparații și, mai important, cât naiba dura o petrecere dată pentru consuli generali.

Câteva clipe mai târziu, când lordul Dufferin se așeză la masa lui, purtând o conversație și având niște maniere de om bine afumat, Beau se întrebă dacă individul era în stare măcar să țină cărțile ca lumea. Iar când el se apucă să-i facă cu ochiul periodic, Beau crezu că bătrânul lord avea un tic la ochi. Ca atare, ignoră politicos ceea ce considera a fi o infirmitate dată de bătrânețe sau de prea mult alcool și se concentrează asupra cărților lui, câștigând atât de mult, încât atenția celor din încăperea se îndreaptă spre masa lor. Ridicându-și privirea după ce câștigase alte zece mii, Beau observă că mulțimea strânsă acolo era destul de numeroasă, Dufferin asușa, căci pierdea masiv, însă în următoarele două mâini el recuperează o sumă considerabilă, făcându-i pe spectatori să murmure văzând norocul lui.

— E, așa mai venim de acasă, exclamă brusc lordul Dufferin, strălucind de satisfacție, ștergându-și sudoarea de pe sprâncene cu batista și adunând fisele cu mâna liberă. Aveam nevoie de Doamna Noroc de partea mea, și să fiu al naibii dacă n-a apărut. Deși — îi făcu cu ochiul lui Beau atât de clar, încât gestul nu mai putea fi confundat de această dată — nu m-aș supăra dacă și domnișoara *verișoară* Blythe ar fi de partea mea, băiete. E ceva și cu verișoarele astea, eh, Rochefort, adăugă el cu un chicot. Doar toți trebuie să avem distracțiile noastre, nu-i așa?

În tăcerea care se lăsă deasupra mesei de joc se auzi doar un icnet general.

— N-am înțeles, rosti Beau glacial.

— Cucoana de la hotel „York”, băiete, îi dădu înainte lordul Dufferin. Nu-s nici două zile de când te-am văzut cu domnișoara Blythe.

Beau își așează încet cărțile jos și își puse mâinile peste ele, abia controlându-și enervarea.

— Sunt sigur că te-ai înșelat.

— Nu puteam să mă înșel asupra părului ăluia auriu sau... a feței ăleia cu...

Dufferin se opri când își dădu seama că în încăperea se lăsase tăcerea. Privind în jur, el observă rapid cum se apropia lumea, șocată, având întipărite pe chip expresia spectatorilor la o piesă care așteaptă momentul culminant.

— Am întâlnit-o pe domnișora Blythe pentru prima dată în seara asta.

Vocea lui Beau era total lipsită de orice expresie, însă atitudinea lui exprima o amenințare cumplită.

— Înțeleg... șopti îngrozit lordul Dufferin.

— Așa că n-aveai cum să mă vezi cu ea până acum, continuă Beau, pronunțând fiecare cuvânt cu o delicatețe măsurată.

— Da, da, într-adevăr lord Rochefort, așa e, îl aprobă cu febrilitate Dufferin. Greșeala îmi aparține în întregime... în întregime, și îmi cer cu umilință scuze, adăugă el, cu voce tremurândă, cunoscând prea bine reputația lui Beau în privința duelurilor.

— Și față de domnișoara Blythe.

— Da, bineînțeles, îmi cer scuze și față de domnișoara Blythe, adăugă el; repede, sudoarea șiroindu-i pe frunte. Da, categoric că da... față de ea înaintea tuturor, își înghiți el cu greu un nod. Cred că am băut prea mult în seara asta. Dacă mă scuzați acum... adică, dacă scuzele mele vă satisfac, domnule...

Pentru câteva clipe lungi cât o eternitate privirea lui Beau îl sfredeli pe omul care tremura din toate încheieturile, după care încuviință scurt din cap.

Ridicându-se cu greu în picioare, lordul Dufferin se îndepărtă de masă, după care, în graba lui de a evada de acolo aproape se împiedică și fu salvat doar de faptul că n-avea cum să cadă din pricina mulțimii. Îndreptându-se de spate, el își croi în cele din urmă drum printre spectatori și se făcu nevăzut.

— Distracția s-a terminat, zise Beau, măsurând cu privirea lumea adunată. Cineva ar trebui să-i ducă lordului Dufferin ceea ce a câștigat, adăugă el liniștit, ridicându-se de pe scaun și apucând fisele câștigate și o sticlă de coniac.

Mulțimea îi făcu loc să treacă înspre sala de dans, însă în urma lui izbucni un val de comentarii.

Beau știa că bârfele-despre evenimentele din sala de joc aveau să se răspândească cu viteza fulgerului. Fapt care necesita o discuție cu Serena. Croindu-și drum printre dansatori, Beau îi opri din dans pe Serena și pe partenerul ei, un tânăr ofițer. Ulterior tânărul avea să spună că fusese acostat. Însă o asemenea apreciere depindea de interpretarea fiecăruia a gestului lui Beau de a-l bate ușor pe umăr pe ofițer cu o sticlă de coniac.

— Ai putea să fii mai politicos, dragă, murmură Serena când Beau o atrase în mijlocul ringului. Cred că l-ai înspăimântat pe tânărul locotenent Mallory.

— Hai să plecăm, declară brusc Beau, sătul să se mai abțină de la pofetele lui.

— Nu putem pleca împreună.

— Și mai ales acum, presupun, replică el cu un oftat, înțelegând că trebuia să-i povestească totul cât mai repede, căci curioșii din jur începuseră deja să se holbeze la ei. Tocmai l-am speriat de moarte pe Dufferin în sala de joc. (Văzând privirea ei mirată, Beau adăugă): Idiotul a făcut referire la faptul că ne-a văzut împreună la hotelul York.

— Ce fel de referire? întrebă Serena, brusc conștientă de interesul multor oaspeți.

— Nu suficient de vagă, blestemată să-i fie prostia, răspunse Beau, făcând o grimasă. Însă și-a cerut scuze în toate felurile după ce l-am făcut să-și vadă greșeala.

Serena era însă capabilă să citească printre rânduri.

— L-ai amenințat.

— Nu, n-am făcut-o. l-am spus doar că se înșeală.

— Asta-i tot?

Ușurarea ei era evidentă.

— Ceva asemănător, rosti el fără a detalia. Nimeni n-a pățit nimic. Însă, doamne, Serena, se plânse el exasperat, așteptarea asta e de nesuportat. Roagă-te ca petrecerea să se încheie în curând, căci sunt pe cale să te iau pe sus fără să țin cont de consecințe.

— De ce nu pleci? Te înțeleg. Vin și eu când pot.

— Și să te las pradă avizilor ăstora? Nici gând.

Vorbe roștite de un bărbat care înainte considera împărțirea femeilor cu alții ca pe o diversiune plăcută.

— Ai putea să dansezi cu mine până pleacă orchestra, propuse ea.

El genu.

— Sau ai putea să le ții companie lui Damien și celorlalți acolo. (Serena arătă înspre un grup de bărbați afundați în discuție lângă o ușă.) Iar când se va putea, vom pleca.

— O să plătești, să știi, pentru această respectabilitate impusă. Mă aștept la o compensație pe măsură, murmură el sardonice.

— Pe care ți-o voi oferi bucuroasă, replică binevoitoare Serena. Mă distrez de minune.

El fu suficient de uluit ca să se oprească din dans un moment, neînțelegând posibilitatea de a te distra atât de sincer într-o seară atât de banală.

— Nu zău, rosti el.

— Du-te, i-o întoarse ea, zâmbind de uimirea lui. N-ai cum să înțelegi.

Iar Beau alese grupul lui Damien ca pe cel mai mic dintre două rele și petrecu restul serii, ascultând tot felul de discuții despre război. Din când în când adăugă și el un comentariu, căci în calitatea lui de curier al Ministerului de Externe era la curent cu evenimentele. Interesul lui Napoleon pentru pace fu aprig contestat. Unii blamau intransigența Austriei, alții ambițiile lui Napoleon. Chiar și Pitt intră de câteva ori sub incidența atacurilor verbale.

Nu se făcu nici o referire la incidentul din sala de joc, deși toată lumea din încăperea auzise de remarcile lordului

Ru vreau să mă mărit!

.....
Dufferin. Nimeni nu era atât de prost să abordeze subiectul în prezența lui Beau.

Așa că dezastrul fu evitat.

Iar prima ieșire în societate a domnișoarei Blythe se transformă într-un imens succes.

Vremea ținu cu ei. Atlanticul pe timp de iarnă putea fi foarte periculos. Două zile mai târziu traversară strâmtoarea Gibraltar fără a zări sau a fi zăriți de vreo navă. Echipajul era însă în alertă încă de la plecarea din Lisabona. Flota spaniolă din Cadiz și Cartagena, deși prefera să stea departe de război, la adăpost, se mai aventura din când în când de-a lungul coastei, în vreme ce flotila franceză cu baza la Toulon, angajată pentru aprovizionarea garnizoanei din Malta, aflată dublă blocadă, dispunea de tot felul de vase în Mediterana. Ambele flote ar fi socotit *Siren* ca pe o pradă bogată.

Noul lor curs spre Minorca pătrundea adânc în apele teritoriale spaniole și franceze, un fapt pe care Beau preferă să-l țină sub tăcere față de Serena, din simplul motiv că era foarte posibil să ajungă în Minorca fără nici un incident. Poziția vaselor inamice reprezenta întotdeauna un joc de noroc. Până în cea de-a patra dimineață reușiră să treacă neatinși prin strâmtoarea Gibraltar.

Soarele tocmai începuse să lumineze cerul, făcând bezna nopții să devină cenușie. Vasele la orizont nu păreau decât niște puncte cețoase pentru paza de pe *Siren*. În scurt timp, însă, stelele de deasupra capului se făcură invizibile și privirea antrenată a pazei putu străbate mai bine distanța. Urmărind formele ambarcațiunilor conturându-se tot mai bine în vreme ce argintiul zărilor începea să capete o vagă nunață de roz, omul mijii ochii, încercând să vadă clar forma pânzelor. Știa prea bine că francezii foloseau pânze mai largi pe partea superioară a catargelor și pânze triunghiulare dedesubt. Așteptând, el privi atent spre cele trei vase aflate la zece mile chiar în fața lor. Cu Marea Britanie dominând Mediterana, ar fi fost puțin probabil ca o patrulă a Flotei Regale să navigheze atât de slab protejată. Omul observă că era vorba de o singură navă de linie însoțită de două escorte care îi croiau drum spre nord. Impacientat, observatorul se agită pe locul lui de pe gabie până ce navele care veneau spre ei se dovediră clar a fi o fregată franceză joasă și două corvete rapide.

— Pânze inamice la orizont! strigă el.

Trezindu-se instantaneu, Beau sări din pat. Își înșfăcă pantalonii și armele pe care le pusese în apropiere tocmai pentru o asemenea eventualitate, își trase iute pantalonii pe el, încheindu-și în grabă nasturii și își prinse centura de la sabie cu câteva mișări brutale. Pornind spre ușă, rosti brusc:

— Rămâi în cabină.

Părea o umbră în semiîntuneric, vorbind cu o voce străină, detașată și distantă.

— N-am timp să te supraveghez, adăugă el, ca și cum își amintise că politețea îi impunea o minimă explicație.

După care, deschizând ușa cu o smucitură, se făcu nevăzut.

— Fiți gata de acțiune! îl auzi Serena strigând.

Strigătul lui răsună pe coridorul de afară, la fel ca și pașii care se îndreptau grăbiți spre punte. Un teribil fior de spaimă o scutură pe Serena gândindu-se la toate acele povești exotice cu piraiți barbari și bătălii navale sângeroase, în vreme ce zgomotele făcute de echipajul care se pregătea zguduia iahtul de sus până jos. Uruitul sinistru al ancorajului tunurilor care se ridicau oferea un indiciu clar al bătăliei care se apropia; iar zgomotul tunurilor scoase afară suna în același timp liniștitor și amenințător. Scârțitul velelor pe care fiecare pânză era întinsă la maxim, pentru obținerea unei viteze cât mai mari, răsuna în urechile Serenei, stârnindu-i un nod dureșos în capul pieptului. Oricine ar fi fost inamicul, de această dată nu se mai putea pune problema ca ea să se implice. Într-o bătălie pe mare Serena era neajutorată și prezența ei pe punte ar fi creat probleme în loc să le rezolve. Mutându-se din pat pe fotoliul larg al lui Beau, ea luă haina pe care el o aruncase cu o seară înainte și, așezându-se confortabil în fotoliul adânc, se acoperi cu ea. Mireasma trupului lui o învălui, calmând pentru o clipă tumultul din creierul ei, după care, asemenea atâtor oameni ajunși în situații limită, Serena se gândi să se roage pentru prima dată după mulți, mulți ani de când n-o mai făcuse.

Stând pe punte, Beau studie navele din fața lor.

— Ce pavilion au? urlă el spre paza din gabie.

— Francez, sir. E *Généreux* cu o escortă! Fregata își schimbă cursul și ne lasă în seama corvetelor, sir!

Beau știa că *Généreux* supraviețuise bătăliei de la Aboukir. Probabil că se abătuse de la cursul normal de drum spre portul francez Toulon. Observă corvetele pregătindu-se să-i atace.

Tunurile de pe *Siren* erau la locul lor — noile arme mai ușoare proiectate pentru lupta de la mică distanță —, punțile erau udate și presărate cu nisip împotriva focului, furtunile legate la pompe, în caz că iahtul primea o lovitură sub linia de plutire, iar focurile fuseseră stinse^v. Pe scurt, *Siren* fusese pregătită, de echipajul ei bine instruit, în doar câteva minute.

Fiecare corvetă dispunea de optsprezece sau douăzeci de tunuri, poate chiar de patruzeci, împotriva celor zece ale iahtului. Nu părea o bătălie cu șanse egale. Iar dacă se întorceau și fugeau, aveau de străbătut o mare distanță până în Gibraltar, cu două nave rapide pe urme.

— Vreau ca *Siren* să zboare, domnule Berry, ceru Beau, privind corvetele prin lunetă. Vom trece printre ele și vom fugi spre Minorca. Domnule Slade, îl strigă el pe artilerist, ai grijă ca torțele pentru tunuri să fie aprinse.

Cu toți stropii aceia de apă de la bord nu se putea avea încredere în mecanismul de declanșare al armelor până ce tunurile nu se încingeau și atunci era foarte posibil să fie nevoie să se utilizeze vechea metodă de aprindere, prin încălzire. Beau se uită din nou înspre navele care se apropiau.

— Domnule Berry, îl vreau pe cel mai bun timonier la timonă. Nu va fi un spațiu prea mare de manevră printre corvete. Am nevoie de o mână fermă.

— Vom trece foarte aproape de ele, remarcă, prudent, Berry, gata să execute ordinele, conștient însă de manevrele strânse care erau necesare.

— Asta dacă nu intră în panică și o iau la fugă. Vom vedea, murmură Beau, stând nemișcat, cu chipul împietrit, în vreme ce vântul puternic îi flutura părul în șuvițe rebele.

Posibilitatea de a se ciocni provă în provă reprezenta un risc calculat.

Însă dacă treceau printre corvete, mai aveau o șansă.

Beau era îmbrăcat simplu, ca și oamenii lui, gol până la brâu. Unii își legaseră banderole în jurul capului ca sudoarea să nu le intre în ochi, în vreme ce tunarii își acoperiseră urechile ca zgomotul să nu le spargă timpanele. Cuțite de abordaj, săbii și pistoale se aflau la toate cingătorile, iar oamenii știau prea bine ce aveau de făcut în cazul în care se impunea o luptă corp la corp prin abordare.

Navigând cu toate pânzele sus, *Siren* zbura, tăind apa cu iuțeală, îndreptându-se direct spre navele franceze, cu vecele pocnind în bătaia vântului și echipajul gata de acțiune.

— Fii pregătit, domnule Slade, strigă Beau. Trage cu tunurile de urmărire la o mie opt sute de iarzi. Să vedem dacă putem să le încetinim cursa.

După care, din colțul gurii, îi zise timonierului:

— Ține-o pe cursul ăsta.

Siren era o navă executată cu doar un an înainte, după planurile lui Ozanne pentru vasul francez *Diligente*, socotită drept cea mai rapidă navă construită vreodată. Cușocătorii susțineau că acum *Siren* era cea mai rapidă. În câteva minute, dacă putea evita tunurile franceze, *Siren* avea să depășească navele inamice.

— Au deschis focul, sir, anunță Berry, care stătea lângă Beau. La bordul prorei^{VI}.

Beau privi la timp ca să vadă un norișor de fum împrăștiat repede de vânt. Zgomotul proiectilului nu ajunsese la ei. Era o dovadă de tactică proastă să deschidă focul la o asemenea distanță. În acel moment, neliniștea lui Beau legată de priceperea inamicului se mai potoli. Era mai bine să aștepte până ce se ivea posibilitatea de a cauza stricăciuni maxime.

Susan Johnson

— Ușurel, domnule Slade, strigă Beau. Nu trageți.

Un alt norișor de fum, de la tribordul prorei de această dată. Acum se auzi zgomotul făcut de proiectilul care căzu în apă.

Beau aruncă o ultimă privire spre morișca de vânt și spre pânze.

— Acum, domnule Slade, comandă el. Să le arătăm ce pot să facă tunarii englezi.

Echipajele de la tunuri erau excelent instruite, prin antrenamente repetate. Ambele tunuri de la proră traseră simultan, făcând iahtul să vibreze din tot corpul. Norul de fum care învălui pe moment puntea fu aproape instantaneu destrămat de vânt, astfel că văzură cu toții cum bombele proiectile se înfing în cele două corvete.

— Chiar la țintă, sir, zise Berry, adulmecând mirosul amărui al prafului de pușcă din jûrul lor.

— Bună lovitură, domnule Slade, strigă Beau. Folosește tunurile lungi până ce ne întâlnim cu ei, apoi oprește focul până la ordinul meu — după care distruge-le tunurile.

Privind cu ochi îngustați corvetele franceze care veneau neabătut asupra lor, trăgând proiectil după proiectil, cu apa înspumându-se în dreptul prorei, Beau făcu niște calcule rapide, apreciind vântul și apa mării, timpul și distanța, comparând vitezele, imaginându-și cel mai mic spațiu de care avea nevoie ca să se strecoare printre navele inamice și sperând că loviturile francezilor aveau să rămână la fel de ineficiente încă vreo câteva minute. Tunurile de pe corvete trăgeau în draci.

— Mergi drept spre ei, rosti el spre timonier.

Distanța scădea vizibil cu fiecare clipă. Dacă navele franceze le făceau loc, n-aveau cum să tragă în *Siren* de teama de a nu se lovi reciproc. Astfel, tunarii lui aveau ocazia să tragă în plin cu tunurile laterale. Pentru corvete alternativa ar fi fost o coliziune în mare viteză. Ca să câștige, Beau trebuia să joace la cacealma. Își simți pulsul cum o ia razna în vreme ce studia tunurile inamice cu luneta, gândind că loviturile

.....
acestora mereu în sus nu reprezentau decât fie o népricepere în ochire, fie o tentativă de a le distruge pânzele.

Când ajunseră la o sută de iarzi distanță, tunurile de distanță de pe *Siren* loviră iarăși în plin ambele corvete.

Șaptezeci de iarzi.

Și insuficient spațiu pentru a trece printre ele.

— Ține bine cârma, strigă Beau spre timonier când puntea vasului fu măturată de la un capăt la altul de proiectile pentru prima dată.

Preț de un minut, Beau avu sentimentul că se prăvălește cerul peste el. Simți puntea trosnind, auzi țipetele oamenilor lui, simți tot felul de așchii și de șrapnele țiuind pe la urechile lui, apoi fu el însuși lovit și căzu în balta de sânge de pe punte. Imediat, peste el se prăbuși o bună parte din velatura mizenei. Se luptă să se elibereze, reuși și se ridică în picioare, amețit. Îl zări însă pe timonier continuând să stea la timonă și își dădu seama că *Siren* își menținuse direcția.

— Intendent! urlă el cu o voce răgușită. Vino aici cu topoare și taie frânghiile astea!

Mai mulți oameni veniră în fugă cu topoare și cuțite de abordaj. Alți oameni îi cărau pe răniți de pe punte prin tambuchiuri spre interiorul iahtului.

Beau se sprijini de balustradă, așteptând să-i treacă amețeala și ștergându-și sângele care îi șiroia pe un obraz.

Treizeci de iarzi, în continuare pe curs de coliziune. Nu prea mai aveau timp. Beau se forță să se concentreze.

— Nu trageți, urlă el cu glas înecat de fum.

Douăzeci de iarzi — care însemnau câteva secunde la o asemenea viteză.

Oare aveau să riște francezii o ciocnire cap în cap?

În clipa următoare corvetele cârmiră violent spre tribord, respectiv babord, iar *Siren* trecu ca o săgeată printre ele, la câțiva metri distanță. Proră pe lângă proră, apoi catarg pe lângă catarg. Beau privi înapoi. Imediat ce tunurile din pupa avură câmp liber de acțiune, comandă:

— Foc!

Tunarii domnului Slade traseră, făcând ca *Siren* să tresalte în urma reculului armelor. Ghiulelele măturară punțile corvetelor de la un capăt la altul, cu un zgomot înfiorător. Apoi, înainte ca vântul să împrăştie fumul, tunarii reîncărcară armele, le armară și traseră din nou. Ghiulelele de pe *Siren* se înfipseră iarăși în corvetele franceze. De-acum tunurile erau atât de încinse, încât picăturile de apă care cădeau pe țevi sfârâiau și se evaporau imediat la atingerea metalului fierbinte.

Beau numără trei salve — un timp incredibil de scurt de încărcare — înainte ca *Siren* să iasă din încleștare. Fumul se înălța gros peste vas, astfel încât nu se puteau zări decât flăcările portocalii de la gura tunurilor.

Din corvete nu se mai zăreau decât vârfurile înalte ale catargelor peste marea de fum.

— la priviți, sir! rosti Berry, o siluetă pierdută în ceața prafului de pușcă. Sunt distruse!

Beau încercă să zărească ceva prin ceață. În clipa următoare, vântul împrăştie o mare parte din fum, dezvăluind peisajul din spatele lor.

Cele două nave franceze se transformaseră în epave. Pânzele rămase atârnav zdrențuite. Nu se mai vedeau mizele și o bună parte din catarge. Toate vergile dispăruseră.

În acea clipă se auzi un urlet de triumf din partea echipajului, în vreme ce *Siren* se îndepărta tot mai mult de inamic. Prin lunetă, Beau zări punțile corvetelor înnegrite de oameni care se luptau cu rămășițele catargelor. Orice urmărire devenise imposibilă. Beau expiră profund și închise luneta.

— Excelente lovituri, sir, zise Berry, cu un zâmbet strălucitor în fumul subțiat de pe punte.

— I-am trimis la dracu, îi aprobă, fericit, Beau, zâmbind. Transmite oamenilor felicitările mele, domnule Berry.

— Broaștele n-au învățat să tragă mai bine după Noirmoutier, sir, continuă căpitanul. Noi am suferit doar avari ușoare.

Beau trecu în revistă catargele și velatura iahtului. O singură velă superioară și mizena erau ruinate.

— După ce sunt îngrijiți răniții, ai grijă de pânzele alea, domnule Berry. Eu trebuie s-o calmez pe domnișoara Blythe, după care mă întorc să vă ajut.

— Pun pariu că domnițele n-au parte de astfel de emoții în fiecare zi, rosti căpitanul, radiind încă de pe urma triumfului lor. Lăsați restul în seama mea.

— Spune echipajului că toată lumea va primi o permisie în Minorca și un salariu suplimentar de cheltuit pe cucoane, zise Beau.

— Foarte bine, sir. Vedeți că sunteți rănit, sir, adăugă scurt Berry, abținându-se de a-i sugera lui Beau să treacă pe la doctor.

— O să am grijă de asta mai târziu, replică Beau, după care, răsucindu-se pe călcăie, porni spre tambuchiuri, pe unde fumul gros de sub punte continua să iasă încă.

Cum ajunsese lângă cabină o strigă pe Serena ca s-o avertizeze cine se apropia de ușa ei. Cu toate astea ea icni când el se ivi în prag, șocată de cum arăta.

Trupul lui era plin de praf de pușcă și de sânge de la bucățelele de așchii și de la tăieturile pe care le suferise când căzuse verga peste el. O rană lungă de deasupra ochiului drept continua să sângereze și roind în pâraiașe pe obraz.

— Nu-i nimic grav, rosti Beau cu un ton calm, sperând să potolească panica ei. (Imediat zări însă cât de palidă era Serena, așa că se apropie de ea și o întrebă): Ești rănită?

Căută înfrigurat cu privirea să descopere avarii ale cabinei care ar fi putut-o răni. Cioburi de sticlă îi scrâșneau sub picioare.

Serena clătină din cap, incapabilă să scoată o vorbă. O dureau încă urechile de la canodada tunurilor. Gustul prafului de pușcă îi amărea încă gura, iar imaginea lui Beau acoperit de sânge contrazicea flagrant declarația lui că totu-i bine.

— Te-aș lua în brațe, dar ți-aș distruge hainele, zise el, aplecându-se peste chipul ei înspăimântat. Am scăpat de

franțuji, adăugă el. Totu-i în regulă și ne îndreptăm spre Miorca. Ești sigură că nu ești rănită? repetă el cu gingășie. Dă-mi voie să-l trimit pe doctor să te vadă.

Înghițindu-și nodul din gât, Serena se chină să vorbească, pentru că n-avea chef ca el s-o considere prea timorată sau lașă.

— Nu sunt rănită, șopti ea, tremurând în ciuda eforturilor de a părea curajoasă.

— Poți să mai stai singură un pic? întrebă el, aplecându-se la nivelul ochilor ei și atingându-i mâna cu degetele pătate de sânge, nevoit să aleagă între starea ei deplorabilă și oamenii răniți. Trebuie să dau o mână de ajutor răniților.

Serena încercă să nu tremure la gândul oamenilor loviți la vederea mâinilor lui însângerate și a petei de pe pielea ei acolo unde fusese atinsă.

— Da, icni ea înecându-se, dând din cap ca să întărească afirmația, încă prea șocată de realitatea unei bătălii navale ca să revină la un ton normal.

— O jumătate de oră, nu mai mult, și apoi mă întorc promise Beau, ridicându-se la loc în picioare și ștergându-și o picătură de sânge care amenința să-i intre în ochi. N-ar fi bine să te duci pe punte încă, o avertiză el cu un ton moale.

— N-o voi face, șopti ea.

— Deci o jumătate de oră.

Și dispăru. Numai că nu dură o jumătate de oră. O oră mai târziu, domnul Berry coborî ca să transmită regretele lui Beau.

— Lordul Rochefort a trebuit să se îngrijească și de alte câteva lucruri, zise căpitanul. Ați vrea să vă trimită ceva de mâncare?

Trecu încă o oră până ce Beau se întoarse, pentru că doi din oamenii lui fuseseră grav răniți și el stătuse lângă ei în vreme ce doctorul le îngrijea rănile.

Când Beau ajunsese în sfârșit în cabină, toate resturile bălăiei fuseseră curățate. Făcuse repede un duș sub jetul unei pompe, se îmbrăcase în haine curate și se dusese la doctor să-i coasă tăietura de deasupra ochiului. Îl trimise pe stewart jos ca să culeagă cioburile de sticlă de pe podeaua cabinei, astfel încât acum singurele dovezi ale luptei lor de pe mare erau bucățile de pânză care serveau drept geamuri la ferestre.

— Ar trebui să ajungem la Minorca în câteva ore, rosti el intrând în cabină. Ți-au adus micul dejun? Întrebă închizând ușa și văzând că îi revenise puțină culoare în obraji.

— Da, mulțumesc.

Serena lăsă cartea din mână. Încercarea ei de a citi ca să treacă timpul nu fusese prea reușită din pricina gândurilor la evenimentele prin care trecuse.

— Ce e cu răniții? se interesă ea. Mă întrebam dacă ai nevoie de ajutor, însă...

Vocea i se stinse. Rana adâncă a lui Beau, cusută cu o jumătate de duzină de cusături deveni brusc vizibilă când el se apropie de ea.

— N-am avut nevoie de ajutor... oamenii sunt bine. (Se prăbuși pe scaunul moale de lângă ea.) Doar doi au fost serios răniți, zise el, epuizat de oboseală, iar McGuane mi-a spus că o să-și revină amândoi. Speram, continuă el cu un oftat, să-i evităm pe francezi ca să nu fii nevoită să treci prin acest calvar.

— Mi-am asumat un risc când am hotărât să plec spre Italia, replică Serena cu amărăciune. Sau cel puțin am făcut-o teoretic. De fapt, n-am luat în considerare posibilitatea unei bălăii. Îmi cer scuze pentru lipsa mea de curaj.

— Nimeni nu se aștepta ca tu să participi la așa ceva, zise Beau. Iar acum, că ai primit botezul focului, șocul n-ar mai trebui să fie atât de mare.

— Crezi că va mai urma ceva?

Serena încercă să pară indiferentă, însă pulsul i-o luase deja razna.

— Ar trebui să fim în siguranță acum. Drumul de la Minorca la Palermo e scurt.

— Cât de des se întâmplă așa ceva?

— Depinde, rosti el vag.

— De ce anume?

— De locul în care te afli, dragă. Berry se strecoara zilnic prin blocadă.

— Poate că ar trebui să-mi înteeș rugăciunile, zise ea, doar pe jumătate în glumă.

Beau zâmbi.

— Nu-i nevoie. *Siren* e o navă rapidă. Iar eu o să am grijă de tine.

Serena simți nu numai că se relaxează, dar chiar că se bucură de cuvintele lui, deși se avertiză singură să nu acorde prea mare semnificație unei fraze întâmplătoare. Ca atare, răspunse cu același ton de neutralitate:

— Îmi place încrederea ta.

— Am și eu doza mea de noroc, declară el simplu, fără a mai menționa și experiența căpătată. Mă gândeam, continuă el, dornic să abordeze subiecte mai puțin înfricoșătoare, că am putea profita de șederea noastră în Minorca să petrecem câtva timp la o mică vilă pe o plajă pe care o cunosc. Ce zici?

— După prima mea bătălie navală sună ca un rai pe pământ. Ți-aș spăla chiar hainele și ți-aș pregăti masa ca să-mi exprim sentimentul viu de recunoștință.

— Mă gândeam la alte modalități de a ne petrece timpul, murmură el.

— Cum ar fi să-ți fac portretul?

— Nu chiar, răspunse el cu voce joasă și îngroșată.

— Nu vrei să gătesc sau să spăl pentru tine — nici să pictez. Din nefericire, nu cânt bine și nu știu să recit poezii. Cu siguranță, comentă ea în joacă, că pe o plajă îndepărtată ca aia nu se găsește un pianoforte...

— Foarte nostim, replică el. Ca și cum asta vreau eu de la o femeie.

— Vrei să spui că toate mamele, care își intruiesc fiicele să-și dezvolte astfel de talente pentru a atrage un soț bun, greșesc?

— Pot vorbi numai în numele meu și al prietenilor mei, dar eu aș zice că prăpastia dintre sexe e enormă din punctul ăsta de vedere. Însă mai avem cam o oră la dispoziție să discutăm până ajungem în port, continuă el ironic, întinzându-se după o sticlă de coniac din dulăpiorul lui personal. Așa că distreză-mă cu viziunea ta în această privință.

— Viziunea mea n-are nimic de a face cu momirea de posibili soți, fapt pentru care ești recunoscător, o știi, zise ea încet. Vreau să pictez, țelurile mele sunt simple, iar tu ar trebui să mănânci mai întâi, adăugă ea preocupată, gândindu-se că era complet nesănătos să-ți începi ziua bând coniac.

— Gătești tu?

Privirea lui sclipi, ironică, în vreme ce el scoase dopul și duse sticla la gură.

— Nu pot acum, la bordul vasului, dar ți-aș putea aduce resturile de la micul meu dejun. Trage și Remy cu arma? Întrebă ea brusc, gândindu-se cum reacționa tânărul și temperamentalul bucătar la luptele de pe mare.

— Nu ne putem permite să-l pierdem. Stă jos, în cambuză.

— Înțeleg, rosti ea cu o expresie modificată dintr-odată. Regretând că vorbise cu atâta neglijență, Beau întrebă:

— Aș putea să iau niște pâine și friptură? Recunoștința ta merge până într-acolo încât să mă servești?

Zâmbețul lui era cald și evoca intimitate.

Se luptă cu ea însăși să răspundă, neobișnuită să accepte consecințele sângeroase ale bătăliilor navale. Gândul îi umbla aiurea, către lupta care tocmai se încheiase.

— Ai promis să mă servești cu niște mâncare, îi reaminti el.

— Da, bineînțeles. Ce ți-ai dori?

— Orice, câtă vreme îmi ții companie.

Susan Johnson

Ea îl privi cu atenție. Sunetul molcom al vocii lui o umplea de amintiri — ale altor timpuri, ale acestei mici cabine cu prima ocazie când îl cunoscuse. În acea clipă simți cum o bucurie inexplicabilă îi invadează simțurile. Lui îi plăcea de ea așa cum și ei îi plăcea de el, iar acea fericire putea șterge ca prin farmec orice lucru care o deranja.

— Trebuie să-mi pozezi așa în Minorca, zise ea încet, vrând să prindă pe pânză esența frumuseții lui, virilitatea debordantă, grația zâmbetului, forța nemăsurată emanată de trupul lui tânăr și puternic — iubirea pe care o nutrea pentru el.

— Te avertizez că am de gând să beau o bună parte din zilele cât stăm pe uscat.

— Nu mă voi plânge, răspunse ea amabilă. Un model odihnindu-se ar fi perfect.

În acea clipă Serena înțelese cum reușea el să uite tragedia unei bătălii.

Capitolul 13

Câteva ore mai târziu, după ce echipajul de pe *Siren* ajunsese pe țarm, după ce comandantului britanic din Port Mahon îi fură livrate personal depeșele lui Damien, după ce ordinele pentru repararea iahtului fură date unei companii din fort, Beau o conduse pe Serena într-o mică șaretă pe marginea drumului, către un sătuc izolat de la marginea mării. Pe panta unui deal care străjuia Mediterana se găsea o vilă mică și cochetă, cu fațada plină de stucaturi zugrăvite într-un ocru stins încadrat de azuriu. Numeroasele terase mărginite de flori și alcovuri cu boltă ofereau o priveliște încântătoare. Întreaga construcție semăna cu un palat miniatural înălțat în joacă. De pe țarm, drumul cotea lin printre lămâi și mimoze înflorite, în sus pe deal mireasma îngemănată a florilor și a mării era atât de puternică, încât Serena inspiră adânc și avu senzația că se află în rai.

După ce coborâră într-o curte pavată, centrată în jurul unei fântâni acoperite cu mușchi, Beau dădu jos valizele și o invită pe Serena într-un foaiier pavat cu dale albastre.

— Aici n-avem servitori care să ne deranjeze, nu există obligații oficiale care să ne răpească din timp, e doar pace și liniște, tu și cu mine, și poate o bucătărie bine aprovizionată, zise Beau zâmbind. Mor de foame.

În afară de resturile de la micul dejun al Serenei, el nu mai mâncase nimic din seara precedentă. În plus, fiindcă băuse o cantitate serioasă de coniac, mâncarea devenise acum o cerință fundamentală.

— A cui e casa asta? întrebă Serena, vrăjită de o asemenea bijuterie de vilă.

Cele două salonașe de-o parte și de alta a holului de la intrare erau aranjate și mobilate în mod clar de o femeie. Scara interioară era decorată cu trandafiri sălbatici sculptați, iar lângă

Susan Johnson

casa scării se vedea portretul unei doamne, îmbrăcată după moda continentală de acum două decenii, după aspect în mod clar o englezoaică.

— Gillian a fost o prietenă de-a tatei. A murit tânără și i-a lăsat lui casa — mama zice că motivul a fost acela că el era iubitul ei favorit. În schimb, tata susține că el a fost singura familie, mai mult sau mai puțin, pe care a avut-o Gillian.

— Ce romantic, zise încet Serena, încântată de atmosfera locului. Dar cum a murit?

— Localnicii preferă să spună că de inimă rea; tata mi-a zis că ea a avut întotdeauna o stare de melancolie.

— Pare a fi fost ca o eroină din *comedia dell'arte*.

El o privi întrebător, mânat de pragmarism ca și tatăl lui.

— Cred că era originară din Sussex.

— Poate că atunci când vei fi mai sătul, comentă Serena cu umor, o să apreciezi această *ambiance d'amour*.

Chiar dacă nu-l cunoștea personal pe ducele de Seth, auzise suficiente povești despre Sfântul în timpul cât fusese angajată la familia Totham ca să privească această vilă într-un mod clar romantic.

În scurt timp, Beau pregăti o masă cu ce găsi. Turnând vin în pahare, îi făcu semn Serenei să se așeze la o masă rustică de bucătărie, unde mâncară șuncă rece, pui, măsline și pâine. Aranjamentul simplu o absolvi pe Serena de obligația de a găti și pe el de obligația de a gusta din diverse experimente culinare.

— Să încerc să pregătesc și niște mâncare caldă? întrebă ea, având impresia că e de datoria ei să se ofere ca să gătească ceva mai substanțial. Poate că o să găsesc pe aici și o carte de bucate.

El ridică o sprânceană, prefăcându-se îngrozit și făcu semn înspre paharul propriu.

— Doar mai toarnă niște vin, dragă. Ajunge atât... Dar tu nu mănânci — ce s-a întâmplat?

— Am chef de niște prăjituri.

— Există două feluri în cămară, confirmă el, tăindu-și o altă felie de șuncă.

— Și de ce nu mi-ai spus nimic?

El o privi surprins.

— În principal pentru că nu-ți pot citi gândurile, iar apoi pentru că erai prea ocupată cu studierea *încântătoarelor* dale vopsite din jurul ferestrelor, astfel încât am uitat. Vezi că mai sunt și alte dulciuri acolo, adăugă el, în vreme ce Serena se afla deja la jumătatea drumului către cămară. Dacă tot te-ai sculat, zise Beau, în urma ei, mai adu încă o sticlă cu vin.

Exclamațiile înfundate de plăcere din camera învecinată aduseră un zâmbet pe chipul lui. Beau își hotă în minte să nu uite de dulciuri pe viitor. Când ieși din cămara răcoroasă, săpată chiar în deal, Serena căra o sticlă cu vin sub braț și două platouri cu prăjituri în mâini.

— Sunt absolut minunate, zise ea, radioasă.

— Îmi dau seama, replică el cu bunăvoință, fermecat ca întotdeauna de deliciul pe care îl găsea ea în plăcerile simple. O astfel de recompensă din partea iubitelor lui obișnuite l-ar fi costat cel puțin o bijuterie sau două. Stai, dă-mi voie să te ajut, se oferă Beau, sculându-se de pe scaun și luând din mâinile ei platourile, pe care le puse pe masă.

— Cred că aia e însiropată în sos de rom caramel, rosti Serena, făcând semn spre o prăjitură de formă ovală. Ia uită-te la cireșele astea din marțipan, exclamă ea, luând un fruct de zahăr de pe vârful celei de-a doua prăjitură.

Cu o limpezime de cristal, care i-ar fi țintuit locul pe prietenii lui plictisiți de viață, Beau își dori să oprească timpul în loc. Farmecul și căldura Serenei erau mai mult decât încântătoare. Purta mereu rochiile ei simple, de modă veche, dar care se potriveau de minune cu casa de țară a lui Gillian. Părul ei zburlit sclipea auriu în lumina soarelui care scălda bucătăria: Serena îl privea cu o asmena fericire pe chip, așa cum stătea

Susan Johnson

arătându-i cireașa, încât Beau se gândi la posibilitatea de a rămâne în Minorca pentru totdeauna.

— Încearc-o, îi propuse ea, aplecându-se peste masă și oferindu-i cireașa de marțipan.

— Mai degrabă te-aș încerca pe tine.

— Dar asta poți s-o faci oricând, replică ea firesc, băgând fructa din zahăr în gură.

Brusc, Beau nu mai putu aștepta. Foamea clasică făcu imperios loc unui alt gen de foame.

— Am nevoie de tine acum, zise el încet.

Se sculă brusc, se întinse peste masă, își petrecu mâinile pe sub brațele ei și o ridică și pe ea în picioare, mânat de o dorință de a o poseda care îi făcea nările să freamăte. Înconjurând colțul măsuței, el o cuprinse în sfârșit în brațe și plecă împreună cu ea din bucătărie în fugă, ca și cum îi mai rămăseseră doar câteva minute de trăit.

— Dragă „Gloriosule“, am crezut că n-o să mai ceri asta niciodată, șopti Serena, cu fața ridicată spre el, cu nevoia ei de el dincolo de orice rațiune sau simț — o dorință irezistibilă, dureroasă chiar.

Cuvintele ei i se întipăriră lui Beau în minte în vreme ce urca treptele două câte două, mânat de o dorință nebună.

— Îmi pare rău, murmură el, traversând coridorul spre dormitorul dinspre mare. Lăsa-mi egoismul. O să mă revanșez față de tine.

— Ce bine e să te am înapoi, toarse ea, înțelegând intensă concentrare necesară pentru a face față unui inamic, unei bătălii, propriului echipaj...

— O, da, murmură el, deschizând ca o furtună ușa dormitorului. Sunt aici.

Posedat de dorință, nerăbdător, Beau nici măcar n-o dezbracă pe Serena. Îi ridică doar fusta în sus și o pătrunse instantaneu, ajungând la orgasm aproape în același timp cu ea. Sălbatic, posesiv, fiământ, el o mai posedă o dată înainte de a se descotorosi de hainele lui și ale ei, ca și cum numai o eliberare pur animalică i-ar fi putut șterge amintirea recentelor violențe din minte. Chiar dacă motivele Serenei erau

diferite, ea simțea aceeași nevoie intensă, așa că, înfierbântată, ieși în întâmpinarea lui, vrându-l adânc înăuntrul ei, vrând atingerea lui, apropierea lui, extazul orbitor, neștiind mai mult decât el de ce dorința se hrănea din dorință, știind doar faptul că fiecare nou orgasm o ducea pe culmi tot mai înalte.

Foarte târziu în acea seară, zăcând unui în brațele celuilalt cu simțurile în sfârșit satisfăcute, în vreme ce luna scălda încăperea în lumina ei argintie, Beau zise:

— Îmi faci... ceva... nu știu ce e... dar e al naibii de bine.

— Da, nu-i așa, murmură ea, plimbându-și un deget peste torsul lui bine făcut, gândindu-se la gradele infinite de plăcere despre care știa acum că există pe lume.

Ștergând fruntea ei cu un sărut, Beau întrebă:

— Ți-e somn?

Serena clătină din cap, încălzită de focul interior al satisfacției, simțindu-se ca și cum n-ar mai fi avut niciodată nevoie de somn. Vrând să-și mențină intacte senzațiile din acele clipe, așa cum mulți voiau să mențină întreg un fragil balon de săpun.

— Vrei să înoți?

Nu înotase de patru ani, de la moartea tatălui ei. Răsu-cindu-se ca să se sprijine de pieptul lui, îi zâmbi:

— Mi-ar place la nebunie. Deși mă întrebam... am putea... adică e posibil să... în apă?

El zâmbi incitat.

— Chiar foarte posibil.

— Păi atunci? se miră ea cu o privire provocatoare.

— Vrei să nu-ți întârzii următorul orgasm?

— Ador experiențele noi, toarse ea replica.

Dormiră până târziu a doua zi, pentru că înotul era epuizant în tot felul de moduri noi și încântătoare și ei se întoarseră la vilă aproape în zori. După un prânz ușor, compus din fructe, cornuri și cafea, pregătit de Beau întrucât Serena nu mai fiersese nici măcar apă mai înainte, ea își pregăti pânzele și vopselele pe o terasă cu vedere spre mare. Beau o

mulțumi pozându-i gol pe o banchetă, cu sticla de coniac alături și cu trupul lui bronzat umbrat de o tufă de iasomie căță-rătoare.

Schițând fundalul mai întâi în galben deschis, Serena zugrăvi cerul și marea în tonuri deschise de albastru și verde, desenă zidul acoperit de flori și bancheta, apoi se concentra asupra frumuseții masculine din fața ei.

Lucră fără să scoată o vorbă cam o oră, definind cu grijă curbele grațioase din postura lui lejeră, lărgimea umerilor și forța oaselor lui, ținuta indolentă a capului, sclipirea șuvițelor de păr în razele soarelui. Măinile lui erau puternice, zvelte, având capacitatea de a oferi o plăcere nemăsurată. Îi pictă mâinile cu grijă. Iar când începu să schițeze chipul într-o succesiune de umbre și lumini, cu puritatea structurii osoase, cu nasul drept și elegant și cu gura senzuală, Serena lucra cu febrilitate vrând să surprindă imaginea înainte de schimbarea luminii. Se strădui mult cu ochii, construindu-i din tușe fine ale pensulei, puñând culoare peste culoare, vrând să le redea profunzimea și personalitatea, licărul amuzat, temperamentul donchijotesc fermecător și ademenitor. La sfârșit adăugă și cusăturile de deasupra ochiului drept, o simplă tușă de culoare, dar o amintire, neprețuită pentru ea, a bătăliei navale.

Beau goli o jumătate de sticlă cât ea lucra, întrebând politicios din când în când cât mai dura toată treaba, agitându-se uneori pe loc, schimbându-și poziția, însă îndatoritor, cu o grație neobișnuită pentru un om energic.

— Fața e aproape gata, răspunse Serena la ultima lui întrebare, consolându-l. Acum îți încep corpul. Nu va dura la fel de mult.

— Mă vrei într-o postură erotică? întrebă el cu un zâmbet insinuant.

— Nu dacă vreau să arăt tabloului cuiva.

— Vrei să-l arătj... ca portret?

— Unul anonim, dragă. Asta dacă nu cumva vrei să te afișezi în văzul lumii.

— N-am făcut chestia asta de câțva timp.

— Începem să ne maturizăm, nu? îl tachină ea.

— Un pic, replică el. Ai terminat?

Ea izbucni în râs.

— Stai nemișcat încă vreo cinsprezece minute și după aia pot să continui fără tine.

— Sună cunoscut.

— Taci, rosti Serena. Sunt prea ocupată pentru așa ceva.

Tumându-și o altă băutură, el se așeză la loc cu un oftat. Ca doar peste câteva minute să se ridice brusc.

— Scuze, am nevoie de o pauză.

Ridicându-se, se postă în spatele ei și o supraveghe pe Serena în vreme ce ea continuă să lucreze, definind umbrele de pe picioarele lui musculoase, adăugând o tușă de un ocru stins în-zonele cele mai întunecate, subliniind câte o porțiune cu o linie pierdută galben închis.

— Ești la fel de bună ca Gainsborough, zise el după câteva minute de contemplare. Mai bună decât Reynolds sau Romney. Întrezăresc un viitor profitabil pentru tine.

— Mersi. Ai ochi buni. Reynolds e la fel de plictisitor ca marmurile moarte pe care le copiază.

— Chiar am un ochi bun, nu-i așa? murmură el, apropiindu-se de ea.

Serena simți prezența lui în spate, simți sărutul lui ușor pe ceafă.

— Iar această tânără artistă de pe terasa mea este cât se poate de bună, murmură el.

— Lasă-mă să termin corpul înainte ca lumina să se schimbe, îi ceru ea. La fundal pot lucra mai târziu.

— Nici o problemă.

Se îndepărtă de ea și privi marea.

Însă se întoarse în scurt timp, că un copil neastâmpărat, stând în spatele ei, cu trupul atingând corpul ei, astfel că Serena îi simți erecția.

— Lumina va fi la fel și mâine. (Beau luă pensula dintre degetele ei.) Lasă-mă să-ți arăt priveliștea de pe terasa vestică, unde umbra e mai plăcută.

Lăsând pensula jos, el o luă pe Serena de mână și o conduse pe un șir scurt de trepte către un alcov umbrat unde se găsea o bancă.

— N-ai răbdare, zise ea încet, îndepărtându-se de el ca să admire peisajul.

— În unele privințe, răspuse el, privind-o cum pășește desculță pe marmură.

— În privința sexului, replică ea, întorcându-se spre el.
Beau zâmbi.

— Țsta e doar un aspect.

— Ai fost cuminte prea mult timp.

— O să te bosumfli dacă te răpesc de la munca ta?

— Nu, răspuse ea, inhalând aerul înmiresmat. Prefer întotdeauna să fiu cu tine.

N-avea nici un ascunziș. Pentru el asta însemna farmec.

— Aș putea să mă grăbesc.

— Câtă vreme plăcerea mea nu are de suferit.

El își duse mâna la cap și o privi ușor ironic.

— Te aștepți la satisfacție de fiecare dată?

— De fiecare dată, declară Serena, fluturându-și brațele ca un copil fericit. Altfel va trebui să-mi găsesc un alt partener de dans.

— Care va trebui să treacă mai întâi de pistoalele mele în duel.

— Atunci va trebui să caut un pistolar de primă mână.

— Ești mult prea obraznică. Nu cred că-mi place așa ceva la o femeie.

— Singurul lucru care-ți place ție la o femeie, dragule, este accesibilitatea.

— O calitate de prim rang, într-adevăr. Am menționat și goliciunea? Tu ești mult prea îmbrăcată.

Serena râse și trase de cordonul veșmântului cu care era acoperită, după care își deschise brațele spre el.

Beau o privi o clipă, șocat de abandonul ei, întrebându-se cum supraviețuise ca o roabă atâta vreme în casa Totham. Era bucuros că se eliberase pentru el.

Iar când se aplecă și o trase la pieptul lui și o ținu acolo, Beau crezu pentru o clipă că o aude pe Gillian urându-i bun venit în casa ei.

— Hai să rămânem aici pe vecie, șopti Serena, cu bărbia îngropată în pieptul lui.

— Am putea dacă s-ar opri războiul.

— Atunci să stăm *multă* vreme.

— Da, rosti el, deși știa cât de presante erau ordinele de a ajunge la Palermo. Spune-mi ce-ai vrea să faci.

— Să fac dragoste cu tine și să pictez. Paradisul pe pământ.

— Lasă pictatul pentru genul meu de paradis.

— Ești obsedat.

— Da, de tine.

O sărută ca și cum n-ar mai fi sărutat niciodată o femeie, cu afecțiune profundă, cu o plăcere lipsită de orice pasiune, cu o atracție ciudată, de care era el însuși surprins.

— Te-ai gândit vreodată să ai copii? întrebă ea învăluită de dulcea senzație a aceluia sărut gingaș.

Instantaneu, simți Beau un fior rece parcurgându-i șira spinării.

— Poate... peste foarte multă vreme, răspunse el.

— Te-am alarmat?

Serena sesizase brusca rezervă din vocea lui.

— Nu, dar lasă-mă să găsesc bureții. N-am în plan să devin tată astăzi.

Serena ședea tolănită pe banchetă când el se întoarse, cu trupul emanând o lumină palidă în umbra încărcată de miresme.

— Îmi pare rău că te-am făcut să intri în panică.

— Nu e panică.

— Teamă?

— Asta e, rosti ei cu un zâmbet. Aș fi un tată cumplit și un soț și mai groaznic.

— E un avertisment?

Ochii ei sclipeau amuzați.

— Putem să schimbăm subiectul? Are un efect neplăcut asupra libidoului meu.

— Ca o nouă formă de contracepție?

— Exact. (Așezându-se lângă ea, Beau se lăsă pe spate. Puse punga cu bureți pe burta ei și zise): Nu cred că pot să fac.

— Atunci trebuie să te relaxezi, să te ispitesc sau amân două, îl provocă ea, apucând punga și desfăcând șiretul. Lua unul din bureții pe care îi tăiasse astfel încât să se potrivească înăuntrul ei și îl ținu ridicat, ca el să îl vadă. Ce-ar fi să urmărești asta, propuse ea, ca să te liniștești. Acum fii atent, dragule. Iau acest burete poros, continuă Serena cu un zâmbet, și îl pun aici. (Degetele ei se strecurară în vagin și presă buretele în sus.) Vrei să verifici dacă a ajuns la capăt? Întrebă ea încet.

Beau o privi o clipă, măsurându-i trupul. Clătină din cap.

— Trebuie să beau ceva.

— Ai nevoie de curaj?

— De o întârziere.

— Am impresia că niciuna din doamnele tale nu te-a întrebat de copii?

— Nu.

Era îngrozitor de serios, de grav chiar. Serena fu uluită de schimbare.

— Ce-ar fi să-ți aduc coniacul? Întrebă ea, ridicându-se de pe banchetă. Și nu-ți mai face griji. Nici eu nu vreau un copil. (Zâmbetul ei era plăcut, confortabil.) Am pus întrebarea doar din curiozitate — fără alt motiv.

— Bine, replică el, însă fără a-i întoarce zâmbetul.

Se răzgândi însă un pic mai târziu, când ea reapăru în raza lui vizuală. Pe chipul lui străluci un zâmbet larg, apre-

ciativ, care îi șterse și cea mai mică urmă de încruntare de pe chip.

— Asta e ideea ta despre ispită?

— Băutură, goliciune și dulciuri. Cum să greșești?

Serena se opri la câțiva pași, cu sticla de coniac pe jumătate ridicată spre el în chip de salut, cu paharul lui în cealaltă mână. Două cireșe de marțipan multate pe sfârcurile sânilor sclipeau strălucitoare în contrast cu pielea ei albă — ca niște ornamente delicioase pentru sânii ei plini.

— Întrebarea e ce ar trebui să fac acum mai întâi, roști el, jucăuș.

— Ți-a trecut dispoziția de eunuc?

— Roșul aprins e foarte atrăgător, declară el politicoș, cu un surâs viclean care spunea altceva.

— Mi-am zis că poate îți plac cireșele. Ți-am spus că sunt înmuiate în coniac?

— Ce femeie inteligentă, murmură el.

— Și el te aprobă, roști ea încet.

Beau furișă o privire spre erecția lui.

— Marțipanul se numără printre favoriții dânsului.

— Trebuie să bei ceva înainte de a mă atinge.

— Nu zău, roști el leneș.

— Dacă vrei tot tacâmul, lord Rochefort, ți-aș recomanda.

— Am auzit fraza asta de nenumărate ori prin bordelurile din toată lumea. (Vocea lui părea din nou prudentă.) Cât mă va costa povestea asta?

— Nișic din ce nu-ți poți permite. Doar folosirea lui, roști ea cu blândețe, făcând semn cu paharul gol înspre penisul lui complet ridicat. Un pahar. Ce rău îți poate face când ai golit deja cea mai mare parte a sticlei ăsteia?

Turând băutură în pahar, Serena îi întinse obiectul.

El ezită o fracțiune de secundă, vigilent acum după atâtea femei care voiau de la el lucruri pe care el n-avea chef să le ofere.

— N-am cum să-ți fac rău, zise Serena.

Susan Johnson

— Da și nu, murmură el, luând paharul.

Ar fi fost mult prea puțin periculoasă dacă el ar fi vrut se descotorosească de ea după două zile, în bunul lui obicei.

— Acum bea.

— E otrăvit?

— Cu dragoste, toarse ea, zâmbind.

— Ce fel de dragoste?

— Sexuală.

Beau surâse imediat într-un fel cald și familiar.

— În sănătatea ta, *mademoiselle*, rosti el cu voce mătăsoasă, ducându-și paharul la gură.

— Acum mi se permite să te ating? îl tachină ea.

— Ești invitata mea, zise el cu o fluturare a mâinii și dispoziția sufletească radical schimbată.

Când ea încăleacă peste șoldurile lui și îi zâmbi o clipă mai târziu de foarte aproape, el atinse cu delicatețe sfârcurile modelate în marțipan și zise:

— Desertul.

Sprijinindu-se de spătar, Beau își bău relaxat coniacul savurând priveliștea și aroma trupului Serenei, întinzând mâna să o atingă ușor, cu degetele mângâind sânul umflat, alunecând în sus spre scobitura caldă din spatele urechii, coborând pe maxilar și plimbându-se peste buze.

— Ai putea aduce un eunuc la orgasm, șopti el, mângâind buza de jos a gurii ei.

— Credeam că s-ar putea să fiu nevoită s-o fac.

— Un acces temporar de groază.

— Iniăturat.

— O, da, icni el răgușit.

Serena îi putea simți erecția pe spate, pielea fierbinte și catifelată frecându-se de pielea ei în ritm ușor. Iar când se aplecă să ia paharul lui gol, penisul lui Beau alunecă senzual între fesele ei.

— Și-acum, desertul, murmură ea, așezând paharul jos și ridicându-și ușor sânul astfel încât cireașa de un roșu aprins șterse gura lui. Să nu te grăbești... șopti ea, toropită de dorință.

El se conformă. Supse cu încetineală și finețe bomboana dulce, apoi linse tot siropul rămas pe sfârcuri, plimbându-și limba în sus și în jos printre sânii ei sumețiți, acordându-le aceeași atenție în mod democratic și echitabil, și atât de senzual, încât Serena se înfioră brusc, cotropită de orgasm.

— Ești așa de simplă, o tachină el, plimbându-și limba pe sub sânul ei, înainte de a se lăsa pe spătarul banchetei. Și de sigură.

Ochii ei erau închiși. Aerul avea o atingere mătăsoasă pe pielea ei încinsă, iar corpul îi vibra și îi tremura ca un zumzet de albine într-o zi fierbinte de vară. Serena se întrebă ușor alarmată dacă avea să se sature vreodată de el. Apoi mintea ei înregistră vorbele lui.

— Sigură? întrebă ea, deschizând ochii.

— Nu poți rămâne gravidă făcând asta.

— Ești obsedat.

— Bineînțeles că da, bombăni el — discuțiile despre copii și dragoste îl împungeau ca un spin în creieri.

Reveria Serenei fu întreruptă de un mic acces de iritare.

— Dar n-am *intenția* să mă mărit cu tine.

— Am mai auzit asta.

— Nu-mi pasă ce-ai mai auzit, i-o întoarse ea. Așadar nu mai facem dragoste? Asta vrei să spui?

— Isuse, Serena, liniștește-te.

— Găsesc că e o ofensă să fiu comparată cu toate femeile care s-au cramponat de tine în trecut. Și nu vreau să fiu penalizată pentru păcatele lor.

— Penalizată? (Cuvântul rămase suspendat între ei.) Detectez cumva un citat aici?

— Nu, presupun că nu, dar...

— Doamne, izbucni el zâmbind, am intrat în rai. Vrei să te regulezi și mai mult?

— Habar n-am de acest *mai mult*, dar... în fine... nu poți aștepta să prind gustul acestei mâncări delicioase și apoi brusc, să n-o mai mănânc.

— Convinge-mă.

În ochii lui se citea amuzamentul.

— Adică?

— Nu știi dacă mai am chef să fac dragoste, îi explică ea.

— Vorbești serios?

El își arcui sprâncenele și dădu din umeri.

— Beau... începu ea cu aprindere.

— Probabil că m-ai putea face să mă răzgândesc.

Vorbele lui rostite târăgănat aveau o dulceață aparte.

— Aha. (Un mic sunet de revelație. Apoi ea zâmbi, își arcui spatele și se întinse ca o pisică.) Lasă-mă să mă gândesc la ceva. Ceva sigur, adăugă ea cu delicatețe.

— Câtă vreme ești fericită, vrei să spui, replică el schițând un zâmbet.

— Nu-i ăsta scopul? (Privirea Serenei întruchipă virtutea inocenței.) Acum, dacă te-ai lăsa un pic în jos, zise ea, bătând cu palma ușor bancheta, o să continui să-mi caut fericirea.

Când Beau se lăsă în jos pe banchetă, Serena se ridică în genunchi și zise:

— Privește în sus.

El chicoti când se uită în sus spre sexul ei care aproape că îi atinge fața.

— Astea sunt pentru mine? întrebă el amabil.

— Sunt doar două.

— Văd, și foarte drăguțe. (De labiile ei stăteau lipite două cireșe din marțipan.) Dacă vrei să le gust, trebuie să vii mai aproape, șopti Beau.

Ea se conformă și el făcu ce promisese. În umbra alcoolului se făcu dintr-o dată cald când el începu să lingă și să guste dulceața îngemănată a Serenei Blythe și a fructelor din zahăr. Orgasmul cotropitor care o cuprinse pe Serena îi încinse trupul până în creieri. Beau trebui să o ridice ca să nu se prăbușească peste el.

— Mă bucur, îi zise el când ea îi mulțumi.

Ceva mai târziu Serena se apucă să-i lingă trupul în locul pe care stătuse. Marțipanul se lichefiase și apoi o luase în jos pe trupul lui. Urmă și ea același drum, ajungând cu buzele dincolo de buric, până la baza penisului rigid.

El își opri respirația o secundă când buzele ei atinseră vârful turgescent. Într-o fracțiune de secundă hotărî că celibatul durase prea mult — cel puțin cinci ore — și atunci Beau o ridică pe Serena, o rostogoli sub el și, nemailuând seama la consecințe, procedă după cum era obișnuit să procedeze.

Intră în ea cu ușurință și avu sentimentul că revine într-un cămin părăsit de prea mult timp.

— Mulțumesc, zise ea din nou, într-o șoaptă care îl excită și mai tare.

Recunoștința ei inocentă și nevoia de el îl vrăjeau, în vreme ce foamea ei de sex și de el reprezentau un afrodisiac.

Serena era la mila lui, primind tot ce-i dădea el. Numai că Beau nu era deloc sigur că apetitul lui avea un grad mai mic de dependență. Hotărâse deja să rămână în acel loc până la limita maximă a timpului permis pentru livrarea depeșelor. Iar în acele clipe de indiferență față de o posibilă paternitate, în vreme ce plonja și se scufunda tot mai profund în adâncurile Serenei, Beau începu să se gândească chiar la soluții alternative de trimitere a mesajelor la Palermo.

În acea clipă ea șopti:

— Am nevoie de p... ta în mine tot timpul.

O asemenea viziune erotică șterse totul în afara febrei senzațiilor din mintea lui.

Capitolul 14

În același timp în care Serena îl picta pe Beau, un curier depuse poșta pe biroul mare de la intrarea din Casa Seth. Ușa se închise tăcută în urma lui, iar ducele și ducesa de Seth își zâmbiră unui altuia peste vraful de hârtii. Afară cădea o ploaie ușoară iar ferestrele erau inundate de stropi de apă. Biroul unde Sinjin și Chelsea studiau rapoartele despre stocul lor de cai pursânge era luminat de lămpi. Vânzarea de a doua zi, de la Tattersalls' includea câteva exemplare cabaline promițătoare.

— O scrisoare de la Damien, anunță Sinjin, ridicând o foaie împăturită din maldărul de corespondență. Și uite una și pentru tine de la Jane Maxwell, adăugă el, dându-i plicul lui Chelsea peste biroul acoperit cu piele verde. Vrei să vezi invitațiile acum? (Văzând refuzul ei, dădu câteva misive la o parte și continuă să trieze poșta.) De ce ne scrie Edward Dufferin?

— Presupun că despre vreo petrecere la vânătoare, murmură Chelsea, strecurând un mic cuțit de argint sub sigiliul de ceară de pe scrisoarea lui Jane. Știai că Vivian e din nou la Londra?

Sinjin își înălță privirea din scrisoarea deschisă a lui Damien.

— Din nou? Câtă vreme nu trebuie s-o văd, nu-mi pasă unde e. Din punctul meu de vedere, e cu atât mai bine pentru Damien. Păcat că nu va divorța de ea, murmură el. Damien spune că Beau s-a oprit în Lisabona. Știai că plănuiește așa ceva?

— Nu mi-a spus nimic. Și Jane e la Lisabona, observă Chelsea, citind primele rânduri ale scrisorii ei. Credeam că ea și Tom sunt încă la Hammond Hill.

— I s-a dat o misiune la ambasada din Lisabona luna trecută, zise Sinjin, parcurgând în fugă uluitorul mesaj al lui Damien. Ia ascultă aici, dragă. Se pare că Beau a îndrăgit o tânără domnișă și vrea să danseze cu ea diseară... adică acum șase — nu, șapte seri, adăugă el, verificând data de pe scrisoare. Damien pare alarmat sau îngrijorat, nu-mi dau seama prea bine; mai spune că fata asta călătorește cu Beau spre Italia.

Chelsea se opri din lectură și înălță surprinsă sprâncenele. Faptul că fiul ei pierduse un pariu celebru era mai puțin important decât faptul că avea o femeie la bord pe *Siren*.

— Nu detestă prezența femeilor în călătoriile pe mare?

— Așa știu și eu, răspuse, oarecum ironic, Sinjin. Damien descrie această întruchipare a feminității în termeni extaziați și Beau trebuie să fie de acord cu el dacă a primit-o la bord pentru întreaga călătorie.

— Cine e?

— O oarecare domnișoară Serena Blythe din Gloucestershire. Damien mai spune că e o fată săracă, deși eu cred că finanțele ei stau bine acum dacă l-a fermecat pe Beau.

— Ce cinic ești, dragă. Vrei să spui că e o vânătoare de zestre?

— După prima impresie, da.

— Și după a doua?

Pe chipul lui frumos înflori un surâs.

— O femeie atrăgătoare cu imaginație.

— Deci nu crezi că o fată bine crescută l-ar putea fascina pe fiul nostru.

— Cred că el are aversiune față de fetele de familie bună. De vină e și vârsta lui. Când ai douăzeci și doi de ani, e bine să eviți tinerele dornice de măritis.

— Asta ar fi cel mai dificil lucru la bordul lui *Siren*.

— Da, nu-i așa? replică încet Sinjin. Un mic complot bine gândit de domnișoara Blythe.

— Ca al meu când te-am întâlnit pe tine.

Susan Johnson

— Propunerea ta avea o anumită... ăă... valoare de șoe, răspuse Sinjin, amintirile aducându-i un zâmbet pe chip.

— Poate că e nevoie de o inspirație extraordinară ca să captezi atenția Sfintei Perechi, murmură Chelsea, cu ochii mijii. Trebuie să i se acorde credit domnișoarei Blythe pentru îndrăzneala ei.

— Bănuiesc că s-a dovedit puternică pentru tânărul nostru fiu neîmblânzit. Deși n-am nici o îndoială că această domnișoară va fi de domeniul istoriei când el se va întoarce.

— Tu nu m-ai uitat pe *mine*.

— Dar, dragă, în toată lumea e una singură ca tine, murmură el cu voce afectuoasă.

— Mi-ai rezistat luni de zile.

— Până ce m-ai convins cu o doză de cantaridă.

Zâmbi amintindu-și cum îi strecurase ea afrodisiac în coniac în acea noapte petrecută la Casa Seth.

— Imaginația nu e o trăsătură întâlnită exclusiv în Gloucestershire, dragă.

— Fapt pentru care mă consider cel mai fericit dintre bărbați. Ce păcat că Damien n-a avut același noroc. Numai că, murmură Sinjin, amintindu-și felul de a fi al fratelui său, el a fost întotdeauna prea amabil cu femeile.

— Spre deosebire de tine.

Ducele ridică din umeri în semn de scuze sau de indiferență, realist în privința trecutului și a femeilor care se perindaseră prin el.

— Eu căutam altceva.

— Știu ce căutai tu, dragă, ca și restul Angliei, de altfel. Crezi că Damien a fost vreodată îndrăgostit de Vivian?

Sinjin privi o clipă afară pe fereastră, ca și cum ar fi încercat să-și amintească.

— Când Damien s-a însurat, noi doi nu eram foarte apropiați, răspuse el într-un târziu. Nu sunt sigur.

— Presupun că n-a existat nici o îndoială că Vivian voia să pună mâna pe averea lui Damien.

— Nu s-a măritat din dragoste, o întoarce Sinjin, pe un ton în care se citea cu ușurință disprețul față de cumnata lui. Să sperăm că Damien va divorța de ea cândva. De această dată a *adăugat* numele Emmei la sfârșitul scrisorii. Dar poate că e doar o dovadă...

— Chiar așa? Arată-mi!

— ...de curtoazie, încheie Sinjin fraza, dând foaia de hârtie nevestei sale.

Ea îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Damien nu e recunoscut pentru spontaneitatea lui. Măi să fie, exclamă ea, privind semnătura și zâmbind larg. Cred că ar trebui să-i anunți pe avocații familiei să înceapă să adune sprijin în Parlament^{VII}.

— la dă-mi să mă uit din nou. Hmm. (Privirea lui scrută semnătura ca și cum ar fi vrut s-o determine să vorbească.) Dacă ai dreptate, atunci ar cam fi timpul, rosti el, lăsând scrisoarea jos. Cu băieții mari, departe de casă, de ce să nu-și îngăduie puțină fericire. În plus, îmi place Emma. E o fată bună pentru el.

— *Toată lumea* ar fi mulțumită dacă s-ar însura cu Emma. Cu toate astea, ar trebui să renunțe la viața de diplomat — nu prea cred eu că se acceptă un divorț în străinătate.

— Poate că Vivian are un accident și moare, murmură Sinjin.

Chelsea făcu ochii mari o clipă, după care se uită muștrător la soțul ei.

— Nu face glume proaste, Sinjin.

— Cine glumește? replică el leneș.

— Chiar dacă mulți oameni ar fi de acord cu tine, recunosc eu ea, n-ar fi corect.

Sinjin coborî puțin pleoapele.

— Iar eu am fost întotdeauna preocupat de corectitudine.

— Sinjin!

— Gata, gata, nu mai fac. Promit, zise el imediat, zâmbind. N-are de ce să se teamă de mine câtă vreme nu-mi stă

pe aproape. Dincolo de asta nu pot garanta nimic. E suficient de corect?

Deși erau căsătoriți de ani de zile, Sinjin își iubea soția mai profund acum decât în tinerețe. Tocmai de asta, n-avea decât gând să ofenseze firea ei îngăduitoare, chiar dacă cruzimea lui Vivian merita o răsplată pe măsură.

— Presupun că Damien e suficient de matur ca să se descurce singur cu nevastă-sa.

— Probabil că așa simte și el, dragă, chiar dacă tu nu dorești altceva.

— Nu trebuie să te uiți la mine, replică el, cu privirea astăzi îngrijorată și alarmată. O să am grijă cum mă comport.

Intenționa însă să se ducă la avocați dis-de-dimineață a doua zi. Nu strica să fie totul aranjat dacă Damien avea să se descotorosească în sfârșit de nemernica aia de soție a lui.

— Doamne, și Jane l-a văzut pe Beau, remarcă Chelsea descifrând scrisul înflorit al lui Jane Maxwell. E mai discret decât Damien. Spune doar că s-a întâlnit cu Beau și cu domnișoara Blythe lângă atelierul unei croitorese.

— A... deci domnișoara din Gloucestershire e mult mai bine îmbrăcată acum. Îmi imaginez că are și niște bijuterii noi.

Sinjin era familiarizat cu tinerele care știau cum să-și adune mici averi din distracții. Vizitele făcute de el în tinerețe la croitorese și la bijutieri reprezentau întotdeauna un subiect de discuții aprinse între el și bancheri.

— Tom și Jane au fost și ei la ambasadă în seara când a dansat Beau, zise Chelsea. Iar domnișoara Blythe purta o rochie ametoitoare — Jane spune că avea o superbă culoare trandafirie.

— Menționează cât a costat? întrebă sardonice Sinjin.

Nevastă-sa se uită la el cu reproș.

— Jane ne dă de știre doar, politicoasă, că fiul nostru e mai vrăjit decât de obicei.

Domnișoara Blythe trebuie să fie foarte bună la pat, gândi Sinjin. „Vrăjit“ nu era cuvânt pentru un bărbat.

— Însă nimeni nu i-a mai văzut după aceea, continuă Jane, iar acum *Siren* a plecat din port.

Pricepând ce atracție extraordinară trebuia să fi exercitat pentru ca fiul lui să renunțe la un pariu, Sinjin își spuse că domnița voise probabil tare mult să danseze — și știa cum să fie convingătoare. Poate că era bine să-i pună pe avocați să facă o inspecție și prin trecutul acestei domnișoare Blythe.

— Sper *cu adevărat*, zise el, ușor îngrijorat dacă se gândea la cât de mult timp vor avea, Beau și această femeie, de petrecut împreună până la Napoli, că nu vom deveni bunici în curând.

Un copil însemna un mijloc puternic de negociere.

— Crezi că Beau are intenții serioase cu această femeie? Chelsea își privi soțul cu interes.

— Cred că femeia are intenții serioase în privința lui, ceea ce mă îngrijorează și mai tare. O să-i scriu lui Damien să-mi trimită și alte detalii.

— Poate că Beau a găsit femeia pe care să o iubească.

— N-aș paria pe iubire, indiferent cine ar fi cucoana. Însă nu mi-ar plăcea ca el să fie escrocat de cine știe ce femeie calculată.

— Seamănă prea mult cu tine, dragă — e lipsit de scrupule cu femeile. Mă îndoiesc că există vreo femeie care să-și calculeze accesul în inima lui, comentă Chelsea, sperând că domnișoara Blythe nu-și deschisese porțile afecțiunii, căci legăturile lui Beau erau întotdeauna scurte. Dar dacă tot vorbim de calcule, continuă ea încet, am o mărturisire de făcut.

— Să nu-mi spui că ai invitat-o deja pe Vivian aici.

— Nu.

— Slavă Domnului.

— E ceva... mai personal.

— Ți-ai depășit bugetul. (Sinjin zâmbi.) Nu-mi pasă, o știi. Îi spun lui Berkley să suplimenteze suma.

— Nu-i vorba de bani.

— Ai cumpărat mânza arabă pentru care ne-am certat.

— Ar fi trebuit s-o fac, dar n-am făcut-o și acum Kenda are mîna. E vorba de altceva. Ții minte noaptea aceea din Oakham cînd am hotărât să rămînem în han în loc să călărim înapoi spre cabana de vînătoare?

— Da. Cu mare plăcere.

Ochii lui se încălziră de amintiri.

— Cât de mult ții tu să nu mai ai copii?

— Ce vrei să spui?

Sinjin dădu brusc hărțile la o parte, ca și cum avea nevoie de spațiu în fața lui pentru a înțelege implicațiile între bării ei.

— Spune-mi.

Chelsea îl urmări atentă.

— Nu vreau să-ți riști viața. Unele femei pot naște în fiecare an, altele nu. Tu *nu* poți.

Chelsea pierduse primul lor copil, iar ultima sarcină fusese destul de dificilă.

Inima ei bătea mult prea repede. Cînd vorbi, Chelsea o făcu pe un ton stins.

— În acea noapte la Oakham n-am folosit burete.

— M-ai mințit?!

Tonul lui rece se potrivea cu privirea.

— Totul era încins. Nu gîndeam rațional în acele clipe...
Îmi pare rău.

El inspiră adînc, sfredelind-o cu privirea.

— Ești însărcinată?

Ea dădu din cap, incapabilă să răspundă teribilei acuzații din ochii lui. Apoi rosti, foarte, foarte încet:

— Vreau să fii fericit în privința asta.

— Nu, mărâi el.

Inspirînd adînc, se agită pe scaun și își trecu nervos degetele prin părul negru. *Un copil!* Groaza îi inundă simțurile. Se ridică brusc în picioare, făcu doi pași, se opri, apoi se răsuci pe călcăie.

— Isuse, Chelsea, rosti el incredul. Isuse! (Privind-o, cu mintea înfierbântată, nu se putea gândi decât la pericolul prin care trecea ea.) Aș fi găsit o altă cale de a te mulțumi în acea noapte. De ce nu mi-ai spus?

— De această dată n-am să mai călăresc, promise ea în grabă, și nici n-am să mai fac antrenamente cu caii. Dacă n-aș fi participat la curse atât de târziu poate că n-aș fi avut probleme la nașterea cu Sally.

— N-ai de unde să știi. Poate că asta n-a avut nimic de-a face cu călăria, replică el, încruntându-se. Crezi că vreau să te pierd? (Zguduit, lovit în adâncul ființei lui, Sinjin întreabă): Ești sigură? Nu te poți înșela?

— Sunt sigură, rosti Chelsea amărâtă vorbele. Dar Sally are cinci ani acum, Sinjin. *Mi-ar place* să am un alt copil.

El se întoarce și se îndepărtă. Se postă nemișcat în fața ferestrei și privi încordat spre piața măturată de ploaie. Ramurile golașe ale copacilor păreau negre și ude pe fundalul cenușiu al cerului. Atmosfera melancolică se potrivea cu știrile primite.

— N-ar fi trebuit să fie doar decizia ta, rosti el, punându-și palamele pe geamul rece și întrebându-se cum avea să supraviețuiască dacă o pierdea pe Chelsea.

— N-am plănuit-o dinainte. N-am fi rămas acolo dacă vremea ar fi fost mai bună. Îmi pare rău, nu m-am gândit... Îmi pare rău, șopti ea.

Oare de ce nu era și el mulțumit așa cum era ea?

— O naștere în septembrie, murmură el înspre piața de afară.

Își amintea de acea noapte de la han. Ninge tare afară.

— Vrei copilul?

Întrebase cu voce prea mică pentru a fi auzit, așa că se întoarce și repetă întrebarea cu voce mai tare.

— Nu mă întreba asta cu o privire atât de rece în ochi. Faptul că el îi putea răpi plăcerea și bucuria o făcea pe

Susan Johnson

Chelsea să se irite cumplit. Nu-mi pasă ce crezi tu, adăug ea cu aprindere. Eu sunt fericită.

— Vreau să angajezi moașe. Le vreau aici mâine, zise el scurt, că și cum ea nici n-ar fi vorbit. Și nu-ți permit să mă căiărești.

— Să nu îndrăznești să-mi dai mie ordine. (Sculându-se de pe scaun, Chelsea îl privi mâniaoasă.) Când vei fi capabil să gândești logic în privința asta, atunci să vii ca să discutăm.

După care se întoarse ca să plece din încăpere.

Furios, Sinjin alergă după ea, o prinse de braț și o răsuc pe călcâie înainte ca ea să apuce să facă câțiva pași. Ochii lui ardeau de furie.

— Cum dracu să gândesc logic! izbucni el. Ai putea să mori în septembrie! Spune-mi cum să dau gândul ăsta la o parte, să zâmbesc și să-ți spun că sunt fericit, zise el, îmbufnat.

— Mă doare, sâsâi ea, cu două pete de culoare îmbujorându-i obrazii.

Mâna lui slăbi strânsoarea și un mușchi îi tresări pe obraz.

— Nu pleca.

Rămaseră despărțiți. Între ei domnea o tensiune aproape palpabilă.

— E singurul lucru care mă înspăimântă, zise el. (Se simțea cumplit de neajutorat — un bărbat cu o asemenea forță și o asemenea bogăție.) Vreau cel puțin să reduc riscurile la minimum.

— Și eu vreau să te bucuri pentru noi, șopti Chelsea, purtând în pântec copilul lor.

El expiră profund și se uită în sus la tavan, la un duce de Seth din alte vremuri, portretat alegoric triumfător în trăsura lui, în drum spre rai. O imagine nefericită pentru dispoziția în care se afla el. Privirea i se întoarse brusc spre soția lui, pe care o iubea mai mult decât propria lui viață.

— Acum nu pot să fiu fericit, declară el, vrând să ia înapoi acea noapte petrecută în Oakham.

— Ai putea măcar să încerci? întrebă ea cu blândețe, atingând mâna lui puternică.

Iubirea lor era rară într-o lume a privilegiilor, unde căsătoriile se aranjanu din rațiuni financiare și prin influență politică.

Degetele lui strânseseră cu forță mâna ei, făcând-o pe Chelsea să scâncească ușor.

— Dacă încerc să mă adaptez la situație, o să ascuți de moașe?

— Câte moașe? se interesă ea, schițând un zâmbet.

— Câte pot găsi.

Zâmbetul lui era încă trist.

— O să încerc, promise ea.

— Dacă ții se întâmplă ceva...

— Taci, o să înfricoșezi copilul.

Sinjin vizualiză copilul pentru prima dată în acea clipă. Chelsea avusese săptămâni de zile la dispoziție ca să se obișnuiască cu ideea.

— Sally va fi geloasă.

— Pe tine te place cel mai mult. Va trebui să petreci mai mult timp cu ea.

— Nell va fi supărată, bineînțeles. Va întreba cum i-am putut face așa ceva? (Gura lui se strâmbă într-un rânjet la gândul care îi trecuse prin minte.) Iar Jack...

— Va ignora totul. (De fiecare dată când vorbea despre copil, Chelsea simțea o dragoste copleșitoare pentru el.) Cel puțin indiferența lui Jack e preferabilă resentimentelor, zise ea, iar pentru Nell am putea angaja un nou maestru de dans italian. Orice fată uită de toate când lângă ea e un tânăr drăguț.

— Câtă vreme *tu* nu te vei uita la el.

— Sunt convinsă că o matroană cu patru copii nu va intra în raza lui de interes.

— Tot nu-ți dau voie să te uiți, rosti el abrupt.

La treizeci și unu de ani, Chelsea era una din cele mai frumoase femei din Londra. Iar Sinjin atrăsese la pat destule femei măritate în trecut ca să știe că maternitatea nu împiedica aventurile amoroase.

— Bine, dragă, murmură ea dulce. Crezi că acest a cincilea copil ar putea să le oprească în sfârșit pe unele din femeile care încearcă din răspuțeri să-ți câștige favorurile?

— Care femei?

Privirea lui era intenționat lipsită de expresie.

— Cele care încă îți mai trimit bilețele de amor.

— Pims are ordine stricte să le arunce la gunoi.

Sinjin știa. Cum să nu? La patruzeci și unu de ani, continua să atragă orice privire prin grație și frumusețe.

— Atunci m-am calmat.

— Așa și trebuie când ai un soț credincios.

— Ceea ce e o raritate, știu. Îți mulțumesc pentru asta.

— Acum trebuie să fii atentă să nu-ți asumi nici un fel de riscuri. (Degetele lui își întăriră strânsoarea din pricina fricii care îi pusese stăpânire pe gânduri.) Promite-mi.

— Promit.

— Fără călărie.

— Fără călărie.

— Și drumuri cu trăsura doar pe străzi bine întreținute.

— Da, dragă.

— O să duc armăsarul tău la Enfield.

— Zău, nu e necesar.

— Ba da, o contrazise el cu fermitate. Și n-ar trebui să mai mergi pe jos. Te car eu în brațe.

Chelsea izbucni în râs văzând expresia lui de îngrijorare.

— Te rog, dragul meu, mă simt foarte bine. Însă după ce se naște copilul, poți să-l cari sau s-o cari în brațe cât poțfești.

— Prefer să te car pe tine.

— Știu, șopti ea, mângâindu-i mâna. Acum vrei să mă duci spre dormitorul nostru? Am o poftă nebună de sărutări.

— Doar de sărutări, o avertiză el, iritat de fragilitatea ei.

— Bineînțeles, minți ea. Brusc mă simt atât de obosită... iar tu ești atât de puternic, toarse Chelsea, și n-am mai făcut dragoste tocmai de azi-noapte.

— Nici n-ar fi trebuit să facem.

— Dar am făcut și vezi... n-am nimic.

Îl sărută în vreme ce el o căcă în brațe de-a lungul coridorului. Servitoarele chicotiră și se îmbujorară la trecerea lor, însă ducele de Seth nu le auzi, imun la vederea servitorilor într-o casă în care personalul număra optzeci de persoane. Nici Chelsei nu-i păsa, căci simțurile ei erau deja încinse de dorință.

Scrisoarea iritată a lordului Dufferin rămăsese nedeschisă pe birou.

Numai că ducele și ducesa de Seth știau deja prea bine că fiul lor cel mai mare era un impulsiv și avea un temperament vulcanic.

Capitolul 15

În vreme ce *Siren* naviga liniștit spre Napoli, Bonaparte se învârtea prin Malmaison și Tuileries împreună cu Duroc, Lauriston și Bourrienne, pregătindu-se pentru marșul asupra Italiei. În Dijon se constituia Armata Rezistentă, din unități transferate de pe tot cuprinsul Franței. Chamberlhac de Lambespin, un fost ofițer regal în vârstă de patruzeci și șase de ani, porni din Paris ca șef al Diviziei Întâi. Trupele lui Watrin veniră din Nantes. La ele se adăugară oamenii lui Loison din Rennos și divizionul Chabran. Din Indiile de Vest veni Bondet, originar din Bordeaux, pentru a prelua comanda batalioanelor formate din trupe experimentate dar și din noi recruți. La Lyons se înjgheba artileria și intendența.

Generalul Dupont fusese făcut șef de stat major pentru Berthier, în vreme ce Macdonald fusese avansat la gradul de general-locotenent. Generalii Victor, Duhesme și Lannes fuseseră promovați la gradul de general-locotenent. Aghiotantul Primului Consul, Marmont, conducea artileria, iar Marescot, inspectorul general al armatei lui Napoleon, comanda trupele de ingineri.

Sosirea lui Murat la cartierul general din Dijon fu o ocazie de sărbătoare generală. Era un tânăr curajos și inteligent, având în același timp o căsnicie fericită cu Caroline, sora Primului Consul. Ca ajutor, Murat îl avea pe generalul d'Harville și 2300 călăreți comandați de Champeaux și Kellermann, fiul învingătorului de la Valmy.

Tot la Dijon veniseră o mulțime de actori și muzicieni, circul ambulant „Franconi” cu trupa lui, precum și Garnerin — acrobatul cu balonul său. Trupele încartiruite în regiune se distrau de minune. În castele se organizau mereu baluri, iar toți tinerii ofițeri debordau de veselie și optimism. Doar în câteva

Nu vreau să mă mărit!

.....
săptămâni, Napoleon avea să provoace soarta și 60.000 de soldați vor invada Italia.

Iar când totul era pregătit, Napoleon avea să părăsească Parisul pentru a comanda personal Armata Rezervistă.

Capitolul 16

În prima săptămână din martie, când *Siren* ancoră portul Palermo, orașul era rece și aglomerat. Cu greu se putea găsi găzduire acolo după ce curtea regală fusese exilată de francezi din Napoli^{VIII}.

— Nu trebuie să stăm mult, îi promiseșe Beau Serenă când ea își exprimase neplăcerea de a se apropia de viața de la curte. O să înmânez depeșele lui Damien reprezentantului britanic, Sir Hamilton, și chiar dacă el insistă să ne ofere ospitalitate, voi refuza. Ar trebui să plecăm din nou a doua zi.

— Bine, replicase Serena, deși sentimentele ei erau împărțite între tristețea dată de diminuarea timpului rămas până la despărțire și dorința de a pleca mai departe.

Portul florentin de la Leghorn se afla la numai două zile pe mare de Palermo.

Iar după aceea bărbatul pe care îl iubea avea s-o părăsească.

Însă Beau nesocotise interesul lui lady Hamilton pentru tineri frumoși, așa că, înainte de a părăsi casa ambasadorului britanic, apucă să promită că-și va aduce însoțitoarea și bagajul la reședința familiei Hamilton.

— Pur și simplu nu poți rata cina noastră de sărbătorire a amiralului Nelson, lord Rochefort, se ambalase lady Hamilton, cu o voce cu accente dramatice. El e salvatorul Angliei!

Așa și era, după cum putea atesta orice observator al războiului. Dacă Nelson nu ar fi învins francezii la Aboukir în vara lui '98, Napoleon și-ar fi continuat netulburat marșul victorios.

În acea vară Anglia aproape că intrase în stare de revoluție, atât de mari erau nemulțumirile poporului. Înfrângerea și umilirea lui Bancy la Aboukir însemnaseră o răsturnare

.....
nare glorioasă a situației. La Weymouth, unde aflase vestea, regele citise scrisoarea amiralului Nelson de patru ori cu voce tare în fața diverșilor nobili de la curte. După cinci ani rușinoși de război cu Franța, Marea Britanie avusese nevoie disperată de acea victorie.

— Nu pot sta la familia Hamilton, protestă Serena când Beau se întoarse cu invitația.

— Aici nu se poate vorbi de protocol, dragă. Ia gândește-te, Emma Hamilton, fata unui fierar, a ajuns confidenta reginei. Blazoanele de familie nū reprezintă o cerință la curtea Siciliei. Iar dacă din întâmplare îți pace să vânezi, ți-ai câștigat favorurile regelui — căci asta cam este singura lui activitate.

— Oricât ar fi de lejeră convenția, poziția mea de amantă a ta n-are cum să-mi fie favorabilă.

Beau n-o crezuse atât de naivă.

— Crede-mă, nimeni nu va comenta nimic, zise el cu simplitate.

Societatea siciliană era mai licențioasă decât multe altele, deși nici în Anglia și nici pe continent nu exista o singură casă regală unde să nu existe amante de prim rang.

— Cu toate astea, nu mă voi simți bine.

— N-a fost cazul la ambasada din Lisabona. Aici termenul „verișoară” nu înseamnă altceva.

— N-am cu ce să mă îmbrac, zise ea cu acea finalitate feminină menită să oprească scurt o discuție prelungită.

— Ai rochia de bal de la Lisabona sau, dacă nu-ți mai convine, găsim noi altceva, declară el sec, știind că o întregă garderobă de la doamna Moore aștepta încă, într-un loc, pe bordul iahtului. Pe parcursul călătoriei de la Lisabona avuseseră prea puțină nevoie de haine.

Serena ciătină din cap,

— Tu du-te la Hamiltoni. Eu rămân aici.

— Nu poți. Oamenii au primit permise la țarm iar Remy a plecat deja spre Napoli. N-ar fi sigur pentru tine să rămâi singură pe front.

— Te-ai gândit la toate?

Beau zâmbi generos.

— Ne așteaptă o trăsură afară.

Emma Hamilton fusese una din marile frumuseți ale epocii sale. Fusese pictată de celebrii artiști Romney și Lawrence în nenumărate ocazii, iar portretele ei fuseseră expuse mulțimii de admiratori în cadrul expozițiilor Societății Regale. Chiar dacă își pierduse strălucirea din tinerețe, la cei treizeci și opt de ani pe care îi împlinise, și care îi dădeau acea maturitate a femeii pe deplin adulte, Emma avea încă cei mai frumoși ochi și cel mai expresiv chip de pe șapte continente.

Manierele și originea ei erau prea rustice pentru acei membri ai societății engleze care socoteau sângele albastru drept unica trăsătură de valoare a unei persoane. În același timp, căsătoria ei cu mai vârstnicul Sir Hamilton, după ce fusese ani de zile amantă, era tratată de mulți cu dispreț^{ix}. Însă Serena o plăcu din prima clipă pe gazda lor expansivă.

— Intrați, intrați, dragii mei tineri, exclamă Emma la sosirea lor, ieșind în curte ca să le întâmpine trăsura. (După ce se făcură prezentările, se întoarse spre Beau și-i zise cu un zâmbet dulce): E la fel de încântătoare ca mama ta, lordo Rochefort. Îmi amintesc când toată Londra nu vorbea decât despre fetișcana din Scoția care a răpit inima tatăiui tău.

Privirea ei se întoarse spre Serena.

— Ți-a plăcut la Minorca? întrebă ea. Lordul Rochefort mi-a spus că ați petrecut câtva timp acolo.

— A fost încântător, răspunse Serena, roșind când își aminti de acele zile pasionante.

— Ce divin, rosti soția ambasadorului britanic. Roșește. Unde ai descoperit-o pe această tânără fermecătoare, lordo Rochefort?

— E o verișoară îndepărtată, lady Hamilton. Din Gloucestershire. Și i-am promis doamnișoarei Blythe că n-o s-o stânjenesc cu rudenia noastră.

— Atunci nu voi pomeni de ea și o să pretindem că doamnișoara Blythe ne face o vizită pe contul ei. Ceea ce nu mă

deranjează deloc, rosti Emma, răsucindu-se spre Serena. Lordul Rochefort mi-a spus că ești o pictoriță de marcă.

— Nu... nici pe departe. Adică — poate, într-o bună zi, lady Hamilton. Lordul Rochefort e prea amabil.

— Da, cred că e, rosti Emma cu blândețe. Și de ce n-ai fi cu o tânără așa de minunată ca tine? Tu poți să pleci, lord Rochefort, și să-i umpli capul lui Sir William cu toate chestiile alea îngrozitoare legate de război. Domnișoara Blythe și cu mine vom sporovăi despre toaletele noastre pentru diseară.

Beau se uită întrebător la Serena.

— Poate că lady Hamilton îmi va spune dacă rochia mea de bal e suficientă, zise Serena.

— Bineînțeles. Acum lasă-ne, lord Rochefort. O să fie în siguranță cu mine. După ce tu și William veți termina ce aveți de discutat, o s-o găsești pe domnișoara Blythe în apartamentul Pompei.

El continua să ezite.

Serena zâmbi.

— Sunt sigură că tu și Sir Hamilton aveți multe de discutat, rosti ea politicoasă. Eu mă simt bine.

Înclinarea lui reprezenta întruchiparea grației.

— Pe mai târziu atunci.

Lady Hamilton o escortă pe Serena către apartamentul Pompei, unde, făcându-i semn către o măsuță de ceai aranjată deja lângă ferestre, o invită să se așeze. Două servitoare se ocupau de despachetatul bagajelor aduse în cameră, în vreme ce doamnele își băură ceaiul, savurând superba priveliște din fața ferestrelor.

— Nu trebuie să ai emoții în legătură cu cina de diseară, declară lady Hamilton când conversația lor ajunsese la subiectul ei favorit, amiralul Nelson. Horatio este cel mai galant dintre bărbați și compania lui va fi veselă și lejeră. A promis și regina să vine; o s-o găsești fermecătoare ca și sora ei, Maria Antoa-

neta, biata nefericită. Însă dragul meu Horatio a salvat familia regală de aici, aducând curtea de la Napoli în cea mai îngrozitoare noapte de coșmar. Întreaga și unica încredere a marșalilor lor se regsește în dragul lord Nelson, declară tea Emma, în ciuda declarațiilor acelei amiralități stupide. Măi, m exclamă ea pe neașteptate, întrerupându-și discursul despre amiralitatea cu vederi înguste, care insistă ca Nelson să plece din Palermo, atrasă brusc de numărul imens de rochii împietate prin încăpere. Garderoba dumitale e extraordinară, de nișoară Blythe.

Cu spatele la servitoare, Serena nu văzuse ce se întâmplă. Surprinsă de comentariul Emmei, cu gura plină de ce se înecă. Sărind imediat de pe locul ei, lady Hamilton se repeși-o bătu pe Serena pe spate, cerându-le pe un ton imperios servitoarelor să aducă apă. Câteva secunde mai târziu, după ce bău puțină apă, Serena își recăpătă suflul și fu capabilă să schițeze un zâmbet și să-și ceară scuze.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze, draga mea, declară Emma, făcându-le semn servitoarelor să plece și așezându-se la loc pe scaun. Nu-i deloc nevoie. Însă trebuie să-mi dai rochiile mele croitoresei tale. Ce rochii încântătoare, *minunate*. Trebuie să fie franțuzești. *Cum* ai reușit să le obții în aceste vremuri de restriște?

— Nu... adică... sunt sigură că nu sunt franțuzești, găimă Serena, privind rochiile înghesuite pe pat și pe diverse obiecte de mobilier, și pricepând imediat de ce închiriaseră Béranger o căruță pentru bagajul lor. Se pare că... adică — cred că croitoreasă din Lisabona poate fi creditată pentru confecționarea lor.

— Crezi?

Mica dramă care se desfășura în fața ochilor ei trecea în interesul lui lady Hamilton. Era clar că tânăra nu-și văzuse garderoba înainte.

— Adică... totul a fost făcut așa în grabă, cât am stat în Lisabona, încât nu-mi amintesc de fiecare rochie.

— Lordul Rochefort și-ar putea aminti, rosti dulce lady Hamilton, urmărind-o pe Serena.

— Amintirile lui legate de îmbrăcămintea feminină sunt destul de acute, replică Serena, începând să se enerveze, nu numai din pricina priceperii lui la haine femeiești ci și datorită presupunerii lui arogante că putea ignora dorințele ei. Sunt convinsă că el își va aminti toate detaliile, adăugă ea iritată.

— Tinerii bogați au un farmec aparte, nu crezi? zise lady Hamilton, ea însăși având o experiență vastă și diversificată cu tineri bogați.

— Uneori depășesc limita, replică Serena glacial, deși zâmbetul ei era grațios.

— Dar sunt cu toții niște copii mari, nu-i așa, draga mea — bărbații adică. Eu aș zice să le îngădui micile lor toane. Și trebuie să recunosc, dragă, că garderoba ta încântătoare va tăia răsuflarea tuturor. Hai să alegem o rochie pentru diseară, zise veselă Emma, ridicându-se de pe scaun. Habar n-am de unde să încep cu o asemenea înșiruire delicioasă, adăugă ea, stând un moment în cumpănă. Ce culoare îți place în special?

Lady Hamilton păru să îndrăgească o catifea violet cu perle brodate pe mâneci și cu un decolteu adânc, încadrat de un guler de dantelă crem.

— Pe asta trebuie s-o porți, declară ea după ce inspectă toate rochiile. Reginei îi va plăcea *la nebunie*, exclamă ea, mângâind catifeaua moale. Iar la gât trebuie să porți perle. Și Horatio o va adora. Gata, s-a aranjat totul, pronunță ea cu aceeași siguranță care o adusese de la o origine umilă la o poziție de confidentă a unei regine. O să-ți trimit coăforul meu după ce termină cu mine. O, ce distractiv va fi! Bărbații o să roiască în jurul tău ca niște albine.

După plecarea gazdei, Serena dădu frâu liber furiei. Se plimbă nervoasă în sus și în jos, supărarea ei crescând cu fiecare rochie pe lângă care trecea. Se simțea rănită în respectul ei pentru propria persoană de gestul lui Beau, care o aducea în rând cu întreg haremul St. Jules datorită privilegiilor și favorurilor.

Susan Johnson

Numără o duzină — ba nu, douăzeci de rochii, după care deschizând ușile dulapului, își dădu stupefiată seama că înăuntru se găseau alte rochii. În total *treizeci!* Dulapul era plin pe lângă rochii, acolo găsindu-se lenjerie, ciorapi de mătase, cămăși de noapte și corsete de lux, toate atent împachetate. *I-au plăcut toate, bineînțeles.* Își zise ea furioasă, ajungând aproape de punctul de fierbere. Pentru o clipă se gândi să se facă pe toate zdrențe, însă un răgaz de luciditate sau poate regretul pentru irosirea unor asemenea splendori o împiedică. Numai că disprețuia gestul lui — ce-i făcuse el ei.

— Cum ai îndrăznit! izbucni ea când Beau intră în sfârșit pe ușă.

— Ai văzut rochiile, comentă el calm, survolând cu privirea colecția colorată împrăștiată prin cameră.

— Asta-i tot ce poți spune — „ai văzut rochiile“?

— Ai găsit și diamantele?

— Oh! țipă ea, învinețindu-se la față.

— Le-am adus de pe iaht în eventualitatea că vreun brigand ar fi avut chef să cotrobăie pe acolo în noaptea asta. Doar suntem în Sicilia, adăugă el cu nonșalanță, slăbindu-și nodul cravatei.

— Naiba să te ia! Să nu crezi că mă poți ignora cu calmul tău!

Serena stătea rigidă, cu mâinile înfipite în șolduri.

— Când te vei îmbogăți din tablourile tale, îmi poți da banii înapoi, zise el, dându-și jos haina, ca și cum ar fi fost imun la furia ei. Nu au costat prea mult având în vedere rata de schimb a monedei portugheze. În plus, având-o aici pe regină diseară, mi-am zis că ți-ar plăcea să ai de unde să alegi.

— „Ți-ai zis“. (Serena tremura de mânie.) Te-ai gândit vreodată ce-mi place mie?

— Știu ce-ți place, rosti el moale, așezându-și haina pe pat peste o piesă de îmbrăcăminte verde. Minorca, murmură leneș, cu un surâs păcătos — am adăugat câteva subtilități pe listă.

— Nu totul se reduce la sex, sâsâi ea.

.....
Și la bani, și la politică. Își zise el cu cinism:

— Știu, dragă, murmură Beau, cu voce catifelată, liniștitoare, desfăcându-și cravata de la gât. Și îmi pare rău dacă te-am ofensat.

— Îți pare rău?

Vocea ei se redusese la o șoaptă slabă. Serena nu mai găsea cuvinte, înecată cum era de furie și de indiferența lui îngrozitoare.

— Îmi pare foarte, foarte rău, continuă el cu blândețe, stând la mică depărtare, relaxat; cu gâtul și cu pieptul dezgolite sub cămașa desfăcută, cu o expresie de așteptare pe chip, sau poate de amuzament.

— Nu sunt târfa ta.

— Știu, bineînțeles, că nu ești.

Făcu un pas spre ea.

— Ce-ai de gând?

— Nimic. (Făcu încă un pas și o văzu retrăgându-se.)
Ți-a plăcut ceaiul luat cu lady Hamilton?

— Nu... da... a fost doar... ceai, pentru numele lui Dumnezeu. Să nu crezi că o să mă atingi, se stropși ea, atingând cu mâinile o măsuță din spatele ei.

— Nu vreau să mă cert cu tine pentru niște rochii idioate, rosti el încet, urmărind-o pe Serena încălțat cu cizme care nu scoteau nici un sunet pe covorul fin.

— Atunci să ne certăm pentru diamante.

— Care diamante?

— Cele pe care presupuneam că le-ai dat înapoi.

— Nu sunt sigur. Poate c-am făcut-o, minți el.

Era clar că Serena nu le descoperise încă.

— Oprește-te!

Serena își ridică mâinile, cu palmele în afară.

El se opri, alertat pe moment de atitudinea ei. După care rosti încet:

— Nu vreau.

Și închise distanța dintre ei, ridicând-o pe Serena într-o imensă îmbrățișare, răsucind-o în aer și zâmbindu-i.

— Nu-mi pasă dacă faci rochiile bucăți, dar nu fi supărată, dulceață, murmură el. Îmi cer iertare pentru toate — toate.

O sărută, apoi râse, spre surprinderea ei, apoi o sărută iarăși — un sărut cast, ademenitor la început, provocator și jucăuș, care se transformă într-un sărut aprins, devorator, disperat. Când o lăsă în fine jos, Serena descoperi că agitația ei își schimbase profund cauza.

— Nu vreau să mă cert, murmură el, ștergând buzele ei cu buzele lui și masându-i blând spatele cu mâinile.

— Iar eu nu vreau să fiu tratată ca cea mai nouă curvă a ta.

În vocea ei se citea mai mult decât simplă mânie.

— Niciodată, șopti el, ștergând colțul gurii ei cu un sărut.

— M-ai făcut să mă simt jenată.

— Îmi pare rău.

Buzele lui alunecară ușor pe curba buzei ei superioare.

— Beau, ascultă-mă, rosti ea, luptându-se cu îmbrățișarea lui de urs.

— Ascult. Nu vrei rochiile, deci aruncă-le. Hmmm... ai gust bun, murmură el, strângând-o la loc și lipindu-și trupul de trupul ei.

El era delicios ca întotdeauna și ispititor... atât de ispititor, încât Serenei îi trebuiră câteva clipe ca să-și recapete luciditatea.

— Lady Hamilton a ales deja una pentru mine ca s-o port diseară.

— Atunci ține-o pe aia și aruncă-le pe celelalte.

Cu partea inferioară a trupului Beau se freca deja de ea.

— Ai spune orice, nu-i așa, când ești în călduri?

— Nu chiar orice. (Vocea lui părea amuzată.) Ai văzut oglinda de deasupra patului?

— Nu e nici o oglindă.

Dându-i puțin drumul, Beau o ținu la distanță de un braț.

— E o oglindă sub tapițeria baldachinului, zise el încet.

— De unde știi?

În ochii ei sclipi ciuda.

— Mi-a spus Sir William.

— Asta-i cusută cu ață albă, Rochefort.

— E adevărat. N-am mai stat aici înainte.

— Crezi că pot să fiu amăgită acum de posibilitățile oferite de o oglindă?

— De ce ne certăm? Procedăm de-a dreptul trivial, dulceț. Dacă rochiile sunt o problemă, ne descotorosim de ele.

— Nu e vorba doar de rochii, oftă Serena, întrebându-se dacă nu cumva aștepta prea multe de la un bărbat care privea femeile ca pe niște obiecte ale plăcerii și noua ei garderobă ca insuficientă.

— Știu.

Tonul glumeț dispăruse din vocea lui.

— Zău?

Beau dădu din cap.

— Ți-am judecat greșit...

→ Reacția?

— Nu, simțul respectului. Chiar dacă s-ar putea să nu cădem de acord asupra definiției — el trăise prea mult ca om de lume ca să mai fie preocupat de reputație —, îți înțeleg sentimentele.

— Deci știi să pătrunzi în sufletul omului.

— Dar nu sunt obtuz, dragă.

— Nu, asta în mod cert nu, răspunse ea încet.

Bărbatul de lângă ea înțelegea rafinamentul unei senzații mai bine decât majoritatea oamenilor.

El auzi nota împăciuitoare din vocea ei, potolirea mâinii ei și, fiindcă învățase cu multă vreme înainte cum să profite de aprobarea unei doamne, o sărută cu acea notă fină dintre gingășie și ispită care era darul lui special.

— Să știi că tot vei plăti, șopti ea când gura lui se desprinse în sfârșit de a ei, lăsând-o cuprinsă de dorință.

— Orice, icni el. Sunt la ordinele tale.

— Voi flirta fără milă diseară.

— Atunci o voi face și eu.

Privirea lui ironică o întâlni pe a ei.

— Nu ți se dă voie. Trebuie să te uiți la mine drept pedeapsă.

Susan Johnson

— Mai bine mi-ai scoate inima din piept, zise el cu un scâncet. Cum să te urmăresc râzând cu alți bărbați când eu te ador?

— Chiar așa?

Flatată și lipsită de prefăcătorie, Serena ultă că un bărbat de notorietate lui adora femeile fără discriminare, dar nu pentru mult timp.

— Chiar așa... cu disperare, șopti el, trăgând-o mai aproape. Deci trebuie să stal lângă mine diseară, să nu te uiți la alți bărbați și să mă faci fericit.

— Atunci și tu trebuie să faci la fel pentru mine.

— Nu-mi plac bărbații — în felul ăsta. (Ochii lui negri c tachinară până ce ea îi trase un pumn în stomac și amuzamentul fu înlocuit de o căldură delicioasă.) Cât despre femei, adăugă el încet, te prefer pe tine față de toate celelalte.

Serena nu știa să lupte împotriva unui asemenea farmec curgător, așa cum de altfel nu știa nici o femeie când trumuseștea virilă a lui St. Jules se găsea atât de aproape.

— Nu te vei uita la alte femei?

— Niciodată. (Gura lui încălzi tâmpla ei, apoi obrazul, apoi acoperi blând gura ei, șoptind): Promit.

O clipă mai târziu, Beau aruncă o jumătate de duzină de rochii pe podea, fără să-l intereseze delicatetea sau costul lor, după care, ridicând-o pe Serena în brațe, o așeză ușor pe pat. Lăsându-se peste ea, îi ridică fusta, se așeză cu ușurința unei practici îndelungate între coapsele ei, cu pantalonii deja desfăcuți și își potrivi erecția rigidă în dreptul cuibului ei umed, murmurând:

— Bun venit în Sicilia.

Membrul lui tare o pătrunse cu o încetineală chinuitoare, astfel încât Serena își simți corpul deschizându-se cu o poftă care o surprinse și pe ea. Se întrebă dacă el știa ceva despre Sicilia de care ea n-avea habar. Trupul lui emana căldură prin materialul fin al cămășii, încingând pielea Serenei. Coapsele ei goale se frecau de stofa pantalonilor, iar pielea moale a cizmelor lui îi ștergea călcâiele. Ritmul puternic al bazinului lui trezea în ea cele mai pătimașe senzații. Șocul, nevoia cople-

șitoare, plăcerea acută — toate treceau dincolo de capacitatea ei de înțelegere. O simțea întotdeauna... întotdeauna cu el.

Numai că nu trăia singură în astfel de plăcere rară. Beau St. Jules nu era deloc sigur că ea nu-i tăiase cheful de alte femei. Un gând nepotrivit, pe care el îl înlătură imediat în favoare senzațiilor. Se afundă tot mai profund, iar ea țipă de plăcere. Apăsă și mai mult și ea îi ieși în întâmpinare, ca întotdeauna, cu mici gemete găfâite care îl excitau și mai tare, împingându-l spre propriul lui orgasm extaziat.

Beau o aduse la orgasm de încă două ori într-o succesiune rapidă, care o făcu pe Serena să simtă că se topește, apoi făcu dragoste cu ea încet și măsurat, prelungind fiecare senzație diafană, temperându-și graba, făcând-o să aștepte până la limita insuportabilului. Iar când ea atinse culmea extazului sălbatic, el făcu doar o scurtă pauză înainte de a începe din nou.

— Nu, nu... șopti ea. Nu.

Pe jumătate stupefiată, ea îl privi și se privi în oglinda de deasupra. Avea ochii înlăcrimați de fericire.

— Ba da, murmură el, intrând la loc în ea. Încă puțin...

Poate că avea importanță faptul că în acea seară bărbații aveau s-o dorească, poate că el dorea să-și lase amprenta asupra ei tocmai din această cauză sau poate că voia doar s-o țină în brațe, sub el, înfiptă în obiectul virilității lui pentru că vraja satisfacției era atât de intensă.

Ceva mai târziu, când Serena se simți mai mult decât satisfăcută, el o ținu în brațe pe un fotoliu lângă fereastră câtă vreme ea reveni treptat la realitatea mai puțin fierbinte a apusului de soare din Palermo. Cerul înnorat deveni cenușiu, apoi tot mai negru cu cât se lăsa mai mult seara și Beau îi vorbi încet Serenei, ca unui copil somnoros, povestindu-i lucruri despre oficialități și regalitate, despre nobili și personajele bizare din societatea siciliană. Făcu să pară straniu de reală și de ireală în același timp curtea regală, așa cum cărțile ilustrate aduc la viață un teritoriu necunoscut într-un spațiu strâmt. Îi explică binecunoscutul menaj în trei din casa lui Sir

Susan Johnson

Hamilton. Lady Hamilton și amiralul Nelson, amănți și îndrăgostiți, se bucurau de prietenia și favorurile soțului ei, Sir Hamilton, Însărcinat Extraordinar și Ministru Plenipotențial al Marii Britanii la curtea din Napoli de peste douăzeci de ani, un om care, la șazeci și nouă de ani și cu o sănătate șubredă, înțelegea prea bine frumusețea și corupția lumii și recunoștea inutilitatea geloziei.

Regina Maria Carolina, „singurul bărbat din Napoli”, cum o descriesese Bonaparte, tânjea după o răzbunare împotriva francezilor încă de când sora ei, Maria Antoaneta, fusese ghilotinată. Ea îi ceruse deja ginerului ei, împăratul Austriei, să-i trimită un general bun, care să pună la treabă ceea ce se numea armata napolitană. Ea era, de fapt, cea care conducea practic regatul după ce soțul ei începuse să evite să se achite de îndatoririle regale. El era un individ profund dedicat activităților de măcelărire a animalelor și de cotrobăire pe sub diverse fuste, activități care nu-i mai lăsau loc și pentru domnie.

— Regina e inteligentă, vicleană, devotată și mândră de pielea și de mâinile ei albe. Ar fi bine s-o complimentezi pe tema asta, îi spuse Beau Serenei, dar evită orice discuție despre francezi.

N-o avertiză însă asupra numărului imens de femei care păreau să-l cunoască personal.

Când intrară în sala de recepții de la Palazzo Reale în acea seară, Beau fu imediat înconjurat de o suită de femei interesate să afle ce planuri avea. Cât avea să stea la Palermo? Dar la Napoli? De când *lazzaroni*, gloata, preluase controlul, orașul era periculos. Mai târziu avea să danseze sau să joace cărți? Își amintea el unde se cunoscuseră? Putea fi convins să stea lângă ele la cină?

Ținând-o pe Serena ferm de mână, el pară cererile și întrebările cât de elegant putu. Mânia Serenei deveni de-a dreptul palpabilă când contesa Niollo îi aminti fără rușine de întâlnirea lor din insula Capri din anul precedent. Ignorând insolenta Francescăi, Beau răspunse că nu, nu va sta mult în Palermo, nici la Napoli, și îi era dedicat domnișoarei Blythe în acea seară. Era prima ei seară în Palermo. Un oftat de

regret străbătu mulțimea, alături de reacții mai puțin benigne legate de frumoasa și superb îmbrăcata englezoaică de lângă el — căutături de gheață, priviri aprinse, mânioase, comentarii acide, impertinente, legate de budoare și experiență.

Beau reuși să iasă împreună cu Serena din cercul de admiratoare, însă tăcerea iubitei lui îl avertiză că trebuia să se comporte cu mare delicatețe ca să refacă plăcuta tovărășie de care se bucuraseră înainte de a sosi la palat.

— Ți-am spus că nu vreau să vin la curte, sâsâi Serena, încercând să-și elibereze mâna din mâna lui și zâmbindu-i artificial Emmei, care le făcea semn din cealaltă parte a încăperii.

— Dacă amiralul Nelson n-ar fi fost celebrat în seara asta, poate că am fi refuzat, replică ei. Iată-i că vin încoace. Ar trebui să putem pleca în trei sau patru ore. Amirale, ce plăcere să te revăd. Iar tu, Emma, arăți extraordinar în albastru.

Rochia ei era decorată cu motive nautice în onoarea succéselor iubitului ei, în vreme ce bentița de pe frunte îi era împodobită cu ordinele „Nelson” și „Victoria”.

— Îmi permiteți să v-o prezint pe domnișoara Blythe, amirale? Domnișoară Blythe, amiralul Nelson, cel mai mare erou al Angliei.

Nelson era un individ mic de statură, șters ca persoană; deși era îmbrăcat în cea mai înaltă ținută de gală, cu uniforma împodobită cu toate medaliile și decorațiile primite. Mâneca goală a brațului drept, amputat după bătălia de la Santa Cruz, stătea prinsă de piept cu ajutorul Stelei Ordinului Băii. Fiul unui diacon, care își croise drum în viață pe calea fragilă a promovării prin îndrăzneală și curaj, Nelson păra închis într-o tăcere care-i dezicea gloriificarea sa publică.

— Este o onoare să vă întâlnesc, amirale, rosti Serena, înclinându-se cu grație.

— Nu e adorabilă, Horatio? zise Emma, ținându-și mâna pe brațul iubitului. Ți-am spus că are cel mai dulce zâmbet.

Serena roși auzind o asemenea laudă.

— Și mai și roșește. Nu-i minunat?

— Ca un trandafir englez, răspunse Nelson cu un zâmbet de adorație pentru amanta lui, după care se întoarse spre Serena. Mă tem că veți găsi Sicilia mult diferită de casă.

Susan Johnson

— Însă un aliat sigur pentru Anglia, se interpușe lady Hamilton. Grație prezenței lui Horatio.

— Nimic n-o poate consola pe regină mai mult decât permisiunea mea de a nu-i părăsi.

Pielea arsă de soare și vânt de pe fața amiralului se încreți într-un zâmbet vag. La patruzeci de ani ai săi, arăta mult mai bătrân. Pierderea câtorva dinți de sus îl împiedica să zâmbească larg; un ochi își pierduse vederea datorită unui șrapnel, iar celălalt ochi era parțial acoperit de albeață; părul îi albise complet.

— Primăvara e cel mai frumos anotimp aici, continuă el. Sper să vă placă vizita pe care o efectuați.

— Vă mulțumesc, grația voastră.

Beau îi acordă curtoazia cuvenită noului titlu al amiralului, duce de Bronte, care-i fusese acordată de curând de regele Ferdinand.

— Lady Hamilton face ca șederea noastră aici să fie extraordinar de plăcută, adăugă Serena.

În vreme ce Emma radia, amiralul se întoarse să-l asculte pe un ofițer. Câteva clipe mai târziu, el și lady Hamilton se îndepărtară ca s-o aștepte pe regină.

— Nu arată ca un erou. E atât de mic și de tăcut, rosti Serena, uitând de ciuda ei pe Beau după întâlnirea cu o asemenea personalitate.

Numele și victoriile lui Nelson erau sărbătorite de ani de zile în Anglia, începând cu victoria lui asupra flotei spaniole de la Capul Sf. Vincent, urmată la scurt timp de Aboukir. Primul ministru oferise un banchet în onoarea lui la Guildhall, regele îl primise și îl investise cu Ordinul Băii; un întreg domeniu, apoi o baronie îi fuseseră acordate; Compania Indiilor Orientale îl răsplătise cu zece mii de lire sterline, elevilor de școală li se dădu vacanță cu ocazia victoriilor lui, clopotele bisericilor sunau, focuri uriașe erau aprinse, se spuneau rugăciuni speciale și se compuneau cântece în onoarea lui^x.

— Felul lui de a fi îl așează deasupra altor comandanți, zise Beau. Oamenii lui vor lupta pentru el împotriva oricui, indiferent de șansele de izbândă. Însă lui Nelson îi place să-

.....
fie aclamat. Privește cum îl prezintă Emma în seara asta. Îl mulțumește nespus.

Cina se transformă într-un festin spre gloria amiralului, cu discursuri, cântece și sonete proslăvind victoriile lui. Regina îi dăruie o sabie bătută în diamante pentru salvarea curții din Napoli. Emma cântă „Iată-l venind pe eroul cuceritor”, în acompaniamentul orchestrei curții regale. Mai multe oficialități locale își prezentară în discursuri mulțumirile către amiral, iar focurile de artificii completară festivitățile.

După cină, Serena fu prezentată reginei. La patruzeci și opt de ani, după ce născuse optsprezece copii, din care supraviețuiseră opt, Maria Carolina nu mai era o femeie răpitoare, ceea ce, de fapt, nu fusese niciodată, căci femeile din Casa de Habsburg puteau fi socotite cel mult atrăgătoare, însă se arată binevoitoare față de Serena și mai mult decât amabilă față de Beau, pe care îl răpi câteva minute pentru o conversație particulară.

— O altă cucerire? întrebă Serena când regina și Emma se îndepărtară pentru a se amesteca printre ceilalți oaspeți.

— O cunosc de ani de zile, răspuse sec Beau. Cum grajdurile noastre se află lângă Napoli, curtea napolitană mi-e desul de cunoscută.

— O cunoștiință de-a reginei, repetă Serena. Asta presupune și ceva îndatoriri speciale?

— Îi plac bărbații tineri, comentă el cu indiferență. O să vezi câțiva roind în jurul ei în seara asta — dar nu pe mine.

— Ce amabil din partea ta, lord Rochefort, să te abții astfel. Spune-mi însă, există vreo femeie aici cu care să *nu* te fi culcat?

Beau n-avea chef să răspundă la o asemenea întrebare, cel puțin nu cu sinceritate, astfel că zâmbi ștrengărește.

— M-am reprofilat de când te-am întâlnit pe tine, dragă.

— Țsta nu prea e un răspuns.

— Începe muzica. Vrei să dansezi?

— Credeam că nu-ți place să dansezi.

— Cu tine da.

— Toate femeile care îți fac ochi dulci speră același lucru. Aș zice că o să fii tare solicitat pe ringul de dans.

— În schimb, *tu* o să dansezi cu mine.

Cum putea el să concedieze așa de ușor toate acele femei? Cum putea ignora gelozia ei? Probabil că era rezultatul unei practici îndelungate. O asemenea reflecție o stârni pe Serena și mai tare.

— Îmi displace mai ales contesa Nicollo, zise ea tânărnoasă, zărind-o pe femeia pe care o socotea doar o vulpe îmbrăcată elegant.

— Trebuie să treci peste Francesca. E recunoscută pentru tupeul ei.

— *Tu* pari că n-ai trecut peste ea.

— Anul trecut nu te cunoșteam pe tine. O, la naiba, scrâșni el.

Doamna în cauză venea acum spre ei într-o fluturare de muselină albă care abia îi ascundea formele voluptuoase.

— Dragă, gânguri ea, cu buze roșii, carnale, cu un zâmbet intim, cu o expresie de dispreț față de Serena și de toți ceilalți oaspeți din încăperea. Știi cât îmi place să dansez, scumpul meu „Glorios”. Vino...

Întinse mâna spre el.

— Am promis că dansez cu domnișoara Blythe, declină invitația Beau, cu un zâmbet politic.

— Ce-ar fi să pretind eu mâna tinerei doamne în schimb, se interpuse generalul Mack.

Chipeșul nobil austriac trimis de curtea austriacă pentru a comanda armata napolitană sosi la o jumătate de pas în urma contesei Nicollo.

— Ce bine, Karl, toarse contesa, atingând brațul generalului cu o mângâiere afectuoasă care nu putea fi în nici un caz interpretată drept recunoștință ad-hoc. Dragul meu „Glorios” și cu mine nu ne-am văzut de prea multă vreme. Sunt convinsă că această micuță domnișoară va prefera să danseze cu un general.

— Nu va prefera.

Beau răspunse sec, fără intonație. Îl cunoștea pe baronul Karl Mack von Leiberich. Individul era un depravat și un ticălos care petrecea mai mult timp cu femeile decât cu trupele lui.

— Mi-ar plăcea enorm să dansez, anunță pe nepregătite Serena, privindu-l pe general și zâmbindu-i cu amabilitate.

— Dacă ne vei scuza acum, Rochefort, rosti austriacul cu voce batjocoritoare, îi voi arăta doamnei cum... ezită o fracțiune de secundă, valsăm noi în Palermo.

Gura lui Beau se strânse într-o expresie de crispare. Abia reușea să se stăpânească. O privi fix pe Serena o clipă înainte ca ea să fluture evantaiul înspre el și să-i întoarcă spatele.

— Pare a avea capul pe umeri, dragă, toarse contesa. Sunt sigură că asta face parte din atractivitatea ei. Ai vrea să mă bați în seara asta, dragă „Gloriosule“, ca să te eliberezi de frustrare?

— E o idee, Francesca, murmură Beau, privind spre cuplul care se depărta valsând.

Capetele lor blonde erau prea apropiate iar zâmbetele prea intime. Furia lui deveni atât de intensă, încât Beau își încleștă degetele ca să-și ușureze încordarea.

— Dansează cu mine, șopti contesa. Sau, mai bine, hai să plecăm împreună. M-a cuprins dorința din clipa în care te-am văzut în această seară; tu știi ce să-mi faci — zilele de la Capri...

Oftă, strângându-se mai aproape de el, ca acesta să-i simtă sânii plini.

Ar trebui să plec, își spuse el. Cu o lună înainte ar fi făcut-o fără ezitare. În fond, o femeie nu se deosebea de alta. Virilitatea lui nu ținea cont de deosebiri. Eliberarea sexuală reprezenta țelul final, în vreme ce plăcerea însemna doar un produs secundar al jocului amoros.

Oare de ce nu plec?

Privirea lui trecu repede de la Serena la contesă și înapoi, ca și cum comparația dintre cele două i-ar fi oferit răspunsul. Nimic însă nu se potrivea. Cu toate acestea, el știa în adâncul

Susan Johnson

sufletului că n-o putea lăsa pe Serena în brațele aceluia depravat.

— Ești gelos, murmură Francesca, surprinsă.

Beau se răsuci spre ea.

— Nu fi ridicolă.

— E foarte proaspătă.

Nu era deloc proastă contesa.

— Nu e mai tânără ca tine.

— Ah... și totuși... șopti femeia cu care el făcuse în continuu dragoste timp de două săptămâni la Capri, cu un an înainte. Karl o s-o mănânce de vie, continuă ea, privind spre ringul de dans.

Beau zâmbi pentru prima dată.

— Nu cred.

— Deci te ține sub papuc, zise amuzată Francesca. Se pare că sub catifeaua aia pastelată și sub părul ăla blond se află o femeie formidabilă.

— Îmi menține trează interesul.

— Asta-i și mai rău, dragă, pentru un bărbat cu distracțiile tale. Unde ai descoperit-o?

— E o rudă îndepărtată, răspuse el.

— Foarte îndepărtată, bănuiesc. Ce politicoș ești, Rochefort, pentru un om care nu e niciodată politicoș.

— Are nevoie de protecție, rosti el, uitându-se înapoi spre dansatori. Nu e obișnuită cu acest gen de lume.

— Cu atât mai bine pentru ea. I-ai povestit ce plictisitor e totul în acest univers în care monotonia e alungată doar de oameni strălucitori ca tine?

Beau o privi surprins.

— Ar trebui să te măriți din nou, Francesca.

— Mă ceri de nevastă?

Genele lui coborâră millmetric.

— Știi prea bine răspunsul. Îmi place libertatea pe care o am.

— Și mie libertatea mea. Slavă cerului că a murit contele înainte de a-l omorî eu. Era cel mai supărător om. Dac-aș fi în

locul tău, dulceața mea, n-aș lăsa-o pe acea tânără domnișoară prea mult cu Karl. Farmecul lui suav și blond a sucit gâtul multor tinere.

— Poate că mă ajuți să scap de el în seara asta.

Contesa își bătu capul cu degetul.

— Ca pe o favoare personală?

— Da.

— Atunci aștept o răsplată pe măsură după ce ea... se duce acolo unde se duc în cele din urmă femeile din viața ta. Am cuvântul tău?

— Ai cuvântul meu.

— Păi atunci, zise ea, ajustându-și decolteul adânc al rochiei astfel încât orice mișcare suplimentară risca să-i dezvelească sânii complet, hai să vedem dacă observă Karl noua mea rochie.

— Care rochie? murmură sardonice Beau.

— Exact. Ce plăcere că sunt încă la modă stilurile astea grecești de îmbrăcăminte, care te lasă mai mult goală, câtă vreme sunt încă suficient de tânără ca să profit de ele. Și, ca să fie totul și mai interesant — un mic pariu? Vor trezi sânii ăștia un interes mai mare decât dulceața inocență?

— E doar o chestiune de timp, dragă, rosti târăganat Beau, cunoscând gusturile generalului Mack. Pariez... pe treizeci de secunde^{XI}.

— Ți-l prind în plasă în douăzeci și atunci îmi datorezi o noapte de distracții speciale.

Beau ezită, înțelegând semnificația cuvântului „special” în limbajul ei.

— Nu neapărat cu ocazia acestei vizite, dragă, oricând poți, reveni imediat Francesca, o femeie a cărei principală calitate era talentul de a înțelege bărbații.

— S-a făcut.

Beau o escortă pe contesa Nicollo pe ringul de dans, unde făcură doar câțiva pași înainte de a-i intercepta pe general și pe Serena și de a-i opri.

— Karl, dragule, exclamă contesa aferat, pur și simplu trebuie să dansezi cu mine. Nu-ți amintești că am dansat pe această muuzică vara trecută la Viena?

Inspirând adânc, ca și cum și-ar fi amintit extraordinare momente de atunci, contesa își arcui sâni superbe, făcând aproape să sară din strâmtoarea corsetului.

Generalul era vrăjit; avea privirea unui înfometat care era poftit la un ospăț.

— Nu-i așa că adorl Viena vara? murmură Francesca. Toată acea căldură înăbușită și frișca de pe toate băuturile reci...

— Mie îmi place frișca în mod special, rosti Beau, văzând că generalul e incapabil să scoată o vorbă.

— Karl și cu mine am urcat sus pe munte într-o zi, nu așa, Karl? îi aminti contesa, strecurându-și un deget pe șirul marginea aurită a gulerului tunicii lui. Era atât de răcoare de înviorător acolo. Am și înotat. Îți amintești, dragă? continuă ea, știind că el nu uitase joaca lor perversă. Dacă nu te deranjează, lord Rochefort, merse Francesca mai departe, apucându-și mâna generalului, mi-ar plăcea la nebunie să-l am pe Karl numai pentru mine.

— E practic dezbrăcată, comentă Serena, urmărind cum se depărtează cei doi. În plus, bănuiesc că tu ai pus totul la cale.

— Sunt vechi prieteni, replică neutru Beau.

— Se vede. Aluziile alea la căldură și frișcă n-au fost deloc subtile.

— Din nefericire, Karl nu e o persoană prea fină. Însă dansează bine, ca toată lumea de la curtea habsburgică. Te-ai distrat?

— Nu trebuie să fii atât de discret în privința micii tale mașinațiuni. Mă gândeam chiar să-mi expun pieptul și să pun pe bietul Karl să aleagă.

— În primul rând că n-aș fi permis așa ceva, zise Beau zâmbind și privind spre sâni ei plini, ieșiți pe jumătate din corset, iar în al doilea rând orice decizie, oricât de simplă, copleșește pe generalul Mack, așa cum ți-ai putea confirma orice om familiarizat cu modul în care comandă el armata napoleitană.

— Deci trebuie să mă mulțumesc cu tine.

— O să văd ce pot face ca să te distrez.

Privirea lui cercetă iute sala de recepții. Sâni ei ispititori îi făceau să se gândească la activități mai interesante decât să facă pe gentlemanul de curte.

— Vrei să mai stai sau să pleci?

— Va observa cineva dacă plecăm?

— Nu și dacă ne strecurăm mai întâi afară pe terasă.

Făcându-și ieșirea discret, se întoarseră pe jos, mână în mână, la Palazzo Palagonia, prin grădinile Reale, călăuziți de lumina argintie a lunii.

— Iartă-mă dacă ți-am stricat seara; zise el la un moment dat, dar nu ți-ar fi plăcut de Karl. Repertoriul lui sexual e destul de limitat.

Serena privi spre fața lui și îi zări zâmbetul.

— Așadar m-ai scăpat de o seară plicticoasă.

— Mai mult sau mai puțin.

— Să știi că n-aveam de gând să mă culc cu el, rosti dulce Serena.

— Nu zău.

— Probabil că te gândești la celelate femei pe care le cunoști.

— Nu zău, repetă el, ușor uimit.

— Generalul era tare drăguț, dar prea limitat, dragă. Și îmi tot spunea „domnișoară Blight“. Să știi că m-ai stricat, Rochefort, murmură ea, în privința altor bărbați.

— Nu zău, rosti el a treia oară, de această dată atât de încet, încât ea nu auzi nimic.

În mod curios pentru un bărbat care considera libertinajul sexual ca pe o formă nepericuloasă de viață socială, cuvintele ei îi încălziră sufletul.

Siren părăsi portul foarte devreme a doua zi, tocmai ca Serena să nu se răzgândească în privința generalului. Dacă ar fi fost întrebat asupra motivului însă, Beau ar fi răspuns că fusese nevoie să ridice ancora atât de timpuriu pentru a prinde fluxul.

Capitolul 17

La data de 5 martie, în aceeași zi în care Siren pleacă spre Leghorn, Bonaparte își dezvăluia, în sfârșit, planurile generalilor săi. Generalul Massena, comandantul șef al Armatei Italiei, primi următoarea directivă:

„Strâng o Armată Rezervistă la Dijon, armată pe care o voi comanda personal. În opt sau zece zile am să-ți trimit unul din curierii mei cu planurile de operațiuni pentru campania care vine, în care vei vedea că rolul tău e important și poate fi îndeplinit cu mijloacele pe care le ai la dispoziție. Dacă-ai fi în locul tău, în martie și aprilie aș avea pregătite cam patru cincimi din forța necesară, să spunem 40.000 de oameni la Genova. Nu m-aș teme că inamicul ar putea să captureze Genova. Lunile mai și iunie sunt o altă chestiune, însă până atunci noi ne vom fi început campania, iar instrucțiunile pe care ți le trimit în zece zile îți vor servi drept ghid... În final repet, am sentimentul că ai o poziție solidă. Fructific-o la maxim. Cu pozițiile pe care le deținem acum, nu putem fi învinși dacă vrem cu adevărat să câștigăm. Amintește-ți zilele noastre de glorie! Atacă dușmanul cu toată forța de îndată ce face o mișcare.“

Planul de invazie al Italiei era gata să fie pus în aplicare

Capitolul 18

Pe parcursul călătoriei până la Leghorn, Serena avu sentimentul că timpul devine prețios. Se trezi privind-l pe Beau cu mai multă atenție, vrând să-și amintească exact cum arăta când stătea în picioare, când se plimba sau când ședea întins, cum zâmbea, cum ținea strâns timona iahtului cu aceeași grație a mâinilor ca atunci când acestea se plimbau pe trupul ei, cum o privea cu afecțiune și cu pasiune. Avea nevoie de amintiri pentru a avea un punct de sprijin în sălbăticia singurătății care o aștepta.

Îl atingea din când în când ca să se liniștească singură și atunci el se uita la ea și îi zâmbea, îndurerându-i sufletul cu tristețe. Prea devreme... prea timpuriu — el avea să dispară din viața ei.

Iar când portul aglomerat se ivi în raza vizuală, în cea de-a doua zi, Serena fu copleșită de disperare.

Era ea în stare să fie politicoasă la sfârșit, când el își va lua rămas bun? Putea fi cervicală și calmă, așa cum era de așteptat, ba chiar de pretins de la o iubită părăsită? Se va putea purta cu grație și bune maniere?

Vederea portului stârni emoții neobișnuite și în sufletul lui Beau. Sentimentele lui exprimau o curioasă nemulțumire, o agitație aparte, fără un motiv sau o explicație clară. Erau senzații cu totul noi pentru un bărbat care își lua adio de la amantele sale cu ușurare. Ușor surprins, își dădu seama că avea să-i ducă cu adevărat dorul Serebnei — și nu doar trupului ei ispititor și primitiv. În câteva minute avea s-o părăsească, un gând deloc satisfăcător, până ce o idee neașteptată apăru la orizont — motivele legate de recompensa personală sugerând o reexaminare a opțiunilor pe care le avea.

Susan Johnson

— Ai vrea să te însoțesc până la Florența? Întrebă el minunându-se singur de propunere și gândindu-se că probabil nu scăpase de efectul alcoolului consumat cu o noapte înainte.

— Da, da, răspunse Serena, al cărei univers plumburiu căpătă brusc o sclipire aurie. Mi-ar plăcea foarte mult.

— Bine, răspunse scurt Beau, mulțumit, entuziasmat, o senzație pe care el n-o diseca dincolo de implicațiile carnale imaginându-se deja întins pe un pat mare în cel mai apropiat han.

Călătoria de șazeci de mile până la Florența dură câteva zile, căci hanurile de provincie erau mult mai tentante decât trăsura și drumul prăfuit, iar sexul era mult mai ispititor decât rămasul-bun. Niciunul dintre ei nu era împăcat cu ideea de a pune capăt legăturii lor plăcute.

În cele din urmă însă, chiar și într-un ritm atât de lent și de boem, ajunseră la Florența. Când poposiră la adresa familiei Castelli descoperiră că gazdele Serenei erau plecate la Roma pentru două luni. Vecina familiei înțelegea situația oaspeților, dar n-avea la dispoziție mijloacele de a le deschide ușa apartamentului. Îi părea foarte rău... poate că proprietarul avea să se lase convins s-o lase pe Serenă înăuntru, numai că și el era plecat la Pisa, în vizită la fiica lui.

— Nu mă așteptau până în iulie, rosti Serena cu un oftat privind spre ferestrele închise, întristându-se la gândul că va petrece următoarele câteva luni singură într-un oraș străin.

Mai lamentabil decât singurătatea însă, era faptul că fără familia Castelli, avea să-i fie refuzat accesul la atelierelor unde voia ea să studieze.

— Trebuie să-ți găsim o gazdă, decise rapid Beau. Ce parte a fluviului Arno preferi?

— Cel puțin îmi pot permite o gazdă, declară Serena schițând un zâmbet, abătută de la gândurile ei negre de reacție energică a lui Beau. Mulțumită ție.-

— Nu — mulțumită talentului tău. Ți-aș sugera partea de nord — așa o să fii mai aproape de orice. (Luând-o de

mână, o mângâie de încurajare.) O să-i spun vizitiului să ne aștepte în Piazza della Signoria câtă vreme noi căutăm un apartament. (Aproape plină cu bagaje, trăsura închiriată bloca străduța îngustă.) Și mă mai gândeam să mai stau câteva zile până te acomodezi cu lumea.

— Ai vrea? răspunse cu răsuflarea tăiată Serena, după care, dându-și seama ce stângaci reacționase față de un bărbat ultrafamiliarizat cu femeile tampon, adăugă cu mai multă circumspecție: deși mă tem că aş profita prea mult de tine.

— Hai să nu ne mai gândim cine profită de cine, altfel s-ar putea să fiu forțat să recunosc că am o conștiință, zise el, zâmbind. Cât despre statul meu aici, m-aș bucura teribil. (Privind în josul străzii pavate, cercetă clădirile care umbreau razele soarelui.) Acum spune-mi ce crezi că-ți poți permite, adăugă el, prudent după cearta lor legată de rochii.

Trei ore mai târziu, după ce urcară nenumărate scări și își croiră drum prin diverse locuințe și pasaje înguste de trecere, ajunseră în camera de zi a unui apartament care dădea spre fluviul Arno. În stânga se vedea podul aurarilor. Soarele după-amiezii făcea să sclipescă apa care curgea leneșă dedesubt, în vreme ce dealurile verzi de la orizont întregeau superbul peisaj, ca și cum ar fi fost puse acolo pentru deliciul Serenei și a lui Beau.

— Nu-mi vine să cred că acest apartament este la un preț atât de rezonabil, rosti fericită Serena, întorcându-se de la fereastră pentru a-și cerceta noul ei cămin. După toate locuințele mai mici și mai scumpe pe care le-am văzut.

— Cred că te-a plăcut proprietăreasa — sau a încântat-o să aibă o chiriașă englezoaică în casa ei.

Beau se postă în spatele Serenei, mulțumit că ea era încântată. Banii pe care el îi oferise proprietăresei o determinaseră pe aceasta să renunțe la ideea de a închiria apartamentul doar pe două luni.

— Ce-ar fi să vă plătesc pentru tot restul anului înainte, îi propuse el proprietăresei în vreme ce Serena inspecta bucătăria din spate. V-ar ajuta?

Bineînțeles că propunerea fusese acceptată.

Iar când Serena ieșise din coridorul care ducea spre bucatărie, fusese întâmpinată de zâmbetul radios al proprietăresei, care îi dădu un set de instrucțiuni clare și precise privind piețele, bisericile și magazinele cele mai apropiate. Pentru că italiana vorbită de Serena era fără cusur, iar proprietăreasa părea extrem de încântată de *donna inglese* care vorbea cu accent florentin, conversația lor ajunse să includă și o lungă discuție referitoare la familia mamei Serenei.

— Pare cu siguranță să cunoască pe toată lumea de nord de Roma, remarcă Beau după plecarea proprietăresei. Cel puțin nu-ți va lipsi un partener de conversație, adăugă el cu un surâs.

— Poate că mă va ajuta să aflu câte ceva despre familia mamei mele. Tata deținea prea puține amănunte.

— O greșeală tipică bărbaților, zise Beau, concediind astfel orice interes suplimentar pentru antecedentele familiale. Mă duc să aduc frăsura și bagajele. Ce-ar fi să te gândești într-un timp unde vrei să-ți amenajezi atelierul? Și gândește-te cum să reamenajezi dormitorul. Mă duc să văd dacă proprietăreasa are un alt pat.

— Nu-ți place patul?

— Mi-ar fi plăcut dacă eram cu vreo treizeci de centimetri mai scund.

— Deci mai stai?

Chipul Serenei radia de bucurie.

— Cel puțin câteva zile și n-am chef să nu mă simt bine.

Serena nu presupunea că gloriosul fiu al ducelui de Sette s-ar fi simțit prost de multe ori în viața lui. De asemenea înțelegea perfect că el n-avea cum să încapă în acel pat îngust.

— Întreab-o pe proprietăreasă și unde putem mânca.

— Dacă ți se face foame, ia din pâinea și brânza pe care le-am cumpărat în Badia. O să aduc eu ceva pentru cină. Ciao, dragă, zise el, sărutând-o din vârful buzelor.

Serena se plimbă prin încăperi, mulțumită de aranjamentul și mărimea apartamentului. Camera de zi era mare, cu un balcon minuscul care dădea spre fluviu. Din ea se deschidea un mic salon potrivit pentru un birou. Dormitorul acoperea toate nevoile ei, în vreme ce bucătăria avea o mică verandă, care mirosea toată a crini-de la florile din grădina de dedesubt. Putea picta în camera de zi; lumina de acolo era excelentă. Era primul ei cămin adevărat după casa din Fallwood și asta o făcea să se simtă surprinzător de fericită, chiar dacă era singură într-o țară străină. De fapt nu chiar singură, și tocmai acest amănunt contribuia decisiv la buna ei dispoziție.

Cât despre viitor, nu-și înăduia să se gândească la plecarea lui Beau.

Beau se întoarse două ore mai târziu, urcând scările în fugă, strigând că ajunsese acasă și bucurând sufletul Serenei.

Spusese „acasă“.

Chiar dacă știa bine care era situația, Serena se simțea mângâiată de acel cuvânt intim.

Mai mulți oameni veneau după el pe scări, cărând porțiuni dintr-un pat găsit de Beau, bagajele, flori și vase.

— Patul ăsta nu e de la proprietăreasă — e nou. Nu mi-l pot permite, rosti Serena, dorindu-și să găsească o cale de a-l reține pe Beau acolo.

— Hai să ne luptăm mai târziu, murmură el; cu ochii lui negri scânteind, când patul va fi montat. Te las să câștigi.

— Dacă voi câștiga, îl duci înapoi?

— Dacă o să câștigi, te las să-l cumperi de la mine.

— Cu ce, mă rog?

— Mă gândeam că putem face un troc... cu ceva, zise el, surâzând viclean.

— Am de ales?

Beau pretinse că se gândește o secundă, apoi zâmbi.

— Nu chiar. Înainte de a te burzului toată, adăugă observând îmbujorarea care-i colorase obrajii, să știi că am adus și mâncare pentru o cină frugală.

— Deci n-am voie să protestez?

— Nu până ce patul nu e asamblat.

Vocea lui era calmă iar pe chip îi înfloreau un alt zâmbet.

— Ești imposibil, zise ea. Insistent ca un berbec. (Scoase un oftat prelung.) Ai de gând să eviți orice discuție, nu-i așa?

Nu putea fi furioasă pe el. Beau ignora cu desăvârșire frustrarea ei, cuprins de bună dispoziție, având farmecul impertinentei irezistibile.

— Hai să vorbim după ce mâncăm, propuse el cu amabilitate.

Era clar că n-avea s-o facă. Poate că era o prostie din partea Serenei, fie și măcar să se gândească la a opune rezistență generozității lui.

Câtă vreme mâncară, băură vin și urmăriră soarele coborând încet dincolo de linia joasă a dealurilor care înconjurau orașul, lucrătorii montară patul pe locul lui.

— Dacă mai stai mult pe-aici, devin iarăși o răsfățată să știi, comentă Serena.

— Ai timp suficient să lucrezi după ce plec.

Cuvântul „plec” rămase suspendat între ei. Serena avu un sentiment șocant și de neînțeles de frustrare, mai ales că știuse dintotdeauna că drumul lor împreună avea să fie scurt.

— Dar mai rămân o vreme... murmură el, sesizând starea ei de disconfort. Asta dacă nu te deranjează.

— Mi-ar plăcea să stai, răspunse încet Serena.

Nu putea să se prefacă nepăsătoare, chiar dacă pentru contele de Rochefort era preferabil ca relațiile lui amoroase să presupună cât mai puține sentimente.

— Așa deci. (Beau inspiră ca și cum ar fi alergat un maraton, după care, zâmbind, o întrebă): Măine ce facem?

Rămase cu Serena o săptămână, în care făcură zilnic lungi plimbări pe străzile oraşului Renaşterii, pierdură ore întregi admirând toate comorile de artă cunoscute, se căţărară pe Dom şi în clopotniţe de biserici ca să privească oraşul de sub ei, se rătăciră pe coridoarele, nesfârşite ale palatului Pitti şi pe cărările în serpentină ale grădinilor Boboli din vecinătate, se minunară de frumuseţea uşilor de la abaţie, sculptate de Ghiberti, rămaseră înmărmuriţi în faţa lui David al lui Michelangelo — sculptura în marmură cu ochii atât de vii încât părea însufleţită. Palazzo Vecchio, impregnat de sute de ani de istorie a Florenţei; îi aminti Serenei de perenitatea vieţii, că şi palatul Uffizi, încărcat de capodopere strânse de familia Medici, oameni cu pasiuni şi puteri nemăsurate, care umpluseră cameră după cameră cu opere de artă atât de preţioase încât Serena rămase fără grai în faţa lor.

Făcură, de asemenea, dese plimbări călare în afara oraşului, admirând ruinele etrusce şi romane de la Fiesole, ca şi mânăstirea pe care Michelangelo o decorase şi care se afla pe un deal, la nord de oraş. Pe lângă toate astea, mâncară, băură şi se iubiră, aşa cum au procedat îndrăgostiţii de la începutul veacurilor, total preocupaţi unui de celălalt, delectându-se cu toate variantele posibile ale plăcerii, scufunându-se în universul voluptuos al senzualităţii.

Într-o seară târziu pe Serena o apucară durerile ciclului. Ridicându-se în capul oaselor după ce ea îl părăsise, Beau aprinse o lumânare şi o urmări în tăcere pe Serena cum îşi spală sângele de pe coapse şi cum se ocupă de toate amănuntele necesare. După ce termină, ea îmbrăcă o cămaşă de noapte şi se întinse la loc lângă el, cu o expresie stranie de rezervă pe chip.

— Te doare? întrebă Beau, luând-o în braţe,

— În pic.

— Vrei un coniac?

Ea murmură un „nu”, după care se cufundă într-o tăcere nefirească.

— Credeai că ai rămas gravidă?

— Mă preocupa gândul.

Serena rostea cuvintele încet dar precipitat, ca și cum nu-i făcea plăcere să vorbească.

— După... în fine, după atâta timp, zise el neîndemânatic, am crezut și eu același lucru.

Și-a dat seama. Își zise ea. Că și cum ar fi avut vreo importanță.

— După cum vezi, se forță Serena să rostească cu glas tare, ești în siguranță.

— Ceea ce înseamnă că am avut noroc, răspuse Beau, gândindu-se la scăpările pe care le avuseseră în unele ocazii mai intempestive de a se proteja. Căci n-am fost mereu.. prudenți.

— E un mare noroc pentru mine, i-o întoarse ea glacial, întrebându-se de câte ori fusese nevoit Beau-St. Jules până atunci să fugă de responsabilități paterne.

El sesiză iritarea din vocea ei.

— Dacă era vorba de un copil, aș fi avut grijă de tine..

— Îmi imaginez. Ești un bărbat foarte generos.

Tonul ei implica mai multe. Beau auzise și mai înainte înțepătura și aluzia — nu în privința vreunui copil, căci era de obicei prudent, ci în legătură cu numeroasele lui ieșiri din budoarele și viețile femeilor.

Nu-i răspuse. Știa cât de inutile erau vorbele într-un astfel de moment. Însă o ținu în brațe pentru că așa dorea și ea îi permitea. În inimă i se strecurase o senzație ciudată de tristețe, ca și cum pierduse ceva, o emoție imposibil de ignorat, chiar și pentru un bărbat căruia nu-i păsa de obicei de sentimentele legate de femei și amoruri.

Stând în brațele lui, Serena își spuse că ar trebui să se simtă ușurată că îi venise ciclul. Cu o parte a creierului așa și gândea. Însă cu cealaltă parte, cea care visa, cea în care dorul

și nevoia depășea orice logică, Serena plângea după copilul pe care l-ar fi putut avea. Ar fi putut avea copilul lui, pe care să-l iubească după ce Beau avea să dispară din viața ei. Așa însă, visul se destrămasese. Iar lacrimile ei erau reale.

Beau simți umezeala pe piept, auzi scâncetele ei înfundate, însă nu era deloc sigur că voia să afle motivul lacrimilor. După atâtea aventuriere din viața lui, devenise suspicios și din cale afară de precaut.

Indiferența lui Beau o răni profund pe Serena. Tăcerea lui era mai elocventă decât orice cuvânt. Peste câteva clipe lacrimile izbucniră șuvoi și instantaneu Serena se smulse din brațele lui și se dădu jos din pat. Dându-și seama aproape prea târziu că ea intenționa să plece, Beau se repezi și îi prinse încheietura mâinii exact când picioarele ei atingeau podeaua.

— Ce-am făcut?

E vorba de ce n-ai făcut, își zise ea, trăgându-și nasul și ștergându-și lacrimile cu mâna liberă.

— N-ai făcut nimic, minți ea. E doar ciclul... plâng ușor când...

Vocea ei tremură și se opri.

— Lasă-mă să te ajut. Trebuie să facem ceva... să mergem undeva?

Mușcându-și buza, ea clătină din cap. Se simțea abandonată, deși ar fi trebuit să știe mai bine ce o aștepta, din moment ce nu-i promisese nimic.

— Ești sigură?

Privirea lui era blândă, dar și perplexă.

Serena încercă să zâbească, însă buzele îi tremurau. Beau se trezi cuprins de niște remușcări uluitoare pentru el. Rostogolindu-se pe o parte, o trase la loc lângă el și, ținând-o strâns la piept, îi mângăie părul, fața, șoptindu-i vorbe liniștitoare, dulci, consolatoare, cu voce blândă.

— Totul o să fie bine... nu plânge. Nu plânge.. sunt aici.

Dar n-ai să mai fii mult, țipă ea tăcut, ceea ce o făcu să izbucnească și mai aprig în plâns. Sughitând, reuși să îngaime:

Susan Johnson

— Îmi... pa... pa-re... rău... că... plâng.

— Să nu-ți pară, murmură el, îndepărtându-i cu blândețe părul de pe tâmple.

Voia să-i dăruiască ceva. Era singura modalitate de a o consola pe care o știa. Gândindu-se înfrigurat, se întrebă ce ar fi putut cumpăra în mijlocul nopții.

— Dă-mi voie să-ți cumpăr ceva, rosti el, zicându-și că poate o promisiune era suficientă până dimineață.

— Nu... poți.

Serena sughiță din nou, plângând și mai tare. Nu-i mai păsa de discreție sau stânjeneală. Nu-i mai păsa de nimic.

Beau putea cumpăra orice.

— Spune-mi doar și e al tău.

Ea îl privi prin ceața lacrimilor, frumusețea lui ieșind în evidență chiar și printr-o astfel de pânză udă.

— Te vreau.. *pe tine*, izbucni ea, cu cuvinte care sunară ca o salvă de artilerie.

Șocată ca și el de îndrăzneală, Serena bătu cu pumnii în pieptul lui, se smulse din strânsoare și fugi din încăpere.

Beau rămase nemișcat și ascultă respirația ei precipitată din camera alăturată. Minteia lui se blocase asupra cuvintelor ei, ca și cum acestea îi acoperiseră roțile gândirii. Așa cum se întâmpla mereu când se confrunta cu pretențiile femeilor.

Expiră cu zgomot.

După care se dădu jos din pat și își căută pantalonii. Urma o conversație care necesita minimum de îmbrăcăminte.

Când intră în camera de zi, Serena își înalță privirea de pe canapeaua pe care ședea ghemuită într-un colț și rosti cu fermitate:

— N-am nici o scuză. N-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Ești liber să pleci — acum dacă dorești.

Beau se așeză pe un scaun în cealaltă parte a încăperii.

La adăpost, își zise ea. Era clar că el mai făcuse asta înainte.

— Nu vreau să plec, murmură el. Însă nici nu pot rămâne la nesfârșit.

— Cum vrei tu.

Lacrimile dispăruseră, secate de sentimentul de umilință.

— Îmi place să fiu cu tine.

Însă păstrezi distanța, observă ea în minte, îngrijorat după ce atâtea femei te-au rugat să rămâi.

— Nu-mi vine să cred că am spus ce-am spus.

Serena își trase picioarele sub bărbie și se uită la el pe deasupra genunchilor acoperiți cu cămașa de noapte.

Beau găsi încântătoare sinceritatea din ochii ei, ca întotdeauna.

— Ești mai emotivă acum, cu...

— Ciclul meu lunar, zise ea, ajutându-l.

Avusese timp să-și controleze emoțiile și să reintre într-un soi de normalitate.

— Așa.

— O să pretindem că nu s-a întâmplat nimic.

Luându-se după poza lui degajată, Serena putu chiar să zâmbească.

— Ar fi al naibii de plăcut.

Beau se lăsă mai jos în scaun, relaxându-se cu picioarele întinse înaintea lui.

— Și eu ți-am apreciat plăcerea ta, zise ea, cu o voce familiar de sardonică. Toți cei douăzeci de centimetri ai ei.

— Când te vei simți iarăși mai bine, eu și plăcerea mea îți vom sta la dispoziție, rosti el târăgănat. Între timp, dă-mi voie să te duc la cumpărături mâine.

— Vrei să răscumperi lacrimile unei femei, Rochefort? întrebă ea ușor ironică, dar cu o privire amuzată.

— Vreau să-mi liniștesc conștiința.

— Nu credeam că ai așa ceva.

— Nici eu, răspuse el încet.

A doua zi merseră la cumpărături, fiindcă Beau o convinsese că era inutil să-i reziste. Serena ar fi trebuit să înțeleagă asta până acum.

Înțelesese. El avea dreptate.

Așa că, preț de încă alte câteva zile, ea îi permise lui Beau să-și calmeze conștiința, căci era inutil să lupte împotriva dorințelor lui. În plus, principiile și etica ei își pierduseră din forță în acea noapte, când fuseseră inundate de șuvoiul lacrimilor ei. După discuția lor cordială din mijlocul nopții, reieșise foarte clar că el n-avea să se mai întoarcă după ce va pleca.

Beau îi cumpără o duzină de perechi de balerini de diferite culori, două covoare luxoase de Bagdad, canapelele, scaunele, oglinzile și mesele pe care nu îndrăznise să le cumpere în ziua în care adusese patul acasă. După aceea achiziționează superba tapiserie intitulată *Primavera* pe care o admirase Serena. În opinia lui, fetișcana blondă pictată de Botticelli semăna foarte bine cu Serena Blythe din Gloucestershire. Pe lângă toate acestea, trecând peste protestele ei, pentru că prețul exorbitant era mult prea mare chiar și pentru principiile ei decăzute, Beau cumpără un colier din aur și perle, cu un rubin cât oul de struț ca pandantiv.

— Să te gândești la mine când îl vei purta, îi zise el.

Serena știa că se va gândi la el în fiecare minut, cu sau fără colier. Beau ar fi putut să economisească acei bani.

Rămase aproape încă două săptămâni în apartamentul acum bogat mobilat. Într-o după-amiază însă, se răsuci pe călcâie, din fața ferestrei unde contempla priveliștea fluviului de o bucată de timp, și zise:

— S-ar putea ca la Palermo să mă aștepte mesaje pe care trebuie să le duc înapoi în Anglia.

— Înțeleg.

— Mi-ar plăcea să stau mai mult.

— Știu.

— M-aș putea întoarce dacă Sir Hamilton n-are vești.

N-avea s-o facă.

— Mi-ar face plăcere, răspunse ea.

— O să-ți fie bine până se întoarce familia Castelli?

— O să încep să pictez. Așa o să am ceva de arătat când o să intru într-un atelier.

N-avea să plângă. Își putea controla emoțiile dacă nu se gândea la plecarea lui.

— Ai destule vopsele?

Îi cumpărase două magazine cu vopsele.

— Da, mulțumesc.

— Ce-o să facem diseară?

— Mă gândeam că o să mor regulându-te.

El răsese și se simți mai bine.

— O femeie după sufletul meu.

Dacă ai un suflet, dragul meu „Glorios“. Îi răspuse ea în gând, înțelegând acum de ce un bărbat ca Beau St. Jules nu legase niciodată o relație permanentă.

— Atunci ne potrivim bine, căci mie îmi place p... ta.

Beau acoperi într-un salt scurta distanță dintre ei. Apucând-o pe Serena de umeri, o ridică pe jumătate de pe scaun și se aplecă să o sărute cu buze înfometate, cu degetele înfigându-se în carnea ei. O secundă mai târziu o ridică complet în picioare și, presându-și trupul de trupul ei, o forță pe Serena să-și deschidă gura și își înfipse limba în gâtul ei, mânat doar de mânie și frustrare. N-ar fi suportat ca ea să rostească acele cuvinte în fața altui bărbat. Serena era a lui.

Sau cel puțin era în seara asta. Suprimându-și instinctele de posesie, o luă pe Serena în brațe și o purtă în dormitor.

Rămaseră trei toată noaptea, niciunul dintre ei nevrând să irosească vreo clipă din ultimile petrecute împreună. Făcură dragoste cu gingășie, cu încetineală rafinată, iar la sfârșit, în zori de zi, se treziră amândoi arzând ca două lumânări, mânate doar de finalitatea șfâșietoare, de inexorabilul sfârșit al poveștii lor de dragoste.

Întrebat de Serena dacă vrea micul dejun, Beau răspunse că nu.

Se apucase deja de împachetat, înghesuindu-și hainele în valize. Când se uită la Serena, privirea lui era uluitor de goală.

— Dacă ajung în Leghorn până la cină, prind fluxul de seară.

Și vocea lui era lipsită de orice emoție.

— Vrei să-ți pregătesc un prânz?

Atunci el zâmbi — un crâmpei din bărbatul pe care îl știa ea.

— Nu te-aș refuza dacă ai fi în stare. (Până atunci el nu reușise să gătească absolut nimic.) Dar îți mulțumesc că ai întrebat.

— Te-aș putea ajuta să împachetezi.

— Aproape că am terminat. Mi-ai văzut ceasul?

— E în hoi. Ți-l aduc eu.

Când se întoarse în dormitor, valiza lui era închisă și Beau își îmbrăca haina verde închis.

Luă ceasul de la ea, își petrecu lanțul prin butoniera vestei și strecură orologiul în buzunar.

— Îți mulțumesc pentru tot, rosti el, stând la doar un pas de ea, dar având deja o voce distantă.

— Mulțumesc foarte mult. Însă tu ai fost infinit mai generos decât am fost eu. Îți rămân îndatorată.

Vorbea cu un ton egal, lipsit de pasiune, capabilă ca și el de politețe.

— Categorie nu. (Tonul lui era precipitat. Apoi ochii lui se închiseră pentru o clipă.) Îți doresc numai bine, adăugă ea moale, după care, apucând-o de mână, o trase pe Serena aproape. Sărută-mă, murmură el, deși urăsc sărutările de adio.

— Nu mai mult ca mine, șopti ea, înălțându-și gura spre el și străduindu-se să nu plângă.

În scurtul moment cald și tandru cât buzele li se întâlneau, universul se umplu iarăși de magie.

Serena era singura femeie din viața lui pe care Beau îl părăsea cu regret, pentru că era plină de dulceață și pasiune

— și totuși el n-avea nici o intenție de a se lega de o singură femeie, oricât de ispititoare ar fi fost.

Gura lui se îndepărtă.

— Probabil că data viitoare când te văd vei ține un discurs în fața Societății Regale. Pictezi ca un înger.

— Îți voi trimite o invitație la prima mea expoziție.

Spera să sune la fel de neutră ca și el. Însă își dorea ca el să piece înainte ca ea să se umilească implorându-l să rămână.

— Călătorie plăcută, îi ură Serena.

El o privi încă o clipă, cu o expresie indescifrabilă pe chip, apoi se întoarse să apuce bagajul.

Îndreptându-se de spate, zămbi, înclină din cap și în următoarea secundă se făcu nevăzut.

— Uită-te în sertarul de sus al noptierei, mai strigă el înainte de a trânti ușa apartamentului.

După care Serena îi auzi pașii coborând scările.

Alergă la fereastră și îl urmări urcându-se în trăsură, apoi stătu acolo până ce trăsura dispăru din raza ei vizuală. Ducându-se înapoi în dormitor, Serena trase de sertarul noptierei. Cutiile din piele roșie stăteau cuibărite lângă clorapii ei de mătase, având un bilet prins de cea mai mare dintre ele.

„Fiecare doamnă are nevoie de diamante”, scrisese el cu măzgăleala lui specifică, neglijentă și înflorită. Apoi semnase: „Cu dragoste, Beau.”

Serena deschise cutiile elegante una câte una. Uluitoarea colecție de diamante îi ajungea ca să-și cumpere ani buni de siguranță materială — căci colierul, cerceii și brățara erau încrustate cu sute de diamante enorme. Beau St. Jules nu-și putea dărui inima, însă în toate celelalte privințe era cel mai generos bărbat din lume.

Plânse toată dimineața, apoi dormi două zile, evadând din calea durerii și nefericirii în cuibul oferit de patul pe care i-l cumpăraseră Beau. Când decise să revină la viață, în seara celei de-a doua zile, începu să picteze. Se apucă de lucru ca și cum întreaga ei viață depindea de asta. Și poate că așa și era, cel puțin în primele două zile. Abia dacă dormi câteva ore și doar ciuguli câte ceva de mâncare. Pictă cu furie și pasiune, cu fervoare și ură. Pictă bărbați înalți și chipeși în toate pozițiile

și stările sufletești posibile. Plânse uneori împrăștiind vopsea pe pânză, îndurerată de nedreptatea vieții. Alteori se simțea atât de copleșită de iubirea din amintirile ei fericite, încâ zâmbea și frédona tot felul de cântecele în vreme ce lucra.

Cel mai rău însă era noaptea. Adesea se apuca o pictură în asemenea clipe de melancolie, când își dorea o disperare să se regăsească în brațele lui. Iar în acele nopți în care nu mai găsea apărare în calea durerii, spera dincolo de orice speranță să se fi înșelat și să poarte în pântecul copilul lui. Însă ciclul îi veni din nou luna următoare, iar roșu aprins al sângelui îi distruse visele în asemenea măsură, încâ Serena nu mai putu picta o săptămână după aceea.

Știa că Beau o uitase deja.

În vreme ce Serena își îneca melancolia în pictură, Beau se ocupa tot mai abitir de sticlele cu băutură în încercarea inutilă de a suprima imaginile care îi înfierbântau creierii: imagini pline de pasiune și dorință în care era mereu prezent un cap blond și o pereche de ochi verzui-albaștri. După ce desfăcuse prima sticlă de coniac când se urcase la bordul lui *Siren* nu se mai oprise din băut, stând pe punte pentru prima noapte singur, fără a vorbi cu cineva și refuzând ofertele lui Remy de mâncare.

A doua zi de dimineață se spălă și se bărbieri. Își puse și un rând de haine noi. Numai că pe dinăuntru era schimbat și se simțea consumat. Nimeni de pe iaht nu știa cum să reacționeze la noua dispoziție sufletească a patronului. Vocea lui era diferită când vorbea. Observațiile erau cinice și fiecare cuvânt era marcat de o amară deziluzie.

Când ajunseseră la Palermo era beat criță. O zi mai târziu, când se întorcea de la vizita făcută lordului Hamilton și curții regale, la brațul lui se găsea contesa Niollo. Proprietatea Francescăi, Baccate, se învecina cu domeniul St. John. Contesa se invitase singură, sub pretextul că vrea să-și inspecteze proprietatea.

— Foarte bine, acceptase Beau când fusese abordat de ea, privind-o cu o ușoară ironie. Eu te voi salva de republicani și tu mă vei salva de plictiseală.

Ambele domenii se găseau la distanță suficient de mare de Napoli ca să fi scăpat de distrugerile războiului. Când ajunseră la vila lui Beau, Di Cavalli, văzuseră că peisajul bucolic de acolo fusese neatins de armate și revoluții.

— Nu trebuie să pleci la Baccate imediat, nu-i așa? întrebă Beau, ajutând-o pe Francesca să descalece în curtea interioară a vilei.

— Ai vrea să stau? propuse ea pe un ton de flirt.

— Aș vrea să te reglez, vreo săptămână, răspunse el leneș. Ești interesată?

— O propunere fermecătoare, Rochefort, replică ea.

— Vrei sau nu?

— Nu sunt sigură, om lipsit de grație ce ești.

Beau căuta uitarea și nu dragostea. În plus, nu-i oferise niciodată Francescăi vreun semn de dorință pentru o legătură serioasă.

— Cum vrei. Am nevoie de o băutură.

— Trebuie să-mi acorzi atenție și mie, rosti ea, nu doar coniacului tău.

Femeie directă, binevoitoare, Francesca știa întotdeauna ce vrea.

— Nu-ți face griji, dragă, o să ai parte de toată atenția pe care ți-o dorești. (În neagra dispoziție sufletească în care se găsea, gândul de a muri regulându-se păra o soluție perfectă.) Sper doar ca tu să poți ține pasul.

— Sună interesant...

Privirea ei căpătă o strălucire puternică.

— Am intenția ca realitatea să fie și mai interesantă, dragă, replică el cu voce lipsită de emoție.

Se ținu de cuvânt.

Iar ea ținu pasul.

Susan Johnson

Și nici unui dintre ei nu observară când se scurse săptămână.

Beau bea din clipa în care se scula dimineața. Ține permanent o sticlă cu alcool la îndemână, lângă pat. Reuși însă să-și mențină un aer de sobrietate, în ciuda negurei din suflet ca și cum gândurile acide ar fi consumat tot alcoolul, ca și cum nevoia lui arzătoare de Serena și-ar fi găsit alinarea în vigoarea dată de coniac. Iar Francesca de Bruni, contesa Niollo, și bucura de răsplata pasională a urii și frustrării lui Beau.

Când plecă contesa, găsi o servitoare să-i încălzească patul o vreme, cât ea plecase să îngrijească de proprietăți. Când se întoarse și găsi o fată drăguță în brațele lui Beau, fiind o femeie cu gusturi rafinate, Francesca se alătură celor doi.

Beau nu mai știa ce zi e. Nici nu-i păsa. Nu-l interesa să-i pese. Voia doar să uite frumusețea blondă care îi bântuia gândurile și visele.

Iar după o lună descoperi că nu-i mai pasă absolut de nimic.

Capitolul 19

În vreme ce pe moșia St. Jones începea un menaj în trei, departe înspre nord, austriecii porniseră ofensiva și făcuseră progrese rapide împotriva francezilor în toate sectoarele. Pe flancul estic generalul Ott capturase Recco și înălțimea dominantă Monte Becco, forțând aripa dreaptă a armatei franceze să se retragă la Nervi, la cinci mile este de Geneva. În centru, Hohenzollern trecuse ca o furtună prin importantul pas Becchetta, pe drumul principal care lega Genova de Tortona în nord, în vreme ce șarja lui Melos asigură pasul Cadibona creând o breșă spre coastă, la Vado, separând prin aceasta armata lui Soult de cea a lui Suchet. După trei zile de lupte grele Melos își îndeplinisese obiectivele primite și îi îndepărtase pe francezi de pe liniile lor de avangardă aflate pe crestele Apeninilor Lingurici, deși prețul plătit era un număr imens de pierderi. Massena opusese o rezistență încăpățânată împotriva unor forțe net superioare; austriecii erau de cinci ori mai numeroși.

În vreme ce locuitorii vilei Di Cavalli își petreceau luna aprilie cufundați în plăceri, în împrejurimile Genovei presiunea austriacă era tot mai mare și francezii erau teptat forțați să se retragă prin Voltri și Sestri, hărțuiți tot timpul de canonada navelor britanice care blocau coasta. Până la data de 20 aprilie flancul stâng al francezilor ajunsese să se retragă spre gurile râului Polcevera, aflat la doar trei mile vest de Genova. Pe flancul drept se retrăseseră deja spre râul Sturla, în vreme ce în centru reușeau să mențină o poziție fortificată și câteva forturi izolate înspre nord și înspre est. Aflat în Genova, generalul Massena era acum complet izolat de baza sa din Nisa și de armata lui Suchet.

La 24 aprilie, amiralul Keith trimise un mesager de pe vasul amiral HMS *Minotaur* către Massena, cerându-i generalului francez să se predea deoarece poziția lui era fără speranță. Altfel amiralul se vedea nevoit să bombardeze Genova. Massena replică prompt: „Genova va fi apărată până la ultimul om”. Imediat, deschise focul asupra vaselor britanice cu bateria de coastă de la Lanterna. În aceeași zi, Massena îl trimise pe maiorul Franceschi, unui din curierii lui Soult, să străpungă blocada și să-i ducă un mesaj lui Bonaparte, în care îi făcea un bilanț al operațiunilor până în acea zi și îi scria că, prin reducerea în continuare a rațiilor pentru trupe, putea menține poziția pentru încă zece, douăsprezece, poate chiar cincisprezece zile.

Căpitanul Berry ajunsese la Di Cavalli spre sfârșitul lunii, încărcat cu vești și scrisori. Îl găsi pe Beau afară, însoțit de micul său harem. Femeile ședea tolănite pe șezlonguri în grădină și beau șampanie, privindu-le leneșe pe Beau, care lucra cu unul dintre armăsarii aduși de la Tunis. Verdele grădinii era înspicat cu o mulțime de culori ale florilor, iar aerul era încărcat de parfumul trandafirilor.

— Pot să-ți ofer ceva de băut? întrebă degajat Beau după ce Berry ajunsese în dreptul padocului de călărie, descălecă și dădu frâul unui băiat de la grajduri.

Îi oferi căpitanului un păhărel pe care îl ținea în buzunarul vestei.

— Mulțumesc, domnule, mi-ar prinde chiar bine. Călătoria până aici m-a cam încins și m-a umplut de praf.

— Iar aici e și mai cald. Bea-l pe tot. Am o rezervă mare acolo, adăugă Beau, făcând semn înspre doamne.

Broboane de transpirație i se îngrămădeau pe piele. Era îmbrăcat doar cu pantaloni strâmți și încălțat cu cizme de călărie. De la mijloc în sus purta doar o vestă deschisă, cu buzunarul necesar să-și păstreze băutura. Brațele și umerii bronzăți, ca și pieptul puternic, toate exprimând forță pură mas-

culină, contrastau flagrant cu țesătura delicată a materialului vestei.

Căpitanul goli păhărelul, după care, înapoiindu-l cu un zâmbet, zise:

— Dacă sunteți angajat în alte probleme, sir...

Privi înspre femeile așezate în umbra parțială a unui măr înflorit. Halatele fine de dantelă le ascundeau prea puțin senzualitatea voluptuoasă.

— Vă aștept în birou.

— Am fost ocupat cu ele, de altfel, săptămâni de-a rândul, murmură cu sarcasm Beau. N-o să-mi simtă prea mult lipsa dacă te duc înăuntru. Ai cunoscut-o pe contesa Niollo?

— O singur dată, sir, pentru foarte scurt timp — la Capri.

— Ah... da, în fine, vino să te prezint după care ne vom retrage în răcoarea biroului meu.

Cu un gest politicos al capului, îi făcu semn lui Berry să i-o ia înainte.

Distanța până la grădină nu era mare. Când Beau prezentă femeile, le trată fără discriminare, indiferent că una era contesă iar cealaltă era servitoarea lui din casă. Contesa dădu scurt din cap în direcția căpitanului, poziția ei socială permițându-i să se comporte astfel cu un bărbat de rangul lui. Thebia, servitoarea drăguță, sări în picioare și făcu o plecăciune pentru căpitan, zâmbindu-i cald și generos.

Trebuie să am grijă s-o recompensez când plec. Își zise Beau, zâmbetul generos al fetei aducându-i zâmbetul pe chip.

— Dacă vreți să ne scuzați, doamnelor, rosti el politicos, ca și cum cele două femei în neglijé-uri se găseau în salonul pentru regine și nu se sculaseră doar de puțin timp din pat. Căpitanul are niște mesaje pentru mine.

— Să nu lipsești mult, zise Francesca, simțind că-și poate aroga din plin unele prerogative după o lună de stat împreună cu Beau.

— Ne va lua mult timp, Berry? întrebă leneș Beau. Contesa e nerăbdătoare.

— Nu sunt sigur, sir.

Susan Johnson

Deși simțea că veștile pe care le aducea erau suficiente de importante ca să întrerupă distracția lui Beau, Berry avea ordine clare să nu-l deranjeze.

— Chestiuni de onoare, Francesca, declară neutru Beau, înțelegând prea bine că Berry n-ar fi venit până acolo fără un motiv serios. Poate că te va distra vreunul din grăjdarii mei în absența mea. Mă refer bineînțeles la călărie. Încearcă armăsarul ăla frumos.

Contesa se uită o clipă chiorâș la Beau, apoi rosti:

— L-am găsit tare dornic, dragă, nu-ți amintești?

Scandalul n-o afecta niciodată pe Francesca. Frumusețea o proteja de cenzură, așa cum o proteja și averea soțului ei mort.

— În cazul ăsta, trebuie să mă grăbesc, replică Beau.

Berry îl informă că unul din subordonații lui Nelson, căpitanul Tronbridge, cucerise insulele Ișia și Capri. Berry îi dădu chiar și detalii asupra campaniei de cucerire. Britanicii controlau din nou portul Napoli.

— Pitt nu va trimite trupe de uscat, zise Beau, așezat la birou, față în față cu căpitanul. Cum cred ei că-i vor alunga pe francezi din Napoli?

— Ruffo e în plin marș cu a sa Armată a Sfintei Credințe.

— A... brațul divin și sângeros al lui Ferdinand. Probabil că banditul a acumulat o pradă bogată până acum.

Berry făcu o grimasă.

— Iar la Genova se spune că Massena e terminat.

— Și Bonaparte?

— Nimeni nu știe nimic.

Beau se uită la căpitan cu o privire sfredelitoare.

— Poate că va trebui să aflu ceva.

— Exact la fel gândeam și eu, sir.

— Deci trebuie să renunț la distracțiile mele?

Se lăsă pe spate, cu un zâmbet vag pe chip, cuprins de un fior de emoție după o lună de desfrâu.

— Mi-am luat libertatea de a le cere servitorilor să vă facă bagajul, sir.

— Contesa nu mă va ierta niciodată, zise Beau.

— Eu mă gândeam că da, sir, având în vedere cum ați părăsit-o anul trecut la Capri și cum pare să vă fi... ăă... iertat.

— Chiar așa?

— V-a înjurat groaznic, sir. Îmi amintesc perfect plecarea noastră de atunci.

— Probabil că i-am trimis ceva.

— Două coliere cu diamante, sir.

— Aha. Presupun că n-ai adus nimic cu tine, nu?

— Casetă cu bijuterii e în camera dumneavoastră.

Beau surâse. Talentul de organizare al lui Berry funcționa impecabil.

— Îmi imaginez că intinerariul e planificat la fel de bine.

— Mai întâi Palermo, sir, și apoi...

— Genova.

— Da, sir.

— Va trebui să ajung treaz la Palermo.

— Îl veți si pe Lock în funcție acolo, sir, remarcă Berry cu calm, știind că Beau era competent în ce făcea, treaz sau beat. Sir Hamilton a fost chemat oficial înapoi.

— Deci toate acele aranjamente familiare au ajuns la urechile regelui.

— Sunt unii care iau orice scandal în serios, milord.

— Din fericire, asta nu mă afectează pe mine.

— Exact, sir.

Beau și căpitanul Berry părăsiră Di Cavalli în mai puțin de o oră. Contesa fu mai puțin dispusă să aibă o criză de isterie când i se oferi să-și aleagă ce-și pofteste dintr-o casetă cu bijuterii. Era lacomă, așa cum se așteptase Beau, și pufni iritată când el alese două articole pe care i le dăruî Thebiei. Lăsase ordine administratorului să plătească tinerei o sumă frumoșică de bani după ce avea să plece Francesca, tocmai

În eventualitatea că Thebia avea să-și piardă iremediabil reputația pentru că trecuse prin patul lui. Administratorul îi spusese că nu era cazul de așa ceva, întrucât tânăra nu era interesată prea tare de reputație și proprietăți — ci mai mult de doi dintre servitorii de la viiă.

Informația îl absolvi pe Beau de orice remușcare serioasă, astfel că porni la drum într-o stare de spirit excelentă.

În luna care trecuse își ostoise dorul cumplit de Serena și acum, era aproape de a se convinge singur că o va uita complet cu timpul. N-avea nici un chef să se gândească serios la însurătoare și nu-i putea oferi Serenei mai puțin de atât în cazul unei legături permanente. Sau putea? îi șopti o voce perversă din interior; chiar și o fată de viconte putea fi convinsă să accepte statutul de amantă. Numai că el nu știa dacă era chiar în stare să renunțe la libertățile lui de burlac și, amintindu-și felul ei de a fi, își dădu seama că Serena n-ar fi fost de acord cu o licență amoroasă doar de dragul lui.

Oricum ideea era născută moartă, căci cea mai mică referire la permanență într-o relație avea darul de a-l enerva.

— De ce nu te-ai însurat niciodată? îl întrebă el pe Berry, dând glas gândurilor lui încâlcite.

Căpitanul se răsuci ușor în șa, surprins de întrebarea lui Beau.

— Era o întebare așa, în general, minți Beau.

— N-am găsit niciodată o femeie pe care s-o iubesc stăt de mult, răspunse Berry.

— La fel gândeam și eu, murmură Beau.

După ce ajunseră la Palermo, Beau îi făcu o vizită lui Charles Lock, consulul general interimar britanic, care ocupa acest post doar până la sosirea înlocuitorului lui Hamilton. Interesându-se ce mai era nou, Beau află de la majordomul ambasadei că familia Hamilton, însoțită de Nelson, se găseau într-o croazieră de plăcere către Malta și Siracuza înainte de a pleca în lunga călătorie de întoarcere în Anglia. În plus, în

drumul spre birourile de la etajul întâi, majordomul îi mai spuse lui Beau că toată lumea nu discuta decât despre succesele cardinalului Ruffo în înaintarea lui spre Napoli.

Existau indicii că francezii începeau să se retragă din Napoli. Cel puțin așa îi spuse consulul interimar lui Beau după salaturile și schimbul de amabilități de rigoare.

— Conform ordinelor primite, fără îndoială, zise Beau, așezându-se confortabil pe un fotoliu.

— Cu Genova sub asediu și aflat la mare strâmtoare, cred că Massena avea nevoie de întăriri. (Charles Lock își bătu nervos cu degetele capăcul ceasului.) Napoleon, însă, păstrează o tăcere mormântală. Sursele noastre de informare par să fi secat.

— Cu siguranță că Napoleon trebuie să-și înceapă campania în curând, mai ales că Massena și trupele lui sunt prinse în menghină.

— Săptămâna trecută Moreau a atacat Kray, în Prusis.

— Crezi că Bonaparte se gândește la o campanie germană? Lăsându-l pe Massena pradă sorții?

Consulul dădu din umeri.

— Nimeni nu știe — cu siguranță că blestematul de consilier al primului ministru nici măcat atât... după cum n-are habar să conducă un război.

— Iar austriecii nu sunt de încredere. Thagut are propria lui agendă teritorială.

Lock oftă.

— Încă de la început.

— Mă gândeam să urc până la Genova și să vorbesc cu cineva din personalul austriac pe care îl cunosc. De acolo, Berry și cu mine am putea pleca în recunoaștere spre nord ca să vedem ce mai descoperim.

— Toată lumea ți-ar fi recunoșcătoare, Rochefort, zise Charles Lock, ușor încruntat. Cu lordul Hamilton plecat și cu Sir John Acton în voiaj de nuntă, cele mai multe surse ale noastre sunt nesigure.

— S-a însurat cu adevărat sir John cu nepoata lui în vârstă de treisprezece ani?

Beau înălță ușor din sprâncene.

— Un fapt împlinit, chiar dacă e sordid.

— Cât de scumpă a fost dispensa papală?

— Destul de convenabilă, se pare. Tânăra domnișoară a încercat să fugă, deghizată în băiat, dar a fost prinsă și acum *fericitul cuplu*, comentă sarcastic Lock, e la bordul lui *Foudrayant*, alături de Nelson și compania^{XII}.

— Sir John e al naibii de bătrân.

— Șaizeci și patru.

— N-aș putea să fac așa ceva unui copil.

— Actorii vor să păstreze averea în familie.

— Mie mi se pare că un avocat bun sau niscai manevre politice în parlament ar fi rezolvat la fel de bine treaba.

— Da, dar nici unul dintre noi nu are șaizeci și patru de ani, rosti Lock. Mai vrei coniac?

— Nu. (Beau își ridică mâna spre a-l opri pe consul.)
Fac cură de dezalcolizare. Berry mi-a spus că trebuie să-mi funcționeze totul perfect pentru călătoria noastră spre nord.

— Dacă o poate face cineva, acela ești numai tu, Rochefort, rosti consulului general cu un zâmbet benign. Și fără a vrea să te mai încarc cu o povară, trebuie să-ți spun că ne bazăm cu toții pe tine.

Zâmbind, Beau se sculă din fotoliu.

— Iau și această povară asupra mea, replică el leneș, și îți urez o zi bună. O să ne trimitem rapoartele către escadronul naval de blocadă.. După aceea, îi voi ura prim-ministrului succes în a-i convinge pe austrieci să lucreze alături de el.

— Ar trebui să avem propria noastră armată în Mediterana. Sunt perfect de acord cu comandantul-șef Stuart. Campania din Olanda a fost un dezastru, așa cum le-ar fi putut spune oricine cu un pic de judecată.

— O să văd ce argumente găsesc ca să-l conving pe Pitt să trimită trupa de uscat în Italia.

— Iar eu o să transmit informațiile tale pe tonul cel mai alarmant cu putință.

Între timp, în Paris, în aceeași noapte de 6 mai, la ora patru dimineața, Bonaparte coborî în fugă, însoțit de secretarul său, Bourrienne, marea scară interioară de la Tuileries care ducea din apartamente spre curtea interioară, unde aștepta o trăsură neagră, mînată de un atelaj de cai de poștă. Imediat porțile castelului se deschiseră și trăsura trecu printre ele în galop. Tuturor li se spuse că Napoleon n-avea să lipsească mult fiindcă pleca într-o inspecție de rutină.

Călătoriră cu cea mai mare viteză posibilă. Duroc plecase cu două zile înainte ca să pregătească schimburile. Șefii oficiilor de poștă erau la datorie, așteptând, cu cei mai buni cai gata înșeuai. Schimbarea atelajelor se făcu fără schimbarea poștalionului. Secretarul lui Napoleon întreba doar care era numele satului, după care galopul reîncepea.

Ajunseră în Avallon la ora 7:30 seara — 150 mile în cinci-sprezece ore — zece mile pe oră, inclusiv schimburile. Pe 7 mai Napoleon ajunse în Dijon, iar în seara zilei de 8 se găsea în Geneva, unde Berthier pregăta totul de zor, astfel încât deplasarea Armatei Rezerviste să poată începe pe 10, conform planului Primului Consul. Apăruse deja o întârziere de trei zile în așteptarea artileriei, așa că Napoleon se apucă să inspec-teze trupele și să țină discursuri menite să înșele spionii austrieci în privința destinației Armatei Rezerviste.

După care începu ascensiunea Alpilor prin pasul Marelui St. Bernard.

În acea perioadă a anului pasul era o masă imensă de gheață. Accesul spre pas se făcea printr-o biată potecă de asini, acoperită de zăpadă zece luni pe an. Poteca lega valea elvețiană a Ronului de câmpia Lombardiei. 53.000 de oameni, 5.000 de cai, 60 de tunuri și 300 de căruțe trebuia să treacă în valea Aosta, cea care deschidea accesul spre Piedmont, prin parcurgerea a 25 de mile de văi golașe, defilee, stânci și

porțiuni de gheață, într-un anotimp când frigul și vântul erau încă extrem de puternice, iar avalanșele surveneau zilnic. În pregătirea acestei călătorii, fiecare soldat primi rații pentru nouă zile și 40 de cartușe. Din Martigny, drumul, suficient de larg ca să permită trecerea unei căruțe mici, se cățara pe versantul sălbatic și amenințător al masivului Drance, traversând zone în care prăpăstiile se căscau neprotejate, trecând peste poduri fragile și șubrede și ajungând în final la Bourg St. Pierre. Dincolo de acest punct nu mai exista drum. De acolo nu era decât o potecă pe care se putea ajunge la St. Remy, primul sătuc de pe versantul italian.

Cu cât aramta ajungea mai sus, cu atât drumul devenea mai abrupt și mai îngust. În Bourg St. Pierre mecanicii dezmembrară tunurile, numerotară afeturile și roțile de tun, împachetară totul în cutii pe care le încărcară pe asini și legară țevile de tun cu frânghii pe trunchiuri de copaci pe care le traseră ca pe o sanie. Oamenii lui Watrin și Loizou se apucară să tragă de țevi; fiecare tun fiind tras de 100 de oameni și fiecare sanie fiind supravegheată de alți zece, gata să intervină dacă se întâmpla ceva. Când armata ajunsese la limita zăpezii eterne, gheața începu să taie încălțările oamenilor, astfel că aceștia fură obligați să le schimbe la fiecare trei-patru sute de mile parcurse.

Fu nevoie de două zile pentru mutarea artileriei din St. Pierre la mănăstirea St. Bernard, din punctul cel mai înalt al pasului. După zece ore de marș prin regiuni de deșert sălbatic, furtuni și zăpadă, cruci de lemn și avalanșe, soldații ajunseră lângă zidurile mănăstirii, unde călugării pregătiseră masa la comanda lui Bonaparte, care trimisese înainte bani și vin. Pe data de 16 mai platoul golaș și bătut de vânturi prezenta priveliștea unui întreg arsenal de război cocoțat la aproape 3.000 de metri înălțime, cu soldați la mese și ospătându-se cu carne de vacă fiartă și sărată, friptură de berbec, legume uscate, brânză de capră și vin vechi și alb de Aosta.

Apoi Aramata Rezervistă începu coborâșul, mai dificil decât urcușul.

Pe data de 14 mai, Beau se găsea la cartierul de comandă al generalului Ott din Rivarolo di Sapa. Își reînnoi cunoștințele cu ofițerii austrieci pe care îi întâlnise la Viena cu o toamnă înainte, în timpul negocierilor, pentru cea de-a Doua Coaliție împotriva Franței. Nimeni nu se aștepta ca Massena să mai reziste mult. Austriecii tăiaseră la sfârșitul lui aprilie apeductul Due Fratelli, cel care furniza apa pentru morile de grâu din oraș. Navele amiralului Keith își făceau apariția în fiecare noapte și bombardau Genova în formații stânse.

În disperare de cauză, Massena încercase o spargere a blocadei pe data de 11 mai, însă trupele lui erau prea epuizate fizic ca să lupte, astfel că fuseseră obligate să se retragă în orașul asediat, Massena însuși acoperindu-le retragerea.

Austriecii habar n-aveau de Napoleon, însă erau de părere că francezii aveau să se organizeze pentru a apăra Provence împotriva amenințării de invazie după ce avea să cadă Genova... ceea ce avea să se întâmple cu siguranță. Între timp, austriecii se distrau asediind orașul.

Părăsind Rivarolo a doua zi, Beau și Berry călătoriră înspre nord, pentru o recunoaștere a împrejurimilor Alessandriei, plănuiind ca apoi să se îndrepte spre Pavi și Milano. Dacă n-avea să audă nici un zvon despre trupele franceze și n-avea să găsească nici un indiciu al prezenței acestora în zona pasurilor alpine spre Franța, atunci era foarte posibil ca ținta campaniei de vară a lui Napoleon să fie Germania.

Pe data de 16, avangarda Armatei Rezerviste ajunse în Aosta și cuceri localitatea. A doua zi, Lannes încercui 1.500 de asutrieci la Chatillou. Dădu însă de necaz pe 19, când ajunse la Fortul Bard, un obstacol formidabil în calea înaintării lui. O mică fortăreață cocoțată pe vârful unei stânci controla singura cale de acces prin valea îngustă.

În data de 21 mai, austriecii fuseseră goniți din satul Bard, însă cei 400 de soldați ai gamizoanei fortului, cu cele 26

de tunuri ale lor, continuau să țină piept asalturilor disperate ale lui Lannes.

Comandantul fortului trimisese imediat un curier către generalul Melas, aflat la Torino, înștiințându-l despre invazia franceză; dacă generalul reacționa prompt, înaintarea francezilor putea fi blocată.

Beau și Berry întâlniră curierul comandantului Bernkastel pe când acesta călărea în cea mai mare viteză, ducând vești despre invazia franceză cartierului general al austriecilor. Napoleon făcuse imposibilul dacă își trecuse întreaga armată peste trecătoarea acoperită de zăpadă. Dându-i curierului un bilet cu observațiile proprii să-l înmâneze amiralului Keith, Beau se îndreptă spre Bard, împreună cu căpitanul. Aveau nevoie de cifre ca să estimeze forța lui Napoleon. Oare era vorba doar de o diversiune prin St. Bernard sau de o întregă armată care înainta spre Genova? Melas trebuia să afle totul.

Două zile mai târziu, în vreme ce se apropiau de fort, zgomotele tunurilor se auziră tot mai distinct. Când ajunseră în raza lor vizuală, zăriră întregul sat invadat de trupe franceze. Însă după estimarea forței inamicului, își dădură seama că asaltul fusese dat doar de o mână de oameni. Își petrecură restul zilei cercetând împrejurimile. După-amiază târziu descoperiră două urme adânci care ocoleau fortul prin vest. Stând tăcuți în șa, Beau și Berry priviră nemișcați dovada clară a trecerii unei forțe masive de atac prin defileul îngust.

— Se îndreaptă spre est, rosti Berry.

— A căzut ca un trăsnet, murmură Beau, încruntându-se văzând pământul bătătorit de pașii miilor de soldați. Câți ori și încotro de îndreaptă? continuă el încet, gândindu-se la toate felurile de posibilități.

— Pariez că nu spre Genova, rosti Berry. Și unde e artileria?

— Aș zice că la capătul îndepărtat al fortului. Potecile alea nu le-ar permite să aducă și artilerie. Trebuie însă să găsim armata înainte de a-i da raportul lui Melas.

Seara ajunseră aproape de Ivrea, care căpătase aspectul unui centru de operațiuni. Beau și Berry habar n-aveau că Napoleon dormea liniștit în acele momente, cu conștiința împăcată că dușmanul nu știa încă nimic despre locul în care se afla el.

Beau și Berry dormiră sub cerul liber în-aceia noapte. Aveau nevoie de lumina zilei ca să estimeze mai bine forța inamică. În zori armata franmceză strânse corturile și își continuă marșul spre est.

— Isuse, sunt cel puțin paisprezece sau cincisprezece divizii. (Cu luneta la ochi, Beau cercetă trupele înșirate pe mai multe mile de drum.) Și se îndreaptă spre Milano, după părerea mea. Bonaparte o să-l lase pe Massena să piară.

— Bonaparte are nevoie de artilerie ca să ducă un război.

— Iar arsenalul austriac e doar la nouăzeci de mile de Milano. La dracu', înjură Beau.

Străbătură cele patruzeci de mile până la Torino în timp record, făcând dese opriri ca să-și schimbe caii. Când ajunseră însă la cartierul general al lui Melas, bătrânul comandant de șaptezeci de ani bătu pasul pe loc alte două zile, încă neconvins că o armată de asemenea dimensiuni pătrunsese pe valea râului Po.

Șocat de mecanismele arhaice și ruginite ale lanțului de decizie din aramata austriacă — nimic nu se mișca fără ordinul Consiliului Aulic din Viena — Beau se adresă oricui dispus să-l asculte, îndemnând la grabă. Numai că Melas îi dădu ordin lui Ott să ridice de urgență asediul Genevei și să pornească în marș spre nord abia la 1 iunie, când unui dintre comandanții săi îl informaseră despre atacurile franceze. Trebuia, în sfârșit, să reacționeze de îndată ce francezii se apropiau de Milano și Torino.

La Genova, Ott tocmai fusese înștiințat că Masea se gândea la termenii capitulării. Ca atare, băgă ordinul lui Melas în buzunar și uită de el. După opt săptămâni de asediu, n-avea nici un chef să renunțe când mai avea doar câteva ore până

la victorie. Avea să primească capitularea lui Massena. Numai că acesta trăgăna negocierile, cumpărându-i lui Napoleon timpul de care acesta spusese că are nevoie, adică până pe 4 iunie. În acea zi se semnară termenii finali ai capitulării^{XIII}.

Numai că până atunci Napoleon intrase deja în Milano și acum stătea înfipt în calea retragerii austriecilor.

Când auzi de căderea orașului Milano, Beau se simți puțin moment curpins de panică. Un război pustiitor avea să se răspândească în curând peste întreg nordul Italiei. Iar Serena se găsea la Florența, poate că nu chiar pe linia frontului, dar era oarecum în pericol.

În zilele în care el și Berry căutaseră inamicul, Beau se gândise la o posibilă invazie a Florenței, dar gândul nu-i provocase prea multe bătăi de cap. Poate că luptele aveau să se oprească pe valea râului Po, în zona Veneției și în regiunile cisalpine, toate zonele oferind pradă bogată cuceritorilor. Dacă Milano căzuse însă atât de rapid, atunci era semn că toată Italia putea fi trecută prin foc și sabie.

Cât de profund era el preocupat... sau responsabil de siguranța Serenei? Era oare el păzitorul ei, chiar și în cel mai îndepărtat sens al cuvântului?

Își îndeplinise misiunea pentru care venise — adică să îi informeze pe amiralul Keith și pe Charles Lock care era situația exactă. Restul nu mai depindea de el. N-avea nici o obligație s-o salveze pe Serena Blythe.

După ce-și luă rămas bun de la amiral, Beau ridică ancora spre Palermo, de unde, după un scurt ocol până la D. Cavalli pentru recuperarea cailor, *Siren* avea să navigheze spre Anglia. Numai că Beau deveni tot mai agitat pe măsură ce *Siren* se apropia de Leghorn. Se plimba mai des pe punte tăcut și cu o expresie de îndârjire pe chip. Berry observă totul dar își ținu gura închisă, știind că orice comentariu de-al lui nu-și avea rostul.

Trecură de port, lăsând orașul la orizont, și intrară în apele tot mai aglomerate. Leghorn era baza comerțului englezesc în Italia.

La un moment dat, Beau coborî brusc sub punte.

Intrând în cabina sa, se duse drept la dulapul cu băuturi și își umplu un pahar cu o mână care-i tremura ușor. În ultimele săptămâni nu-și permisese să-și analizeze sentimentele. El și Berry fuseseră oricum permanent în mișcare, și chiar dacă Beau se mai gândise ocazional la Serena, orice ocazie de introspecție prelungită fusese anulată de rațiuni de supraviețuire.

Iar în ultimele zile scăpase și de sentimentul de obligație. N-avea nici una.

Se trezi preocupat de aceeași obsesie pe măsură ce Leghorn devenea tot mai vizibil. Oricât căuta să elimine imaginile din minte, acestea reveneau, provocatoare și ispititoare. Nu găsea nici o explicație pentru intensitatea lor. Le crezuse dispărute după luna petrecută la Di Cavalli. Crezuse că revinise la obiceiurile lui, la libertinajul la care ținea atât.

Și chiar dacă ar fi cedat impulsului și ar fi apărut brusc la ușa Serenei, ce i-ar fi putut spune?

Gândul la o asemenea situație îl făcu să se înfioare, ca și cum s-ar fi legat de un sentiment necunoscut și nedorit, căruia îi opusese întotdeauna rezistență.

Golindu-și paharul, și simțind cum alcoolul îi arde gâtul, turnă repede o nouă porție. Bău coniacul cu furie, hărțuit de tot felul de gânduri, stând tolănit pe fotoliu și privind patul pe care făcuse dragoste cu Serena pentru prima dată. Iar acum o dorea din nou — tot mai tare cu fiecare secundă care trecea.

Imaginea ei îl momea ca o *Fata Morgana* — o viziune încântătoare, al cărei farmec lua amploare cu fiecare pahar de coniac consumat. Se imagină întâlnind-o iarăși. Când avea să-l vadă, el avea să zică simplu:

— Fii amanta mea. Ți dau orice... inclusiv protecție față de francezi.

Sau poate, gândi el cu cinism, ar fi mai practic să spun: „Nu mă pot înșura cu tine, domnișoară Blythe, dar îți ofer tot ceea ce vrei altceva. O casă, un domeniu, o răsplată în bijuterii, intrarea în Societatea Regală“.

În lumea mercenară a aristocrației, nu i se ceruse nimic altceva până atunci. Chiar dacă unele doamne doriseră titlul lui, se mulțumiseră mereu, în cele din urmă, cu averea lui.

Susan Johnson

Numai că nu era și cazul Serenei.

Ea nu era de vânzare.

Un concept usturător și implacabil.

La naiba cu ea. Beau desfăcu o a doua sticlă.

Se ridică de pe fotoliu abia după ce termină și a trei sticlă. Se îndreptă spre soarele și briza marină de deasupra și o luă agale de-a lungul punții, cu acel mers prudent al omului bine afumat.

— Unde ne aflăm? Îngăimă el, postându-se lângă căpita și scrutând țărmul îndepărtat cu o privire distrată.

— Ne apropiem de Piombino, sir.

— Noi ordine de navigație, Berry, rosti Beau cu un zâmbet, în ciuda privirii dure. Ne întoarcem la Leghorn.

Capitolul 20

Familia Castelli se întorsese în Florența cu o lună în urmă și Serena era acum înscrisă la două ateliere: studioul unui pictor portretist la modă și studioul unui peisagist de marcă. Era extrem de ocupată. Sosea la studiouri foarte devreme dimineața, iar după ce ziua de lucru se încheia, picta acasă.

Descoperise că chiria îi fusese plătită pe întregul an, când se dusesse la proprietăreașă s-o anunțe că se mută la familia Castelli. Așa că preferase să rămână în casa ei decât să deranjeze prietenii. Beau dăduse dovadă de multă amabilitate și ochii ei se umpluseră de lacrimi când se gândise la înțelepciunea lui. Poate că-l disprețuia pentru egoism, pentru că nu avea dăstulă afecțiune, dar generozitatea lui nu putea fi uitată.

În cursul ultimei luni, Julia și profesorul Castelli o prezentară tuturor prietenilor lor. Recepțiile pe care aceștia le dădeau săptămânal erau garnisite bine cu intelectuali, cu prieteni de o viață, cu verișori și rude de toate categoriile. Iar Serena fusese asediată încă de la început de curtezani. Un tânăr avocat îi făcea o curte asiduă de când se cunoscuseră, iar Sandro, vărul Juliei, un sculptor de renume, îi oferise inima lui dacă ea ar fi vrut-o. Doi fii mai tineri ai unui conte din partea locului, superbi în uniformele lor austriece, veneau permanent la recepțiile familiei Castelli și căutau mereu să-i atragă atenția Serenei. Prefectul local îi trimitea zilnic flori și un tânăr preot se lupta cu conștiința proprie pentru signorina Serena. Așa că avea din plin parte de distracții și de prieteni, comportându-se cu grație și bunăvoință în toate ocaziile și față de toți. Admiratorilor ei însă nu le oferea niciodată prilejul de a dobândi ceva mai mult decât un flirt ușor. Nici unul nu îi răpea inima precum i-o răpise Beau.

Uneori mai plângea după el, însă ocaziile erau tot mai rare acum, când peste dragoste se așternuse un val de melancolie. Fiecare săptămână care trecea îi ușura sarcina de a uita. Sau poate că era implicată în prea multe probleme ca să-și mai dea seama că Beau St. Jules lipsea din viața ei. Informațiile despre marșul triumfal al lui Napoleon prin Milano ajunseser în Florența la scurt timp după eveniment, iar dezastruoasa înfrângere a austriecilor de la Marango, douăsprezece zile mai târziu, dovedea că Franța avea din nou sub control Italia. Cetățenii florentini care aveau motive să se teamă de francezi începuseră să-și facă bagajele sau să-și ascundă comorile. Din exemplu, întreg personalul din casa Marelui Duce al Austriei instalat în palatul Pitti, precum și acele oficialități locale aflate sub hegemonia guvernului părăsiseră orașul.

Julia îi relatase istoria înscăunării franceze în Florența din 1799 și, după ce o avertizase pe Serena în privința posibilităților violente ale mulțimii, ce puteau fi evitate dacă se stătea în casă noaptea, încheiase prin a remarca faptul că desfășurarea vieții oamenilor obișnuiți rămânea în general neschimbată.

Adormită de un sentiment de securitate în lipsa unei armate franceze care să mărșăluiască prin Florența și cu un război care se desfășura undeva, departe, în nord, Serena fu șocată când, într-o după-amiază de miez de iunie, o trupă de soldați francezi își făcu pe neașteptate apariția în Tribuna palatului Uffizi.

Serena tocmai copia lucrarea lui Bronzlo, *Lucrezia Panciatichi*, împreună cu alți câțiva studenți, ca exercițiu pentru ora de portretistică.

Ofițerii de avangardă erau husari superb îmbrăcați, cu pelerinele din piele de leopard fluturându-le pe umeri, cu șepci de blană împodobite cu șnururi împletite și ciucuri așezate în unghiuri semeț pe cap, cu tunici bogat brodate, cu săbii și centuri bătute în aur.

Soldații intrară în camera octogonală, fără a da atenție privirilor uimite ale studenților. Ofițerul care îi comanda arătă înspre una din picturile de pe perete, apoi spre alta, în vreme ce un funcționar de lângă el nota cu înfrigurare pe o hârtie iar

.....

soldații începeau să scoată tablourile selectate de pe perete și să le ducă afară.

Grupul se opri puțin în fața *Lucreziei Panciatichi*, admirând modul în care Bronzio descrisese frumusețea elegantă.

— Și acela, îi zise ofițerul funcționarului de lângă el.

În clipa în care dădu să plece, privirea ofițerului căzu asupra Serenei.

Individul se opri, ridică o mână ca să-și oprească oamenii, apoi întoarse capul pe jumătate, murmurând ceva spre însoțitorii lui.

Imediat toți acei husari magnifici se uitară la ea.

După care tânărul comandant al trupei veni lângă Serena, cu pîntenii zornăindu-i delicat în tăcerea care se lăsase brusc.

— *Bonjour, mademoiselle.* (Înclină grațios din cap.) Semănați aproape identic cu o persoană pe care am cunoscut-o odată.

— *Trebuie să vă înșelați, sir,* răspunse ea politicos, în franceză, încercând să rămână calmă și lăsându-și pensula jos astfel încât să nu i se vadă mâna tremurând.

— *Vorbiți franceza?!*

Afirmația lui suna mai degrabă a interogație.

— *E limba Europei, sir,* replică ea neutru, sperând că nu o va mai întreba altceva, că individul se va întoarce și va pleca la fel de abrupt precum venise.

— *Generalului Massena îi va plăcea că vorbiți franceza.* Vorbește franceza, repetă el, întorcându-se spre colegii de armă. O s-o luăm și pe ea, îi zise el scurt funcționarului.

— *Nu! țipă Serena.*

— *Nimeni nu vă va face rău, mademoiselle,* declară omul cu blândețe, privind-o iarăși de sus până jos. Generalului Massena îi plac femeile blonde.

Nu-i mai spusese că părea sora geamănă a contesei Gonchanka, femeia care îi oferise atâtea plăceri generalului cu un an înainte. În haosul care cuprinsese Europa, frumusețea reprezenta o monedă de schimb cinstită. Omul făcu semn soldaților s-o înșface.

— *Unde mă duceți?*

Vocea Serenei tremura, în vreme ce soldații care țineau brațele o ghidau spre ușă.

— La general, răspunse binevoitor ofițerul.

— Trebuie să-mi înștiințez familia. (Serena încerca să nu intre într-o criză de isterie.) Lăsați-mă cel puțin să trimit un bilet.

— Bienînțeles, *mademoiselle*. (Parcă ar fi cerut să-i împumute o batistă, atât de indiferent fusese tonul.) Spuneți-i lui François ce vă doriți. El o să aibă grijă ca mesajul să ajungă la destinație.

Fu luată de acolo, pe jumătate în stare de șoc. Ea și escorta ei trecură pe lângă soldații care goleau pereții palatului Uffizi de comori ca și cum ar fi fost într-o piață. Iar în piațeta din josul străzii, Serena văzu zeci de căruțe cu coviltir încărcate cu opere de artă. Înainte de a fi urcată într-o trăsură, funcționarul se ivi în fugă și Serenei i se permise să dicteze un scurt mesaj.

„Sunt dusă la generalul Massena”, scrisese ea prietenilor. „Vă rog, ajutați-mă”.

Pe biletul pe care Julia îl primi câteva ore mai târziu scria doar: „Mă duc să-l văd pe generalul Massena”. Iar semnătura nu era a Serenei.

Orice rugăminte de ajutor adresată autorităților locale fu întâmpinată cu refuz. Trupele de avangardă ale generalului Massena, proaspăt numit comandant-șef al Armatei Italiei, se aflau mai presus de autoritatea locală.

Ceva mai târziu în cursul acelei săptămâni, când își făcuse apariția la adresa unde locuia Serena, Beau fu întâmpinat de proprietăreașă, care îi căzu în brațe plângând și cerându-i ajutor.

— S-a dus, luată pe sus de francezi. Domnul să ne ajute ați venit — eu m-am rugat, m-am rugat să veniți.

Beau o îndepărtă blând, înspăimântat de vorbele ei și zicându-și că auzise greșit. Ținând-o la mică distanță și încercând să rămână calm, zise:

— Vorbește foarte rar.

Femeia îi povesti ce auzise, răspunzând întrebărilor lui scurte și la obiect, repetând tot ce știa de o duzină de ori.

Câteva minute mai târziu Beau bătea la ușa familiei Castelli. Julia îl recunoscuse imediat ca fiind subiectul numeroaselor picturi din apartamentul Serenei. Aceasta îi povestise prea puține, însă Julia ghicise că Serena avusese o relație amoroasă în timpul voiajului dinspre Anglia. Beau era sălbatic de frumos. Acum Julia înțelegea prea bine de ce Serena căzuse pradă vrăjii lui.

Când Beau se prezentă drept prieten al Serenei, cei doi Castelli îl invitară înăuntru. Scuzându-se pentru lipsa de formalism, el ceru imediat să afle orice informație ar fi avut-o cei doi privind răpirea Serenei.

Ascultă explicațiile lor sumare, își încruntă sprâncenele, apoi cercetă biletul trimis de Serena și se blestemă în gând că nu venise mai devreme. Când descoperi că Serena se afla în mâinile inamicului deja de patru zile, i se puse un nod în capul pieptului, căci știa prea bine cum se distrau trupele trimise la jefuit.

Julia vorbea cu voce joasă, descriind toate persoanele cu care discutaseră: studenții care fuseseră martori la răpirea Serenei, muncitorii care ajutaseră la încărcarea căruțelor, băiatul care livrase biletul pentru funcționar. Ascultând rela-tarea femii, Beau lăsa deoparte orice frământări inutile și își întocmi un plan de urmărire.

Puțin mai târziu, când își făcu cunoscut planul, Julia îi oferî ajutorul lor.

— Dați-ne voie să vă ajutăm. Mergem cu dumneavoastră.

— Cartierul general al generalului Massena se află în Milano, adăugă profesorul Castelli. Avem prieteni acolo care ne-ar putea fi de folos.

— Apreciez oferta, răspunse politicos Beau, dar călătoresc mai repede singur.

— Cu britanicii în război cu Franța, ați fi într-un pericol mai mic dacă ați călători împreună cu noi, sublinie Julia.

— Noi mergem des la Milano să autentificăm picturi. (Profesorul Castelli era un bărbat scund, nu cu mult mai înalt decât fiica sa.) Eu trag bine cu pistolul și știu să mânuiesc o sabie milord, continuă el, ridicându-se în picioare. Aș fi onorat să ajut.

— Mulțumesc, dar o călătorie incognito, e mai ușoară dacă e făcută în cât mai puțini oameni. Iar dacă Serena întoarce cumva în absența mea, spuse Beau, făcându-se nu știa că ea n-avea cum să se întoarcă așa de ușor, m-simți mai bine să vă știu aici. Dar o să am nevoie să trec pe un bancher înainte de a pleca, dacă îmi puteți aranja contul el, estimând iute de ce bani avea nevoie și sperând că agentul lui Massena rămăsese același avar pe care îl cunoștea el. Cineva care să-mi poată oferi o sumă mare de bani schimbul scrisorilor de credit.

Lăcomia lui Solignac era binecunoscută; unii spuneau că și Massena nutrea o dragoste aparte pentru ducați. Beau conta enorm pe asta.

Chiar dacă ei înșiși nu aveau o stare materială excepțională, cei doi Castelli cunoșteau mai mulți cămătari bogati. Până la sfârșitul acelei zile, Beau avea suficient aur în bagaj ca să cumpere o duzină de femei de la general. În plus, poseseda un document care îl legitima drept reprezentantul băncii „Allori și Fiii“.

Beau porni la drum în aceeași noapte, însoțit de o lună plină și strălucitoare, o lună a drumeților și a hoților, potrivit cu planurile lui, căci intenționa să-l prindă pe general de una din frumoasele lui însoțitoare — dacă se putea în schimbul unui preț substanțial, dacă nu, prin violență.

Își jură s-o recapete înapoi indiferent de mijloace. Indiferent dacă ea își dorea asta sau nu.

Nici nu se întrebă măcar cum avea să-și îndeplinească misiunea. Era un maestru în arta de a profita de ocazii, al cărui talente se șlefuiseră cu timpul, în urma sarcinilor îndeplinite pentru Pitt.

.....

Cele mai multe însărcinări primite de genul celor pe care cei mai mulți dintre oameni le-ar fi respins. Însă lui îi plăcea pericolul, că și cum nevoia de emoții tari îl făcea să nesocotească primejdiile. Cei care îl știau mai bine recunoșteau că potențialul lui era pe măsura sarcinilor primite.

Serena fu tratată în mod curtenitor în cursul călătoriei spre Milano, întârziată de dese opriri pe la mânăstiri bogate, de unde colonelul Solignac, aghiotantul lui Massena, primea „donații”. Oriunde se opreau noaptea, ea avea o cameră proprie. Solignac își pusese ordonanța să-i servească personal mesele. În prima dimineață după răpire i se pregătise o baie fierbinte și i se dăduse din senin o garderobă. Solignac îi trimisese chiar și un bilet plin de amabilități, împreună cu câteva cărți care să-i mai alunge din plictiseală.

Sé simțea ca o găscă pusă la îngrășat pentru masa de Crăciun. Chiar dacă era ușurată că nu fusese molestată de vren husar până atunci, înțelegea prea bine că singurul lucru care o proteja era faptul că era socotită ca fiind proprietatea lui Massena.

Încerca să nu facă o speculație privind rezultatul călătoriei lor. Refuza să se abandoneze fricii dacă nu era absolut necesar, preferând să se gândească la căi de soluționare a dilemei în care se găsea. Cu siguranță că, în vastitatea teritoriilor cucerite, alți subordonați de-ai lui Massena vor fi găsit o femeie mai atrăgătoare decât ea pentru general. Poate că doamna respectivă era deja instalată în apartamentele generalului, făcând ca apariția Serenei să fie superfluă.

Își dădu brusc seama că o asemenea idee nu avea de ce să-i facă plăcere. Înconjurată cum era de tot cârdul acela de ofițeri inferiori aflați, fără îndoială, în lipsă de companie feminină. Poate că era cazul să-și reconsidere opțiunile. Acea cu Massena drept protector era fără îndoială mai bună decât oricare alta.

Însă nici un raționament, oricât de obiectiv, nu putea rezista prea mult în fața disperării care îi cuprindea sufletul.

Susan Johnson

Sprrijinindu-și capul de speteaza din piele a canapelei trăsuri, Serena închise ochii ca să se protejeze de lacrimile ce amenințau să se reverse. Simțindu-se pierdută, având în față o perspectivă necunoscută și mai degrabă îngrozitoare, Serena era copleșită de disperare.

De ce eu? se lamentă ea, cu lacrimile începând să-i curgă pe obraji. Lipsită de speranță, se întrebă ce alte nenorociri o mai așteptau.

Numai că la un refugiu poștal aflat la nord de Parma, unde aștepta în trăsură schimbarea cailor, Serena zări o tânără cu doi copii cerșind pomană la marginea drumului. În acea clipă, problemele ei i se părură prin contrast, triviale. Spre deosebire de tânăra familie înfometată și în zdrențe, ea era bine hrănită, bine îmbrăcată, ba chiar cocoloșită de colonel — astfel încât să ajungă teafără, în cea mai bună formă la general.

Luându-și perlele de la gât, cele pe care Beau i le dăduse cadou în Lisabona, Serena o chemă pe femeie până la trăsură și, punând colierul în mâna ei, îi ură să folosească bijuteriile cu folos.

— Ia astea și hrănește-ți familia.

Tânăra mamă izbucni în lacrimi la vederea cadoului generos. Îi sărută Serenei mâna, și îi mulțumi în cuvinte înecate de emoție, în vreme ce lacrimile îi curgeau șiroaie pe chip. Încercând să-și pună zdrențele cu care era îmbrăcată cât de cât în ordine, femeia se scuză pentru aspectul ei stingherită de halul în care ajunsese.

— Să știți că nu suntem, cerșetori, *signorina*, rosti femeia încet. Sau mai bine zis n-am fi dacă soțul meu n-ar fi murit. Dar copiii...

— Te rog, înțeleg, interveni Serena, simțindu-se ca o filistină în rochia ei elegantă și vinovată de autocompătimitate când vedea că acea femeie n-avea nici măcar haină să se acopere cum trebuie sau hrană ca să supraviețuiască. Nu-i nevoie de scuze. Te rog — adu-ți copiii încoace să-i cunosc, adăugă ea, vrând să curme șuvoiul de recunoștință al femeii

.....
și zărind privirea sfioasă a fetiței care își ținea de mână fratele mai mare.

Aducându-și copiii în față — un băiețel firav și o fetiță care îi zâmbi timid Serenei — femeia își îndemnă odraslele să-i mulțumească generoasei străine.

— Mulțumesc, *signorina*, rosti băiatul cu voce gravă. Tatăl nostru a murit în război.

Ochii lui păreau prea mari pe chipul acela mic, iar brațele și picioarele parcă nu mai aveau mușchi. Însă băiatul își păstra ținuta protectoare față de sora lui, ținând-o ferm de mână.

— Tata mort, izbucni și fetița, înțelegând măcar tragedia dacă nu și conceptul exprimat de vorbe.

Ochii Serenei se înlăcrimară la auzul unor asemenea cuvinte sărace, dar relevante.

— Giovanni a murit primăvara trecută, în bătălia de la Magnano, rosti tânăra mamă. Și... a fost tare greu... (Vocea ei se stinse pentru o clipă.) Noi n-avem rude și e tare greu să găsești de lucru cu doi copii mici, încheie ea cu voce joasă.

— Cunosc pe cineva care vă poate ajuta, rosti Serena, hotărâtă să ajute nefericita familie. Știi cum să iei diligența până la Florența?

La încuviințarea imediată a mamei, Serena căută prin buzunar, amintindu-și de unicul florin pe care îl ținea permanent la ea pentru urgențe. Scoase moneda din buzunar și i-o dădu femeii.

— Ia diligența până la Florența și du-te la profesorul Castelli de la „Academia dell'Arte“. Spune-i că eu te-am trimis. Profesorul știe cine vă poate cumpăra colierul.

Licărul de speranță care se aprinse în ochii tinerei mame o izbi pe Serena cu o asemenea violență încât uită pe moment de propriile ei probleme. Înainte ca Salignac să ordone plecarea, Serena reușise să-i dea femeii îndrumări complete ca să ajungă la familia Castelli.

— Spune-le că n-am pățit nimic, adăugă ea la sfârșit, și că am impresia că mă îndrept spre Milano. O să iau legătura cu ei imediat ce o să fiu în stare, încheie ea în grabă, căci trăsura tocmai se punea în mișcare.

Copiii îi făcură cu mâna și îi zâmbiră, iar mulțumirea femeii răsunară în urechile Serenei multă vreme după ce trupa părăsi popasul.

Simțindu-se aproape înviorată după întâlnirea cu acea familie nefericită, atât cât se putea simți în circumstanțele în care se găsea, Serena își îndreptă fusta, netezi faldurile elegantei rochii albe pe care i-o trimisese colonelul și își potrivi mai bine fundele de mătase galbenă care decorau mânecile, ca și cum s-ar fi pregătit pentru ofrandă. Privind afară, spre peisajul strălucitor de vară, starea ei sufletească aproape că deveni veselă.

Doar nu era singura doamnă din Italia confruntată cu perspectiva de a se arăta conciliantă cu noii stăpâni ai țării^{XIV}. După cum n-avea să fie nici ultima dacă jaful practicat de colonelul Solignac și de compatrioții lui avea să continue necontrolat.

Și acum, cum putea intra cineva pe sub pielea unui comandant șef?

În aparență nu pe căile obișnuite, descoperi Serena a doua zi, când fu introdusă în apartamentele generalului Andrea Massena.

Generalul își înălță privirea din spatele biroului când colonelul Solignac o introduse pe Serena înăuntru, o cercetă în tăcere preț de două bătăi de inimă — ale ei foarte violente, în ciuda intențiilor de a părea calmă — după care, întorcându-se la hârtiile din fața lui, rosti:

— Du-o în apartamentul meu.

Când Serena părăsi încăperea, Massena se apucase deja să dicteze ceva secretarilor lui. În apartamentul comandantului șef din Palazzo Mombello o întâmpină o servitoare, care îi arătă dulapurile pline cu îmbrăcăminte feminină aflate într-o încăpere specială și îi spuse să-și aleagă de acolo orice și-ar fi dorit. După care, cu o scurtă plecăciune, zise că avea să-i aducă *signorinei* ceva de băut, și că *signorina* trebuia să considere apartamentele generalului ca pe ale ei proprii.

După vorbele experimentate ale servitoarei, Serena își dădu seama că nu era prima doamnă care împărțise locuința cu generalul.

Massena nu arăta așa cum se aștepta ea. În viziunea ei, generalii erau bătrâni și burtoși. Massena avea păr cărunt — ca rezultat al înfometării din timpul asediului Genovei — dar trupul lui era zvelt și fața osoasă. Avea aerul unui corsar. Ochii lui, albaștrii și reci ca gheața, o măsurară cu aroganță. Însă el deținea acum autoritatea supremă în Italia. Probabil că o astfel de poziție presupunea și un anumit grad de aroganță. Cu toate acestea, nu purta nici un fel de însemne ale autorității. Tunica lui albastră și simplă era parțial deschisă, lăsând să se vadă o cămașă la fel de simplă ca și haina. Părea chiar deplasat în opulența afișată de interiorul palatului.

După ce se întoarse cu un serviciu de ceai, servitoarea își făcu de lucru prin încăpere, turnând ceai Serenei, despachetând câteva lucruri ale ei pe care un soldat le adusese din trăsură, punând cărțile pe o măsuță de piatră lângă canapeauna din salonul unde se decisese Serena să se așeze. Ocupându-se cu îndeletnicirile ei, femeia o cercetă pe Serena cu un interes evident, ca și când ar fi ierarhizat — în cadrul vieții private a generalului.

— Generalul e foarte amabil, *signorina*, rosti servitoarea, încurajând-o pe tânăra domniță care ședea țeapănă pe canapea, ca o elevă de școală.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Serena cu voce neutră, neștiind dacă servitoarea se afla acolo ca s-o slujească sau s-o păzească.

— Și este devotat ofițerilor săi.

Așa cum și ei îi sunt lui, gândi Serena, întrebându-se câți alți ofițeri obișnuiau să răpească femei pentru șefii lor.

— Ce drăguț, comentă ea cu glas tare.

— Mai vreți ceai?

Servitoarea își făcea de lucru chiar lângă ea.

— Nu, mulțumesc.

— O altă prăjitură?

Susan Johnson

— Nu, mulțumesc.

— Vreți să vă găesc ceva mai confortabil de îmbrăcat? întrebă fata. Generalul cinează foarte târziu. S-ar putea să așteptați câțva timp.

— Nu, mi-e bine, replică Serena, încordată, incapabilă să joace cu ușurință rolul unei curtezane.

— Foarte bine, *signorina*. (Servitoarea bătu ultima pernă de pe patul din fața Serenei, inspectă rapid încăperea cu privirea ca să vadă dacă nu mai era ceva de făcut, apoi zise): Sunați-mă dacă aveți nevoie de ceva.

Serena petrecu pe ghimpi trei ore, așteptând nervoasă apariția generalului, repetând în gând tot felul de pretenții și de rugăminți, mai mult sau mai puțin amabile, dezbătând cu sine însăși cele mai bune procedee care i-ar fi putut grăbi eliberarea.

Însă el nu se ivi și cina trecu fără nici un semn din partea lui. Serena mănca singură la o masă imensă într-o sufragerie enormă, al cărui interior era bogat decorat, acoperit cu oglinzi și luminat cu sute de lumânări. Bucătarul lui Massena era excepțional, mâncarea extraordinară iar serviciul demn de o familie regală.

Preț de câteva minute înaintea mesei, Serena se gândi să refuze hrana ca formă de protest împotriva răpirii ei, însă îi fusese imposibil să treacă la fapte când zărise felurile delicioase înșirate în fața ei, masa era plină cu mâncăruri extrem de apetisante: zeci de opțiuni la aperitiv — supe, *hors d'oeuvre*; tot felul de mâncăruri și antreuri. Înainte de a lua prima îmbucătură de vițel în sos de oțet, Serena se admonestă pentru lipsa ei de principii, dar merse mai departe.

După cină își petrecu seara pretinzând că citește o carte, iar la ora zece refuză oferta servitoarei de a o ajuta să se bage în pat. Îi spuse acesteia că prefera să mai citească o vreme și o concedie pentru tot restul nopții, cu intenția de a evita să doarmă — prea înfricoșată la gândul de a fi asaltată în somn de un necunoscut.

Adormi pe fotoliu, cu toate lumânările arzând.

Ca un copil care se teme de întuneric, reflectă generalul, cu un zâmbet, aproape de miezul nopții, când trecu înspre camera lui ca să ia un document și se opri o clipă să admire frumosul cadou al lui Solignac. Ce rușine că, în loc să se ocupe de trupul delectabil al tinerei, era obligat să rezolve probleme presante legate de corespondență. *Asta e și n-am ce face*, hotărî el oftând în sinea lui, după care, înapoiindu-se la birou, își ținu secretarii treji până la ora trei noaptea. După aceea, trase un pui de somn și se sculă iarăși în zorii zilei pentru a începe o nouă zi de rezolvare a îndatoririlor administrative presante.

La puțin timp după înfrângerea Austriei la Marengo, Napoleon îl chemase pe Massena la Milano, după care plecase imediat spre Paris, unde intrigile și comploturile cereau ca el să fie prezent pentru a nu avea nici o neplăcere. Massena rămase pe cap cu sarcina îngrozitoare de a reorganiza și reechipa cei 70.000 de soldați reuniți din Armata Rezervistă și Armata Italiei, care nu-și mai primiseră solda de șase luni.

Activitatea de dimineață din camerele alăturate o trezi pe Serena, sunetul apei și numărul vocilor alertându-i iarăși simțurile. Ce-ar fi trebuit să-i spună generalului? Ce-ar fi putut să-i spună, fără teama de a fi pedepsită? Numai că vocile rămaseră confortabil de îndepărtate, permițându-i Serenei să se trezească încet și să-și întindă mușchii întepeniiți. Chiar dacă luxos de moale, fotoliul nu-i oferise tot confortul unui pat.

În vreme ce Serena aștepta nervoasă, Franco, lacheul personal al generalului, îl distra pe stăpân cu cele mai noi bârfe în vreme ce îi pregătea ținuta pentru acea zi. Din când în când, râstele groase ale celor doi bărbați ajungeau la Serena prin ușile închise. Valetul asculta mereu cu atenție ultimele zvonuri pentru edificarea lui Massena. Generalul înțelegea, ceea ce se întâmpla pe plan local, în parte, datorită rapoartelor informative furnizate de Franco. După ce acesta își termină repertoriul de

bârfe mondene, continuă cu un semn din cap înspre dormitorul învecinat:

— Sylvie mi-a spus că *mademoiselle* n-a vrut să se bage în pat oricât de tare s-a străduit ea s-o convingă.

— Am observat, murmură Massena. Trimite-i niște bijuterii din partea mea, astăzi.

— Contesei îi plăceau smaraldele.

— Îi plăceau, nu-i așa? Bine, trimite-i și ăsteia smaralde. Domnița lui Solignac seamănă cu Natalie, nu-i așa?

Amintindu-și de contesa Gonchanka, Massena schiță un zâmbet.

— Solignac are ochi buni.

Massena râse.

— Acum dacă aș găsi timp ca să mă bucur de premiu.

— Nu e vina voastră că armata e în haos, mormăi servitorul, loial unei singure ființe și înțelegând prea bine care era politica militară după ce fusese cincisprezece ani în slujba lui Massena. Toți așteaptă prea mult de la dumneavoastră.

— Ca de obicei, Franco. Iar apoi încep văicărelile când caut să îi țin pe toți în formă.

— Sunt niște porci ingrați.

Franco scutură o cămașă curată. Neplăcerea i se citea în fiecare gest.

— Tu și cu mine știm asta, rosti Massena cu un surâs, strecurându-și brațele prin cămașa apretată pe care i-o ținea valetul. Însă trebuie să ne gândim la o politică de supraviețuire.

— Hm. Ca și cum Bonaparte ar fi fost prim consul fără dumneavoastră, care să-i câștigați războaiele.

— Sau eu soldat eficient fără tine, care mă îngrijești, murmură generalul, stând nemișcat, ca Franco să-i aranjeze cum trebuia cravata.

— Sunt onorat, domnule.

— O să încerc să cinez cu tânăra în seara asta. (Massena își închise butonii la manșete.) Vino și amintește-mi de asta pe la ora opt.

— Dacă nu cumva mai sosesc câteva sute de depeșe după-amiază, bombăni Franco, îngrijorat de munca grea pe care o depunea Massena după suferințele îndurate în vremea asediului din Ganova. (Generalul îndurase aceleași privațiuni ca și oamenii lui, iar starea lui de sănătate părea încă destul de precară.) Ar trebui să dormiți mai mult, adăugă valetul.

— O să încerc, încuviințăa politicoș Massena, cu gândul zburând deja către cea mai grea întâlnire din acea zi. Adu-mi cafeaua în birou, adăugă el, apucându-și tunică și făcându-i semn valetului că e liber. Ai grijă să fie foarte tare și foarte dulce, Franco. (Era deja la jumătatea drumului spre ușă.) Primul lucru pe care îl am de făcut e să mă văd cu monseniorul, care îmi dă mereu dureri de cap.

— Spânzurați-l pe păcătos.

Cu zel republican, Franco socotea papalitatea ca inutilă.

— Uneori, când mă minte cu nerușinare, tare aș vrea s-o fac, replică Massena zâmbind scurt și îmbrăcându-și haina. Numai că trezoreria Franței are nevoie de banii pe care el îmi tot spune că nu-i are.

Procurarea banilor pentru plata trupelor era întotdeauna o problemă exasperantă, deși nu era pentru prima dată când Massena se vedea confruntat cu așa ceva. Guvernământul consular francez moștenise de la predecesori, Directoratul și Convenția, principiul că armata franceză trebuia să fie hrănită, îmbrăcată și piătită pe socoteala teritoriilor inamice ocupate. La drept vorbind însă, provinciile din nordul Italiei ocupate de armata lui Massena nu reprezentau teritorii inamice, ci state neutre. Guvernul voia să atragă populația de aici în cadrul sistemului politic francez, ca pe un tampon împotriva Austriei. Ca atare, era clar încă din start că orice contribuții financiare stăoarse de la guvernele locale n-aveau cum să producă plăcere și ar fi fost insuficiente pentru nevoile trupelor franceze.

Napoleon promisese că orice lipsuri vor fi suplinite cu bani din trezoreria Franței. Massena știa însă că e o promisiune și atât, și atunci cea mai mare problemă devenea

Susan Johnson

impunerea de contribuții financiare celor care, în opinia lor, și-ar fi permis cel mai ușor să le plătească.

Își petrecu dimineața cu oficialități locale, încercând să pară cinstit și rezonabil în fața unor oameni care se opuneau cu înverșunare să plătească birurile cerute.

După-amiaza se pierdu în dispute oboșitoare cu înaltul comandament austriac în privința liniei de demarcație care urma să fie trasă între Franța și Austria prin Convenția de la Alessandria, care marcaseră sfârșitul campaniei militare — un instrument care mai trebuia ratificat de guvernul de la Paris și de Consiliul Aulic din Viena. Iar datorită termenilor vagi înscrșiți în Convenție de reprezentantul lui Napoleon, Berthier, și de șeful de stat major austriac, Zach, dezacordurile aveau să dureze săptămâni întregi.

După ce austriecii plecară în acea după-amiază, lui Massena i se înmânară o duzină de alte depeșe. Când își ridică privirea din hârtii, Solignac îi introduse în cabinet un curier de la Napoleon. Chipurile ambilor bărbați erau scaldate de zâmbet. Curierul de la Paris adusese nouă milioane în aur pentru casierul armatei. Era o ocazie de sărbătoare. Solignac lăsase deja instrucțiunile necesare. Prin aceasta, toate celelate îndatoriri administrative pentru acea seară puteau fi oprite. Secretarii din cabinet izbucniră în urale, iar Massena îi aprobă, cuprins de bună dipozitie.

Capitolul 21

Serena primi ordinul, prezentat în termeni politicoși, de a se prezenta în sufragerie la ora nouă.

Samaraltele din partea generalului sosiseră în acea după-amiază, sub forma unui magnific colier, însoțit de cercei, adus de Franco, care îi înmânase cutiuța de aur în care se găseau bijuteriile cu o înclinare grațioasă a capului, spunându-i:

— Cu complimente din partea generalului Massena.

Iar când sosi servitoarea s-o ajute la îmbrăcat, Serena primi un bilet de la general în care acesta îi scria că ar fi „mulțumit dacă *mademoiselle* ar purta smaraltele în acea seară”.

Ce drum lung străbătuse Serena de la viața ei pașnică din Gloucestershire. Întrebându-se ce alte ordine urma să îndeplinească până la sfârșitul serii, Serena îi urmări pe servitori cărând găleți cu apă fierbinte pentru baia ei. În această seară era programată să devină cea mai proaspătă cucerire a generalului Massena. Și ea nu știa ce să facă.

Dacă l-ar fi refuzat? Ce s-ar fi întâmplat? Un fior rece îi cuprinse șira spinării. Sau ar fi trebuit să fie binevoitoare și să pretindă că nu conta faptul că era redusă la statutul de curtezană?

Nu scoase o vorbă câtă vreme fu îmbăiată și îmbrăcată. Se simțea ca un prizonier condus pe drumul spre eșafod. Tăcerea ei părea a nu fi luată în seamă de servitoare, care le comanda ajutoarelor ce să facă cu autoritatea poziției deținute. Ea comanda și ajutoarele se supuneau, aducând săpun, prosoape și apă proaspătă. Servitoarea schimbă de două ori șamponul până găsi aroma convenabilă. Probabil că generalul prefera iasomia, căci baia încărcată de aburi se umplu de o astfel de mireasmă.

Când Serena zise că nu-i pasă ce va purta, servitoarea se apucă să-i aleagă lenjeria adecvată. Pielea ei fu mângâiată de mătasea delicată a unui furou și de balenele tari dar cati-

felate ale unui corset. Era înfrumusețată pentru plăcere generalului.

Corsetul nu era de fapt altceva decât un șir de balen acoperite în dantelă, care serveau să-i înalțe și să-i umfle sânii peste decolteul adânc al unei museline albe și subțiri care trecea drept rochie. Într-o astfel de ținută era evident scopul urmărit, căci jupa de mătase de culoarea pielii i se lipea de șolduri și de picioare ori de câte ori Serena făcea un pas.

Părul îi fu coafat a *l'antique*, într-o cascadă de șuvițe blonde prinse în creștetul capului, iar colierul de smaralde se odihnea pe pieptul expus ca o invitație senzuală de a privi și de a atinge.

Arăta ca o vedetă de primă mână, așa cum traseră concluzia toți bărbații din încăperea când intră ea. Toți se întoarseră și-o privească stând la ușă. Smaraltele și sâniile ei opulente atraseră toate privirile. Fiecare ofițer din acea cameră îl invidia pe generalul care se îndreptă și-o întâmpine pe domnița pe care Solignac i-o aduse din Florența.

— Bună seara, *mademoiselle*, rosti Massena când ajunse lângă ea, înclinându-se ușor. Solignac mi-a spus că vă numiți Blythe. Bine ați venit la Milano.

Generalul nu se prezentă și Serena nu știu ce să creadă dacă era vorba de aroganță sau timiditate. Spre deosebire de mulți dintre ofițerii săi, spulcuți în uniforme încărcate cu broderii din aur, generalul purta o uniformă simplă neagră, fără medalii sau alte decorații.

— Smaraltele vă vin de minune, adăugă el cu voce lipsită de expresie.

— Nu prea știu ce să răspund, domnule.

Oare să-i mulțumească răpitorului pentru cadoul care aparținuse, probabil, altcuiva în trecutul nu prea îndepărtat?

El zâmbi și o luă de mână, trăgând-o după el în încăperea și arătând cu cealaltă mână înspre ea. Serena observă că mâinile lui erau puternice, bronzate, lipsite de orice bijuterii.

— Camarazi, anunță el, domnișoara Blythe a consimțit să ne țină companie la cină în seara asta. Vă rog să-o primiți cum se cuvine.

Un ropot de aplauze însuflețite întâmpină anunțul lui, ca și un număr de chiote exuberante din partea subalternilor mai tineri.

— După cum vezi, domnișoară Blythe, roști încet generalul, schițând un zâmbet, prezența dumitale este foarte apreciată. Ți pot oferi niște vin?

— Nu, mulțumesc.

Serena încerca să-și ascundă tremurul vocii, însă bale-nele evantaiului pe care îl ținea în mână stăteau să pleznească.

— Să știi că nu voi profita de dumneata, domnișoară Blythe, dacă bei niște vin, comentă el amuzat, observând curbura stranie pe care o luase evantaiul din fildes și dantelă. (Făcu semn unui servitor să se apropie.) Doamna ar dori un pahar cu vin.

Servitorul reapăru cu paharul plin, pe care Massena i-l oferi, urmărind cum ea i se supune și îl duce la buze.

— Seara nu va mai părea chiar atât de amenințătoare după un pahar de vin, zise el. N-am nici o intenție de a-ți face rău. Acum vino, continuă el pe un ton mai rece. Solignac e nerăbdător să-ți vorbească. E un bun cunoscător de artă și mi-a spus că pictura pe care o făceai era foarte bună. O să-ți vorbească la nesfârșit despre colecția lui, așa că poți să pleci pur și simplu de lângă el când te-ai plictisit. L-am avertizat deja că ai permisiunea mea să-l ignori.

Ea zâmbi, așa cum știa că trebuie s-o facă, moment în care, aplecându-se ușor, astfel ca gura să-i ajungă la urechea ei, generalul murmură:

— Așa-i mai bine.

Poate că vinul ajuta cu adevărat sau poate că purtarea civilizată a generalului și a ofițerilor lui îi liniști cele mai negre temeri căci, după o vreme, Serena se trezi relaxându-se în compania acelor comeseni. Așezată lângă general la masă, ea ascultă poveștile ofițerilor, axate nu pe război ci pe familii, cai și căminele pe care le lăsaseră în urmă, pe viitorul câști-

gător la cărți din acea aseră. Se trezi chiar izbuclnind în răs d
când în când, iar când Massena i se adresa, nu mai cântăre
fiecare vorbă înainte de a răspunde. I se păru foarte bizar
început, când își dădu seama că acei oameni erau prea pu
diferiți de cei cu care ar fi luat masa la o petrecere câmp
nească în Gloucestershire. Iar pentru o vreme uită chiar că
captive și nu o musafiră.

După cină se retraseră într-un salon mare special aranja
pentru jocul de cărți. În vreme ce alți ofițeri se apucară d
faro, generalul o invită pe Serena la masa lui, unde juca loo

Îi dădu Serenei câteva monezi de aur și, fără a-i cer
părerea, îi spuse celui care împărțea cărțile să-i dea și ei
mână. În atare circumstanțe, ar fi fost riscant pentru Seren
să refuze.

Iar el știa asta, bineînțeles. Văzuse cum se diminuează
starea de alertă din ochii Serenei în cursul serii și îi făcuse
plăcere să o curteze. Voia ca să joace cărți pentru că ave
grijă ca ea să câștige, iar doamnelor le plăcea să câștige.

Iar mai târziu în acea seară avea să joace un altfel d
joc cu ea. Unui în care el va fi învingătorul.

În scurt timp Serena ajunsese mai bogată cu mulți ducati
așa cum ordonase generalul, deși domnița avea o măiestrie
care îl făcea pe el să se întrebe dacă era chiar atât de inocentă
pe cât părea. Din experiență știa că femeile atât de talentate
la jocul de cărți erau talentate și la alte modalități mai plăcute
de distracție. Contrastul dintre naivitatea ei și ușurința cu
care mânua cărțile, găsită mai degrabă în lumea demit
mondenă, îi treziseră interesul; trebuia să afle mai multe
despre trecutul ei. Deși plăcerea oferită era aceeași, indife
rent că era vorba de o servitoare sau o contesă. Massena nu
căuta o relație de durată, ci doar o diversivune orgasmică.

Băură mai multe vinuri excelente și râseră tot mai tar
pe măsură ce orele înaintau în noapte și sticlele goale se
aculumau în stivă.

Serena hotărâse că generalul avea dreptate. Finalul inevitabil al serii avea să fie mai ușor de suportat alături de un pahar sau două de vin. Căci ea nu-și făcea nici o iluzie în privința intențiilor generalului.

La puțin timp după miezul nopții, o ordonanță le întrerupsese jocul, scuzându-se și înmânându-i un bilet lui Massena.

Citind mesajul, generalul rosti:

— Poftește-l înăuntru.

După care termină de împărțit cărțile.

— Un negustor din Florența dorește să dicute despre o donație din Fiesole, rosti el sec, văzând privirea întrebătoare a lui Solignac. Plusez cu patru mii.

— Cine din Florența? întrebă Solignac, întotdeauna precaut când auzea de sosirea vrunei om de afaceri la o oră atât de înaintată.

— Un oarecare *signore* Allori. Un bancher. Joci, Solignac?

Șeful de stat major își privi cărțile și le lăsă jos.

— Solignac pasează, comentă sec Massena. Merge cineva?

— Eu, răspuse Serena. Ați spus patru mii sau zece mii? întrebă ea pe un ton indiferent.

— Îmi plac doamnele care joacă tare, zise încet Massena. Cred că zece mii, domnișoară, adăugă el, așezând alte câteva fise în centrul mesei. Și acum ce veți mai face?

Gheața din ochii lui se topise. Generalul avea un farmec aparte. Atunci Serena începu să înțeleagă de ce oamenii lui l-ar fi urmat oriunde și de ce zvonurile privind apetitul lui pentru femei erau atât de numeroase.

— Cred că voi lua banii, *mon general*. Culoare spartă, rosti ea încântată, întorcând încet cărțile ei până ce ajunseră toate cu fața în sus pe postavul verde — patru carale și valetul de treflă.

— E o plăcere să pierd în fața frumuseții dumitale, miss Blythe, murmură Massena, lăsându-și cărțile jos. Ce o să-ți cumperi cu tot ce-ai câștigat?

Înainte de a putea răspunde, atenția lui Massena abătu de la tovarășii lui de distracție.

— Văd că a sosit bancherul nostru, rosti el aplecându-se să-i șoptească ceva lui Solignac, care înălță imediat capul concentrându-și atenția asupra bărbatului care se îndrepta spre ei.

Observând privirea atentă a individului, Serena se uită în sus și icni.

Întorcându-se la auzul acelui sunet, Massena văzu chipul Serenei cum se îmbujorează.

— Îl cunoști pe domnul Allori? întrebă el încet.

— Nu... nu sunt sigură... nu cred, murmură ea, evitând să se uite la Beau, ca să nu-l dea de gol și să nu periclitizeze mai tare poziția lui.

Înaintarea lui lentă prin încăpere atrase atenția tuturor nu numai din pricina orei neobișnuite, ci și a aspectului lui. Praful drumurilor se lipise de haine și de cizme. Mantaua neagră căpătase o nunață de ocru, săculeții de piele aruncau peste umăr sunau puternic iar zgomotul pintenilor părea asurzitor în tăcerea bruscă care se lăsase în salon. Beau înainta încet, cu o expresie de fermitate pe chip, conștient de interesul trezit de apariția lui. Își amintea că-l mai văzuse o dată pe Massena cu ocazia Armistițiului de la Leoben. Oare și-l mai amintea generalul din acea mulțime de oameni care umpluse castelul Schloss Eggenwald în acea zi?

Apropiindu-se de masa lui Massena, ordonanța îi anunță numele:

— Domnul Allori, domnule general.

— Ce te aduce la Milano, Rochefort? întrebă direct generalul. Și mai ales în asemenea grabă.

Privirea lui albastră și rece scrută îmbrăcămintea prăfuită a lui Beau.

— Chestiuni de afaceri, generale, răspunse Beau.

Memoria generalului era prodigioasă. Evenimentul de la Leoben se consumase cu trei ani înainte, în sala de conferințe se găseau peste o sută de oameni, iar el nu fusese niciodată prezentat oficial.

— Afaceri de stat? continuă Massena, cu un calm perfect.

— Nu. Afaceri particulare.

Beau se uită la Serena, îmbrăcată ca o curtezană lângă general — sau mai degrabă dezbrăcată ca o curtezană. Îl încercă un fior de gelozie și ură.

— Colecționați bijuterii, *mademoiselle*? murmură el cu voce tăioasă când zări smaraldele ce se odihneau pe sânii ei.

Doar rușii puteau să confecționeze astfel de coliere.

Serena își ținu respirația ca și cum ar fi fost palmuită, apoi se îmbujoră toată. Cum îndrăznea el să creadă că se afla acolo din propria ei voință.

— Ah... izbucni generalul, înțelegând imediat situația.

Uitându-se iute la ceilalți ofițeri de la masă, îi condecie cu un gest al capului. Ofițerii se supuseră imediat, în vreme ce generalul îi făcu semn lui Beau să ia loc.

— Deci o cunoști pe domnișoara Blythe? întrebă Massena pe ton neutru.

Mânia din ochii lui Rochefort în clipa când o privise pe Serena fusese evidentă.

— Foarte bine.

O șoptă mai degrabă decât o vorbă.

— Domnișoara Blythe nu era convinsă că-și amintește de tine când am întreat-o.

Beau o privi scurt pe Serena.

— Poate că o să am ocazia de a-i împrăpăta memoria.

— Și de ce te-aș lăsa să o faci? îl întrebă cu indolență.

— Pentru că va merita efortul, răspunse încet Beau.

— Negociem favorurile doamnei?

Beau clătină din cap cu o mișcare abia perceptibilă.

— Am venit s-o cumpăr.

Massena înălță din sprâncene, însă continuă să vorbească cu voce calmă.

— Ai mai cumpărat femei înainte, Rochefort? N-aș fi crezut că ai nevoie.

— Amantele costă întotdeauna, generale. Dumneata știi asta la fel de bine ca și mine.

— Unele mai mult ca altele, încuviință generalul, amintindu-și gusturile extravagante ale contesei Gonchanka, deosebite de cele ale drăguței balerine de șaptesprezece ani care se mulțumea cu dulciuri și rochii noi.

Mai era și Teo, care dorise doar dragostea lui. Iar el o înșelase.

— Știam că vei înțelege, rosti Beau, întrerupând reveria lui Massena. Fixează prețul, generale, și ți-o iau pe domnișoara Blythe din grija.

— Nu sunt de vânzare, lord Rochefort, izbucni Serena, furioasă pe Beau. Nu sunt o iapă, un tablou sau vreo proprietate de-a ta!

— Domnișoara Blythe a fost amanta dumitale? întrebă Massena, cu interesul trezit de izbucnirea revelatoare a Serenei.

Părea oarbă față de parada nepotrivită pe care o făcea, cu sânii ei albi și plini aproape țâșnind afară din corsajul rochiei. Beau ar fi vrut să acopere goliciunea ei cu haina lui, iritat de faptul că o priveau atâția ochi.

— Am adus-o aici din Anglia, replică el.

Un mușchi al obrazului începu să-i tremure. Doar o voință de fier îl menținea apezat pe scaun.

— Ai fost la Florența? Un loc cam prea ferit pentru un om cu talentele dumitale.

Massena știa că Beau St. Jules era unul din cei mai buni și mai străluciți tineri ai lui Pitt.

— M-a părăsit la Florența, preciză Serena, cu o privire disprețuitoare.

— Ți-ai pierdut interesul, Rochefort?

— El își pierde întotdeauna interesul, se interpușe, oțărâtă, Serena, urându-l pe Beau pentru că intrase acolo cu atâta nonșalanță, pentru că discuta despre ea ca și cum n-ar fi fost acolo, dar mai ales pentru atracția șocantă, carnală, pe care o emana — ca o întruchipare a poruncii, a pretenției și a autorității.

— Nu sunt sigur că doamna vrea să piece cu tine.

Privirea șireată a generalului se plimba de la unul la celălalt.

— Nu știe întotdeauna ce vrea, replică agasat Beau, cu o privire mândră.

— Pare mai degrabă dezgustată de tine, Rochefort.

— Am fost mereu capabil să-i schimb părerea când mi-am folosit imaginația.

Serena roși.

— O aluzie sexuală, presupun, rosti tăragănat Massena. În vreme ce eu n-am gustat încă din farmecele domnișoarei Blythe. Mă tem că ai venit prea devreme, Rochefort. Doar nu te aștepti să renunți la ea fără... — înalță el din umeri — ...să mă bucur de puțină plăcere.

Oare chiar și-o dorește pe Serena sau ridică doar prețul? se întreabă Beau. Nu că ar mai fi contat ceva, real sau imaginar, după ce Beau pricepu că Serena nu fusese încă atinsă de general.

— Poate că te ajut să te răzgândești, generale, zise el.

Apucând sacii de piele, îi puse pe masă, unde aterizară cu un sunet metalic sec.

— Treaba asta se petrece fără legătură cu ceva oficial? întreabă Massena, greutatea evidentă a aurului schimbându-i dispoziția.

Treburile rutiniere cereau tot felul de negocieri și de aranjamente — politica coruptă a victoriei mai cinică decât un război propriu-zis. Aurul acela era binevenit pentru a umple nevoile constante cu care generalul era nevoit să se confrunte. Iar dacă era aur englezesc, cu atât mai bine.

— E strict personală, declară Beau. Și n-are nici un sens s-o mai târâim. Plătesc oricât.

— Stați așa, izbucni indignată Serena, atinsă de târguiala pentru trupul ei. Stați naibii o clipă!

Amândoi bărbații o priviră o clipă, surprinși de izbucnirea ei. În lumea lor masculină, femeile n-aveau prea multe de spus.

— Am o propunere, rosti ea în tăcerea lăsată, hotărâtă să se răzbune pe Beau St. Jules pentru presupunerile lui. Ceva mai interesant decât schimbul ăsta burghez de aur.

Massena înclină ușor din cap.

— Chestiunea să fie tranșată de o partidă de loo. Dacă eu câștig, plec de aici în seara asta. Dacă nu, rămân cu ce care învinge.

Vocea ei era încordată. Serena simțea o asemenea furie încât nu mai avea nici o teamă. Poate că ar fi avut curajul să propună așa ceva mai devreme dacă mânia ei ar fi fost stârnită din timp.

Massena nu ezită nici o secundă. Una din cele mai mari calități de strateg pe care le avea era capacitatea de a lua decizii rapide. Întinse mâna după pachetul de cărți,

— Loo sau faro? întrebă el. Alegerea îți aparține, domnișoară Blythe.

— Loo.

Era specialitatea ei, așa cum sexul era pentru Beau St. Jules.

— Îți convine, Rochefort? întrebă generalul, cu o curtoazie desăvârșită.

Era într-o dispoziție excelentă. Un joc de noroc cu o femeie ca premiu era întotdeauna mai interesant. Plus că avea două șanse să câștige — mâna lui sau cea a lui Rochefort. Dacă St. Jules câștiga, avea să-l taxeze pentru plăcerea de a o lua pe doamnă. Șansele erau de partea lui.

— Perfect, răspunse Beau, dând jos sacii de pe masă.

Tăiară pachetul și Massena se trezi cu cea mai mare carte. Avea avantajul de a juca ultimul însă, așezată în stânga lui, Serena era cea care ataca — un ușor beneficiu pentru ea.

Fiecare jucător primi câte trei cărți, iar ca atu fu întors decarul de cupă.

— Cred că merge cinci mii de ducați ca miză de început, rosti Massena, numărând fisele, sau echivalentul sumei în florini, Rochefort dacă preferi.

Jocul începu.

Serena avea un singur atu, regele de cupă — o carte mare, dar nu un as. Să-l joace acum, sperând ca nimeni să n-aibă asul sau să joace mai conservator și să aștepte să vadă ce au ceilalți? Trebuia să câștige două mâini din trei ca să învingă. Hotărî că nu era momentul să joace conservator și se lăsă în voia instinctului. Puse regele de cupă pe masă.

O mutare riscantă, gândi Beau, apreciind-o pe Serena pentru curaj. Dacă Massena avea asul, Serena pierdea inițiativa. Își puse nouăle de cupă pe masă.

Massena închise turul cu o damă de cupă.

Iar pulsul Serenei reveni la cote mai normale. Câștigase prima mână.

— Felicitări, domnișoară, rosti Massena, schițând un zâmbet și recunoscând că ea riscase să piardă orice avantaj atacând cu cea mai mare carte pe care o avea. Norocul ține cu dumneata, adăugă el plin de curtoazie.

— Poate de aceea i se spune Lady Luck*, răspunse, plină de inspirație Serena, animată de un sentiment irepresibil de șansă.

Beau se încruntă. Serena riscase să-și rupă gâtul cu acel atac — în mod clar o mișcare de profesionist.

— Unora le place să piardă, zise Serena cu dulceață în glas, uitându-se la Beau peste cărțile din mână.

— Să îți minte asta.

— Cu siguranță c-o voi face, lord Rochefort. Însă mai ai două șanse să câștigi, așa că nu trebuie să te îmbufnezi deja.

— Copii, copii, interveni Massena. Îmi displac așa de tare certurile.

— Scuzele mele, domnule, replică iute Serena, neavând chef să-l irite pe omul care putea s-o lase să plece liberă. Sunt gata să reîncep.

Își cercetă în grabă cele două cărți rămase. Tatăl ei obișnuia să spună că vântul providenței putea fi uneori adu-mecat. Nările ei se dilatară de emoție. Socotind că Massena

* Doamna norocoasă, echivalentul „norocului chior“ din română (n.t.)

n-avea un alt atu, altfel n-ar fi jucat dama și sperând că Beau n-o aștepta cu asul de atu, Serena puse pe masă asul de pică. Pentru o clipă speră că n-ajunsese să *ispitească* providența. Avea nevoie disperată de acea mână. Ultima carte rămasă în mână era inutilă.

La naiba, joacă extrem de dur, gândi Beau, obligat să admire curajul — putea pierde asul cu oricare atu mic. Forțat însă să respecte culoarea, se văzu nevoit să joace singura lui carte mare — regele de pică.

Massena puse pe masă cinciul de pică.

Iar Serena schiță un mic zâmbet de triumf.

Luase cea de-a doua mână.

— Vă mulțumesc domnilor, rosti ea politicoasă, ca și cum nu viața ei ar fi atârnat în balanță. A fost o plăcere.

— Ești o minune la casa omului, domnișoară Blythe, declară Massena, impresionat de măiestria desăvârșită afișată de tânără pentru prima dată în acea seară. Unde ai dobândit un asemenea talent?

— Pe genunchii tatălui mei, generale.

— Până acum n-ai jucat așa niciodată, rosti Beau cu o privire rece și sfredelitoare.

— Până acum n-am fost nicodată în postura de a fi cumpărată ca o marfă. În plus, mă cunoști prea puțin, lord Rochefort, rosti ea ironic.

— Deocamdată, răspunse el printre dinți.

— Pentru totdeauna, domnul meu, ripostă ea, ridicându-se de pe scaun. Iar acum vă rog să mă scuzați, dar abia aștept să mă întorc la Florența.

— Trimite pe cineva să te escorteze. Solignac, strigă Massena, chemându-și șeful de stat major.

— Apreciez oferta, domnule.

Serena nu era proastă să refuze. O femeie singură pe drum putea să cadă pradă oricui.

— Domnișoara ne părăsește, Solignac, zise Massena când adjunctul lui se apropie. Aș vrea s-o escortezi înapoi până la Florența.

— Da, domnule.

Chipul lui Salignac era lipsit de expresie. Știa că avea să afle mai târziu în amănunt ce se întâmplase.

— Pregătește o trupă, îi ceru Massena. Domnișoara Blythe va coborî imediat.

— Mulțumesc, domnule, rosti Serena, în vreme ce colonelul se răsuci pe călcâie și plecă.

— Solignac nu face mereu cele mai înțelepte alegeri, comentă Massena înălțând din umeri. Însă poate că ne vom mai întâlni.

— Apreciez amabilitatea.

— Ia smaraltele. Ca răsplată a victoriei. Și câștigul.

— Nu pot, domnule.

— Insist.

Expresia lui se schimbase ușor. Era din nou comandantul-șef.

— Mulțumesc, răspunse ea. Sunteți mult prea generos.

— Amintește-i lui Solignac că aveam nevoie de el când veți ajunge în Florența. Știu ce pasiune îl apucă când vrea să-și completeze colecția.

— Nu cred că mă va băga în seamă, domnule.

Massena râse.

— Domnița e o relistă, nu-i așa, Rochefort?

Generalul aruncă o privire către Beau, care ședea tolănit pe scaunul lui.

— Categori, murmură el.

— Ei, hai, Rochefort, domnișoara Blythe a câștigat cinstit. Acordă-i toate meritele.

— Așa și intenționez, replică amenințător Beau.

— Iar eu vă spun adio, domnilor, zise, fericită, Serena, ignorând amenințarea lui Beau. Călătorie plăcută spre casă, lord Rochefort și mulțumirile mele, domnule general.

Execută o mică plecăciune, gest care făcu smaraltele să-i tremure pe sânii plini și, o clipă mai târziu, dispăru lăsând în urma ei doar o mireasmă de iasomie.

— Rochefort, iei chestiunea prea în serios, rostii Massena. N-ai pierdut chiar atât de mult — câteva mii de florini; cât depre femei, sute dintre ele abia aşteaptă s-o înlocuiască pe domnişoara Blythe, oricât de încântătoare e ea. (O amărăciune filozofică nuanţa vocea generalului, a cărui stare de bine era pusă la încercare în acel an fără Teo.) Ce cotează pe cine regulezi, continuă el, câtă vreme femeia e disponibilă şi domică. Spune-i asta lui Pitt — bea prea mult şi regulează prea puţin. Asta îl face lipsit de imaginaţie.

— Ceea ce nu e problema lui Bonaparte, replică sardonice Beau.

— Exact. (Generalul păru să se relaxeze din nou, recăpătându-şi obişnuitul ton autoritar.) Spune-mi ce vrei — o altă frumuseţe bălaie? Londes va găsi una care să-ţi aline starea sufletească. iar acum, că vom semna un tratat de pace cu Austria, nici măcar n-o să-ţi confisc aurul. Zâmbeşte pentru asta.

Massena rânji, lăsând amintirile la o parte. Putea lua acel aur dacă vroia. Îl putea lua pe tot şi îl putea închide şi pe Beau dacă voia. Anglia se găsea încă în război cu Franţa. Însă regatul insulelor se găsea momentan izolat, acum, că armistiţiul fusese parafat, fără o armată terestră importantă şi deci imposibilitatea de a se dovedi un adversar dificil, cel puţin pentru viitorul imediat. Massena îşi putea permite să fie generos.

Beau zâmbi gazdei sale, celui mai capabil general dintre toţi mareşalii Franţei. Apoi zise:

— Ce fel de blondă?

Massena izbucni într-un hohot de râs şi îi făcu semn lui Londes.

— Lordul Rochefort ni se va alătura în seara asta şi preferă o blondă. Pe cine avem la dispoziţie care să-i facă plăcere?

Prin înclinare, dar şi prin împrejurări, Hippolyte Londes se bucura de poziţia lui de agent de recrutare pentru statul major. Existau întotdeauna dispuse să se bucure de favorurile învingătorilor.

— Contesa Figlio, domnule, o blondă pasională.

Nu vreau să mă mărit!

- Poți s-o aduci aici în, să spunem, o oră?
- Iar pentru dumneavoastră, domnule?
- Adu-mi o țigancă. Mă simt brusc obosit și fără chef de preludii amoroase.

Și pradă deziluziilor și melancoliei trezite de amintirea lui Teo.

Capitolul 22

Londes apăru la masa generalului într-o oră, așa cum se ceruse.

— Doamnele așteaptă, domnule.

Massena se uită peste masă la Beau.

— Te-ai săturat de cărți, Rochefort?

Cei doi bărbați băuseră și jucaseră douăzeci-și-unu de plăcere, discutând despre prietenii comuni din corpurile de ofițeri ale națiunilor lor. Massena servise paisprezece ani în Royal Army înainte de revoluție. Avea cunoștințe atât în Anglia cât și în tabăra regalistă, în vreme ce Beau cunoscuse mulți ofițeri francezi în ultimii ani, în cursul misiunilor pe care le îndeplinise pentru Pitt.

— Nu trebuie să lăsăm doamnele să aștepte, rosti Beau deși după atâtea zile fără odihnă aș fi mai înclinat să dorm ca lumea în noaptea asta.

— Nu și după ce o vezi pe contesa Figlio, Rochefort comentă Massena, ridicându-se în picioare. Soțul ei era foarte bărtân.

— Era?

— A murit în pat după oarece activitatea epuizantă.

Zâmbetul generalului era elocvent.

— În mod clar un mod plăcut de a muri, murmură Beau sculându-se de pe scaun.

— Vă garantez că veți fi satisfăcut, lord Rochefort, interveni Londes, îndrumându-i pe cei doi cu un gest al capului spre ușile duble care dădeau spre hoi.

— Ai testat-o, zise încet Beau, cu o vagă urmă de curiozitate în voce.

— Hippolyte se mândrește cu dedicarea față de datorie nu-i așa, băiatul meu? rosti, protector, Massena.

— Mă preocupă doar ca femeile să merite interesul dumneavoastră, domnule.

Ochii tânărului blond erau la fel de inocenți ca și vocea.

— Face o treabă a naibii de bună, Rochefort. N-o să fii dezamăgit. Ai adus-o pe Delfine? continuă generalul, parcurgând cot la cot cu Rochefort coridorul ornat cu picturi de zei și zeițe ale Olimpului.

— S-a arătat extrem de dornică, domnule.

— E o mică lacomă în toate privințele. Mersi, Hippolyte. Cred că am muncit prea mult.

— Așa faceți mereu, domnule. O să-i spun lui Franco că dormiți până târziu mâine.

— Micul dejun la nouă, Rochefort? întrebă Massena. Sau e prea devreme pentru tine?

— Nouă e foarte bine. Ar trebui să plec înapoi spre Leghorn mâine.

Chipul lui se întunecă o clipă la gândul călătoriei lui inutile, la gândurile irosite pe o femeie care avea alte priorități.

— Transmite salutările mele Madelinei, zise Massena, oprindu-se la intrarea în apartamentul său. Hippolyte te va conduce spre camerele tale. (Ochii lui erau pe jumătate închiși de oboseală, însă generalul găsi puterea de a zâmbi cu grație.) O aventură plăcută, Rochefort.

Londes îl însoți pe Beau către o ușă apropiată, după care, ca o gazdă perfectă, îl introduse în încăpere și îl prezentă contesei. Parcă ar fi fost cea mai onorabilă situație cu toate acele formalități îndeplinite. Parcă n-ar fi fost ora unu și jumătate noaptea, cu o partidă de sex ca miză a tranzacției,

— Iertați-mi aspectul, rosti Beau când ușa de închise în urma lui. O să fac o baie mai întâi.

— Fac și eu baie cu tine. Ne-am întâlnit odată în Napoli, dar nu-ți mai amintești.

Beau înălță privirea. Tocmai își lăsa sacii pe podea.

— Unde?

Zgomotul aurului punctă întrebarea lui.

— În Reale și apoi în apartamentul tău din oraș.

— În apartamentul meu? (Beau o privi pe femeie mai îndeaproape.) Probabil că nu eram prea treaz.

— Nu, dar ai fost excepțional, zise femeia cu o nuanță lubrică în voce.

— Îmi pare rău, replică el cu un zâmbet amar. Demonul din alcool și toate astea. Scuzele mele.

Încercă s-o plaseze în panoplia de femei care trecuseră prin viața lui. Micuță, cu păr auriu, de nuanța porumbului. Sânt perfecti și ea era conștientă de asta. Rochia era edificatoare.

— Nu prea l-am crezut pe Londres când mi-a spus că ești la Milano. Dar a meritat să vin ca să mă conving cu cohii mei. Beau surâse.

— Ei bine, sunt încântat să reinnoiesc cunoștința, conțesă.

Iar când ea adormi, în zori, Beau se trezi că nu poate închide ochii în ciuda eliberării orgasmice, în ciuda orelor de amor și a zilelor de nesomn. O voce ascunsă undeva în fundul creierilor nu-i dădea pace, devenind tot mai puternică.

Du-te după ea, spunea mica voce. *Du-te după ea și ia-te înapoi.*

Câteva clipe mai târziu se trezi îmbrăcându-se în grabă ca și cum ar fi întârziat într-o misiune. Lasă un bilet femeii — o altă scuză și o sumă generoasă de bani ca răsplată pentru timpul ei. Scrise un alt bilet scurt pentru Massena, mulțumindu-i pentru ospitalitate și, peste alte câteva minute, se găsi pe drumul spre Florența.

Serena avea cinci ore avans.

Însă ea călătorea într-o trăsură, permițându-i lui Beau s-o ajungă din urmă. Calculând repede în minte, ei decisă că putea ajunge alaiul pe la amiază.

Mort de oboseală și ros de ciudă, accelerează ritmul.

Solignac dăduse voie soldaților să se odihnească la periferia Piacenzei, căci nimeni nu dormise noaptea și căldura zilei era enervantă. În vreme ce oamenii găsiseră niște patură moi în grajduri, colonelul închiriasse camere pentru el și Serena la un han, după care, frânt de oboseală, adormise imediat.

Serena descoperi că somnul nu i se lipește de gene, deși avusese parte de o masă pe săturate și că era teribil de

Îngreunată de delicioasele prăjituri cu care fusese servită. Stând întinsă pe un pat rustic de brad în camera de la etajul doi, cu ferăstra deschisă spre după-amiaza de vară, ar fi trebuit să adoarmă de mult, fie și numai din pricina zumzetului constant al albinelor care zburau prin grădina de dedesubt. Numai că gândurile ei erau total răvășite. Prin minte i se perindau tot felul de raționamente împănate cu emoții și impulsuri. Își repetă pentru a suta oară de la plecarea din Milano că avu- sese dreptate să fugă de Beau St. Jules.

Bineînțeles că avu- sese dreptate.

Era un egoist, dincolo de orice limită îngăduită. Ce aroganță din partea lui să creadă că putea să cumpere elibe- rarea ei fără să îi ceară măcar consimțământul. Că și cum nu el fusese cel care o părăsise pe ea. Se așteptase să o găsească așteptându-l exact în locul unde o abandonase, ca o păpușă așezată pe un raft până ce avea el chef să se joace din nou?

Evident că așa crezuse el. *Cu atât mai... rău.* Să-i ofere una din celelalte mii de femei cu care el îm- părțise patul o astfel de supunere.

Dar cu aceeași măsură cu izbucnirile de mânie, o cople- șea o nevoie cumplită de el. Numai că se învățase minte să nu se mai lase pradă unor asemenea sentimente nesăbuite. El nu putea decât s-o rănéască din nou, exact atunci când s- dă. Se întorsese pentru ea?

Și totuși ce cota motivul pentru care venise la Florența și apoi la Milano? Comportarea lui din Milano fusese scan- daloasă și grosolană. Iar dragostea pe care ea o dorea de la el nu se văzuse prin nici o vorbă și prin nici o privire. Zâbind brusc amintindu-și de jocul de cărți, Serena se gândi cu plă- cere la victoria ei măiastră și la îmbufnarea lui Beau. Era așa de bine să triumfe, să-și câștige libertatea în proprii ei termeni. O lecție pentru Beau St. Jules că nu toate femeile se supuneau voinței lui.

Cu o seară înainte, în clipa în care propusese acel joc de noroc, se simțise invincibilă. Chiar înainte de împărțirea

cărților, ca și cum ar fi știut ce avea să-i pice în mână. Tatăl ei o învățase să recunoască acea senzație, acel mic fior, emoție, astfel că ei aproape îi venise să țipe: „Am să câștig atât de intensă fusese senzația.

Însă își mascase emoțiile. Și asta o învățase de la tatăl ei. În plus, mai știa că îl părăsise pe Beau întrebându-se dacă nu cumva ea îl lăsase pur și simplu să câștige în trecut, dacă nu cumva o femeie putea constitui cu adevărat o provocare

La miezul zilei în iunie soarele ardea cumpit. Beau și-a fi pierdut oricum buna dispoziție, chiar dacă n-ar fi fost atât de obosit și de amărât. Asta fără a mai menționa faptul că urma să abordeze unul din cei mai corupți oameni din Italia și încercarea de a-l convinge să nu se supună ordinelor și de a preda o femeie care l-ar fi putut interesa. Beau își făcea iluzii în privința moralității lui Solignac. Ca și Londres, probabil că el testa femeile luate cu japca pentru plăcerea lui Massena.

Singurul aspect pozitiv în toată această împrejurare neplăcută era faptul că Solignac putea fi cumpărat. Era un fapt de la sine înțeles. Întrebarea era cât de directă putea fi această abordare? Sau în ce măsură era nevoie de diplomație pentru a-l convinge pe Solignac să dea drumul prăzii?

Colonelul Solignac era poreclit șantajistul lui Massena. Cei loiali generalului spuneau că lucra pe cont propriu. Era o distincție dubioasă într-un sistem social care își plătea și își hrănea armata prin jafuri și confiscări parcticate pe teritoriile cucerite.

Oprindu-se să schimbe caii la o mică stație de poștă ceva mai târziu în acea dimineață, Beau află că o trupă franceză care escorta o doamnă într-o trăsură trecuse pe acolo cu puțin de o oră înainte. Animat de veste, el dădu o mână de ajutor la înșeuarea noului său armăsar, prea nerăbdător să aștepte ca flăcăul de la grajduri să-și termine treaba. *Aproape am pus mâna pe ea.* Își zise el fixând frâul și ajustând zăbala.

Douăzeci de minute mai târziu, ochiul îi fu atras mai întâi de trăsură. Vehicolul era tras în afara drumului, la umbra unor

.....
cupoaci. Ce grijuliu era Solignac pentru confortul domnișoarei. Cât de prudent fusese el ca interiorul trăsurii să fie ținut la răcoare pentru domnișă. Știind că Solignac lua ce voia, Beau hotărî că acesta dormea probabil cu ea acum, iar furia de gelozie pe care și-o stăpânise pe drum reveni năvalnică în mintea lui.

Prudent din pricina unei întregi trupe franceze ca escortă, el determină în primul rând unde se aflau soldații, după care, descoperindu-i că dorm în grajduri, trecu la descoperirea lui Solignac. Proprietarul hanului îl informă că îl putea găsi pe colonel sus. Nu voia să fie deranjat din somnul lui.

Dându-l pe hangiu la o parte, Beau urcă scărișe în fugă și se năpusti în camera colonelului, deschizând ușa cu o asemenea forță, încât aceasta se trânti de perete cu un zgomot răsunător. Stând în prag, el o căută din priviri pe Serena. În cameră se găsea doar un pat și Solignac — singur.

— Unde-i ea? lătră el, uitând de orice diplomație din pricina geloziei.

Impactul ușii de perete lăsase urme pe zugrăveală și făcuse un crucifix de pe perete să se bălângăne amenințător. Ca și cum vocea lui puternică ar fi tăiat brusc sfoara care îl ținea în loc, crucifixul căzu pe podea și se sfărâmă.

Solignac se uită amețit la omul din pragul ușii, apoi la statueta sfărâmată și la bucățelele colorate de gips zăcând pe podea. Apoi, când identitatea intrusului se clarifică, își coborî picioarele din pat și se ridică.

— Te pot ajuta cu ceva, Rochefort? întrebă el, oftând din rărunchi. Nu m-ai lăsat să dorm prea mult.

— Nu-i aici.

Sub pat nu exista suficient loc, iar camera nu avea o altă ușă.

Încă incomplet trează, colonelul așteptă o clipă ca să poată răspunde coerent.

— Massena n-ar fi dorit-o aici, rosti el într-un târziu cu voce uscată.

— Și tu te supui întotdeauna?

— Întotdeauna, dragul meu tânăr înfierbântat, răspunse colonelul.

Bineînțeles că lucrurile nu stăteau așa, însă i se poruncise să asigure securitatea femeii. Iar fără un motiv de proastă substanțial, n-avea nici un sens să încalce porunca Massena.

— Unde e?

Scurt, tăios, mai sumbru decât prima dată când intrase în cameră.

Solignac înălță capul și ochii lui cercetară pe sub sprâncenele groase chipul dur al lui Beau.

— Mai jos pe coridor, dormind. Singură. Asta voiai să știi în primul rând, nu-i așa?

Stând în picioare, el se întinse leneș și apoi cercetă încăperea ca și cum atunci ar fi văzut-o pentru prima dată. Sticlă cu băutură de pe masă îi trase atenția.

— Vrei un pic de grappa? întrebă el, greu de intimidat după ce luptase în războaiele Franței în ultimul deceniu.

— Nu.

Beau închise ușa.

— Cred că eu o să-mi torn o porție de vreme ce va probabil să mă culc la loc acum, zise ironic colonelul, dându-seama că lordul Rochefort căuta intimitatea și recunoscând motivul probabil.

Solignac se specializase în negocierea de afaceri, motiv pentru care gândea adesea că Napoleon ar fi trebuit să-i fie profund recunoscător. Îndreptându-se încălțat doar cu ciorapi spre o măsuță, își turnă un pahar de țarie, după care, făcându-i semn lui Beau să ia loc, se așeză pe un scaun.

— Probabil că știi de ce sunt aici, zise Beau, traversând micuța încăpere și lăsându-se să cadă pe un scaun butucănos vopsit într-un galben tipător.

— Am o bănuială, murmură Solignac, mângâind suprafața aspră a paharului și măsurând cu privirea săculeții grei pe care Beau îi pusese pe podea lângă scaun.

— Păi atunci... (Un oftat de vexare sau neplăcere punctă tăcerea, iar colonelul își zise că nu dorea să se afle în pielea

.....
cucoanei peste câteva minute.) Vrei să fixezi un preț, continuă Beau, sau să fac eu o ofertă?

— Tu mai întâi, Rochefort. Sunt curios cât o să plătești pentru domnișoară.

— Nu prevezi nici o problemă cu schimbul? întrebă Beau.

— Nici una, răspunse Solignac, zâmbind ușor.

— Am florini de aur.

— Foarte bine.

— Am ceva mai puțin de o sută de mii.

— Merge.

— Massena va fi informat de această tranzacție?

— Probabil că nu. (Colonețul dădu din umeri.) Nu se știe niciodată când e nevoie de o confesiune, dar mă îndoiesc că va fi vorba de așa ceva în cazul ăsta. Acum, că afacerea noastră s-a încheiat, vrei un pic de grappa?

— Nu, mulțumesc.

Ridicându-se iute în picioare, Beau așază săculeții pe masă, mânat evident de o stare de agitație interioară.

— Îmi amintesc de o femeie care cu multă vreme în urmă mi-a înfierbântat sângele așa cum ți-l înfierbântă ție domnișoara Blythe, rosti cu blândețe Solignac. Ți învidiez sentimentul.

Scoțând o mică gentuță dintr-un compartiment ascuns al unui sac de piele, Beau se întoarse spre colonel și îl privi rece.

— Iar eu îți apreciez înțelegerea.

Deci poate că nu era vorba de dragoste. Își zise Solignac, reevaluând motivele tânărului.

— Pentru o sută de mii de florini, băiete, pot să înțeleg orice, zise el zâmbind, căci doamna nu mai intra în grija lui. Camera ei se află trei uși mai jos pe dreapta. Ia cheia de pe birou. Nu eram sigur că se poate avea încredere în ea, așa c-am încuiat-o în cameră.

— Încă un lucru, murmură Beau, strecurând gentuța în buzunarul hainei. Cât de curând veți pleca?

Nu vrea martori, gândi Solignac.

— Imediat ce caii sunt înșeuaiți.

Susan Johnson

O sută de florini cumpărau și o ieșire grabnică din scenă.

— Atunci îți urez o zi bună, colonele.

Beau se înclină plin de curtoazie, zâmbind puțin forțat.

— O după-amiază plăcută, lord Rochefort. O să-ți placă mâncarea de aici. Nevasta hangiului e o bucătăreasă excelentă.

Solignac presupunea că tânărul gelos nu va părăsi hanul prea curând, acum, că o avea pe cucoană doar pentru el.

Beau înclină din cap.

— Mulțumesc pentru timpul acordat, colonele, zise el, sobru.

După care, înșfăcând cheia, dispăru din încăpere.

Capitolul 23

Stătu în fașa ușii Serenei o clipă, inspirând adânc să se calmeze, după care ridică mâna și ciocăni în ușă.

Fără a aștepta răspuns, băgă cheia în broască și intră în încăpere.

Serena stătea lângă pat, deși cuvertura era crâmpoțită în locul unde stătuse întinsă până de curând.

— Nu poți intra.

— Prea târziu, murmură el, închizând ușa și aproape dând cu capul de tavanul scund.

— Nu vreau să te văd.

— Atunci închide ochii, sunt aici.

Ea încercă să rămână calmă, în vreme ce prezența lui îi dădea fiori de neliniște.

— Probabil că ai negociat cu Solignac, trase ea concluzia. Omul ăsta are mai puține scrupule decât Massena.

— N-are nici un fel de scrupul, dragă.

Beau zâmbea triumfător.

— Nu sunt draga ta, i-o întoarse Serena, observând zâmbetul lui și știind motivele prezenței lui acolo. Dragele tale au fost celelalte mii de femei din viața ta. M-ai părăsit în Florența acum trei luni și eu te-am uitat.

Își ridică un pic bărbia, provocându-l.

— Chiar așa? întrebă el moale.

— Da, chiar așa, minți ea. Așa că aş prefera să nu te întorci în viața mea. Îmi pare rău dacă l-ai plătit pe Solignac, dar el n-ar fi trebuit să ia banii. N-are autoritatea necesară.

— Credeam că ești realistă, dragă. Momentan el are o autoritate imensă, motiv pentru care l-am plătit. Acolo unde Massena are principii, Solignac n-are nici unul. Ne-ar fi putut omorî pe amândoi, luând banii și dormind netulburat la loc.

— Atunci mulțumesc că mi-ai salvat viața, rosti ea cu sarcasm. Sunt convinsă că ai avut motive altruiste.

— Depinde de interpretarea pe care o dai altruismului.

— A ta fiind care?

— O grijă generoasă pentru plăcerea ta.

Serena arăta splendid, proaspătă în rochia ei de muselină galbenă, cu părul răvășit de la somn, cu parfumul ei înmormosmând întreaga încăpere.

— În acest caz, plăcerea mea ar fi împlinită dacă ai pleca.

— S-ar putea să nu fiu *complet* lipsit de egoism, rosti ea cu voce mătăsoasă.

— Ai făcut degeaba un drum atât de lung, lord Rochefort ripostă ea. Plăcerile noastre nu conicid.

— Înainte coincideau.

— Între timp mi-am descoperit alte interese.

— Cum ar fi Massena, replică el blând. Te-a piătit pentru timpul acordat, nu-i așa? Smaraltele alea valorează o avere, murmură el, citindu-i-se încordarea cu fiecare silabă. Sunt surprins că ai plecat atât de repede. Te-am speriat cumva?

— Am fost luată captivă, rosti ea cu calm, sfidându-l pe Beau cu privirea. De ce m-ar interesa Massena?

— Părei să te distrezi când am intrat în salonul de joc.

Un reflex de vină o făcu să se simtă stingherită când se gândi la râsul ei zglobiu din acea seară.

— Erau amabili cu mine, răspuse ea.

— Așa cum pot fi și eu, dragă, i-o întoarse el, ca și cum ar fi așteptat să-i fie servită mingea. Așadar fii practică. Am venit aici să-ți ofer un cec în alb ca amantă a mea, alături de o viață mai puțin zbuciumată. Austriecii vor rupe clar armistițiul în curând, așa că e foarte posibil să te trezești în miezul războiului dacă mai stai aici.

— Ai bătut atâta drum ca să-mi oferi o postură de amantă? (Răceala din vocea ei ar fi înghețat un om mai slab de înger.) Ce onoare, lord Rochefort, deși șirul trebuie să fie tare lung. Eu ce număr aş fi?

Beau nu răspunse imediat. Când o făcu, vocea lui era pierită:

— N-am mai întreținut o amantă până acum.

— Deci e o onoare. Inima mea palpita sălbatic, declară ea cu voce spartă. Ce-am făcut ca să merit o asemenea recunoștință din partea celui mai depravat bărbat al Londrei? Lămurește-mă, căci poate îmi vând talentele unui public mai larg. Ți-a plăcut modul meu de a săruta — sau răspunsul meu instantaneu la dorința ta? Ți-a plăcut că stăteam trează toată noaptea regulându-mă cu tine? murmură ea sardonice. Sau aprecierea ta se datorează măiestriei mele la cărți?

— Ai terminat? întrebă el rece.

Abia se mai stăpânea. Tonul ei îl scotea din minți, mai ales când se gândea la toate schimbările din viața lui pe care le făcuse pentru ea, la zilele și nopțile în care încercase să înece amintirea ei în alcool, la caracterul excepțional al ofertei pe care i-o făcea — dacă nu pentru ea, măcar pentru el.

— Ce-ar mai fi de spus? Vrei să-ți sărut și mâna? Spune-mi, care e protocolul familiei St. Jules în ocazii monumentale ca aceasta?

— Nu mă mai f.... la cap, mârâi el.

— Exact ceea ce voiam să-ți propun și eu, i-o întoarse ea.

— Îmi pare rău, asta nu-i o opțiune.

— Și atunci ce opțiuni am?

Sfidătoare, furioasă, ea se uită cu o privire imperială la el.

— Nici una.

— Așadar, roști ea, trăgând scurt aer în piept și dilatându-și nările, voi fi amantă ta, sau...

— Nu există *sau*.

Categoric și decisiv.

— Înțeleg. Pentru cât timp?

— Ne tocim? o ironiză el cu un rânjel vicios.

— Nu e o simplă întrebare. Cât timp voi fi amantă? Răspunde-mi.

Bineînțeles că nu putea. Habar n-avea. Ea așteptă și, când văzu că tăcerea se prelungește, rosti:

— Vezi?

— Nu-inimic de văzut. (Vocea lui avea acea nuanță tipică celor care impuneau regulile.) Vreau să fii amanta mea, preferabil de bună voie, dar dacă nu — voi găsi o cale care să-mi convină.

— Adică?

— Adică îmi aparții pe termen nelimitat, răspuse el.

Brusc el păru și mai mare decât era în încăperea strâmtă — masiv, puternic și bogat. Așa că oamenii îl ascultau când el vorbea atât de răspicat..Numai că ea nu era o dansatoare sau o curtezană. Cel puțin nu în sufletul ei — căci altfel lăsase o astfel de impresie, după cum nu mai era o sărăntoacă ca pe vremuri, sau o negustoreasă, o servitoare sau o nobilă oarecare, care dorea ceva de la el.

— Nu poți avea mereu tot ce vrei; ripostă ea, știind că nu putea fi forțată să se supună cu grație.

— Ba pot.

Întotdeauna putuse.

— Nu și de această dată, Beau. Nu-mi pasă cu cât l-ai plătit pe Solignac. Nu mă poți obliga să te doresc.

— Dar te pot determina să mă dorești.

Reconfortat, încrezător, Beau vorbea încet, ca și cum vorbele n-aveau nevoie de nici o intonație.

— E un altfel de dorință.

Privirea lui parcurse încet silueta ei voluptuoasă.

— Mă mulțumesc cu asta, rosti el, cu un zâmbet pe jumătate obraznic.

— Nici măcar așa nu mă poți face să rămân.

N-avea s-o facă. Nici dacă zâmbea cum zâmbea acum.

Beau nu-i răspuse imediat, căci prin minte îi treceau tot felul de răspunsuri dure.

— Te pot păstra, rosti el într-un târziu.

— Da, dar spune-mi pentru câtă vreme, insistă ea.

— Cât am chef.

Sprâncenele ei se înălțară.

— Mă surprinde că te-ai deranjat atât de tare, zise ea cu sarcasm. Cu siguranță că există suficiente femei pe care nu trebuie să le forțezi.

Ușor descumpănit de o asemenea declarație simplă, Beau privi afară, pe fereastră, acolo unde zumzăitul albinelor rezona cu căldura verii. Însă scurtul moment de incertitudine trecu repede. Beau se obișnuise să ia mereu taurul de coarne.

— Te prefer pe tine.

— Dar eu *nu* te prefer pe tine.

El se agită pe picioare, enervat de iritarea ei.

— Nu complica și mai tare lucrurile.

— Adică să mă supun, nu?

— Isuse, Serena, rosti el cu voce grea, izbit brusc de un val de oboseală. N-am dormit de zile întregi. Nu putem amâna discuția pe mai târziu?

— Eu n-am prea dormit de când m-ai părăsit.

— La dracu', icni el, sprijinindu-se de ușă și închizând exasperat ochii. *La dracu'*, înjură el încet.

Deschise ochii și plecă de lângă ușă. Făcu câțiva pași, apoi se lăsă să cadă pe un scaun., Tăcerea păru brusc palpabilă, greu și adâncă, plină de insatisfacție, iar Serena simți tristețea cum își croiește loc pe lângă mânia și ciuda ei. *Nu-l voi putea avea niciodată.* Își zise ea, ca și cum o ușă grea se închisese brusc peste amintirile lor.

Beau își contempla vârfurile cizmeilor prăfuite întinse în fața lui când reîncepu să vorbească. Părea o întruchipare a dezamăgirii.

— Nici eu nu sunt convins că am dormit, murmură el cu voce înnăbușită și aspră. Nu de când am plecat din Florența, numai că nu prea am fost treaz de atunci. Iar dacă altă femeie m-ar fi făcut să te uit; te-aș fi uitat, crede-mă.

Făcu o grimasă când își aduse aminte.

— Și atunci ce-o să facem? întrebă cu prudență Serena.

Beau părea altfel — dispăruseră tonul, cuvintele și disprețul.

El își înalță privirea și se uită la ea pe sub gene.

— Știu ce vreau eu să fac.

— Cel puțin ești insistent, șopti ea.

— Sunt mai mult obosit. Dacă mai vorbești mult o să adorm și n-o să mai fiu nici un fel de pericol pentru tine.

— Dar nu ești periculos pentru mine.

Epuizarea deveni evidentă pe chipul lui și Serena își dădu seama că alergătura lui după ea se datora unor cauze mai profunde decât simpla dorință și forța majoră.

— Atunci vino mai aproape. (Vocea lui era înfundată și somnoroasă.) Nu-ți voi face rău. N-am energia necesară.

Ea se dădu jos din pat și se apropie încet de el.

— De cât timp ești pe drum?

Serena observă efortul lui de concentrare.

— Patru sau cinci zile; nu sunt sigur.

— Pentru că mă iubești.

Serena rosti cuvintele aproape în șoaptă, aproape tremurând, devenind îndrăzneată poate din pricina succesului avut cu Massena, gândindu-se că n-avea oricum nimic de pierdut dacă Beau o privea ca pe o distracție oarecare.

El clătină din cap și se uită în altă parte.

— Nu cred...

După care se agită pe scaun, încrucișându-și încet picioarele și lăsând adâncituri în covor de la cizme.

— Nu știu... poate...

Se făcu mai mic pe scaun, ca și cum s-ar fi protejat de duhurile rele.

— Dar încerc să rezist cât pot, încheie el, privind pierdut afară, pe fereastră.

În mod clar, nu era o recunoaștere dătătoare de bucurii, dar Serena zâmbi oricum, admițând marele efort pe care îl făcu el de a da glas acelor cuvinte, oricât de ambigue ar fi fost ele.

— Presupun că nu vrei să te căsătorești.

El ridică privirea, surprins și șocat.

— Isuse, nu. Am doar douăzeci și doi de ani.

— Ar trebui să fim raționali atunci, zise ea, cu fericirea distrusă. Tu nu vrei să te căsătorești. Eu nu vreau să-ți fiu amantă — e un rol atât de trecător în viața ta, sublinie ea, ca și cum el nu observase asta.

Un compromis cu astfel de vederi diferite nu era posibil. Oricât l-ar fi iubit pe el, Serena se iubea în aceeași măsură și pe ea însăși.

— Așa că îți mulțumesc că ai venit după mine, continuă ea, cu glas tremurător de regret, dar eu văd o soluție rezonabilă la această problemă.

Lui Beau îi venea greu să măi gândească după ce nu dormise atâta timp, dar nu voia s-o lase pe Serena să plece și mai știa că n-o putea forța să mai rămână mult acolo. Mai mult, ea devenise o preocupare obsesivă pentru el de luni de zile, ceea ce trebuia să însemne ceva, mai ales pentru un bărbat practic ca el.

— Ce-ar fi dacă... rosti el, paralizat pe moment de gândul care îi trecuse prin minte... ce-ar fi dacă ne-am căsători?

Plonja cu prudență într-o lume necunoscută. Cuvintele sunau străine și de neînțeles în urechile lui.

— Neville și Harper s-au căsătorit și viața lor nu s-a schimbat prea mult, murmură el, mai mult pentru sine. Și Freddie Stennis la fel.

— Eu nu vreau un astfel de mariaj, replică ea, știind că ar fi trebuit să fie mai indulgentă și să accepte propunerea.

El se uită la ea cu pleoapele pe jumătate închise.

— Ești al naibii de greu de mulțumit.

— Mi s-ar rupe inima de o mie de ori mai mult dacă te-aș vedea părăsindu-mă pentru altă femeie sau aș auzi așa ceva într-o zi la ceai.

— Alte soții supraviețuiesc.

Doar se culcase cu sute dintre ele.

— Eu nu vreau să supraviețuiesc doar.

— Isuse, murmuă el, îngrozit la gândul fidelității. Habar n-am cum să fiu credincios. Nu pot.

— Înțeleg.

Și chiar înțelegea. Beau era prea tânăr și era fiul bogat al unui duce bogat, care putea ținti mult mai sus pentru o soție — în acel viitor îndepărtat când se va putea gândi la acest pas fără un asemenea tremur nervos.

Știuse asta încă de la început.

Știuse că el n-avea să fie niciodată al ei.

Ce nu înțelegea însă era forța voinței lui Beau St. Jules — arbitrară, uneori despotică, netulburată de vreo discreție. Iar când el se ridică brusc din scaun, ca o forță letală amenințătoare, a cărei letargie-era înlocuită acum de energie, Serena se trezi înfruntând acea voință hotărâtă.

— Și acum, zise el încet, aplecându-se asupra ei, forțând-o să facă un pas în spate, vrând să-și împlinească voința: *oi înțelege tu, indiferent ce naiba mai înseamnă și asta, însă înțelegerea ta nu-mi rezolvă problema. Am venit aici, de fapt am străbătut călare jumătate din Italia, ca să te reglez și...* continuă el, forțând-i pe Serena să mai dea un pas înapoi... *asta și intenționez să fac.*

El înaintă și ea se retrase într-o tăcere tensionată, până ce spatele i se lipi de perete. Când el vorbi din nou, gura i se găsea la câțiva centimetri de gura ei.

— Ce-ai zice de un orgasm reciproc? murmură Beau, punându-și palmele pe zid, încadrând capul Serenei și aplecându-se până ce corpul i se frecă ușor de corpul ei. Sau ai vrea să fim doar prieteni?

Zâmbetul lui era păcătos, eracția i se umflase apăsată pe trupul ei, în vreme ce gura îi era atât de apropiată încât ea îi simțea căldura răsuflării.

— M-ai forța? întrebă ea șoptit.

— Asta e semnificația îmbujorării din obraji? replică el încet. Eu ziceam că înseamnă altceva.

— Te rog, Beau...

Serena încercă să-l respingă cu mâinile, însă el i le prinse rapid și le ținui de perete.

— Cred că o să te las gravidă de data asta, zise el, dominator și neclintit. Te voi ține aici, în acest han de țară și te voi umple cu spermă... zi după zi... (Ochii lui negri o sfredeliră, obraznici și nerușinați.) Ți dorești copilul meu?

Bineînțels că da. Gândul la un copil fusese o speranță de viață în săptămânile după ce el o părăsise. Însă Serena reușise în sfârșit să-și depășească durerea plecării lui. Muncise din greu pentru a-și crea o viață pentru ea însăși, fără el, și acum era mult mai înțeleaptă și voia mai mult decât o construcție bazată pe vise inutile.

— Atunci vei fi credincios? întrebă ea.

Uluit, Beau se trase ușor înapoi și se uită la ea. Când vorbi, o făcu precipitat:

— Nu știu. De unde dracu să știu?...

Acoperi acea distanță mică și în același timp imensă care îi despărțea. Întrebarea ei lovea drept în gândurile lui măcinate de îndoieli și gelozie. Mârâi:

— La dracu'.

După care gura lui se repezi flănământă asupra gurii ei. Lua ceea ce venise să ia, ce îl mânase de la spate zile întregi și îl chinuise săptămâni și luni de zile.

— Ești a mea, șopti el cu înfierbântare. Acum, mâine, luna viitoare... poate anul viitor.

Înșfăcă poalele fustei ei și le trase în sus, își băgă genunchiul între picioarele ei, forțându-le să se depărteze, și se propti în ea.

— Prima dată o s-o facem în picioare. Ți plăcea asta, murmură el, cu trupul cuprins de poftă, cu degetele umblând febrile să-și deschidă pantalonii. Și după aceea, o să dăm asta... — desprinsă fusta de pe trupul Serenei — ...jos.

Intrând însă în ea, amintirile îi copleșiră simțurile. Măinile lui își slăbiră strânsoarea pe umerii ei.

— Mi-a fost dor de tine, zise el.

Mireasma trupului ei trezea amintiri plăcute. Senzația trupului ei îl copleșea din nou. O sărută cu gingășie:

Dorindu-și să n-o facă, în ciuda propriei voințe, ea icni:

— Te iubesc.

Ochii lui se închiseră o clipă. Un sentiment de pace și de mulțumire îl copleșea.

Era a lui.

O căpătase înapoi.

Nu conta unde se afla. Nu conta că erau împreună copleșiți de frustrare și mânie. Conta doar faptul că se întâlniseră iarăși în pasiune.

— Rămâi cu mine, zise el cu voce joasă, intensă.

O țintuia pe Serena cu jumătatea inferioară a trupului, plonjând în ea și retrăgându-se într-un ritm dezlănțuit, devastator.

Serena se agăță de el, dorindu-l ca întotdeauna, cu sângele aprins de poftă. Simțea că toate problemele dispar ca prin farmec.

— Rămâi, repetă el, strecurându-și palmele în jos pe spatele ei și cuprinzându-i fesele ca s-o proptească mai bine pentru loviturile lui.

— Nu știi, murmură ea slab, tremurând, apropiindu-se deja de orgasm.

— Știi *eu*, zise el întărindu-și strânsoarea și plonjând mai adânc. De această dată o să ai un copil de la mine; șopti el, retrăgându-se ușor, apoi plonjând la loc, forțând limitele suportabilului. Mă auzi?

Serena tremura la marginea extazului.

— Da, icni ea, copleșită de o patimă care arunca realitatea în ceața neantului.

Simți cum începe explozia de strălucire, delirul de nesătulit. Trecuse atâta vreme...

Și el avu aceleași senzații. Ca și cum n-ar mai fi putut aștepta nici măcar o secundă. Nevoia lui de a o poseda era atât de violentă, încât trupul îi era scuturat de frisoane. Degetele lui se înfipseră în carnea gingașă a feselor ei, trupul îi căpătă o forță devastatoare.

— Ești a mea, mârâi el, convulsionat, jeturile de fluid vital punctându-i cuvintele. A mea... a mea.

— Ar trebui să te urăsc, rosti ea gâfâit, cu simțurile inundate de fericire. Ar trebui...

— Nu acum, murmură el, ținând-o bine în vreme ce ea se sprijinea, vlăguită, de el.

Poate mai târziu, continuă el în gând, sprijinindu-și fruntea de zid și inspirând aerul cu nesaț.

Când fu în stare să respire iarăși normal și să gândească cât de cât firesc, Beau observă patul. Ridicând-o pe Serena în brațe, o duse într-acolo și o depuse pe așernăturile boțite. Îi scoase rochia și cămașa, pantofii și ciorapii, în vreme ce ea rămase amorțită și mulțumită. Acțiunile lui se dovediseră competente și eficiente — ca ale unui om care avea o misiune de îndeplinit.

— Și acum o să începem să ne scoatem părleala pentru suta de mii de florini cheltuită, zisel el, strecurându-și un deget posesiv în crăpătura ei umedă.

— O sarcină formidabilă, chiar și pentru tine, „Gloriosule“, jigni Serena, cu chipul aprins de pasiune, cu trupul încă tremurând. Dezbracă-te pentru mine, zise ea încet. Nu te-am văzut de luni de zile.

Sprâncenele lui se arcuiră ușor — Beau era întotdeauna surprins de acceptarea calmă a sexualității din partea ei — după care se descotorosi rapid de haine, ca un om care făcuse asta de nenumărate ori înainte.

— Ei bine? Întrebă el câteva clipe mai târziu. Trec examenul?

Privirea ei apreciativă evaluă încet silueta lui înaltă și athletică.

— O, tu treci întotdeauna examenul, Rochefort, zise Serena, zâmbind așa cum ar fi zâmbit el dacă voia să flateze o femeie. Am prins un gust deosebit pentru tine.

Lui Beau nu-i plăcea ușurința ei. Îi amintea de privilegiul masculine și de accesibilitate ușoară, când el ar fi dorit s-o vadă pe Serena păstrată doar pentru ochii lui.

Susan Johnson

— Gustul meu pentru tine se învecinează cu obsesiile murmură el, înciudat.

— Chiar așa? toarse ea. Și urăști chestia asta, fără îndoială.

— O să supraviețuiesc, îngăimă el.

— Așa cum vei supraviețui fără mine, vrei să spui. Nu mă fi atât de îmbufnat, dragule. Nu te voi face să te însori cu mine. Nici n-aș putea. Așa. Îmi place mai mult să te văd zâmbind. Îmi place și regulatul, Rochefort. Nu e domeniul tău exclusiv.

Sprâncenele lui se încrunță din nou.

— Nu-i așa că doamnele nu trebuie să vorbească așa?

— În nici un caz tu.

Serena nu păruse niciodată la fel cu celelalte femei.

— Nu mă poți opri.

— Ba pot... și o voi face.

— Dar nu pentru mult timp, și amândoi știm asta. Vezi și eu pot să fiu realistă. Nu toate femeile vor să fie legate de titlul tău. Ai mai slăbit, dragule. (Privirea ei se plimbă în voie pe trupul lui, pe silueta lui puternică și armonioasă, dar ușor slăbită acum, ca a unui călugăr care stătuse prea mult în solitudine.) Iar te-ai regulat până la extenuare?

Contele de Rochefort n-avea cum să fie un călugăr.

— L-am căutat pe Bonaparte, zise el, cu vocea încă îmbufnată, nesigur dacă îi plăcea postura și degajarea ei. Am fost permanent în mișcare.

— Atunci poate te miști și în direcția mea. P... aia tare a ta mi-a aprins poftele.

— Nu vorbi ca o curvă.

— Tocmai ai plătit o sută de mii de florini pentru mine. Să mă socotesc curtezană pentru o astfel de sumă? Ți-ar plăcea mai mult? Deși mie chiar că îmi place p... ta, adăugă ea cu voce mătăsoasă, urcându-se mai sus pe perne. Întotdeauna mi-a plăcut. Așa că vino și dă-mi jucăria mea favorită, murmură ea, strecurându-și mâna între coapse.

Voluptuos de goală, roză de la orgasm, Serena își desfăcu languroasă picioarele și îi oferi lui Beau o priveliște ațățitoare. Uitându-se la el, începu să-și mângâie clitorisul cu buricele degetelor.

— Tu m-ai învățat asta, îți aduci aminte? rosti ea cu obrăznicie. Tu m-ai învățat toate astea, Rôchefort — această dorință fierbinte, această patimă incontrollabilă, această foame de sex... ar trebui să-ți mulțumesc.

Genele ei se lăsară seducător în jos, privirea i se încălzi, iar degetele i se umeziră.

O furie barbară îl cuprinse pe Beau gândindu-se la ea oferindu-se unui alt bărbat sau altor bărbați... Massena sau Solignac, sau Londes, care testa toate doamnele. Serena era cea mai înfierbântată femeie pe care o avusese el vreodată.

— Îmi poți mulțumi regulându-mă, zise el, pătimaș și copleșit de gelozie.

— Bineînțeles, dragule.

— Nu-mi spune „dragule“, sărî el ca ars, iritat de bunăvoința ei.

— Da, milord.. iartă-mă. Preferi mai multă deferență din partea curvelor tale? O să țin minte.

— Prefer mai multă tăcere la curvele mele, replică el sumbru, străbătând distanța până la pat dintr-un salt, dând mâna ei la o parte și așezându-se între picioarele ei. Așa că te rog să mă regulezi fără alte comentarii.

— Da, domnule, murmură ea cu ușoară ironie, privindu-l drept în ochi. Cum vreți dumneavoastră, domnul meu.

El îi acoperi gura cu gura lui, retezând sarcasmul ei cu un sărut înfocat, după care, cu sângele aprins, plonjă în trupul ei ispititor. Picioarele ei se încolăciră instantaneu în jurul soldurilor lui și Serena scoase un mic scâncet de încântare, iritându-l pe Beau și amintindu-i cât de receptivă era ea la impulsuri.

— Ai scâncit așa și pentru alți bărbați? întrebă el cu voce joasă, sălbatică.

— Poate că da.

Furioasă, Serena își înfipse unghiile în spatele lui.

Gemând din pricina durerii ascuțite și arzătoare, el se smulse din strânsoare. Înjurând birjărește, apucă trupul Serenei și îl răsuci pe burtă.

— Mai bine să-ți ținem mâinile la vedere, mormăi el. În genunchi, îi ordoară el, pleznind-o peste fese ca pe o lapă care trebuia pornită din loc.

Văzând că ea nu răspunde, Beau își strecură mâinile sub șoldurile Serenei, ridicând-o pe cele patru membre. Cuprinzându-i mijlocul cu brațul ca s-o țină locului, se lipi de din spate și atinse vulva ei cu vârful penisului, atingând frecând ușor carnea sensibilă până ce Serena încetă lupta începu să scâncească și să geamă.

— Așa-i mai bine, șopti el, mângâind fesele ei cu palma înfierbântată într-o voltă largă, de la mijloc pînă la sexul încir proptindu-și în crăpătura umedă vârful umflat al erecției ca s-o pregătească. O vrei așa tare acum? Să-ți plătesc pentru picăturile de sînge de pe spate?

O penetră înainte ca Serena să-i poată răspunde.

Însă când el începu să se miște înăuntru, ea se tre acompanindu-l — dintr-o nevoie nerușinată, împingând contra ca să absoarbă mai profund fiecare lovitură. Cu fiecare mișcare se intensifica o foame insuportabilă. Senzațiile erau atât de copleșitoare, atât de acute, încât Serena crezu că o să leșine de plăcere.

Se frecă de el tot mai intens, insistență, cerând tot mai mult. Fără a mai fi nevoie s-o ținuiască locului, mâinile lui schimbă poziția, cuprinzând sâniile ei grei, mângâindu-i în vreme ce aceștia se legănau în ritmul șoldurilor, strângându-și între degete sfîrcurile erecte, astfel încât Serena simți frisoane de plăcere de-a lungul șirei spinării până la călcăile și apoi până în miezul topit al trupului ei.

Aplecându-se peste spatele ei, Beau îi mușcă lobul urechii și ceafa, gustând din carnea ei.

— Doamne, te-aș regula încontinuu, șopti el, cu o voce îngroșată, aspră, ținându-și palmele presate pe sâniile ei și făcând-o, cu trupul lui puternic, să tremure de dorință.

Se împinse în ea mai adânc și mai tare, cu o poftă inconștientă, fundabilă, ca și cum ar fi putut să o pedepsească cu penisul lui și să o determine să se supună.

— Spune-mi că o vrei, gemu el răgușit.

Serena gâfâia, amețită, dorindu-l atât de mult încât simțea că e pe cale să leșine.

El o penetra încă o dată și ea țipă. Orgasmul o făcu să tresară ca scuturată de un șoc. Genunchii îi cedară când senzația orbitoare îi inundă corpul.

Ținându-i isonul, Beau continuă loviturile, prelungind orgasmul într-o dimensiune de negândit.

Câteva minute mai târziu, satisfăcut pe moment și prăbușit pe spatele ei, Beau îngăimă printre gâfâieli:

— Dumnezeule, da' tare bine te regulezi.

Răsucindu-se, ea îl mușcă.

— Ce dracu' ai?

Surprins, Beau își duse palma la umăr și se rostogoli de pe ea.

Serena se dădea jos din pat. O secundă mai târziu, baricadată în spatele mesei solide, dincolo de limita la care putea el ajunge, rosti glacial:

— Nu sunt aici pentru uzul tău.

— Ba da, ești, răspunse el, cu voce joasă, încărcată de furie, ridicându-și palma însângerată. Și dacă mă mai muști din nou, adăugă el, lingându-și sângele de pe mână, te mușc și eu. Acum mută-ți fundul încoace.

— Prima dată când o să te uiți în altă parte o să fug.

Serena rostea vorbele cu obidă.

— N-o vei face, ripostă el, abia înfrânându-se, sculându-se din pat. Îți place prea mult să te regulezi.

Era încă excitat când se îndreptă spre ea. Ereecția lui era dură, imensă și pulsa.

Dându-se înapoi, Serena se retrase până ce ajunse la bariera solidă a zidului.

— Vino aici, porunci el, cu voce șfichiuitoare, ajungând de cealaltă parte a mesei.

Ea nu se mișcă.

Beau o privi scurt, după care încapu să curețe masa. Puse candelabrul greu pe podea, aranjă frumos farfuriile de la prânzul Serenei și le puse pe un scaun, totul într-o tăcere atât de intensă, încât clinchetul vaselor părea asurzitor. Îndrep-

tând fața de masă din in aspru, îi netezi marginile, ca și cum simetria ar fi contat enorm.

— Pune-ți c...l chiar aici, zise el, bătând în tăblia mesei cu degetul.

— Nû sunt o marionetă să joc la ordin.

— Dar joci întotdeauna magnific, i-o întoarse el. Mai bine decât Julia Johnstone sau Amy Dubechet sau oricare altă damă de societate. Cred că o să te mănânc mai întâi.

Chipul ei se înroși când el făcu referirea la curtezanele la modă ale Londrei, în vreme ce ultimele lui cuvinte îi aprinseră trupul.

— Nu te apropia de mine, rosti ea autoritar, uitându-se când la el, când la masă.

Beau clătină din cap.

— Nu cred. (Vocea lui părea cumplit de calmă.) Mă întreb dacă mai ai același gust.

Căldura din sângele ei se înteti.

— Îți amintești de terasa din Minorca? (Privirea lui cobori și se opri pe pubisul ei mătăsos.) Aici n-am martipan, dar pot să improvizez.

Serena simți un nod în gât.

El observă.

— Vrei să te car în brațe?

Serena se menținea rigidă și lipită de perete, dar Beau știa că nu de teamă.

— De atunci n-am mai putut să văd cireșe de martipan fără să mă gândesc la tine, murmură el, înconjurând masa către ea. Ai fost într-o formă rară în ziua aceea.

— Dă-mi o limită de timp, rosti ea iute la apropierea lui. Când îmi vei da drumul?

— De ce?

— Am nevoie de asta.

— Iar eu am nevoie de tine. (Beau se opri și inspiră profund.) Nu-ți pot da o dată anume.

— Am plâns săptămâni întregi după plecarea ta.

— De această dată nu te voi lăsa să plângi, zise el, ca și cum ar fi putut opri universul în loc.

— Beau, te rog... lasă-mă să plec.

— Nu pot.

Străbătu ultimii doi pași. Serena simți căldura trupului.

— Aș vrea să fi putut, rosti el abrupt, după care se aplecă, își strecură mâna sub genunchii ei, o ridică în brațe și o purtă spre masă.

— Stau cu tine azi și la noapte, se târgui ea. Apoi dă-mi drumul.

— Îmi pare rău.

O depuse pe masa rustică și îi atinse buzele cu buricele degetelor când ea deschise gura să vorbească.

— Nu e negociabil. Dacă ar fi fost, nu m-aș fi aflat aici. Discută cu mine mâine sau peste două zile. Poate că atunci n-o să-mi pese.

— Deci n-am de ales?

— Cam așa ceva, murmură el, plimbându-și palmele pe interiorul coapselor ei și desfăcându-i picioarele cu o apăsare blândă. Spune-mi cât de mult urăști asta.

Podurile palmelor lui ajunseră să se odihnească pe baza osului pelvian, în vreme ce degetele larg desfăcute mângâiau petalele moi ale sexului ei. Privind-o, zise:

— Spune-mi că ăsta e iadul pentru tine. Că p... ta nu tremură în jurul degetelor mele. Că ți-e imposibil să ajungi la orgasm. Că nu ne potrivim perfect împreună.

— Și când mă vei părăsi — ce va urma?

Dorința o făcea neajutorată... și asta o îngrozea.

— Nimeni nu te părăsește. Ți-am oferit carte albă. Ți voi așeza Londra la picioare.

Mâinile lui o mângâiau, exercitând o presiune senzuală. Ea simți cum se deschide larg pentru el. Simțurile îi erau invadate doar de clipa prezentă.

Conștient și cunoscător al excitării femeilor, Beau agăță un scaun cu piciorul, îl trase aproape, după care, așezându-se pe el, ridică picioarele ei pe umerii lui.

— Poți avea tot ce vrei, șopti el, așezând șoldurile ei în unghiul potrivit și deschizând-o delicat cu degetele. Ți dau

orice, mai icni el, după care, aplecându-se în față, trăsă cărare cu limba pe labia ei umedă.

Valul brusc de plăcere care îi inundă simțurile Serena explodează într-un țipăt ușor. Înainte ca ea să răsuflă sau să se mai gândească la justetea pasiunilor ei, limba lui plonjă adânc înăuntru, făcând-o pe Serena să capituleze printr-un mișcănt scâncet.

Beau lucra cu o atenție meticuloasă, străduindu-se să mulțumească. Limba lui mângâie vulva și clitorisul ei încet blând, până ce ea se arcui de dorință. Degetele lui mângâiau țesăturile ei moi și umflate, testând pasajul umed dintre ele până ce ea începu să se zbată sub mâinile și gura lui, ca degetele încurcate în părul lui, ținându-l acolo, captiv. Era un de dor și așteptare — iar esența ei perlată începu să conveargă în mici picături neprețuite care îi acoperiră carnea moale, alunecară peste limba lui și căzură pe fața de masă ca o dovadă ispititoare a dorinței sexuale.

— Crezi că ești gata pentru mine? Întrebă el inutil, ridicându-se de pe scaun și postându-se între picioarele ei, pe care le susținu ușor pe antebrațe.

Cu ochii închiși, ea se prinse de marginea mesei, cu spattele arcuit, cu pelvisul înălțat provocator în întâmpinarea lui.

— Deschide ochii, ceru el încet, Ca să mă vezi cum te f... Acum, adăugă el cu voce aspră.

Genele ei se ridicară cu o mișcare leneșă și languroasă.

— Mă uit, șopti ea. E mai bine?

Beau zâmbi.

— Pentru mine, da. Acum deschide-te.

Ea ezită o fracțiune de secundă, apoi mâinile ei coborâră și desfăcură petalele roz și umede ale sexului.

— Roagă-mă, zise el încet.

— Te rog, lord Rochefort, se conformă ea, fără a mai ezita, privindu-l drept în ochi. Am nevoie de tine.

— Doar de mine.

Nu se putea abține. Era o ființă prea somptuoasă ca să i se acorde libertate.

— Doar de tine în toată lumea, șopti ea.

Atinsese punctul egoismului și a miezului incandescent al dorinței — acolo unde nu contau nici un fel de bariere, ci numai senzațiile brutale.

— O să am grijă de tine. (Ochii lui păreau ciudat de gravi, iar din voce îi dispăruse cheful de confruntare.) Deși nu-ți pot pune sufletul la picioare.,

— N-am nevoie de asta.

— Mulțumesc, zise el, gândindu-se la cu totul altceva.

Apoi o sărută — un sărut fragil, gingaș la început, apoi sălbatic.

Ea îl călăuzi în cuibul ei cu miere, lăsându-se în voia propriilor emoții, primindu-l cu fala din vremurile bune. Dispunea de o energie agresivă care îl ademenea și îl nedumerea pe Beau, provocându-l așa cum nu reușise nimeni până atunci.

Însă în relația lor haotică exista și o rară puritate a pasiunii — sălbatică, tumultoasă și primitivă — ca și cum ar fi fost destinați unul altuia.

Ținându-se strâns de masă, Serena se înălță ca să întâmpine asaltul lui impetuos, oferindu-se și abandonându-se total. Țintuindu-și mai bine picioarele pe podea, el se aplecă deasupra ei, apucă marginea mesei pentru un echilibru mai bun și începu s-o devoreze pe Serena.

Iar când ajunseră la climax în hațul rustic de lângă Piacezza, în mijlocul miresmei de vară, se simțiră vii din nou, împreună, mulțumiți și satisfăcuți — într-un loc aparte, numai al lor.

Însă privațiunea fusese prea dureroasă, prea disperată, așa că nu rămaseră prea mult timp mulțumiți. Aveau nevoie să atingă, să guste, să miroasă și să simtă căldură, să simtă contactul și apropierea, unirea fără de echivoc. Făcură dragoste în acăa după-amiază fermecată în toate modurile posibile, feroce, amăgitor dar și languros, luând și cedând inițiativa pe rând. Senzațiile reprezentau singura realitate într-o lume în care restul era haos.

Capitolul 24

Serena rămase o săptămână, pentru că el nu-i dădu drumul. N-o lăsase să iasă din raza lui vizuală, iar după o scurtă vreme petrecută în dulceața paradisiului, nici ea nu mai dori să plece.

Beau o cocoloșea, galant și plin de sollicitudine, amuzant și chinuitor, mereu satisfăcând-o, oricare i-ar fi fost dispoziția. Iar ea ardea pentru el, dornică și nerăbdătoare, era flămândă de el și îl iubea cu tot sufletul.

Și așa trecu a doua săptămână.

Se trezea uneori în acel rai al simțurilor, sfâșiată de îndoieli și auto-incriminare, făcându-se singură slabă și lașă, întrebându-se cum de putea ceda atât de ușor și se putea preda atât de lesne seducției lui. Cum își putea permite să vrea numai atingerea, săruturile și sexul lui?

Dacă cineva ar fi forțat-o să răspundă în acele zile de pasiune aprinsă, n-ar fi putut s-o facă. Era doar un receptor de senzații și sentimente, dornică de plăceri încântătoare. Își deschidea brațele pentru el.... și trupul și sufletul.

Îl iubea așa cum o femeie poate iubi un bărbat.

Iar Beau îi arătă plăceri noi și ciudate în dormitorul acela rustic. O recompensă — și îi dovedi că anumite lucruri nu se puteau explica prin cuvinte. Sau prin logică. Își îndeplini cu conștiinciozitate promisiunea de a o lăsa gravidă, depunându-și sămânța în trupul-ei fertil de nenumărate ori.

Era binevoitor față de toanele ei, indulgent, acum că ea se predase complet. Într-o zi îi compuse o odă, o joacă drăguță de cuvinte carte o făcu pe Serena să zâmbească. Însă cel mai mult se îngriji de nevoile ei carnale, mulțumind-o cu bucurie — cu inspirație, cu competență și cu sufletul deschis.

La sfârșitul primei săptămâni știu că trecuse de granițele familiare ale senzațiilor într-o nouă sferă a sentimentelor mirifice. Poate că acestea nu erau foarte încheiate, dar Beau era fericit cum nu mai fusese în viața lui.

Într-o după-amiază târziu, întorcându-se de la pescuit în micul pârâu din spatele hanului, Beau hotărî să facă un drum până la podgoria unde se producea vinul favorit al Serenei și să aranjeze trimiterea unei rezerve substanțiale către Anglia.

Referirea lui la Londra și la casă o făcu pe Serena să-și aducă imediat aminte de nesiguranță. Contemplarea viitorului era cumplit de deprimantă. Nu putea accepta să devină amanta sau soția lui de paravan. Ambele roluri nu însemnau decât accesorii lipsite de importanță ale vieții lui. Oricum, el nu mai adusese în discuție subiectul. Poate că în ziua în care vorbise despre asta, epuizarea fusese stimulentele necesare. De atunci însă nu mai făcuse nici o referire la căsătorie.

Însă după ce el plecă zâmbind și făcându-i cu mâna, ea alergă la fereastră ca o adolescentă îndrăgostită, vrând să-l vadă în vreme ce aștepta să-i fie înșeuat calul în grajdul de dedesubt. era complet vrăjită. Ce înalt și frumos era, ca un tânăr zeu. Trupul lui armonios și musculos, mușchii umerilor care-i jucau sub materialul subțire al cămășii în vreme ce se juca cu cravașa. Părul lui negru sclipea în razele soarelui; bucle mătăsoase îi încadrau fața, în vreme ce profilul lui părea pur și clasic, așa cum își ținea capul, ușor aplecat, ascultând-l pe grăjdar.

Omul părea că povestește o istorioară amuzantă în vreme ce înșeuă calul, pentru că Beau izbucni de câteva ori în râs. Conversația îl absorbea pe cei doi bărbați în asemenea măsură, încât nici unul dintre ei nu observă tânăra servitoare care ieșise din căsuța lipită de grajduri. Însă când ea zise ceva, ambii bărbați își înălțară privirile. Beau clătină din cap în semn de nu și își întoarse din nou atenția spre grăjdar.

Câteva secunde mai târziu, fata se găsea suficient de aproape de Beau ca să-și arunce brațele în jurul gâtului lui. Îl trase atât de brusc, încât Beau se împiedică ușor înainte de a-și recăpăta echilibrul. În următoarea secundă ea îl săruta strângându-se în el. O clipă mai târziu el se desprinsese din îmbrățișare, dar cu un zâmbet politicos, după care, îndepărându-se de fată, se aruncă în șa. Grăjdarul o admonestă iute pe fată, dar aceasta îl ignoră și se agăță de piciorul lui Beau. Aplecându-se, Beau îi spuse ceva — câteva cuvinte pe jumătate zâmbind, după care își îndemnă calul din pinteni. Răspunzând printr-un râset la un comentariu al grăjdarului dispăru din curtea interioară.

Inima Serenei bătea ca și cum ar fi alergat mile întregi. Scenariul care se petrecuse în fața ochilor ei o alarmase până la tăierea răsuflării. Profeția lucrurilor care aveau să se întâmple era înfricoșătoare. Beau nu putea fi credincios. Fusese destul de clar în această privință. Iar dacă ea ar fi rămas cu el, ar fi fost obligată să accepte acest comportament licențios din partea lui. În fond, se aștepta la o libertate personală, ca toți bărbații din clasa lor socială. Serena avea să audă despre tot felul de amante în lumea bărfelor londoneze sau avea să-l vadă împreună cu vreo iubită în cine știe ce ocazie publică, așa cum se întâmplase puțin mai devreme, răsând amândoi și sărutându-se. Simți un junghi în inimă doar gândindu-se la așa ceva asemenea umilință. N-ar fi putut niciodată să rămână pasivă și indulgentă, în vreme ce el s-ar fi complăcut în intrigi amoroase. Ar fi murit de inimă.

Stând în fața ferestrei deschise, scaldată în aerul cald de vară, un fior rece o cuprinsese când ajunsese la cumplita concluzie. Deși știuse mereu că întâlnirea lor va lua sfârșit odată, nu crezuse că lucrurile se vor petrece chiar atât de rapid.

Întorcându-se de la fereastră, privi o clipă mica încăperé unde trăise fericiri fără precedent și plonjase în adâncurile plăcerilor senzuale, vrând să fixeze imaginea pentru totdeauna în memorie. Se uită la pat o bună bucată de timp, după care închise ochii și inspiră adânc.

Sosise clipa plecării.

Nu-și permise să raționeze dincolo de acest adevăr crud, pentru că n-avea să-l mai părăsească nicodată dacă-și permitea cel mai mic pretext ca să rămână. Iar atunci n-ar mai fi fost decât o amantă întreținută și, eventual, o amantă aruncată — ambele ipostaze imposibil de acceptat. Mișcându-se cu iuteală, Serena își luă bagajul din dulap, Numără atâta aur cât să-i ajungă până la Florența, după care, lăsând restul în urmă, coborî scările în fugă și alergă spre grajduri, ca și cum graba ar fi fost soluția pentru a-i potoli dorințele.

Câteva minute mai târziu era deja pe drum, după ce închiriasse un grăjdar ca s-o escorteze. Ultima imagine pe care o prinse ieșind pe poartă fu cea a servitoarei, care stătea în poartă, cu un zâmbet triumfător pe chip.

Ca un simbol al viitorului ei dacă ar fi rămas acolo. N-ar fi devenit altceva decât o jucărie amoroasă pentru un om cu gusturi perverse.

Iritarea îi înfrână depresia câteva ore, dar resentimentul lăsă în curând loc tristeții și, când Serena ajunse la Parma, începu deja să se întrebe dacă fusese alegerea corectă.

Beau se întoarse puțin înaintea amurgului. Când intră în încăpere știu imediat că ea plecase. O știu chiar înainte să o vadă pe servitoarea care ședea pe un scaun lângă fereastră.

— Așadar, rosti el, inspirând adânc, și zicându-și că i-ar fi prins bine acum să izbească ceva. Te pot ajuta cu ceva?

— A plecat.

— Văd și eu.

— Mi-am zis că v-ar plăcea puțină companie.

— Înțeleg.

Beau își scoase haina, o lăsă să cadă pe podea și întinse mâna după o sticlă de băutură. Nu se așeză jos. Scoase dopul sticlei și o puse la gură. După ce trase un gât zdravăn, privi pentru prima dată în jurul lui.

Serena nu își luase hainele, cele pe care Solignac îi dăduse în cursul călătoriei spre Milano. Toate erau frumusețe împachetate, așa cum le aranjase servitoarea când îl părăsise Serena pe Massena. Ușile dulapului erau deschise. Într-o clipă, Serena plecase în grabă.

De ce oare lăsase aurul câștigat la cărți și smaraldel? Punga din piele cu banii înăuntru și cutiile cu bijuterii se puteau vedea bine pe unul din rafturile dulapului, în ciuda luminii slabe.

Ca și cum ar mai fi contat.

Ca și cum mai conta ceva din ce făcea ea.

— *La dracu'.*

Nu intrase niciodată în atâta buclucuri pentru o femeie. O înjură că se urcase în acea noapte furtunoasă la bordul lui *Siren*.

O înjură pentru frumusețea ei răpitoare și corpul ispititor pentru dorința ei flămândă și pasiunea înflăcărată.

Și se înjură pe sine pentru că o dorea încă.

— Dorește domnul o baie?

Fata se materializă brusc lângă el. Vocea ei sugerea ceva mai mult decât o simplă baie.

Beau ezită o secundă, nesigur pe ceea ce voia, apăsându-și dădu din cap.

— Și o altă sticlă, adugă el tare.

O clipă mai târziu încercă să zâmbescă, pentru că fata făcu o grimasă auzind tonul lui.

— Nu sunt supărat pe tine, explică el. A fost o zi lungă, o lună grea, sau poate două... sau cinci.

Amintirea unei nopți de februarie pe mare îi ardea sufletul.

Fie ca Serena Blythe să ardă, în iad, își zise el, ducându-și iarăși sticla la gură și apoi folosind-o ca să o salute pe fată. Părea foarte tânără, deși nu se comporta ca o neștiutoare.

— O baie mi-ar prinde foarte bine, zise el politico.

Nu peste mult timp se trezi așezat într-un soi de cadă surprinzător de confortabilă, în compania tinerei *signorine* înfocate. Se achită așa cum trebuia de renumele lui de armăsar, chiar dacă fără pasiune, cu dorința ca totul să se sfârșească cât mai repede. Iar când pofetele tinerei fură în sfârșit satisfăcute, el o expedie politicos, ceru o ladă cu vin, apoi încuie ușa și căută în băutură evadarea din starea de mânie și frustrare.

În după-amiaza celei de-a doua zi se terminase lada și se simțea ca naiba. Uitându-se în oglindă, într-un moment de trezie, fu șocat de ceea ce văzu. Se năpusti imediat la ușă, ieși pe coridorul îngust și strigă după mâncare, apă caldă, bărbier, un servitor să împacheteze lucrurile și un grăjdar să-i înșeueze calul.

Beat criță, tremurând de foame, nesigur că nu-și pierduse mințile, Beau se sprijini de tocul ușii, ascultând pașii care urcau în fugă scările, și zâmbi.

Pleca spre Florența.

În vreme ce Beau se făcea prezentabil pentru drumul spre Florența, Serena ședea îngenunchată peste un lighean în apartamentul ei și vomita. Era a doua oară în acea zi și a doua zi la rând, fapt care o făcu să se întrebe dacă nu se stricase la stomac pe drum.

Imediat ce intrase în apartamentul ei, mirosul de mâncare care venea dinspre bucătăria de dedesubt a proprietăresei îi provocase greață. Înainte, Serena nu remarcase niciodată astfel de mirosuri, așa că își spusese că era doar epuizată după două zile de călătorie. Dormise neînțoarsă până la ora zece a doua zi, după care trimisese un bilet familiei Castelli, anunțându-și întoarcerea.

Julia venise imediat la ea acasă și, în cursul următoarei ore, Serena fusese nevoită să o calmeze. O asigură că nu pășise absolut nimic și că nu i se făcuse nici un rău pe drumul

către Milano. Da, îl văzuse pe lordul Rochefort, care acum se afla probabil în Piacenza. Nu. Massena nu era un montez cu trei capete și cu copite, deși nu era chiar atât de sigură. Solignac n-ar fi făcut un pact și cu diavolul dacă era vorba de bani. Da, era fericită că se întorsese cu bine în Florența, da, avea categoric să vină „acasă” la familia Castelli joi seară. Nu se simțea deloc rău.

Însă nu, nu trebuia să i se spună părintelui Danetti că se întorsese în oraș pentru că voia să mai doarmă încă o noapte și n-avea chef să-l asculte citind rugăciuni sau să-l vadă privind-o cu ochi compătimitori — cel puțin nu până joi.

Julia zâmbise și zisese:

— S-ar putea să trebuiască să te hotărăști în curând să alegi pe unul dintre pețitori drept soț. Nu-i drept să fii nefericiți atâția bărbați.

— Dar eu nu caut un soț, replicase Serena. Și ți-ai recunoscătoare dacă ai transmite informația asta oricui dispus să asculte.

— Mă tem că o vor găsi inacceptabilă, draga mea, zise Julia. Va trebui să le dai tu însăși vestea cea proastă.

— Ca și cum n-aș fi încercat de nenumărate ori până acum, declarase Serena cu un ușor oftat.

— Lordul Rochefort părea preocupat de siguranța ta, comentase Julia, cu o notă de curiozitate în voce. Credeam că se va întoarce cu tine.

— Mă tem că e ocupat. (Serena se luptase să-și mențină vocea calmă.) S-a angajat asiduu în diverse misiuni pentru Pitt.

— Oricum mă bucur că a dat de tine.

— Da, a fost drăguț din partea lui.

Ce cuvânt palid pentru a descrie plăcerea și suferința de a-l cunoaște pe Beau St. Jules.

— O să recunoști pe toată lumea care vine joi seara. Și o să-i avertizez pe toți prietenii noștri să nu te asasineze cu

.....
întrebări despre răpire. Așa că simte-te liberă să spui cât de multe sau cât de puține vrei. N-o să iriți pe nimeni. E așa de bine că te-ai întors nevătămată, exclamase Julia, aplecându-se pentru a lua mâinile Serenei în mâinile ei. Erau teribil de înspăimântați.

După ce o pusese la curent cu evenimentele din ultimele săptămâni, inclusiv cu vestea bună că tânăra mamă împreună cu copiii ei ajunseseră cu bine în Florența și își găsiseră un adăpost bun în oraș, Julia plecase și Serena se băgase la loc în pat. Dormise o bună parte din zilele care urmaseră. Bateriile ei de energie aveau încă nevoie de îmborsărire, emoțiile erau încă prea acute iar tendința de a izbucni în plâns prea puternică.

În orele de veghe, Serena se trezișe admirând tablourile cu Beau. Pâzelē se găseau pretutindeni, sprijinite pe pereți, atârând, ba chiar una dintre el, neterminată, se odihnea pe șevalet.

Acum își dorea imposibiliul, iar în clipa următoare își spunea că Beau o făcea nefericită. El n-o iubea și probabil n-avea s-o iubească niciodată — un bărbat ca el n-avea înclinații romantice.

Poate c-ar fi fost bine să ascundă tablourile, astfel încât să nu-și mai amintească de el la fiecare pas. Se gândi să înceapă un tablou pentru cursul de peisaje. Numai că în loc de toate astea se trezi începând un nou portret al lui Beau St. Jules.

A doua zi după aceea vomită o singură dată, dimineața, când se trezi, apoi iarăși în dimineața următoare, când greața o cuprinsese atunci când tocmai stătea de vorbă cu proprietăreasa.

Doamna Cavalcanti tocmai urcase cu rufele. Când Serena sări de pe scaun îngăimând o scuză oarecare, femeia zise în urma ei:

— Îți aduc o cârpă umedă.

Își făcu apariția o clipă mai târziu și o ajută pe Serena să se ridice. O conduse spre pat, o băgă sub cuvertură și îi așeză cârpa răcoroasă pe frunte.

— Băieții mei mă făceau mereu să vomit dis-de-dimineață. Niciodată fetele. Te ajut să mănânci niște pâine uscată înainte de a te da jos din pat.

Comentariul femeii o făcu pe Serena să simtă că i se face iară rău, deși nu-i mai rămăsese nimic în stomac de dat afară. Iar când greața i se mai domoli, întrebă, însă, buimacă:

— Un copil?

— Să faci bine să te căsătorești cu domnul ăla drăguț, zise proprietăreasa pe un ton ce nu admitea replică. Julia mi-a spus că e în Piacenza. O să-i trimitem o scrisoare.

— E imposibil, șopti Serena, încă șocată.

— Atunci o să-l punem pe profesor să-i scrie tatălui lui, rosti sentențios proprietăreasa, categorică în privința responsabilității paterne. O să aibă el grijă ca băiatul să se însoare cu tine.

— Nu, te rog, nu vreau să mă mărit cu el.

Gândurile ei umblau razna.

Un copil? E oare posibil?

— Atunci te măriți cu Sandro, sugeră iute doamna Cavalcanti, deschisă la alte variante deși se întreba de ce refuza Serena să se mărite cu un tânăr atât de chipeș. Bebelușul are nevoie de un tată.

Doamne, un copil. Își zise Serena, încă tremurând și încercând să absoarbă revelația. Greața se explica perfect acum. Iar dacă purta cu adevărat copilul tui Beau în pântec, atunci n-avea nici o intenție să se mărite cu Sandro sau cu altcineva.

Un soț fictiv o putea servi la fel de bine. Iar acest subterfugiu nici măcar nu era necesar până la întoarcerea în Anglia.

— Nu vreau să știe nimeni încă, rosti Serena. Poate că nu e adevărat.

Mamă a zece copii mari, proprietăreasa zâmbi.

— E adevărat, *signorina*, dar buzele mele sunt sigilate, promise ea. Totuși ar trebui să te măriți în curând, ca să nu apară bârfe după ce se naște copilul.

— Poate că e fată, zise Serena, zâmbind și întrebându-se dacă va avea părul negru ca al tatălui ei.

— E băiat, țineți minte cuvintele mele, declară doamna Cavalcanti. Ar trebui să știu după ce am născut șapte băieți. Părintele Danetti ar fi un tătic perfect, zise ea veselă, hotărâtă să o mărite pe Serena. Nu știe dacă Domnul l-a luat de tot la el încă și mai e și foarte chipeș. Să mânânci bine, *signorina*, îi ceru doamna Cavalcanti. Bebelușul are nevoie de hrană ca să crească puternic și sănătos precum tatăl lui.

Vorbise cu băiatul care o escortase pe Serena până la Florența și aflase despre ceea ce făcuseră Serena și Beau la acel han de provincie, așa că avea dubii foarte mici în privința paternității.

— O să fac o *zuppa inglese*. În cinstea venirii duminică acasă. Copilului o să-i placă. Acum dormi și eu o să curăț pe aici. O să ai nevoie de multă odihnă,

Serena nu se opuse. Simțurile îi erau adormite de un soi de letargie. Își repeta obsesiv că purta în pânțece copilul lui Beau. Deci el nu dispăruse complet din viața ei. Iar ceva mai târziu în acea dimineață, când doamna Cavalcanti veni cu mâncare, așa cum promisese, Serena mănâcă două porții — una pentru ea și una pentru copil.

Beau începu să îndeplinească mai multe sarcini, când ajunse în Florența. Împrospătat după două zile în care nu băuse nimic, se apucă imediat de treabă. Ocupă mai multe camere la „Locanda della Rossa” și chemă imediat un croitor.

Celelalte cerințe ale lui fură îndeplinite în vreme ce croitorul și duzina acestuia de ajutoare coseau, tăiau și croiau pentru a-l aranja cum se cuvine pe contele de Rochefort.

Consulul general sosi într-un suflet, la puțin timp după ce primele betelii fuseseră ajustate pe o pereche de pantaloni negri. O chemare din partea omului lui Pitt necesita un răspuns grabnic, asta dincolo de respectul necesar datorat moștenitorului ducelui de Seth. Apoi fu chemat un preot și un bijutier, urmat imediat de un al doilea bijutier când Beau

ceru un safir pe lângă un inel cu diamante. La sfârșit se alătură un funcționar public — care să redacteze un contract de căsătorie — și un florar. Toți așteptară instrucțiuni de la tânărul care dădea ordine din mijlocul unei armate de oameni care îl îmbrăcau, îngenunchiați, cu ace în gură, grăbiți să termine tânărului cât mai repede un costum pe măsură.

Beau rostea concluziile cu o autoritate politicoasă, domnică și atingă scopurile cât mai repede. Doar nu se însura în fiecare zi. Era nevoie de un anumit efort pentru îndeplinirea acestui scop, iar el n-avea răbdare să aștepte prea mult.

În vreme ce oamenii roiau în jurul lui, ajutându-l în îndeplinirea planurilor, Beau își atrase atenția în sinea lui, să se poarte mai galant cu Serena de această dată. Avea să vorbească cu ea — să-i spună despre dragoste și despre toate acele nimicuri pe care le rostesc îndrăgostiții când cer mâna iubitei. Florile aveau să-i fie de ajutor în acest sens. Femeilor le plăceau florile. Îi chemă pe bijutierii să studieze inelele pe care le alesese, cercetând pietrele cu gândul la gusturile Serenei. Mari, dar nu prea mari. Ea nu aprecia ostentația parvenitilor. Lui Beau îi plăcea cel mai mult safirul, dar femeile preferau de obicei diamantele — mai ales acel diamant pe care îl cerceta Beau acum și despre care fusese informat că tocmai sosise din India.

Se uită la ceas, nerăbdător să plece și chiar un pic nervos. Căsătoria însemna un pas uriaș, dar Beau își dădea seama că n-o putea avea pe Serena altfel. *Așa că...* Trase adânc aer în piept.

O oră și jumătate mai târziu, însoțit de consulul general și de preot, Beau porni spre apartamentul Serenei într-o trăsură încărcată cu flori și cu două cutii mici, în care se aflau inelele, în buzunar. Pe drum, bărbații discutară despre armistițiul proaspăt semnat, fără ca vreunul să creadă că pacea va dura mult, după care dezbatură capacitatea Asustriei de a relua atacul împotriva lui Napoleon.

Doamna Cavalcanti întâmpină alaiul condus de Beau în curte. Era extrem de mulțumită să-l vadă din nou pe tânărul

nobil, iar faptul că acesta avea flori la el nu putea însemna decât ceva bun. Domnișoara Blythe era acasă la familia Castelli în acea seară, dar ea știa foarte bine că domnișoara Blythe avea să fie entuziasmată să-l vadă.

Beau se gândi s-o aștepte pe Serena să se întoarcă, dar nu avea chef să amâne ceea ce aveau de făcut și niși nu avea de gând să poarte o discuție de salon cu consulul general și cu preotul până ce avea să se încheie distracția la familia Castelli.

Îi putea scrie un bilet cerându-i o întrevedere, dar nu era sigur că eă i-ar fi răspuns, indiferent de ceea ce lăsa doamna Cavalcanti să se înțeleagă. Felul în care Serena fugise din Piaceza denota resentimentul, dacă nu chiar mânia.

Rămânea o singură alternativă.

Capitolul 25

Intrând în salonul familiei Catselli, Beau își dăduse seama că nu-și imaginase că ar fi putut-o vedea înconjurată de admiratori. Crezuse mai degrabă într-un moment mai poetic și mai romantic de regăsire și încântare.

Când el păși în încăperea ea nici nu-l observă, căci râdea în hohote de ceva ce rostise unul dintre bărbați. Instantaneu Beau simți că ia foc amintindu-și de o scenă similară din apartamentele lui Massena. În acea noapte Serena se simțise la fel de degajată într-o cameră plină cu ofițeri francezi. Găsindu-și cu greu stăpânirea de sine, căci gelozia lui n-avea limite când era vorba de Serena, Beau se forță să-i răspundă politicos Juliei, care venise imediat să-l întâmpine.

— De fapt am sosit de-abia în această după-amiază, răspunse el întrebării gazdei. Îmi dați voie să vi-l prezint pe domnul Winthrop, consulul nostru general, și pe părintele Alegini, adăugă el politicos, privind în cealaltă parte a încăperii, spre Serena. Văd că domnișoara Blythe a supraviețuit cu bine călătoriei.

— Nu vă putem mulțumi destul pentru intervenția dumneavoastră pe lângă Massena, declară Julia fără a-și da seama de iritarea lui Beau. Serena nu ne-a oferit prea multe detalii, dar sunt convinsă că prezența dumneavoastră la Milano a fost esențială pentru ca ea să-și redobândească libertatea.

— Poate că am ajutat și eu la ceva, replică el, luându-și cu greu privirea de la odioasa scenă în care iubita lui flirta cu o duzină de bărbați. Vă pot oferi niște flori, domnișoară Castelli și vă rog să mă iertați că am sosit neinvitat la petrecerea pe care o dați.

Serena tocmai își dăduse capul pe spate într-un hohot de râs auzind ceva ce rostise un bărbat blond și înalt, așa că Beau nu mai avea chef s-o cocoloșească cu flori.

— Ce frumos din partea dumneavoastră, zise Julia, luând buchetele mari întinse spre ea. Sunteți oricând binevenit în vizită, lord Rochefort. Dacă însoțitorii dumneavoastră ar vrea să se facă mai comozi, tata are un sherry foarte bun la dispoziție pe masa de lângă bustul lui Platon de acolo. Eu o să vă conduc la Serena.

— Mulțumesc, dar o să aștept până se mai eliberează. Julia zâmbi.

— Atunci va trebui să așteptați cam mult. E permanent însoțită de un cerc de admiratori.

— Văd și eu, zise el cu un zâmbet forțat. În acest caz, sper că voi găsi momentul oportun să intervin în conversație. Vă rog, îngrijiți-vă de ceilalți oaspeți; eu o să vă admir colecția de tablouri cât voi aștepta.

După ce vorbi cu consulul general și cu preotul, informându-i că s-ar putea să mai rămână acolo un timp, Beau se retrase într-un colț discret și o urmări pe Serena cum *farmecă o grămadă de bărbați*.

Camera era mare, numărul de oaspeți considerabil și mulțimea de bărbați suficient de mare ca Serena să rămână ascunsă privirii lui. Julia n-avea nici un chef să nesocotească dorințele lordului Rochefort, așa că nu-i dădu Serenei vestea sosirii lui. Însă îl urmări neliniștită pe tânărul englez postându-se lângă ușa de la bibliotecă, cu un umăr sprijinit de peretele furniruit, cu brațele încrucișate neglijent pe piept. Privirea lui părea uimitor de rece.

Julia nu trebui să facă multă vreme speculații asupra comportamentului, căci Beau se desprinsese repede de perete și se îndreptă spre lumea din jurul Serenei. Orice idee de romantism îi dispăru din minte.

Ajunse în raza ei vizuală doar când se apropie suficient de mult. Când îl văzu, Serena se opri busc din vorbit. Admiratorii ei se întoarseră cu toții, luându-se după privirea ei, în vreme ce Beau păși printre doi bărbați care se dăduseră într-o parte și alta ca să vadă mai bine obiectul atenției Serenei.

El se găsea acum la distanță de un pas. Se înclină ușor. Parfumul ei i se insinuă puternic în nări.

— Pot să vă răpesc o clipă, domnișoară Blythe? întreabă el cu voce plată.

Fără a aștepta răspunsul, o apucă de braț și începu s-o tragă după el.

O mână se ivi imediat pe umărul lui Beau, oprindu-l din înaintare.

— Poate că doamna nu vrea să piece, rosti Sandro, încruntându-se.

— Sunetem vechi prieteni, rosti Beau cu glas mătăsos, lăsând clar să se înțeleagă ce voia să spună. Spune-i, domnișoară Blythe, cât de bine ne cunoaștem noi, o invită el pe Serena.

După care își eliberă umărul și adoptă o poziție războinică.

— E-n regulă, Sandro, interveni iute Serena, nesigură că Beau nu va comite o grosolanie.

Vocea lui dură îi răsuna neplăcut în urechi.

— Mă întorc imediat.

— Poate că nu, rosti târăgănat Beau, întărindu-și strânsoarea.

— Maturizează-te, îi șfichiui ea la fel de înflăcărată ca și Beau.

După care, întorcându-se spre bărbații care se uitau la ea, le oferi un zâmbet lipsit de expresie.

— Nu voi lipsi mult.

Genele lui Beau se lăsară un milimetru ca într-o contradicere tăcută însă nu scoase nici un sunet, mulțumit că avea s-o ia pe Serena de acolo.

— Nimeni nu ți-a cerut să vii aici, șuierea Serena, mergând repede ca să țină tonul cu pasul mare al lui Beau în vreme ce acesta traversa încăperea. Și să nu mă iei de lângă oamenii ăștia că altfel țiip.

Beau se opri brusc și o cercetă cu privirea, evaluând sinceritatea ei; după care inspectă rapid încăperea și se

deplasă o secundă mai târziu spre o zonă de rafturi cu cărți care încadrau un talbou mare cu un peisaj toscan.

— Nu ți-a trebuit mult ca să revii în lume, zise el îmbufnat, sumbru în haina și pantalonii lui negri.

— N-am intenția să duc o viață retrasă.

— Evident.

— N-ai nici un control asupra acțiunilor mele, Rochefort. Dacă îmi amintesc bine, asta a fost alegerea ta. Cred că-ai zis că nu te poți mulțumi cu o singură femeie. Ei bine, și eu prefer mai mulți bărbați.

Beau o țintui de cotoarele din piele ale cărților, făcând-o pe Serena să icnească surprinsă.

— Am venit aici să mă însor cu tine, la naiba. Dă-i dracului pe alți bărbați.

— Stai să importalizez clipa asta, i-o întoarce ea cu sarcasm. Astfel încât să-mi pot aminti mereu de această cerere în căsătorie încântătoare.

— Tu spune *da* ca să ne cărăm naibii de aici, mormăi ursuz Beau.

— Dar eu nu vreau să mă mărit cu tine, rosti ea glacial, în ciuda ofertei tale galante.

Chiar dacă el voia să se însoare cu ea, judecând după tonul vocii, n-o făcea din dragoste. Iar cu o asemenea atitudine, Serena nu se putea aștepta la credință din partea lui.

— Uite, rosti el, scoțând cele două cutiuțe din buzunar. Ia asta.

Luând mâna ei, îi puse cutiuțele în palmă.

— Nu vreau inelele tale.

— Atunci ce vrei, la naiba?

— Ceea ce nu-mi poți oferi, Beau — dragostea ta.

— Credeam că am discutat toate astea deja.

— Am făcut-o. Și tocmai în asta constă problema, dragule.

Beau se simți încurajat de apelativul ei, chiar dacă fusese folosit ca o ironie.

— Ei bine, cred că pot să-ți ofer asta acum.

Sprâncenele ei se înălțară ușor.

— Ca să fii convingător, Rochefort, trebuie să iei niște lecții.

Nările lui fremătară.

— Nu sunt un actor bun.

— Știu. Ce păcat.

Și-ar fi dorit ca el să fie puțin actor. Și-ar fi dorit ca adevărat.

— Nu trebuie decât să spui *da*, șopti el, proptindu-se în ea cu trupul lui atât de familiar și de cald. Spune *da*, spune-o...

— Vreau să mă iubești.

El inspiră adânc, simțind că i se cascadează un hău suspicioare.

— Te iubesc.

— Acum urmează ceva și mai greu, Rochefort, zise ea schițând un zâmbet când auzi cele două cuvinte abia îngăimate de Beau. Trebuie să mă iubești *numai* pe mine.

Pe chipul lui apăru zâmbetul cunoscut, iar în ochii lui negri se ivi un licăr de amuzament.

— Asta-i ușor. N-am mai iubit pe nimeni înainte. Gata, acum spune *da*. I-am adus aici pe consulul general să ne căsătorească și un preot dacă preferi așa — nu știam dacă ești catolică. Contractul e în buzunarul meu. Trebuie doar să fii de acord.

— Ce se va întâmpla cu toate femeile tale? Nu mă refer la iubiri, Rochefort, ci la distracțiile sexuale.

Beau expiră cu putere, se uită la ea lung, cu o expresie de nepătruns, apoi făcu o grimasă.

— De ce nu? murmură el cu voce mică. Gata, au dispărut. Satisfăcută?

— Nu cumva acestei recunoașteri îi lipsește sinceritatea, icni ea.

— Doamne, Serena, dar te târguiești la sânge.

— Nu vreau să pară ca o târguială.

Vocea ei era moale, dar intensă din pricina emoțiilor.

— Mie așa mi se pare, șopti el exasperat. La ce naiba renunți?

Blestematul, nu se însura din dragoste. Renunța doar la unele lucruri ca să se însoare.

— Să te f... exclamă ea plină de ciudă.

— Asta o înțeleg. Nu vrei s-o faci în calitatea de femeie căsătorită?

Pe chipul lui înflorise un zâmbet șmecher.

— Eu sunt gata, să știi.

— Tu ești întotdeauna gata, nu-i așa? Spune-mi cât va dura acest impuls pasager de a te însura. Până ce drumurile ți se vor încrucișa cu cele ale unei alte femei?

El rămase nemișcat o clipă, privind-o fix, simțindu-se frustrat din pricina piedicilor puse de ea. Știa prea bine că, dacă ar fi fost doar un impuls tranzitoriu, și-ar fi putut trăi viața în continuare confortabil, fără să sufere în asemenea hal în ultimele trei luni.

— Nu te mișca, îi ordonă el, ținând-o de umeri.

După care, îndreptându-și statura, ca să se poate adresa tuturor oaspeților, strigă:

— Are copilul meu în pântec și nu vrea să se mărite cu mine!

— De unde ai știut? icni Serena.

Beau se întoarse cu fața spre ea. Un zâmbet îi apărură încet, pe chip.

— Nu știam. Am spus asta ca prietenii tăi să te preseze să te căsătorești cu mine. Chiar ești gravidă? murmură el incredul. Glumeam, băieții! strigă el peste umăr, ignorând expresiile șocate și oripilate care apărură pe fețele oaspeților. Acum *trebuie* să te măriți cu mine, adăugă el în șoptă. Porți copilul meu.

— Țsta nu-i un motiv suficient ca să mă mărit.

— Ba este.

— Dacă mai dormi prin alte paturi, te omor, îl avertiză ea, întrebându-se dacă își asuma cu adevărat cumplita sarcină de a-l face pe Beau credincios.

— Și viceversa, replică el. Deși eu nu te-aș omori, zis el. Probabil că ai fi închisă pe una din proprietățile mele din la țară pentru tot restul vieții.

Serena îl privi drept în ochi.

— Atunci ne înțelegem unul cu celălalt.

— Perfect. (Beau răsuflă ușurat.) De-acum o să fac altfel totul.

— S-ar putea să-ți placă.

Un mic fior ghiduș îi amintea Serenei de fericirea nemăsurată pe care el o putea evoca.

El zâmbi.

— Deja îmi place. O nevastă și un copil în aceeași seară. Doi pentru prețul unuia singur.

— Nu mă cumperi, Rochefort, așa cum ai cumpărat tot ce-ai vrut în viața ta, îl admonestă ea cu fermitate.

— Ca și cum n-aș ști asta, dragă. Dacă ai fi fost de vânzare ai fi devenit amanta mea de luni de zile.

— Și rămân în Florența până ce îmi termin studiile, continuă ea cu hotărâre, știind că el urma să-și impună punctele de vedere dacă ea ceda acum.

— Eu n-am nimic de zis în privința asta? întrebă el cu blândețe. Francezii or să intre în Florența peste câteva săptămâni.

— Poate că vom discuta asta mai târziu, rosti ea, zâmbind pentru oprimă dată.

— Când mai târziu, murmură el, scaldându-și privirea în zâmbetul ei și știind că problemele erau rezolvate când ea zâmbea așa.

— În noaptea asta, răspunse ea încet.

— După ce ne căsătorim.

— După.

— Adică în luna noastră de miere.

Ea surâse ghiduș.

— Te avertizez, dragă „Goriosule“, că pot fi foarte pretențioasă.

— Îmi amintesc, replică el schițând un zâmbet.

— Nu te deranjează? murmură ea seducătoare.

— Sunt aici să vă servesc, doamnă, rosti el târăganat. (După care adoptă o postură mai puțin provocatoare.) Îți dăruiesc inima mea, dulceață, adăugă el moale, cu o voce din care dispăruse orice insolentă. Zău că ți-o dăruiesc.

— Eu ți-am dăruit-o pe a mea de la început, șopti ea.

— Și nu trebuie să-ți faci griji, rosti el blând. N-o să te înșel niciodată. Ai cuvântul meu în privința asta.

Ochii ei se umplură de lacrimi.

— E un cadou generos.

El clătină din cap.

— Nu e mare scofală. De acum înainte vom avea parte doar de zile fericite, adieri plăcute de vânt și raze de soare. Asta mi-am pus în gând, zise el cu un surâs leneș, după care, ridicând bărbia ei, îi șterse buzele cu buzele lui. Pentru noi și pentru copil.

— Și copilul tău l-am dorit de la început.

— Nu chiar de la început. Nu și pe iaht.

— Ba da, am vrut-o după Minorca.

Beau zâmbi.

— În Minorca a fost draguț.

— Dar tu nu voiai să fii tată, îi aminti ea, nesigură nici măcar acum că o asemenea posibilitate era reală.

— Cel puțin nu până acum.

Un gând teribil o izbi pe Serena.

— Ai copii?

Beau clătină din cap.

— Doamnele pe care le cunosc eu nu sunt interesate de maternitate.

— Vor fi surprinse?

El înălță din umeri și zise:

— Cine știe?

Realitatea era însă că toată lumea din Londra avea să fie complet uluită.

— Ar fi mai bine să ne mutăm la țară ca să scăpăm de amorurile tale? îl tachină ea.

— Știu cum să spun nu, replică el firesc, înțelegând prea bine că tentații feminine existau oriunde, chiar și în cel mai îndepărtat colț de țară. Și nu trebuie să-ți mai amintesc că mă aștept să te dovedești la fel de Incoruptibilă.

— Și eu știu cum să spun nu.

— Zău? Când s-a întâmplat asta? murmură el obraznic.

— Ei, pe tine te-am găsit irezistibil. Ar trebui să-mi cer scuze?

— Nu în următoarea mie de ani, răspunse el, rânjind. (După care se aplecă s-o sărute, dar se opri la jumătatea drumului.) De când s-a lăsat tăcerea asta? se miră el, întorcând capul și observând cum toți ceilalți se opriseră și se uitau la ei, ca la doi actori care jucau o scenă. N-au mai văzut până acum un bărbat și o femeie discutând?

— Probabil că remarca ta privind sarcina mea le-a trezit curiozitatea, comentă sardonice Serena.

— Dă-mi inelele, ceru el brusc, întinzând mâna după cutiuțe. Scoțând inelele, le strecură pe degetul ei. Acum suntem logodiți oficial, rosti el, bătând ușor palma ei.

— Va fi o logodnă lungă? întrebă ea.

— Mai lungă decât mi-ar place mie — zece minute, poate unsprezece... Acum zâmbește, dragă, pentru publicul nostru curios.

Apucând-o pe după umeri, Beau proclamă cu voce tare:

— Domnișoara Blythe s-a răzgândit. (Ridică mâna ei, astfel ca inelele să se vadă bine.) Mi-a făcut onoarea să-mi accepte cererea în căsătorie Sunteți cu toții invitați la nunta noastră — care va fi celebrată chiar acum.

Un murmur general ascunse icnetul de surpriză al Serenei.

— Asta dacă familia Castelli ne dă voie să folosim acest salon, adăugă Beau, amintindu-și de gazdele lor.

Strălucind de bucurie, Julia încuviință din cap:

.....
— Avem nevoie de un preot? întrebă Beau cu voce coborâtă.

Serena clătină din cap.

— Însă e nevoie de doamna Cayalcanti, răspunse ea. Voia să mă vadă neapărat măritată. Nu i-ar cădea bine să piardă o asemenea ocazie.

— Măritată cu cine?

O dungă se formă între sprâncnele lui Beau.

— Probabil cu tine, dar nu era prea pretențioasă. Părintele Danetti era unul dintre numeroșii ei pretendenți.

— *Numeroșii* pretendenți? repetă el, atins de gelozie.

— Ai ei, nu ai mei. *Eu* n-aveam pretendenți.

— Așa ar fi fost și indicat.

— Nu adopta tonul ăsta, dragă, sau s-ar putea să descopăr că prefer un preot până la urmă.

— Te măriți cu mine, declară el scurt. E copilul *meu*.

— Poate, răspunse ea dulce.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Înseamnă că mă mărit cu cine am chef.

Nu strică niciodată să se traseze o limită.

— Atâta vreme cât e vorba de mine.

O altă limită.

Serena schiță un zâmbet.

— Văd că o să fii greu de controlat.

— Cred că imposibil e termenul general folosit, murmură el cu un zâmbet păcătos.

— Atunci viața noastră ar trebui să fie interesantă.

— Și fericită... *îngrozitor* de fericită.

— Da, șopti ea. *Întotdeauna*... cu tine.

— Vino aici, rosti el, trăgînd-o aproape. Unde te pot ține la adăpost de alți pretendenți până la nuntă, dulcea mea seducătoare... bucuria mea, încântătoarea mea.

— Fantezia mea, rosti ea într-o suflare.

El se opri o fracțiune de secundă, țînând-o pe Serena de mână.

Susan Johnson

— Într-o oră, rosti el încet. Până atunci vom fi căsătoriți. Poți să aștepti? Întrebă el grațios, știind că ea adesea nu putea aștepta.

Ochii ei scânteiaură.

— Aș vrea o ceremonie scurtă.

— S-a făcut, promise el.

— Și o lună de miere lungă.

— Ajunge o viață?

În șoaptă, el îi oferea paradisul.

— Mi-ar plăcea, zise ea, cu ochii brusc plini de lacrimi.

Când Beau o sărută — un sărut stângaci, de amorezat profund — întreaga asistență izbucni în aplauze, urmate imediat de chicoteli și icnete când sărutul lor deveni înfocat, atingând limita scandalosului, însoțit fiind de sprâncene ridicate, zâmbete largi și priviri experte din partea celorlalți oaspeți.

Însă contele de Rochefort și viitoarea lui mireasă nu observară.

Erau conștienți doar de magia fierbinte a iubirii.

Epilog

La scurt timp după aceea se căsătoriră în casa familiei Castelli. Ceremonia fu un pic întârziată pentru a se aștepta sosirea doamnei Cavalcanti și a câtorva lăzi de șampanie. Cei mai mulți oaspeți erau încântați de ocazie, iar acei bărbați care se încruntaseră la aflarea veștii își dădură seama că Serena era în culmea fericirii și se mulțumiră cu atât.

Luna de miere dură exact o lună, până ce armata franceză se apropie de Florența, așa cum prevăzuse Beau, și atunci el o convise pe Serena să se întoarcă în Anglia, cel puțin de dragul copilului. Ea nu se putea opune la o asemenea motivație. După ce fură împachetate toate pânzele și vopselele ei, tânărul cuplu St. Jules plecă spre Leghorn, ca o primă etapă a călătoriei spre casă.

Ajunseră la Palermo și apoi în Minorca, unde se opriră pentru o vacanță amoroasă de două săptămâni. Toți cei care îl cunoșteau pe contele de Rochefort se minunau de o asemenea căsătorie grăbită. Doamnele voiau s-o cunoască pe mireasa care reușise ceea ce nu reușise nici o altă femeie, în vreme ce bărbații se arătau fascinați s-o cunoască pe cea care stârnise în asemenea măsură interesul lui Beau.

Când ajunseră la Londra, Serena avea deja burta mare, deși toamna abia începuse. Văzând-o pe nora sa, Chelsea rosti imediat:

— Gemeni.

În același timp, Beau exclamă încântat când văzu bebelușul din brațele mamei sale vitrege:

— Si el cine e?

Susan Johnson

Surorile îi prezentară nou-venitul pe lume, care abia împlinise două săptămâni. Se simțeau amândouă foarte mature acum, cu un nou-născut în casă. Serena întrebă imediat dacă îl putea lua în brațe pe Ian, în vreme ce Beau și tatăl lui se traseră deoparte de grupul zgomotos care înconjura bebelușul și schimbă priviri mulțumite. Viața era frumoasă.

Gemenii se născură prematur, așa cum se întâmplă de obicei, în prima săptămână a lui februarie. Conte și contesa de Rochefort binecuvântară venirea pe lume a unui băiețel și a unei fetițe. Bebelușii erau tare fragili, dar un cârd întreg de moașe îi îngrijiră cu cărămizi calde învelite în lână, astfel că micuții creșură fără probleme. În primăvară Felicity și Seth erau deja grași și gângureau, acaparând întreaga atenție a părinților lor.

Iar tânărul conte de Rochefort descoperi că prefera casa de la țară și familia sălilor de joc și a altor activități din trecut.

— Nu pot explica de ce, spunea el când prietenii lui se indignau de lipsa lui de interes privind fostele distracții, dar v-o recomand. Cu căldură.

Sfârșit

NOTE

I. Când Marea Britanie s-a aruncat în vârtoarea războaielor revoluționare de la începutul lui 1793, datoria ei națională se cifra la 230 milioane lire sterline. Din acel moment, războiul a fost finanțat pe bază de împrumuturi în asemenea măsură încât datoria reunită a Marii Britanii și a Irlandei la momentul păcii de la Amiens din 1802 se ridicase la astronomica sumă de 507 milioane lire sterline. Cifra se poate percepe mai bine dacă e comparată cu datoria Angliei la debutul primului război mondial. În 1914 aceasta nu se ridica decât la 587 milioane lire sterline.

Atât în Anglia, cât și pe continent, au fost exprimate dubii în această perioadă privind durabilitatea sistemului britanic de credit, mai ales după Legea de Impunere Bancară din 1797, lege care a scutit Banca Angliei de obligația de a-și răscumpăra biletele emise și care a durat douăzeci și doi de ani. În toată perioada revoluționară și bonapartistă Marea Britanie și-a menținut moneda de hârtie.

II. Bureții, ca și contracepționalele, au fost folosite din cele mai vechi timpuri. Bureții de Mediterana erau permanent disponibili. În diverse forme, cu sau fără sfori atașate pentru ușurința scoaterii, bureții funcționau ca o barieră mecanică în calea spermei.

III. Angelica Kauffman și Mary Cosway sunt două exemple de artiste îndrăgite de societatea britanică de la sfârșitul secolului XVIII și începutul secolului XIX. Născută în Elveția și intruită în Italia, Kauffman a trăit între 1766 și 1781 în Londra, unde a devenit membră fondatoare a Academiei

Susan Johnson

Regale de Artă. Tablourile ei cu scene din istoria neoclasică au dobândit o înaltă apreciere de-a lungul Angliei și al Europei. Artista era la fel de solicitată și pentru portretele ei. Pe lista de clienți se numărau foarte mulți nobili din toate țările, care puteau suficient de bine să o facă o femeie bogată. Măritată de tânără cu un impostor care se dădea drept conte, s-a separat de el imediat ce duplicitatea lui a fost dezvăluită, dar nu s-a putut recăsători până la moartea soțului, survenită în 1780. Cel de-al doilea soț a fost artistul italian Antonio Zucchi.

Născută în Anglia și intruită la Roma, Mary Handfield Cosway s-a măritat cu Richard Cosway, un pictor de miniaturi care se bucura de patronajul prințului de Nales. Tablourile ei, înfățișând în majoritatea lor scene bucoline — *Cupidon și Venus, Psyche, Rinoldo și Armida* — au fost expuse pentru prima dată la Academia regală în 1780.

Ea și soțul ei s-au bucurat de accesul în cele mai elevate cercuri aristocratice, iar la recepțiile organizate de ei se înghesuiau membrii cei mai selecți ai nobilimii. Cei doi duceau o viață la fel de opulentă precum cei mai bogați aristocrați dar, după ce prințul regent i-a întors spatele lui Richard Cosway datorită imprudentei simpatii a acestuia pentru Revoluția Franceză, mulțumile strălucitoare de oaspeți s-au topit ca prin farmec.

Lumea selectă era întotdeauna fascinată și intrigată de cei mai mari artiști la modă apăruiți, animată însă de un interes superficial. Artiștii erau priviți ca meșteșugari iscusiți și nu ca egali în drepturi, indiferent cât de fermecătoare era compania în lumea mondenă. Cât despre acei nobili care se apucau de pictură, ei nu-și vindeau niciodată operele, ar fi fost un semn de auto-decădere socială.

IV. În *Childe Harold's Pilgrimage*, lordul Byron ridicase în slăvi Sintra — acel „Eden glorios”. În august 1809 el îi scria mamei lui:

„Statul Cintra, aflat la circa cincisprezece mii de Lisabona, este, poate, în toate privințele, cea mai încântătoare așezare din Europa.

În el se găsesc tot felul de frumuseți, naturale și artificiale, palate și grădini înălțate în mijlocul stâncilor, cascade și dealuri abrupte; mănăstiri cocoțate la înălțimi amețitoare — priveliște până la mare și la fluviul Tagus... El reunește sălbăticia înălțimilor vestice cu verdele luxuriant al Franței”.

V. Carronada era un tun scurt și ușor pentru nave, proiectat și realizat de Atelierele Caroon din Scoția în 1778. Era o armă atractivă mai ales pentru marina comercială, deoarece era un tun ușor, era și relativ ieftin și putea fi mănuit de un echipaj foarte redus, un amănut redutabil pentru un vas comercial.

Arma era optimă pentru tir la mică distanță.

VI. Babordul este partea stângă a unei nave cum privești înspre botul navei.

VII. Divorțul în Anglia necesita o decizie a Parlamentului. Deranjați de legalizarea divorțului în Franța pe temeiul incompatibilității reciproce în 1792 — moment din care a izbucnit un val de divorțuri în această țară — conservatorii din Anglia au început să îngreuneze și mai mult obținerea divorțului.

Prima încercare concretă de stăvilire a petițiilor de divorț ajunsă în Camera Lorzilor a fost introducerea, de către lordul cancelar (procurorul general - n.t.) în 1798, a unui nou set de regulamente, cunoscute sub numele de „Regulile lordului Loughborough”.

Primul regulament din 1798 cerea ca fiecare petiție de divorț să fie însoțită de o copie după procedurile de separare efectuate într-o instanță religioasă. Cel de-al doilea regulament mergea și mai departe. El cerea ca fiecare petiționar să se prezinte personal la bară în cameră, spre a fi interogată în privința posibilelor conflicte de interese.

Aceste regulamente deveneau o armă redutabilă în mâinile unui procuror energic și inteligent. Chiar înainte de adoptarea lor, lordul Thurlow, procuror general între 1778 și 1792, arătase că era posibil ca prin hărțuirea petiționarilor să se reducă numărul cererilor și să crească procentajul petițiilor respinse. Dacă înainte ca Thurlow să devină procuror general timp de pisprezce ani toate cele 37 petiții de divorț s-au bucurat de succes, pe vreme mandatului lui Thurlow rata succesului a scăzut la 25 față de 32. (A se nota numărul mic de petiții — 37 în 14 ani. Divorțul nu era în general socotit ca o opțiune, cu excepția unor cazuri extreme.)

În 1801 lordul Eldon i-a succedat lordului Loughborough în postul de procuror general. El avea să dețină acest post mai bine de un sfert de secol, până în 1827. Folosindu-se din plin de noile puteri de investigație oferite de regulamentele din 1798, Eldon a reușit, prin anchete minuțioase, cel puțin în primii douăzeci de ani ai mandatului său, să înspăimânte petiționarii și să mărească substanțial numărul cererilor abandonate, retrase sau respinse.

În atari circumstanțe, nu strica unui petiționar să aibă o puternică grupare de interese care să-l sprijine în demersul lui.

VIII. Când armata napolitană a regelui Ferdinand a fost alungată din Alma, iar francezii i-au urmărit pe cei care se retrăgeau, familia regală a fugit din Napoli. Însă fuga trebuia să rămână secretă, altfel populația — mai degrabă semănând a gloată în acele vremuri — ar fi încercat să-l împiedice pe rege să părăsească orașul.

Anterior plecării, posesiunile familiei regale, inclusiv bijuteriile coroanei și trezoreria statului au fost transportate în taină în toiuł nopții, din palat pe chei în căruțe acoperite.

.....

În seara de 21 decembrie 1798, sub pretextul unei mari recepții în onoarea consulului turc, familia Hamilton și familia regală, împreună cu numeroși curteni, diplomați, ambasadori și servitorii credincioși, s-au strecurat în secret de la ceremonie și au plecat pe jos înspre chei, de unde mai mult bărci i-au dus pe nava amiralului Nelson, care aștepta în rada portului.

După o călătorie presărată cu furtuni în care fiul cel mic al familiei regale a decedat și mulți pasageri și-au văzut viețile în pericol, *Vanguard* a intrat în portul Palermo pe data de 26. Curtea regală avea să rămână în Sicilia până în 1802, la semnarea Păcii de la Amiens.

IX. Emma Hamilton parcursese un drum lung de la umila ei condiție la naștere de fată a unui fierar din Cheshire. Trimisă să muncească pe post de ajutor de infirmieră la doisprezece ani, la vârsta de șaisprezece ani fusese deja amanta unuia dintre cei mai apropiați prieteni ai prințului de Wales, căpitanul John Willett Payne, și ajunsese amanta lui Sir Harry Fetherstonhaugh. La acea vârstă avea deja o fată, al căruit tată putea să fie oricare din cei doi bărbați. La scurt timp după ce a fost părăsită de Fetherstonhaugh a intrat sub protecția onorabilului Charles Greville, cel de-al doilea fiu al contelui de Warwick și nepot al lui Sir William Hamilton.

Când Emma avea douăzeci de ani, Greville a dat peste o moștenitoare bogată bună de măritat — o necesitate pentru un fiu veșnic lefter — și, vrând să se descotorosească de amantă, a căzut la învoială cu unchiul lui ca Emma să vină și să stea la acesta la Napoli. Sir William a ezitat o vreme, deși o găsea pe Emma foarte drăguță și plăcută. Știa că îl iubea pe Greville.

Însă Greville a insistat și Emma a fost trimisă la Napoli mai mult forțat, pentru o scurtă vizită. Fata n-avea de unde să știe că exilul ei se va permanentiza.

Pe măsură ce lunile treceau și Greville nu apărea în Napoli ca s-o aducă acasă, Emma devenea tot mai agitată, scriindu-i lui Greville scrisori tot mai sugestive, în care îl implora

Susan Johnson

să vină după ea. Neprimind răspuns, Emma a fost obligată în cele din urmă să accepte faptul că Graville n-avea nici o intenție de a mai veni.

Deși ținea la Sir William, rezista încă avansurilor lui politicoase. După o vreme însă au început să circule zvonurile că cei doi erau căsătoriți. Emma a început să se comporte ca o gazdă binevoitoare față de oaspeții lui, și a fost acceptată ca atare de societatea napolitană: La întoarcerea în Anglia, în 1791, Sir William a primit permisiunea regelui de a se însura cu Emma și cei doi au devenit soț și soție în același an, la 6 septembrie, la catedrala St. George din Hanover Square.

Sir William n-a regretat niciodată această căsătorie.

„N-am nici un motiv să mă căiesc de un pas pe care l-am făcut împotriva acceptului lumii”, îi spunea el lui lady Mansfield. „Căsătoria cu Emma a fost numai și numai treaba mea. Știam ce fac, căci, așa cum știi, am trăit cu ea cinci ani înainte de a mă căsători... privește în jur la căsătoriile aranjate și observă cât de puține merg atât de bine ca a noastră, care pare atât de imprudentă la prima vedere“.

X. 10.000 de lire sterline în bani contemporani este echivalentul a 600.000 lire sterline.

XI. „Maimuța” era termenul de argou folosit pentru cincizeci de lire sterline.

XII. Sir John deținea oficial un post ministerial minor în guvernul sicilian, însă era unul din cei mai influenți consilieri ai reginei Maria Carolina. Sir John intenționase să rămână burlac și să-și încredințeze proprietatea din Shorpshire fratelui său mai tânăr, Joseph. Cum însă Joseph se înrolase în armata franceză, a fost privat de dreptul de moștenire. Ca atare, Sir John i-a cerut fratelui mâna fiicei acestuia, o fată care nu împlinise încă paisprezece ani. Joseph n-a avut nici o obiecție. Sir John a obținut o dispensă papală pentru a se însura cu

tânăra lui nepoată. Numai că fata se împotrivi firesc căsătoriei cu un unchi în vârstă de şaizeci şi patru de ani. S-a ascuns sub canapea în vreme ce Sir John şi tatăl ei perfectau înţelegerea şi apoi a încercat să evadeze deghizată în haine de băiat. Prinsă în vreme ce fugea prin curte, fata a fost adusă înapoi şi a fost căsătorită în casa familiei Hamilton de capelanul personal al lordului Nelson.

XIII.

În timpul asediului Genovei, maiorul Franceschi fusese trimis de generalul Massena pe data de 24 aprilie cu o depeşă către Bonaparte în care detalia situaţia gravă a garnizoanei. Pe 27 mai, după ce părăsise Antibes într-o barcă, maiorul trecu pe lângă corvetele britanice care blocau Genova şi înotă până la ţărm cu o scrisoare de la Bonaparte, scrisă cu două săptămâni înainte, în care acesta îl informa pe Massena că Armata Rezervistă începuse să traverseze pasul St. Bernard. Erau veşti formidabile pentru Massena, care ştia că austriecii vor fi obligaţi în câteva zile să-l înfrunte pe Bonaparte şi să ridice asediul oraşului. Massena calcula că Bonaparte era în stare să facă o breşă până la Genova şi să înlătore asediul până pe data de 30. Era hotărât să nu capituleze înainte de acea dată — ultima zi în care mai dispunea de raţii.

30 mai a fost o zi încărcată de emoţie, căci era ziua în care se aştepta ca sosirea lui Bonaparte să ridice asediul. Era o speranţă falsă. În acea seară, dându-şi seama că garnizoana era pe cale să-şi dea duhul, generalul Ott şi amiralul Keith l-au trimis pe contele St. Jules cu o propunere de armistiţiu până la avaposturile franceze de la gura râului Polcevera, repetând oferta anterioară de capitulare onorabilă. Însă Massena a continuat să temporizeze, căci simţea că Bonaparte ajunsese de acum să ameninţe ariengarda austriacă şi, în câteva zile, urma să elibereze Genova. Pe data de 31, o parte din trupele lui au început să dezerteze la

Susan Johnson

inamic. Populația civilă devenea tot mai agitată. Sute de oameni mureau zilnic de tifos și de foame.

Pe 1 iunie Massena l-a trimis pe colonelul Andrieux până la avaposturile austriece să discute termenii schimbului de prizonieri.

În dimineața de 2 iunie, cele trei delegații de armistițiu s-au întâlnit să discute termenii capitulării. Lucrurile au fost înrăutățite de sosirea secretarului personal al lui Massena, care purta mesajul că Massena refuza să semneze orice document care conținea cuvântul „capitulare”. Până la căderea nopții nu se ajunsese la nici o înțelegere. Conferința a fost reluată la prânz în data de 3 și a continuat timp de opt ore. Reprezentantul marinei britanice s-a dovedit cel mai încăpățânat, căci el insistă ca toate vasele franceze din port să fie predate ca trofee de război. În acea dimineață, Massena fusese informat de intendentul său șef că în magazii rămăsese hrană pentru o singură zi.

Șefii celor trei delegații s-au reîntâlnit la ora 9:30 în dimineața zilei de 4 iunie pentru a negocia termenii finali și pentru a semna acordul. S-a convenit în final ca 8.110 soldați francezi — toți cei care putea să meargă pe jos — să plece din Genova către frontiera franceză cu armele, bagajele și artileria lor, în vreme ce marina britanică avea să transporte restul garnizoanei către Antibes. Amiralul Keith își menținea poziția în privința vaselor franceze din port, insistând că în constituția britanică era înscrisă legea privind navele de război și că el nu putea renunța la nimic fără acceptul Londrei. Atunci chipul mohorât al lui Massena s-a înseninat pentru prima dată.

— Domnul meu, a zis el, după ce ne-ați luat toate vasele mari, ni le puteți lăsa măcar pe cele mici.

La care Keith i-a răspuns cu grație:

— Zău, generale, dumitale nu ți se poate refuza nimic.

Acordul a fost semnat la ora șapte seara.

La sfârșitul conferinței, amiralul l-a prins pe Massena de mână și i-a zis:

— Generale, dacă Anglia și Franța și-ar alătura forțele, ar conduce lumea.

Cu o privire vicleană, Massena i-a răspuns:

— Cred că Franța ajunge.

Rezistența încăpățânată a lui Massena a contribuit decisiv la succesul Armatei Rezerviste a lui Napoleon, care invadase de-acum Italia prin pasurile alpine și ocupase deja Milano. Pe 15 iunie, a doua zi după bătălia de la Marengo, odată cu sfârșitul campaniei din Italia, șeful statului major austriac i-a spus lui Berthier, în vreme ce semna Armistițiul de la Alessandria:

— Ați câștigat bătălia nu în fața Alesandrei, ci la Genova.

XIV. Foarte puțini din ofițerii lui Napoleon erau modele de fidelitate conjugală când plecau la război. Mulți își luau amantele cu ei. Un astfel de comportament era o practică uzuală în rândul conducătorilor militari ai Revoluției și ai Cosulatului, iar Napoleon avea în această privință o optică la fel de binevoitoare ca și ofițerii săi. Comentând comportamentul lui Murat în timpul campaniei de la Marenga, el a zis:

— Mare greșeală a comis Murat să-și planteze cartierul general în castele unde existau femei! El avea nevoie de una în fiecare zi, așa că eu le-am permis întotdeauna generalilor mei să își ia o metresă lângă ei ca să evit astfel de buclucuri.

EDITURA ELIS

Întâlnirea dintre Serena Blythe și Beau St. Jules, conte de Rochefort, este de-a dreptul neobișnuită.

Urmărilor sunt de-a dreptul spectaculoase: temperamentul înfocat și încăpățănarea Serenei îl atrag și-l intrigă, constituind o provocare pentru chipeșul bărbat obișnuit ca femeile să i se arunce în brațe.

Nici Serena nu se poate opune patimei care-o cuprinde, dar mândria și voința neînfricată o fac pe aceasta să lupte spre a inversa rolurile.

